

Pillants bele egy igazi filmsillag életébe!

Hollywood lányja

A New York Times bestsellerszerzője

KATE ALCOTT

GENERAL PRESS

Kate Alcott

Hollywood lánya

KATE ALCOTT

*Hollywood
lány*

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
The Hollywood Daughter

Copyright © 2017 by Kate Alcott

Hungarian translation © Rácz Péter

© General Press Könyvkiadó, 2018

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A kiadvány szerzői jogvédelem alatt áll. Az e-könyvet a letöltő kizárólag
saját célra jogosult használni. Az e-könyv engedély nélküli másolását,
jogtalan terjesztését a törvény bünteti.

Fordította
RÁCZ PÉTER

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 202 7

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

Az e-könyv konvertálását az eKönyv Magyarország Kft. végezte
www.ekonyv.hu

Franknek, újra és mindig

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Minden szerzőnek vannak olvasói, akik elsőként veszik kezükbe a művét; ők azok, akik buzdítják, egyben megóvják a saját botlásaitól. Szerencsés vagyok, hogy barátok egész hada vesz körül, akik támogatnak, és biztonsági hálót feszítenek alám.

Külön köszönettel tartozom Mary Dillonnak, Ellen Goodmannek, Judy Silbernek, Judith Viorstnak, Catherine Wylernak, Irene Wurtzelnek és – mint mindig – ügynökömnök és barátnőmnök, Esther Newbergnek.

Hálás köszönet a káprázatos szerkesztőmnök, Melissa Danaczkónak, aki segített az alkotási folyamatban, miközben egy teljesen másfajta alkotási folyamattal volt elfoglalva: isten hozott ebben a világban, kicsi Adelyn!

ELSŐ RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

New York, 1959

– Leejtett valamit!

A rövidre nyírt, homokszerű hajú férfi, aki fölöttem lakott, szintén a postaládáját ürítette ki, amely az enyém mellett volt. A fűtési rendszer szellőzőrácsozata felé bukdácsoló, krémszínű borítékra mutatott.

– Köszönöm! – Felkaptam a borítékot, és szemügyre vettem; a feladó neve és címe nem szerepelt rajta. Nem fordítottam rá különösebb figyelmet, annál inkább arra a levélre, amelyet a *Better Homes and Gardens* című, színes, szórakoztató anyagokat is megjelentető magazin küldött. Lehetséges, hogy közölni akarják egy újfajta, Barbie-nak nevezett babáról hevenyészve összekapart írásomat? Nem tartozott azok közé a sztorik közé, amelyek fölött egész estéken át görnyedtem – de legalább volt esélye, hogy valahol lehozzák. Vettem egy utolsó pillantást a kezemben lévő díszes borítékra: valószínűleg egy volt szaktársam esküvőjéről értesítettek benne, akire öt év távlatából csupán haloványan emlékezhettem.

A rövidre nyírt hajú férfi bezárta a postaládáját, és a felvonó felé vette az irányt. Nagyjából velem egykorú lehetett, a húszas éveinek a végén járhatott.

– Jó napja volt? – érdeklődtem ösztönösen.

Elkerekedett szemmel nézett rám.

– Ööö... igen – motyogta. Amikor kinyílt a lift ajtaja, valósággal beugrott.

Eszembe juthatott volna, amit alaposan belevéstem az agyamba: New Yorkban az ember nem kérdez semmit idegenektől. Az pedig, hogy mindenki idegennek számított a másik számára, az égvilágon senkit sem zavart.

Elindultam felfelé a lépcsőn a lakásomba. Az én napom mindenesetre nem alakult valami fényesen. Már túl régóta dolgoztam a *Newsweek*nél. Előléptettek olvasószerkesztővé, de a munka unalmas volt. A fizetésemből ki tudtam fizetni a számlákat, úgyhogy maradtam, de így kénytelen voltam esténként írni, hogy elküldhessem a cikkeimet a különböző magazinoknak. Úgy gondoltam, ha nem következik be fordulat az utóbbi fronton, ott van még az esély, hogy megkapom a szerkesztői posztot, amelyet már korábban megpályáztam. Erre fel ma? Másvalakit neveztek ki helyettem – egy fiatal srácot, aki nemrég fejezte be az egyetemét, és eddig lóti-futiként alkalmazták. Szóval igen, a szokásosnál is fáradtabb voltam. Számolni kezdtem a lépcsőfokokat, ami a kedvenc módszerem volt arra, hogy ne azon törjem a fejem, miért sodródok céltalanul. Ma este ez sem működött.

Megálltam a fordulóban, és belebámultam a tükörbe, amely azért volt ott, hogy a fényt visszaverve megvilágítsa a lépcsőt. Szemügyre vettem magam. Kék angórapulóver és -kardigán, a nyakamban egyfonatú gyöngysor, hosszú, dúsra

szárított, barna bubifrizura – úgy festettem, mint bármelyik hasonló korú nő, aki sóvárogva várja, hogy mikor megy már férjhez. Az egyik kollégám megjegyezte, hogy „szemrevaló spiné” benyomását keltettem benne ma reggel. Feltételezem, hogy bóknak szánta. Ám ahogy ott álltam a lépcsőfordulóban, eltöprengtem, mi is történt azzal a lánnyal, aki öt évvel azelőtt került ki a Bennington Egyetemről.

Nos, többé már nem voltam szűz.

Az első emeleten a szokásos szag fogadott, a fokhagyma és a hagyma átható, mégis megnyugtató, otthonos aromája, amely a szomszédos lakásból áradt. Nem ismertem az ott élő embereket, de már hallottam őket nevetni és veszekedni, most pedig elképzeltem, ahogy ott ülnek a piros kockás terítővel borított asztal körül, finom lasagnét lakmároznak, én meg itt állok kint a folyosón, beszívom a kopott szőnyeg dohos szagát, amelybe friss kutyavizelet bűze vegyül.

Ó, kérlek! Az önsajnálatomon bosszankodva előkotortam a régi kulcscsomót, kinyitottam az ajtót, és beléptem a lakásba, amely ma este valahogy még lehangolóbbnak tűnt, mint a lépcsőház. Odakint zuhogott az eső, a vastag vízsugarak zubogva patakzottak végig az ablakon, minden biztonnyal azért, mert az ereszeket évek óta nem tisztították ki.

A dohányzóasztalra hajítottam a postát. A tekintetem ismét megakadt a fontosnak vélt levélen. Vajon rosszabb kedvem lesz, ha kinyitom, és megnézem, mi áll benne?

Felkaptam, és könnyed mozdulattal végighasítottam a tetejét a körmömmel. Ahogy megfordítottam, a Barbie-ról szóló írásom hullott ki belőle.

„Köszönjük, hogy megtisztelt minket a cikkével. Sajnálatos módon...”

Rendben, nincs új a nap alatt. Az asztalon heverő rövid kéziratra pillantottam, amelyet előző nap kaptam vissza a *The Atlantictől* egy visszautasító levél kíséretében – szó szerint ugyanúgy kezdődött, mint a mostani. Vajon létezik valahol egy írógép, amelyet kizárólag arra használnak, hogy elutasítsák a leendő szerzőket? Dühösen összegyűrtem a papírt, és a padlóra dobtam.

Ezután kissé komótosabban felbontottam a díszes borítékot.

Valóban meghívó volt benne. Csakhogy nem esküvőre szólt.

Hanem a Filmművészeti és Filmtudományi Akadémia díjkiosztó ünnepségére, a Los Angeles-i Pantages Theatre-ben megtartandó 1959-es Oscar-gálára, amelyre szívélyesen meghívták vendégként Jessica Malloyt – ez voltam én. Sehol nem szerepelt a kártyán, hogy tulajdonképpen ki volt a meghívó – csupán egy szűkszavú kérés, hogy a férőhelyek korlátozottságára való tekintettel az érintett a lehető legkorábban jelezze a részvételi szándékát.

Éreztem, hogy kihagy a szívem. Engem hívtak volna meg? Mi ez az egész? Bizonyosan valamilyen félreértésről van szó.

Végigsimítottam a meghívókártya fényes felületén, egy

pillanat erejéig Aladdin csodatevő lámpájának képzelve. Az eltömődött, csurgó eresz és a penészes szőnyeg képe egy szemvillanás alatt elillant.

Az 1946-os Oscar-gála. Egyszer, egyetlenegyszer részt vettem a káprázatos eseményen – lenyűgözve lestem a riportereket, akik mikrofonnal a kezükben buzgón rohangáltak a gyönyörű emberek sokaságában, és éreztem, hogy a fejbőröm bizseregni kezd, amint izgatott hangon, szinte levegőt sem véve mikrofonvégre kapják a sztárokat. Becsuktam a szemem, és ismét ott lépkedtem a vörös szőnyegen, az államot előreszegve, az apám kezét fogva, igyekezve elkerülni a nyakukat nyújtogató rajongók tekintetét, akik szerettek volna egy pillantást vetni a hírességekre, a fényes, sima, hosszú szaténruhába bújt, nádszálkarcsúságú nőkre és az elegáns, remekbe szabott szmokingot viselő, csinos férfiakra, akik benépesítették ezt a szemfényvesztő látszatvilágot. A múlt az összes csinnadrattájával és csillogásával együtt betolakodott a jelenbe. A fejem hirtelen zúgni kezdett: a lelki szemeim előtt fények, színek táncoltak, és a szívemet borzongató érzés remegtette meg, hogy ha rövid időre is, de a világ közepén éreztem magam.

Ami óhatatlanul felidézte Ingrid Bergman emlékét.

A rajongók odavoltak érte azon az estén, esedezve nyújtogatták felé a kezüket, amint kecsesen végigvonult a vörös szőnyegen; azt remélték, hogy a mosolyával körbefonja és olyasmivel ajándékozza meg őket, amiről évekig beszélhetnek majd. Szinte magam előtt láttam

tökéletes formájú arcát, még a hangját is hallottam a fülemben.

Az emlékfoszlányok előhívták belőlem az örült gyermekkorom zűrzavarát, az akkori hangokat és illatokat. Ezt a meghívót – húztam végig egyik ujjamat a gravírozott betűkön – csakis tréfának szánhatta valaki. Kinek jutott volna eszébe, hogy visszahívjon abba a városba, amelyet soha többé nem akartam felkeresni? Valami elkerülte volna a figyelmemet?

A telefonért nyúltam, és azt tettem, amit gyakran szoktam – Kathleen számát tárcsáztam, aki a középiskolai barátnőm volt: a legerősebb kapcsolat, amely a múltamhoz kötött. Mindketten megváltoztunk azóta – ő ingatlanokat értékesített Los Angelesben, és a túl sok cigarettától rekedtessé vált a hangja –, de szinte minden, amit mondott, észszerűen csengett, vagy harsány nevetést váltott ki belőlem. Velem ellentétben képes volt lepöckölni magáról – mintha holmi porszemek lettek volna – az előírások és rendszabályok diktátumait, ha terhessé váltak számára. Közös katolikus neveltetésünket könnyedén, minden hűhó nélkül hagyta maga mögött, és én irigyeltem ezért a laza nemtörődömségért. Barátságunk azután is fennmaradt, hogy én elmenekültem Los Angelesből. Kezdetben nem volt egyszerű kapcsolatban maradni egymással, de az évek során sikerült megoldanunk a problémát.

Hallottam, hogy a telefon kicsöng a távolban. Három óra volt az időeltolódás. *Legyél otthon, Kathleen, könyörögtem magamban. Szükségem van rád, hogy rájössjek a meghívó*

nyitjára.

Kathleenben sosem kellett csalódnom.

– Meghívó? Hát ez érdekes – summázta.

– Milyen lehetséges kapcsolat fűzhet engem még ahhoz a világhoz?

– Nos... Érkezhettek akár az apád egyik barátjától is, nem?

– Nincsenek már sokan közülük, beleértve azokat is, akik börtönben ülnek. És egyikük sem rendelkezik annyi befolyással, hogy meghívót küldjön nekem. Tudni akarom, hogy kitől jött. Gyanús a dolog.

– Telefonálj néhányat, és járj utána, hogy valódi-e! És ha igen, akkor meg ugorj át ide néhány napra! Szeretnék már látni.

– Nos...

– Akárhogy is, ennél megfelelőbb nem is lehetne az időzítés. Van bőven mit bepótolnunk, és legalább alkalmad lesz végignézni a Szent Anna Akadémia végnapjait. – Némi csalafintaságot véltem kiszűrődni a hangjából.

– Micsoda?!

– Eladták az iskolánkat, Jesse. Doyle érsek pénzzé akarja tenni a telket. Az egészet lebontják, és egy bevásárlóközpontot húznak fel a helyére.

Miért éreztem úgy, hogy hirtelen fájdalom nyilall a szívembe? A mi iskolánk. A spanyol missziók stílusára emlékeztető, a több évtizedes használatól megkopott épületek kecses tömbje, kényelmesen megbújva a dús lombú fák árnyékában, zöldellő pázsittal körülvéve...

– Mi lesz az apácaikkal?

– Egy öreg diákotthonban kapnak majd munkát odalent, a völgyben. Jössz akkor? Ez az utolsó esélyed.

– Miért akarnának velem találkozni? Elvégre én voltam az, aki miatt kudarcba fulladt az érettségi ünnepség, ha elfelejtetted volna.

– Voltak enyhítő körülmények – közölte Kathleen higgadt hangon.

Ezzel megfogott. Kibámultam az ablakon, amelyre újabb özönvíz zúdult. Iparkodnom kellene, hogy becsukjam az összes ablakot ahelyett, hogy csak fecsérlem az időmet, és a múlt emlékei között kutakodom.

– Oké, akkor jössz? Talán még találkozhatsz a filmszakma új nagygágyúival is. Tudod, olyanokkal, mint Bob Fosse. – Kathleen hangszíne csalogatóra váltott.

– Azt sem tudom, ki ő.

– Nos, akkor majd megtudod. És talán abban a szerencsében is részesülhetsz, hogy itt lehetsz a következő nukleáris kísérlet idején. Most már minden harmadik héten robbantanak.

– De hát azok Nevadában zajlanak!

– Ez igaz. Az összes turista azon töri magát, hogy az első sorban ülhessen Las Vegasban. Ám ha ügyes vagy, és jól időzítesz, akkor itt is találsz néhány helyet, ahonnan láthatod a robbantások fényét. Hallottad, hogy a jövő hónapban megkoronázzák az új „Miss Atombombát”?

– Megőrült a világ.

– Ja. Még Hollywoodnál is örültebb lett. – Pár pillanatra elhallgatott. – Figyelj! – szólalt meg aztán csendesen. –

Gyere vissza! Majd mindenhová együtt megyünk.

– Miért nem te jössz ide?

Nem csupán a rejtélyes meghívás sorsa forgott kockán, ezzel mindketten tisztában voltunk. Szerettem volna, ha közelebb él hozzám. Tudtam azonban, hogy Kathleen sosem lesz hajlandó elköltözni Los Angelesből.

– Hagyjam itt a lehetőségek földjét? Frászkarikát! – válaszolta. – Lehet, hogy rám köszön a szerencse, és meggazdagszom... Nos, ha nem is leszek milliomos – helyesbített –, de az biztos, hogy hamarosan veszek magamnak egy házat. Apropos, ha már botrányokról beszélünk: a *Screenland*ben megjelent egy zaftos sztori Errol Flynnről.

– Lerágott csont. Te most hasonló pletykákkal próbálsz visszacsábítani? – válaszoltam magamban mosolyogva.

– Persze! Annak idején szüntelenül ezekkel traktáltuk egymást, emlékszel? Sosem lehet megenni őket!

– Van benne némi igazság.

– Á, szóval jössz?

– Még gondolkodom rajta.

– Szólj, ha már döntöttél!

– Megfontolom, ígérem – ismételt meg. Miután elbúcsúztunk egymástól, kimentem a konyhába, hogy töltsék magamnak egy pohár bort, közben a vallásos neveltetés és a hivalkodó külsőségesség furcsa keverékén töprengtem, amely meghatározta a Los Angeles álságos világában töltött gyermekkoromat. Sosem kedveltem a magas, csupasz törzsű pálmafákat.

Lényegében kezdettől fogva meghasonlott katolikus voltam; egy istenfélő, az életemet az egyház szigorú szabályai szerint alakító anya és egy olyan apa terméke, aki jobbára vállvonogatással és kuncogással intézte el a dolgokat, és ezzel hozzásegített ahhoz, hogy szabadabban lélegezzem. Tudtam, hogy elég különleges, a megszokottól eltérő család vagyunk, de ez nem érintett közvetlenül. Az egyetlen igaz hit egyházának a tagja voltam, és sajnáltam azokat a szerencsétleneket, aki nem voltak a tagjai. Szomorúnak tartottam a tényt, és abból, amit a hittanórákon hallottam, egyértelművé vált számomra, hogy ők nem juthatnak a mennyországba, amikor meghalnak. Ehelyett a pokol tornácára kerülnek, egy rideg, unalmas helyre – köztük jó emberek is, akiket nem kereszteltek meg. A plébániánk papja mindazonáltal burkoltan célzott rá, hogy nem kell túlságosan sajnálnunk őket, mert ők sem bántak velünk valami kedvesen – például nem voltak hajlandók munkát adni az ír meg a lengyel bevándorlóknak, és rávették a Ku-Klux-Klan tagjait, hogy fehér, lepelszerű köpönyegeikben és csuklyáikban, amelyeken két nyílás szolgált arra, hogy kilássanak alóla, időről időre felvonulást rendezzenek a környékünkön, a kezükben égő fáklyákat lobogtatva, készen arra, hogy felgyújtsák a házainkat odalent Délen. A szabadkőművesek sem kedveltek minket, és tudtam azokról a táblákról is, amelyek a nagy gazdasági világválság idején bukkantak fel a bostoni üzletek kirakataiban a

következő szöveggel: ÍREKET NEM ALKALMAZUNK! Az egész helyzet kusza volt, mintha a feje tetejére állt volna a világ.

Eltűnődöm, hogy mindez hogyan hatott a lelkemre. Gyerekként megrémisztett az a merevség, amely ahhoz kellett, hogy jó katolikus maradjak az egyház kötelékén belül, és a bűn elkerülése érdekében óvatosan lépkedjek. Apám megvédett, elsősorban a mindentudó, cinkos kacsintásaival. Roppant szórakoztató tudott lenni – nem véletlenül élt és dolgozott abban az elbűvölő álmvilágban, amelynek Hollywood volt a neve. Egy stúdió sajtósa volt, amit olyan magas beosztásnak képzeltem, hogy úgy gondoltam, elég csak meglendítenie a varázspálcáját, és máris csodálatos világokat képes teremteni. Szerettem hallgatni, amikor a Selznick Filmstúdiónál végzett munkájáról mesélt, valamint a mókás történeteit a filmipar dicsfény övezte királyairól és királynőiről. A viselkedését magabiztosság jellemezte, és tudtam – bár nem lettem volna képes megfogalmazni –, hogy vidám, humoros sztorijai bizonyosan felülkerekednek a pokoltól és az elkárhozástól való félelmeimen, amelyek végigkísérték az első gyermekéveimet.

Nem mintha megfordult volna a fejemben, hogy próbára tegyem az utóbbi feltételezésemet. Erről gondoskodott az anyám, a maga szilárd, eltökélt módján.

Az anyám – az én nehezen megközelíthető, riadt tekintetű anyám. Az apám olykor viccelődve az egyház közlekedési rendőrének nevezte; másszor ez kevésbé hangzott viccesen.

Anyám tisztában volt az élet erkölcsi buktatóival, és már első osztályos korom előtt kívülről fújtam a katekizmus tanításait. A pokolban kíméletlen eszközt látott, és fenntartás nélkül hitt benne.

Nem volt ez mindig így. Amikor kicsi voltam, többször is kísérletet tett rá, hogy a vallás szépségének és varázsának hatása alá kerüljek. Emlékszem egy szentestére, amikor magával vitt az éjféλι misére. A fogadalmi gyertyák pislákoló fényétől és a fenyőágak illatától megigézve térdeltem a jászol előtt, amelyben a gyermek Jézus élethú mása feküdt, miközben anyám a fülembé sűgva mesélt a csodaszamba menő születéséről. Simogatta a hajamat, és én úgy éreztem, hogy valami közös lelki kötelékben és jőban osztozunk.

De nem őrződött meg bennem túl sok hasonló emlék. Korán ráébredtem, hogy a szűleim által képviselt két világ közötti megosztottság állandó feszűlség forrása. Apám szívesen beszélt mindkettőről, anyám azonban fagyosan fogadta, amikor a katolikus egyházat bírálta. Mire tízéves lettem, apám arra az álláspontra jutott, hogy az egyház befolyása túlságosan nagy Hollywoodban. Részletesen ecsetelte, miképpen tartják rideg és bősű tekintetűket a filmiparon az egyház cenzorai, akik döntőbíróként nyilváníthattak valamilyen alkotást elfogadhatónak vagy elítélendőnek. A maga megfélémlített, ideges módján a filmipar is igyekezett ellátni a saját felűgyelői szerepét, mondta az apám, de a legkeményebbnek mégis a katolikus pűspökök bizonyultak. Ha egyszer valami nem tetszett

nekik, Hollywood vigyázzba vágta magát, és hegyezte a fülét.

– Hát igen, túl sokat engedhettünk meg magunknak a harmincas években – közölte az apám, amikor az okokról kérdeztem. – Túl sok szex és meztelenség jelent meg a filmvászonon, és az embereknek elégük lett.

– Gabriel! – Még most is a fülemben cseng anyám intő hangja, amelyet egyre gyakrabban hallottam, ahogy növekedtem. – Még gyerek.

– Ő kérdezett, én csak válaszoltam – védekezett az apám. – Okos kis teremtés, nem kell féltetni.

Nagyra becsültem a szavait.

Apám szeretett elidőzni a témánál. Elég néhány mondat a szószékről, és filmeket vehetnek le a műsorról, jelentette ki. A stúdiók főnökei nem a pokol miatt aggódnak, hanem azért forgolódnak álmatlanul éjszakánként, mert attól félnek, hogy csökkenhet a jegyeladásokból származó bevételük. És nem csupán a filmekről volt szó. Ami a pokolra küldést illeti, szerinte Dante sem csinálhatná jobban, mint azok a washingtoni igazságosztók, akik újabban felbukkannak a színen.

– Kom-mu-nis-ta – ejtette ki lassan szótagolva. – Ha rányomod ezt a bélyeget valamelyik forgatókönyvíró vagy színész homlokára, máris véget vetettél a pályafutásának. Washington tele van elvetemült, gonosz fickókkal, akik táplálják ezt az üldözési mániát...

– Most már elég legyen, Gabriel! – tiltakozott ismét anyám. Nedves törülközőjével a műkő pultra csapott: az éles

csattanás még apába is belefojtotta a szót.

Néha az a benyomásom, hogy Kathleen unja, ha hosszasan fejtegetem, miként tett tönkre emberi életeket a hollywoodi és washingtoni becstelen, aljas politika, a katolikus egyházzal már nem is beszélve, amely rögtön bűnöst kiáltott, ha valaki akár csak egy apró vétséget is követett el, például megnézett egy betiltott filmet. Kathleen szerint én mindig is hevesebben reagáltam az életemet gúzsba kötő erkölcsi ellentmondásokra, mint bárki más az ismerősei közül.

– Azt szeretnéd, ha a világod mindkét része működné – szögezte le egy ízben.

– Néha egyszerűen csak szeretném mindkettőt kihajítani az ablakon.

– Sok szerencsét hozzá!

Kihagytam a vacsorát, helyette megittam a borom maradékát, és lassan elkezdtem készülődni a lefekvéshez. Szóval hamarosan lebontják a Szent Anna Akadémiát, a hit és a remény eme méltóságteljes szigetét, amely később olyan keserű szájízűt hagyott maga után bennem. Talán mégis oda kellene utaznom, hogy valamilyen formában meggyászoljam. Megfogadtam, hogy soha többé nem teszem be a lábam Los Angelesbe, de az éjjeliszekrényen fekvő meghívó csábítóan, különféle lehetőségekkel kecsegtetve integetett felém. Talán meg kellene tennem. Talán eloszlathatnám a ködöt, amely oly régóta beburkol.

Túl régóta.

Úgy terveztem, hogy nemsokára kiveszek egy hét szabadságot, amihez hozzájön még egy hétvége is. Felhasználhatnám arra, hogy elutazzak Los Angelesbe.

Nyugtalan álomba merültem, miközben az esőcseppek kopogását hallgattam az ablakon. Eszembe jutottak Kathleen szavai.

„Ez az utolsó esélyed.”

A zsilipkapuk kezdtek kinyílni.

MÁSODIK FEJEZET

Los Angeles, 1942

Az unokatestvérem, Jeremy egy alkalommal a lelkemre kötötte, hogy mire tízéves leszek, ki kell választanom a hősömet. Kerek egy évtizeddel volt idősebb nálam, és szeretett kioktatni az élet dolgairól, én meg valósággal ittam a szavait. Még kicsi voltam, de ő már hangosan olvasott fel nekem részleteket Dante *Poklából*. Ijesztőknek találtam őket – az emésztő tűzben égő sátáni pápákkal –, összességében mégis elkápráztattak, különösen a kísérteties illusztrációk. Jeremy tulajdonképpen sosem magyarázta el, miért muszáj most, hogy tíz lettem, megtalálnom a példaképeimet – talán azért, mert kétségtelenül előnyben részesítette az utasításokat a felvilágosítással szemben. Magamban bizonyára arra a következtetésre juthattam, hogy a lehetséges hősök száma – akárcsak a férjeké – egyre szűkül az idő előrehaladtával. Úgyhogy engedelmeskedtem.

– Ha megtalálod a példaképedet, az egy életre szóló választás – bizonygatta. – Nincs „ha”, „és” vagy „de”, hűségeseznek kell maradnod.

A hűséget illetően úgy gondoltam, hogy én az apám világában találhatok megfelelő jelöltet.

Jeremy, aki nagy baseballrajongó volt, a Cardinals

csapatának a tagjait választotta a hőseinek. Én Ingrid Bergmant.

Már nagyon korán befészkelte magát a szívembe, szinte még azelőtt, hogy egyáltalán a tudatára ébredtem volna. 1942-t írtunk, és én a Sheldon Iskolába jártam Beverly Hillsben. Az apám fölöttébb találékony volt a kapcsolatépítésben, ami nagyban elősegítette a karrierjét a filmiparban. Bizonyára ennek köszönhettem, hogy a többi gyerekekkel együtt kocsit vitt az iskolába – igaz, a hollywoodi változatban nem az anyukák fuvarozták felváltva egymás csemetéit, hanem egy gondosan vasalt egyenruhát és kalapot viselő bérelt sofőr –, és az egyik gyerek az autóban Pia Lindström volt, Ingrid Bergman kislánya.

Igazság szerint egyik lányt sem ismertem azok közül, akik velem utaztak reggelente. Nyolcan voltunk, különböző korúak; igyekeztünk minél kényelmesebben elhelyezkedni, cukormázzal bevont fánkot majszoltunk, vagy az utolsó tollvonásokat végeztük a házi feladatunkon, miközben az autó ide-oda kanyargott a pazar luxusházak között, ahol közülünk néhányan laktak. Én minden reggel türelmetlenül vártam, hogy megálljunk a Benedict Canyon Drive 1220. előtt. Az volt Pia otthona.

A sofőr járatta a motort, és a kormánykeréken dobolt az ujjával, míg ki nem vágódott a ház bejárati ajtaja, és ki nem rohogott rajta a kis, négyéves Pia csöppnyi, takaros bubigalléros ruhácskájában. Az anyja egészen a kocsiig kísérte; álmosnak tűnt a bokáját verdeső, kék zsenília fürdőköpenyében, ahogy búcsúzóul mosolyogva integetett a

lánjának. A füle mögé tűrt, hosszú haja általában fésületlennek látszott.

Elég ideje éltem már Hollywoodban, hogy gyerekfejjel is tudjam, mekkora a különbség a színészek csillogó világa és mindennapi élete között. Ingrid Bergman azonban annyira gyönyörű és fenséges volt – egyszerre távoli és valóságos. Akkor még nem láttam az *Intermezzót*, amely híressé tette, ám az apám áradozva beszélt róla.

– Ó, teremtető atyám! – mondta egy este az anyámnak. – Ez a fiatal svéd szépség tud ám játszani! Bársonyos fény lengi körül, szinte már éteri. Bármibe lefogadom, hogy híres sztár lesz belőle.

– Pusztán azért, mert ragyogó az arca? – válaszolta az anyám némi éllel a hangjában.

– Nem, nem csak azért. – Apám átkarolta, ahogy ott állt a tűzhelynél. – Ráadásul lapos sarkú cipőket hord. És átkozottul jól tudod, mi a véleményem a lapos sarkakról.

Az anyám nevetésre fakadt. Ritka pillanat volt, és melegség árasztotta el a bensőmet.

Ingrid magas, szokatlanul magas növésű volt; akárcsak én, aki már negyedik osztályban kitűntem a többiek közül. Nem voltam egészen biztos benne, miért nyűgözött le az alakja, de nem is igazán óhajtottam időt fecsérelni arra, hogy megfejtssem. A látványa arra készítetett, hogy kihúzzam magam, és a félszégem helyett büszke legyek a magasságomra. Báj és kecsesség áradt belőle, a mosolya pedig elragadó volt; olyan akartam lenni, mint ő.

Az arcomat az autó ablakához nyomtam, abban bízva,

hogy talán vet felém egy pillantást. De nem volt szerencsém – egészen addig, míg egy reggel le nem ejtettem az uzsonnás dobozomat, amikor az egyik lány kitárta a Canyon Drive-i ház elé kanyarodó kocsiját. Halálra váltan néztem, ahogy a doboz fedele kipattan, és a tojásos szendvicsem meg a csokoládés pudingom darabjai szétszóródnak Ingrid Bergman bársonysima gyepén.

Kikászálódtam az autóból, és mit sem törődve a mögöttem felhangzó kuncogással, megpróbáltam összeszedni az ételmaradványokat, mielőtt feltűnik Bergman Piával. Hirtelen éreztem, hogy hosszú, kecses ujjak fonódnak a derekam köré, és gyengéden felsegítenek.

– Semmi gond, gyermekem – mondta. – A kertész majd feltakarítja. – A kezét a homlokomra helyezte, orgonaillat csapta meg az orrom. – Rendben vagy? – kérdezte tőlem.

Némán bólintottam.

– Sose szégyelld magad! – biztatott. – Egyszer egy tojássalátás szendvicset ejtettem David Selznick ölébe, és csodák csodája, szerencsésen túlélte.

Megölelt, és nevetett. Úgy éreztem, örökké szeretni fogom.

Ingrid valamiképpen azzá a gyengéd, tréfálkozó, szerető anyává vált, akire mindig is vágytam. Minden hétköznap pontban fél nyolckor felbukkanva belengte a napjaimat, és ugyanolyan megszokott részévé vált az életemnek, mint odahaza a gőzölgő tálka zabpehely.

Az egyetlen bökkenőt az jelentette, hogy ő nem volt

katolikus. Svéd lévén protestánsnak kellett lennie; ezzel tisztában voltam. Ettől függetlenül, így vagy úgy, olyannak képzeltem el, mint amilyen én voltam.

Tudtam, hogy a katolikus vallás elválaszt minket az iskolatársaim családjaitól, akárcsak apámat a stúdió fősodrától. Nem csupán arról volt szó, hogy még mindig a Wilshire Boulevard rossz oldalán laktunk; a problémát inkább az jelentette, hogy azok, akik nem voltak katolikusok, szemmel láthatóan feszélyezve érezték magukat, ha szóba került a vallás. Apám szerint néhányan azt gondolták rólunk, hogy feltétlen engedelmességet fogadtunk egy olasz pápának, és nem nagyon értették, mi zajlik a gyóntatószékben, és hogy hogyan lehetünk olyasmiben, mint a Szentháromság. Nem hiszem, hogy rajtam kívül lett volna más katolikus az iskolámban, a Sheldonban, ám ez egy csöppet sem zavarta az apámat. Lazán fogta fel a vallási kötelmeket, mintha tollpelyhek lettek volna, amelyeket tetszés szerint lerázhat a válláról.

Egy napon, amikor hazalátogatott az egyetemről, Jeremy közölte velünk, hogy többé nem hisz Istenben. És semmi kedve, hogy egy kemény, folyamatos tanulással töltött hét után vasárnap reggel kivonszolja magát a kollégiumi ágyából, és misére menjen. Apám nem látszott felháborodottnak; ellenkezőleg, azon vihorászott, hogy Jeremy ezentúl többet fog partikra járni, és kifejezetten hasznára válik, hogy a saját lábára állt. Anyám ellenben meg volt botránkozva.

Felfigyeltem rá, hogy Jeremy vallomása után még

szigorúbban rajtam tartja a szemét. Nemegyszer hallottam, amint a szüleim fojtott hangon beszélgetnek az ágyban. Újra meg újra szóba került a nevem, ami óhatatlanul éberebbé tett. Biztonságosnak vélt életem némileg megingott amiatt, ahogy anyám reagált Jeremy függetlenségének a kinyilvánítására. És még inkább összekuszálódott, amikor apám is fellázadt.

Egy vasárnap reggel, a kezemben a misekönyvvel, úgyahogy türelmesen vártam a szüleimre az ajtóban, hogy elinduljunk a misére. Lopva megnéztem magam az előszobai tükörben, és mint mindannyiszor, most sem voltam elégedett azzal, amit láttam. Fakó, világosbarna haj; apró, meghatározatlan árnyalatú szem – igaz, anyám azt mondta rá, hogy mogyorószínű. Ráadásul mintha kancsal is lettem volna, a fülem meg mintha Clark Gable-é lett volna. És tényleg kezdtem kissé dundivá válni, ahogy anyám megjegyezte? Pedig még csak tízéves voltam.

Anyám bukkant fel az előszobában, magas sarkú cipője hangosan kopogott. Megállt a tükör előtt, egészen közel hajolt hozzá, ahogy szokta, és karcsú kezében tartva a halványpiros rúzt, erőteljes mozdulatokkal kifestette a száját; törékenynek tűnt, mint egy szélben hajladozó nádszál. Nem voltam benne egészen biztos, honnan jutott ez a gondolat az eszembe, mindenesetre tudtam, hogy jobb, ha csendben maradok, amikor rátör a görcsös fejfájás, és furcsa, óvatos érzés hasított belém. Ugyanakkor a

tudatában voltam, hogy ő mindig rajtam tartja a – láthatóan ijedt, féltő – tekintetét.

Az étkező boltívén keresztül megpillantottam az apámat, aki magába görnyedve ült egy széken, és cigarettázott. A csillárról halovány fény vetődött sötét színű, sűrű hajára, amitől elragadó árnyalatot kapott. De miért nem áll már fel, és bújik bele a kabátjába? Szerettem azokat a vasárnapokat, amikor jókedvűen nevetett, és mulatságos megjegyzéseket sugdosott a fülembe, vajon képes lesz-e aznap az öreg, támolyogva járó főpap, O'Hara atya bemutatni a misét, vagy sem.

– Az apád ma reggel nem jön velünk – közölte az anyám vékony, rekedtes hangon.

– Miért nem?

– Kérdezd meg tőle!

Apám felegyenesedett, és szembefordult velem.

– Rendben, Jess! Az Erkölcş Légiója ma mindenkit meg akar esketni arra, hogy egy teljes évig nem néz meg egyetlen ocsmány filmet sem. Erről már ejtettünk pár szót, igaz?

Tétován bólintottam.

– Nos, a helyzet márpedig az, hogy én a filmiparban keresem a kenyeremet.

– Gabriel... – figyelmeztette az anyám.

Apa nem vett tudomást a közbevetésről.

– Ami azt jelenti, hogy én szüntelenül nézek úgynevezett ocsmány filmeket, és az a munkám, hogy másokat is rávegyek arra, hogy üljenek be a moziba, és nézzék meg

őket. – Anyámra emelte a tekintetét. – Nem vagyok hajlandó ott állni a templomban, és képmutató módon bólogatni, mint egy hazudós seggfej.

– Az emberek észre fogják venni, hogy nem vagy ott – vágott vissza az anyám.

– Túl sokat foglalkozol azzal, hogy mit gondolnak mások.

– Gabriel Malloy, te pedig túl sok energiát fektetsz... – Anyám nem fejezte be a mondatot; az ajkába harapott.

A szavai ott lebegtek a levegőben.

– Mibe? A munkámba? – Apám hangja szelídebbé vált. – Azt hiszem, valóban így van. – Felállt, és felénk lépett, de anyám kitért előle.

– Minden katolikus kötelessége, hogy fogadalmat tegyen rá – jelentette ki.

Apám kitartóan nézte, a tekintetébe különös módon sajnálat vegyült.

– Vannie, őszintén ezt hiszed?

Anyám szemében eltökéltséget láttam megcsillanni.

– Természetesen – válaszolta.

Megragadta a kezemet, és az ajtó felé húzott.

– Gyere, induljunk, Jesse! Különben még elkésünk.

Beindította a motort, én meg felléptem a küszöbre, kinyitottam a kocsiajtót, és beültem az öreg, agyonhasznált Fordunkba – folyt a háború, és a szüleim szerint senki sem tudott új kocsit vásárolni magának Amerikában mindaddig, amíg le nem győzzük a nácikat. *Halálos bűnnek számít, ha valaki nem megy el a misére, nem?* – futott át a fejemen. Pedig nem árt óvatosan bánni a bűnbeesésekkel. Az a

zavaros gondolatom támadt, hogy ha az ember nem vigyáz, könnyen elkövethet valamilyen halálos bűnt, mert azok alattomos módon behálózna mindenkit. A lecke, amelyet hittanórán tanítottak nekünk, egyszerűen és érthetően hangzott: egyetlen óvatlan botlás, és a pokolba vezető úton találhatod magad. Ezek szerint az apám pokolra fog jutni?

Az a vasárnap reggel nem volt alkalmas arra, hogy ezt megkérdezzem anyámtól.

Szinte tapintani lehetett a levegőben az izgatott zsongást, amint anyával beléptünk a Szent Pál-templomba, és elfoglaltuk a helyünket. Egy idősebb hölgy újságolta el suttogva a nagy hírt: Francis Doyle érsek ellátogatott hozzánk, a saját szemével látta, amikor kiszállt a fekete limuzinjából. Ő maga fogja celebrálni az Erkölcös Légiója fogadalmi szertartását mindannyiunknak – rendkívüli megtiszteltetés ez számunkra. Ugye milyen szerencsések vagyunk? Anyámmal kinyitottuk a misekönyvünket. Reménykedve néztem rá, közben erőltetetten fintorogtam, mivel eszembe jutott apám egyik bohókás eszmefuttatása. Csökönyösen kitartott azon véleménye mellett, miszerint a padokból pisis pelenkák szaga árad, megtetézve mindazzal, amit a kisgyerekek az évek során még rájuk kenhettek. A tömjén illata csak hab a tortán.

Anyám elmosolyodott, de a mosolya fáradtnak tűnt.

– Ma elmaradnak a tréfás megjegyzések – jegyezte meg halkán.

Ahogy felemeltem a fejem, láttam, hogy Doyle érsek lassú léptekkel kísétál a sekrestyéből, és megáll az oltár előtti korlátnál. Szembefordult a gyülekezettel.

– Drága testvéreim – kezdett bele –, üdvözöllek mindnyájatokat! Ma közösen emeljük magasba a tiltakozás tábláját Hollywood bűnei ellen.

Vajon ez vonatkozik *A törvényenkívültre* is, arra a filmre, amelynek a bemutatóján most ügködik az apám? A cenzorok szeméremsértőnek találták a film plakátját. Megkérdeztem az apámat, hogy miért, és ő azt válaszolta, azért, mert Jane Russellnek görögdinnye nagyságú melle van. Ő merő ostobaságnak tartotta ezt, és ott, a templomban ülve, én is egyetértettem vele. *Hogyan lehet bűn az, ha valaki megnéz egy plakátot, amelyen egy nagy mellű színésznő látható?* – tűnődtem magamban. Ha pedig tényleg az, és lelépsz a járdáról, miután a szemed megakadt a hirdetésen, és elüt egy arra jövő autó, akkor a pokolba vagy a purgatóriumba fogsz jutni? Az apámra gondoltam, aki nyugalomban üldögélt odahaza, és nem tudtam megállni, hogy ne érezzek örömet afelett, hogy nincs velünk. Lehet, hogy újra kitört volna belőle a nevetés, amitől bizonyosan szégyen öntötte volna el anyámat.

– Kérlek titeket, hogy álljatok fel! – hasított élesen a levegőbe az érsek hangja.

A gyülekezet tagjai – lábdübörgés, torokköszörülés – egy emberként felálltak.

Én képtelen voltam megmozdulni. Úgy éreztem, mintha odaszögeztek volna a padhoz.

– Jessica, állj fel! – súgta az anyám.

Egyenesen előrenéztem, és szédülés fogott el. Mi van, ha nem engedelmeskedem?

– Állj fel! – kérlelt az anyám. – Ez a szabály.

Az érsek egyenesen rám nézett, és várt.

Egy pissenést sem lehetett hallani a templomban. Mindenki állt, és nem tudom, mi tartott vissza, hogy csatlakozzam hozzájuk. Nem volt észszerű indokom, de homályosan megfogalmazódott bennem, hogy az apám biztosan megtapsolt volna, ha lát.

– Jessica...

Felpillantottam anyám elborzadt szemébe. Nem is annyira elborzadtak tűnt, mint inkább rémültnak. Ez valahogy kirángatott a bénultságomból. Lassan felálltam.

Az érsek elfordította rólam a tekintetét, végignézett a gyülekezeten, és megköszörülte a torkát.

– Emeljétek fel a jobb kezeteket, és ismételjétek velem! – mondta. Rövid szünetet tartott, míg meg nem szűnt a mozgolódás zaja. – Elítélem az összes szeméremsértő és erkölcstelen mozifilmet, illetve azokat is, amelyek a bűnözést és a bűnözőket dicsőítik – zendített rá. Szófogadóan megismételtük a szavait, tisztán és hangosan, engem is beleértve. – Tudomásul veszem és kötelességemnek tekintem, hogy illő lelkiismerettel viszonyuljak az erkölcsi életünket veszélyeztető filmekhez – kántáltam a többiekkel együtt, elgondolkodva azon, hogy mit takarhat pontosan az „illő lelkiismeret”. Mire az érsek befejezte, úgy éreztem, hogy ismét láthatatlanná váltam a

többi jámbor, istenfélő hívó tömegében. Mi üthetett belém az előbb?

A beszédének a végére érve Doyle érsek fejét hajtott, majd az oltár felé fordult, hogy bemutasson egy szokatlanul rövid és gyors kismisét.

– Végül is roppant elfoglalt ember – mormolta az anyám az orra alatt. Mrs. Gunther, aki anyámmal együtt tagja volt a misekellékekről gondoskodó oltáregyletnek, és akire az apám azt mondta, hogy azért olyan ráncos a bőre, mert túl sok időt töltött Malibuban, előrehajolt a mögöttünk lévő padsorból.

– Mr. Malloy miért nincs itt, Vanessa? – suttogta. A leheletén Listerine szaga érződött.

– Nem érezte jól magát ma reggel – válaszolta anyám. Igazából nem kedvelte Mrs. Gunthert, akinek az egyik unokafivére állítólag szerepelt – legalábbis ez a szóbeszéd járta róla – Cary Grant egyik filmjében; egy sofőrt alakított benne. Mindenesetre ettől egyfajta dicsfény övezte Mrs. Gunther személyét, bár igazából senki sem tudta, hogy hívták azt a bizonyos unokatestvért.

– Adja át neki az üdvözetemet! Jó tudni, hogy dolgoznak megbízható, tisztességes katolikus hívők is abban az undorító szakmában.

Két gondolat cikázott át az agyamon – mindkettő az a fajta, amelyről tudtam, hogy jobb, ha megtartom magamnak. Az egyik az volt, hogy Mrs. Gunther unokafivére feltehetően nem kap mostanság jó szerepeket. A másik pedig az, hogy hogyan nevezheti valaki „undorító

szakmának” azt az elbűvölő világot – a csillogásával és az izgalmasságával egyetemben –, amelyben az apám dolgozik?

Az anyám ködbe borult arcára vetett gyors pillantás megerősítette bennem bölcs elhatározásom helyességét, és csukva tartottam a szám. Ám nem sokáig élvezhettem a hallgatás luxusát.

– Miért nem álltál fel? – kérdezte tőlem az anyám szelíd hangon, miután beültünk a kocsiba.

– Az érsek túlságosan is rossz fényben akarta feltüntetni a filmeket.

– És te megpróbáltál kiállni az apád mellett?

– Igen.

– Akkor kérlek, hogy próbálj meg hozzám is lojális lenni.

Zavaromban nem válaszoltam semmit. Addig a pillanatig azt hittem, hogy kiállni mindkettőjük mellett egy és ugyanaz.

– Szereztem egy filmet, hogy együtt megnézzük – rontott be másnap este a bejárati ajtón az apám, szokása szerint fűtyörészve, miközben anyám a vacsorához terített. Apám magasba tartotta mindkét kezét, mindegyikben egy-egy fémdoboz. Lehajolt, és puszit nyomott az anyám arcára; a mozdulattól egy kósza tincs hullott a homlokára. Anyám felemelte a fejét, és megeresztett egy bágyadt mosolyt apám felé – kissé merevre sikeredett, de bíztam benne, hogy a gesztus azt jelenti, többé már nem haragszik rá. Általában

nem beszéltük meg az otthonunkban támadt feszültségeket, de végül maguktól elpárologtak – most is erre számítottam.

– Milyen film ez? – kérdezte.

– Egy új film, amelyben Jesse kedvenc színésznője játszik. Na vajon ki lehet az, Jesse? – fordult felém incselkedve.

Néhány pillanatig zavartan hallgattam. Szerettem Dale Evanst – általában cowboyos filmekben játszott –, de igazából nem volt senki, akit kedvenc színésznőmnek neveztem volna. Kérdőn néztem apámra.

– Nos, sűrűn áradozol róla, hogy milyen fennkölt és csodaszép...

– Ingrid Bergman? – Anyámnak az volt a véleménye, hogy nem vagyok még elég idős ahhoz, hogy megnézzem a filmjeit. Egyébként is, a legtöbben svédül beszéltek.

Apám bólintott.

– Készen álltok, lányok, hogy ellátogassunk egy egzotikus városba, amelynek Casablanca a neve?

Anyám visszament a konyhába, hogy kihozza a tepsit a sült marhahússal és a krumplival, így nem láthattam az arcát. De hallottam a szavait:

– Ez az a film, amelyről meséltél? Abból kiindulva nemigen való Jessenek; még túl fiatal hozzá. Ne erőltesd ezt a témát, Gabriel!

Apám szánakozó tekintettel pillantott rám.

– Sajnálom, kicsim.

Vacsora után néztem, ahogy apám előkészíti a vetítőgépet a nappaliban, az orra alatt szitkozódva, mert a vékony, petyhüdt vászon makacsul hurkába görbült a közepén.

Közben részletesen elmesélte, hogyan vette rá a rendezőt, hogy hazahozhasson egy kópiát, és megígérte neki, hogy másnap reggel feltétlenül visszaviszi. Szerinte nagy sikert fog aratni az alkotás.

Anyám olyan erősen kaparta a szemetesbe a tányérokra ragadt zsír- és porcogódarabkákat, hogy az egyik kicsorbult.

– Hogyhogy megengedték, hogy hazahozd? – kérdezte, miközben levette a kötényt, és egy elegáns mozdulattal lesimította a haját, mintha partira készülődne.

– Feltételezem, ez egyfajta bónusz.

Anyám csodálkozó, kérdő tekintettel nézett rá. Apám csak állt egy helyben, a kezét zsebre dugva, az arcán furcsa szemérmesség. Anyám kinyújtotta a kezét, és megsimogatta az arcát.

– Előléptettek? – firtatta.

Apám biccentett.

Anyám közelebb hajolt hozzá, és hirtelen elpirult. Apám szorosan átölelte, az arcán egyszerre látszott megkönnyebbülés és örömmámor, és engem pár másodpercre olyan érzés fogott el, hogy csak egymásnak léteznek. De aztán apám kinyújtotta felém a karját, és magukhoz húzott. Mindhárman nevtünk.

– Mi lesz ezután? – érdeklődött anyám.

Apám azt válaszolta, hogy mostantól néhány kiemelkedő sztár számára intézi majd a sajtóügyeket, és a kasszasikernek ígérkező filmek reklámja is hozzá fog tartozni.

– Kiket képviselsz majd?

– Nos, első megbízásként el kell adnom Ingrid Bergmant ebben az új filmjében. Igazság szerint őt jobban izgatja az *Akiért a harang szól*, amit csak jövőre mutatnak be.

– Vele fogsz dolgozni? – kérdeztem megilletődve.

Apám lassan, szelíden elmosolyodott, egy olyan ember mosolyával, aki tudja, hogy mikor érdemes visszavenni a tempóból, és kiélvezni a pillanat örömét.

– Az én feladatom, hogy gondoskodjam arról, hogy ez a langaléta svéd színésznő, aki nem hajlandó arcfestéket használni, híressé váljon. A stúdió állja a költségeket. – Megcsiklandozta anyámat az álla alatt. – Ami egyúttal azt is jelenti, hogy vásárolhatunk magunknak egy új házat Beverly Hillsben. Mert erre vágysz, ugye, édesem?

Anyám biccentett, a tekintete álmodozóvá vált. Az órára pillantottam; kezdett későre járni. Hamarosan ágyba parancsolnak, pedig szerettem volna minél tovább osztozni a szüleim örömeiben. Győzelmi hangulatban voltak, és én rendben lévőnek éreztem a világomat, amikor láttam rajtuk, hogy ők is jól vannak. Szerettem úgy gondolni magunkra, hogy egy család vagyunk, és azt kívántam, bárcsak lenne egy fiú- vagy lánytestvérem.

Nem voltak megfelelő szavaim leírni azt a nyugtalansággal teli aggodalmat, amit akkor éreztem, amikor éles hangon beszéltek egymással. Az én világom meggyőződésre épült – sziklaszilárd meggyőződésre. Ez a bizonyosság a katolikus vallásomból fakadt. Voltak szabályok, és ha megszegted őket, akkor bűnbe estél, és egyik-másik bűnödért akár egyenesen a pokol fenekére is

kerülhettél. Az volt a lényeg, hogy tartsd magad a követelményekhez, sose kérdőjelezd meg őket, és akkor minden rendben lesz. Ilyen egyszerű. Ezt bizonygatta az anyám is minden áldott nap. Hirtelen szégyenérzet fogott el amiatt, hogy előző nap olyan csökönyösen viselkedtem a templomban.

– Hadd nézzem meg én is! – esdekelttem. – Szeretnék itt maradni veletek.

Egyébre néztek. Anyám felsóhajtott, de az a pillanat olyan boldognak tűnt, hogy végül beleegyezően bólintott. Mintha valamiféle nyugalom áradt volna szét benne, és a gyomrom hirtelen görcsbe rándult, amikor tudatosodott bennem, mennyire szeretném, hogy ne legyen olyan merev. A szája körüli szigorú ráncok, amelyeket szinte már megszoktam, egy csapásra eltűntek, a vonásai kisimultak. Szépnek láttam, annyira szépnek, mint egy filmsztárt. *Mindketten büszkék lehetünk apára*, jegyeztem meg magamban.

Nem állíthatom, hogy teljes egészében megértettem a *Casablanca* cselekményének az összefüggéseit azon az estén, miközben az imbolygó filmkockákat néztük a lelógó vásznon. Annyit felfogtam, hogy egy szerelmi történetről volt szó benne, és áthatott Bergman szomorúsága. Nem tudtam levenni róla a szemem. Szinte már úgy ragyogott, mint egy szent életű lény, és könnycseppek gördültek le az arcomon, amikor Humphrey Bogart közölte vele a

repülőtér köd fedte aszfaltján, hogy a férje mellett a helye. „Ha most nem mennél vele, nagyon megbánnád. Lehet, hogy ma és holnap még nem, de holnapután már bizonyára.”

– De hát téged szeret, Rick! – tört ki belőlem. – Nem azt a másik férfit.

Apám halkán kuncogott, anyám pedig menten összevonta a szemöldökét, ahogy szokta.

– Sose aggódjatok! – fordult felénk az apám, mindkettőnkhez intézve a szavait. – Ez Ingrid! Helyesen dönt, bízzatok benne. Tudja, hogyan lehet sztár belőle.

Véget ért a film. Valósággal megbabonázott Ingrid gyönyörű arca, a róla készült felvételek. És miközben elhalványodott a kép, a szívem mélyén tudtam, hogy Ingrid nem tud rosszat tenni, bármennyire is azt akartam, hogy azt a férfit válassza, akit szeret. Meglehet, nem katolikus, de szilárd erkölcsi tartással bír; ezt még Doyle érsek sem tagadhatná le.

– Valójában még csak nem is kedveli – jegyezte meg apám, és kikapcsolta a vetítógépet.

Pislogtam néhányat.

– Ricket? Nem kedveli Ricket?

– Nem őt, hanem Bogartot. – Inkább anyámhoz beszélt, nem pedig hozzám. – Néha bonyolult az élet. Bogartnak problémái támadtak a házasságával: a felesége féltékeny lett, biztosra vette, hogy a férje ki fog kezdeni Bergmannal.

– De hát házasember! – vetettem közbe elképedve.

Apám megvonta a vállát.

– Bogart vigyázott. Mihelyt felvettek egy jelenetet, amelyben csókolóztak, rögtön visszavonult az öltözőjébe, és kellő távolságot tartott mindenkitől. Nem volt valami barátságos, persze a pletykák miatt ezt meg lehetett érteni.

– Arra célzol, hogy... – Elvörösödtem, de elszántam magam, hogy csak azért is a végére járok. – Arra célzol, hogy... tudod... elmegy a végsőikig?

Apám hátravetette a fejét, és torkaszakadtából nevetett.

– Nézzenek csak oda, miből lesz a cserebogár!

– Gabriel! – intette le az anyám.

– Vanessa, elég idős már a lányunk. A lényeg, hogy Bogart nem viselkedett túl barátságosan. Sem Bergmannal, sem másokkal.

Felbátorítva éreztem magam.

– Hallottam már ilyen dolgokról – vettem közbe.

A szüleim összenéztek, és láttam, hogy anyám arcvonásai megmerevednek. Abban a pillanatban tudtam, hogy jobb lett volna csöndben maradnom.

– Ne légy nevetséges! Semmit sem tudhatsz az ilyesfajta bűnös viselkedésről – csattant föl az anyám. – Most pedig mars az ágyba, de tüstént!

Álmatlanul forgolódtam a paplan alatt, és hegyeztem a fülem, hogy halljam, miről társalognak a szüleim – talán elkapok egy-egy szót vagy egy mondatot. Hevesen vitatkoztak. Anyám kiborult, egyre azt hajtogatta, hogy túlságosan gyorsan nőök fel, és az ő kötelessége az, hogy

megvédjen a gonosztól. Hiba volt ez a film; nem volna szabad olyan filmeket nézmem, amelyek kimondatlanul is megengedőek a házasságtörést illetően.

– Vannie, Vannie, mi történik veled? Olyan vehemensen óvod az erényességét, hogy közben elfelejted szeretni – berzenkedett az apám. – Az isten szerelmére, ez csak egy film!

– Mindent magába szív, és ez így túl sok. És az iskola sem válik az előnyére, ahová jár.

– Nézd, a Sheldon a legkiválóbb tanintézet a városban...

– Hollywoodi iskola, te is tudod jól. És nem egészséges, ha valaki túlságosan belevonódik a filmekbe.

– Miért ne fantáziálgathatna egy kicsit?

– Mert annak alapján fog viselkedni, amit lát.

Hallottam, ahogy az apám nagyot sóhajt, de nem fűzött hozzá megjegyzést. Néhány feszültségben eltelt nap után kiderült számomra, hogy melyikük véleménye kerekedett felül.

– Az ősszel átíratunk egy katolikus iskolába – közölte velem gyöngéd hangon az apám azon a bizonyos reggelen, miközben figyelte, amint jó sok vajat kenek a pirítósomra.

– Micsoda?! – kérdeztem megdöbbenve. – De miért?

– Az anyád úgy véli, hogy szilárdabb erkölcsi alapokra van szükséged, mint amiket most elsajátítasz. Túl sok Hollywood lopódzik be az életünkbe. – Egy pontra bámult a fejem fölött a mennyezeten, és többször is megérintette a szája szélét anya érdes vászonból készült ír asztalkendőjével.

– De te mindig azt szajkóztad, hogy nem is járhatnék nagyszerűbb iskolába...

– Ami igaz is – felelte, külön megnyomva minden egyes szótagot.

Anyám éber, de részben békülékeny pillantást vetett felé. Végül is ő diadalmaskodott.

– Nem derült égből villámcsapásként született ez a döntés, Jesse – hangsúlyozta. – Már egy ideje érlelődött bennem, hogy túlságosan is szabadjára engednek titeket a felsőbb osztályokban, és meggyőződésem, hogy hasznodra fog válni, ha apácák tanítanak.

A pirításra meredtem, amely időközben már kihűlt. A szívembe is hideg költözött. Anyám azokról a kifinomult ízlésű, hosszú, aranyló hajú és okos tekintetű lányokról beszélt, akiknek a szülei filmrendezők és producerek voltak, és akik boldogan megosztották a hollywoodi pletykákat a fiatalabb osztálytársaikkal. Gondot fordítottak rá, hogy mindent megtudjunk a szexről, ki mit dug kibe; amikor először hallottam, gusztustalannak találtam, később inkább már szórakoztatónak. Új iskola? Az azzal jár, hogy új barátokra kell szert tennem, a régieket pedig örökre elveszítem. És hogy apácák lesznek a tanárok? Eddig csak vasárnaponként, a templomban láttam apácákat, ahol néhányuk az előírt rendi öltözékben olvasott fel gépies, unott hangon a hittankönyvből. Kedvesek voltak, de titokzatosak, és egyre azon törtem a fejem, vajon van-e hajuk a fekete fátyol alatt.

– Melyik iskolába?

A szüleim egymásra néztek.

– Még nincs eldöntve – válaszolta apám szárazon.

– Szeretném, ha a Szent Annába kerülnél – mondta anyám. – Legalább olyan jó a híre, mint a Sheldonnak.

– Talán az egyetlen egyházi iskola, amelyről ezt hallani.

– Ez így nem igaz.

Apám becsukta a szemét.

– Oké, a lényeg az, hogy a Szent Annára gondoltunk.

– És az hol van? – Újabb aggodalom költözött a szívembe.

– A Westside-on, a Sunset külső részén. Kiváló iskola.

– Hogy fogok odajutni?

– Reggelenként elviszlek, tanítás után pedig majd busszal jössz haza – közölte az anyám.

Tiltakoztam. Nem mintha olyan sok barátnőm lett volna a Sheldonban. Ám másik iskolába járni azt jelentette, hogy többé nem utazhattam együtt a többiekkel – de hogyan tudtam volna megértetni a szüleimmel, hogy miért volt fontos ez számomra? Soha többé nem láthatom személyesen Ingrid Bergmant, ahogy könnyű, légies léptekkel kísétál a házból, odajön a kocsihoz, és rámosolyog az egyikünkre, *rám* – vagy mindvégig csak képzelődtem? –, hallgatólagosan elismerve a köztünk lévő különleges köteléket.

Kész tények elé állítottak. Az Ingriddel való kapcsolatom egy csapásra véget ér, éppúgy, mint a *Casablancában* is láttam, ahol a szíve meghasadt a búcsútól. Könyörgő pillantást vettem az apám felé, de tudtam, hogy a kérdés már eldőlt, és nem volt róla mit beszélni. Kiváltképpen,

amikor az összetartás jeleként átölelte az anyám vállát. A fejük összeért – anyám szeme enyhén nedves volt, és kék, mint a tenger; apám csokoládébarna tekintete arra kért, hogy egyezzem bele.

Legalább nem veszekedtek.

Nem csak az iskola változott meg az életemben. Anyám többé nem ült le az ágyam szélére esténként, hogy történeteket olvasson vagy énekeljen nekem, és egy alkalommal, amikor megkértem, hogy maradjon, azt felelte, hogy túl idős vagyok én már az ilyesmihez. Bejönni persze bejött ezután is, de csak azért, hogy futtában megpusziljon, és megkérdezze, hogy imádkoztam-e már. Időnként szóba került, hogy megcsináltam-e a házi feladatot. Próbáltam olyan dolgokat kiagyalni, amelyekkel még egy kis ideig magam mellett tarthattam volna.

Úgy tűnt, valami véget ér. Nem volt kifogásom ellene, ha úgy vélték, hogy már kinőttem a gyerekes dolgokból, de nem egészen erről volt szó. Ösztönösen megéreztem, hogy nem szabad szóba hoznom olyan izgalmas változásokat, mint a növekedésnek indult, bimbózó mellem. Anyám biztosan idegessé és feszültté vált volna, mereven bezárkózva. Óhatatlanul is a szexre terelődött volna a szó, márpedig egyszer már csúnyán megütöttem a bokámat emiatt.

Apránként, lépésről lépésre megfejtettem a rejtély titkát. Anyám nemcsak félt attól, hogy rossz dolgok történhetnek

velem, hanem meg volt győződve róla, hogy be is fognak következni. A hitének a része volt. Bűnt látott mindenütt. De hát erre találták ki a gyónást, nem? Azzal, hogy elküldött egy távoli egyházi iskolába, csupán meg akart óvni attól, hogy Hollywood csillogó hedonizmusa magába szippantson – és vajon találhatott volna-e ennél biztonságosabb helyet?

HARMADIK FEJEZET

Los Angeles, 1942

Anyám nem vesztegette az időt. Egy hét leforgása alatt beíratott a Szent Annába, egyidejűleg értesítette a Sheldont hogy a nyári szünidő után nem ott folytatom a tanulmányaimat. A tanév utolsó hetében a tanárunk közölte az osztállyal, hogy a jövő évtől elhagyom az iskolát, és mindenki búcsúzzon el tőlem. Emlékszem, hogy fülig elpirultam; váratlanul ért a bejelentése, és nem volt időm, hogy kiötöljem, milyen arcot vágjak, és miként fogadjam az érdeklődő tekinteteket. Mindez persze nem változtatott azon a tényen, hogy nem tudtam, mit is érzek valójában.

Ez azért nem teljesen igaz. Mindenféle szörnyű dolgokon rágódtam, mi várhat rám az új helyen. Mi van, ha nem vagyok elég okos? Mit csinálok, ha nem nyerem el az ottani lányok tetszését? És szüntelenül imádkoznom kell majd? Miközben a szüleim a háborús hírekkel voltak elfoglalva, a nácik európai öldökléséről és bombázásairól szóló beszámolókkal, én egyre csak emésztettem magam. Olyan volt, mintha azzal, hogy átkerülök egy egyházi iskolába, egy idegen országba küldenének, miközben senkit sem érdekelt, hogy én mit gondolok – pontosan ez volt a helyzet.

– Hallottam azokról a titkos alagutakról, amelyeket ástak –

jegyezte meg az egyik reggel egy szőke lány, aki már rúzsosza a száját. Két barátnője ott állt mellette, és vihogva leste a reakciómat.

– Milyen titkos alagutakat? – kérdeztem.

– Hát a zárdák és a kolostorok között.

– Mi célból?

Mindhárman harsány nevetésben törtek ki.

– Tudod te jól, buta liba!

Egy délután hazaérve az iskolából, anyámat az étkezőben találtam: az asztalnál ült, és az eladó házakról szóló hirdetéseket böngészte az *Examiner*ben. Felnézett, és jókedvűen elmosolyodva a tudtomra adta, hogy friss, csokidarabos keksz vár rám a konyhában, még biztosan meleg, mert nemrég vette ki a sütőből. Igazi csemegének számított azokban a napokban, mivel a kormány rendelete értelmében mindenkinek jegyre adták a cukrot. Akárcsak a vaját. Anyám margarinnal helyettesítette, egy csipetnyi narancsszínű ételszínezékkal kiegészítve. Az én feladatomból volt, hogy összegyűrjem a masszát, egyenletesen eloszlatva a színezéket, míg túrhetően sárga nem lesz az egész. Ezt követően, ahogy az apám megfogalmazta, már csak el kellett játszanunk a *Színlelés* nevű közös társasjátékot. Anyám arra hivatkozott, hogy ezzel hozzájárulunk a háborús erőfeszítésekhez.

Anyámat különös könnyedség lengte körül azon a délutánon, de látszott rajta, hogy meg sem próbálja kibogozni, tulajdonképpen mit érez, ami rosszkedvűvé tett. Úgyhogy szándékosan eleresztettem a fülem mellett,

amikor rám szólt, hogy hozzam rendbe a szobámat, ám csak még jobban elszomorodtam, amikor rá sem hederített, hogy úgy teszek, mintha nem is hallottam volna. Rájöttem, hogy két dolog teljesen világos számomra: anyám új házat akar, én viszont nem akarok változtatni semmin sem. És a legkevésbé sem akarok bezárva lenni egy barátságtalan, kopár iskola falai közé.

Később, amikor már ágyban voltam, apám bejött hozzám, és letelepedett mellém a virágmintás ágytakaróra – anyám választotta számomra, bíbor és borsózöld színek keveredtek rajta, és én kifejezetten utáltam. Ha valamilyen hasznom származhat a költözésből, akkor az az lesz, hogy megszabadulhatok ettől az ágytakarótól.

– Anyádtól hallom, hogy meglehetősen kelletlenül viselkedtél ma, Jesse – közölte halkán. – Kitalálhatom, hogy miért?

Vártam, hová lyukad ki. Minden segítség jól jöhet, amit tőle kaphatok.

– Talán megpróbálsz fittyet hányni ránk, mert kirángatunk a mostani iskoládból.

– Nem különösebben érdekel a Sheldon! – fakadtam ki. – Mindenki fennhordja az orrát.

– Akkor meg? – húzta fel kérdően a szemöldökét.

– Ettől még a Szent Annát sem fogom jobban kedvelni. Az apácák ijesztőek, libabőrös lesz tőlük a karom. Hallottam azokról az alagutakról, amiket építenek.

– Alagutakat?

– Tudod jól. – Lélegzet-visszafojtva vártam, hogy felfedje azoknak a megrendítő titkoknak az egyikét, amelyek lépcsőfokként szolgálhatnak számomra a felnőtté válás felé.

Halvány mosoly jelent meg a szája sarkában.

– Ó, *azokról* az alagutakról beszélsz? Tudod, mit? Egy szó sem igaz az egészből, és aki ilyesmit állít, annak elment az esze. Ám azt hiszem, van valami, ami igaz, és nagyon is örülni fogsz neki.

– Mi az?

– A kedvenc színésznőd elvállal egy új szerepet, amelyben apácát fog alakítani. Bizalmas információ, kezeld úgy!

Ingrid? Igen, válaszolta, róla van szó. De többet nem szeretne elárulni.

– Hiányozni fog, hogy nem láthatom reggelente – vallottam be, magamat is meglepve.

Újra felhúzta a szemöldökét, és kíváncsian nézett rám. Felötlött bennem, hogy talán tényleg komolyan figyel arra, amit mondok.

Így elmeséltem neki, hogy reggelente mindig odakanyarodunk Ingrid házához, és hogy milyen gyönyörű, amikor kijön, és milyennek képzelem el belülről. És hogy mennyire szeretnék ő lenni. És hogy ez a legféltettebb titkom, amelyet most elveszítek, bár lehet, hogy butának gondol ezért.

Apám komoly, megfontolt arcot vágott, és megszorította a kezem.

– Vannak dolgok, amelyek elvesznek, és talán örökre –

szólalt meg egy kis idő után. – De nagy kalandok várnak rád, és hamarosan jobban fogod érezni magad. Nem kell majd elveszítened azokat az embereket, akik a jövőben fontosak lesznek számodra. – A homloka ráncba futott, jóvágású, szögletes arca kissé megereszkedett. – Legalábbis a legtöbbjüket.

Túl fáradt voltam ahhoz, hogy kitaláljam, mire célozhatott, ám úgy éreztem, hogy némi erőt és vigaszt meríthetek a szavaiból. Az oldalamba fordultam, becsuktam a szemem, hogy kizárjam a tudatomból az ágytakaró bíborzöld kavalkádját, és álomba szenderültem.

Az utolsó napomat töltöttem az iskolában. Az autó lassan kanyargott felfelé a Benedict Canyon útjain, és én arra koncentráltam, hogy még egyszer, utoljára láthassam Ingridet. Azon tépelődtem, vajon van-e annyi bátorság bennem, hogy megmondjam neki, csodálatos volt a *Casablancában*.

– Katolikus iskolába fogsz járni? – érdeklődött Debbie, egy hetedik osztályos lány, aki szeretett azzal dicsekedni, hogy az apja írta az *Elfújta a szél* forgatókönyvét, holott apámtól tudtam, hogy legalább negyven forgatókönyvíró toldozgatott-foltozgatott rajta, de végül csak az egyikőjük neve szerepelt a stáblistán. Debbie műszempillákat viselt, ami teljesen lenyűgözött. – Miért?

– Katolikusok vagyunk – feleltem.

– Tényleg? Azt hittem, hogy zsidók vagytok. Azzal

tisztában voltam, hogy más vagy, mint mi. Csodálkoztam is, mert zsidók általában nem járnak a Sheldonba.

Erre már nem válaszoltam. Apámnak voltak zsidó kollégái, és egyszer azt mondta, hogy egy csomó idióta, aki nem tud semmit, azt hiszi, hogy ők rosszabbak a katolikusoknál. Én sosem kedveltem Debbie-t. Hirtelen már nem is tűnt olyan borzasztónak az iskolaváltás, és átvillant az agyamon, hogy az apjának talán nincs is semmi köze az *Elfújta a szél* forгатókönyvéhez.

Debbie még motyogott valamit, de én már nem figyeltem rá.

Amint befordultunk az utolsó sarkon, elakadt a lélegzetem a meglepetéstől.

Ingrid Bergman ott várt ránk a járda szélén, Pia kezét fogva. Mihelyt megállt az autó, Pia beugrott az elülső ülésbe. Ingrid azonban nem integetett neki mosolyogva, és nem indult vissza a házba; előrehajolt, és bepillantott a hátsó ablakon.

– Jesse? Ott vagy hátul, Jesse Malloy? – érdeklődött lágy, szinte már dallamos hangon.

Felemeltem a kezem.

– Á, a tojássalátás kislány – kuncogott. – Hallottam az édesapádtól, hogy otthagysz a Sheldont, de hozzáfűzte, hogy remek iskolába fogsz járni, ami izgalmasan hangzik. A legjobbakat szeretném kívánni neked.

Azt hittem, hogy menten elájulok. Éppen hogy csak ki tudtam nyögni egy köszönömöt, mielőtt felegyenesedett volna; hátrább lépett az autótól, puszt dobott a lányának,

és búcsúzóul még integetett nekem.

A kocsiban néma csend honolt, amikor elindultunk. Már a Sunset Boulevardon jártunk, mielőtt megszólalt volna valaki.

– Az apád Ingrid Bergman ismerőse? – tudakolta Debbie. Mogorvának tűnt.

Zavartan biccentettem. Valahol mélyen persze sejtettem: az apám szervezte meg ezt a jelenetet búcsúajándékként, hogy azok, akik eddig ferde szemmel néztek rám a Sheldonban, és azt feltételezték, hogy büntetésből kell elhagynom az iskolát, rájöjjenek, mekkorát tévedtek. Lehetővé tette számomra, hogy pár pillanatig olyan színben tűnjek fel, mintha Ingrid barátnője volnék, és a keresztnévén emlegethessem, ha rágondolok – apám nyilvánvalóan úgy vélte, nincs abban semmi kivetnivaló, és nem árt az erkölcsiségemnek, ha eddigi életem kapuján kilépve némi ízelítőt kapok Hollywood varázsából.

– Hagytad, hogy azt higgye, hogy az a színésznő a barátnője? – vetette apám szemére aznap este az anyám. – Gabriel, hová tetted az eszed?

– Mi rosszat cselekedtem? Szegény gyerek legalább úgy érezheti, hogy részese a dolgoknak, a csillogó varázslatnak...

– Pontosan ez ellen van kifogásom! Az egész egy látszatvilág, nem a valóság, és ettől kell megóvnunk.

– A fenébe is, Vannie... – Apám a fejét csóválva kirohant a

szobából.

Sosem tudtam magamban összerakni, hogyan szerethettek egymásba a szüleim, és hogyan házasodhattak össze. Nem a mesebeli herceg és hercegnisasszony típusát testesítették meg. Apám Dick Tracyre hasonlított – szemüveg nélkül kifejezetten jóképű volt, könnyed mosolya megbontotta az arca szoborszerűségét, és kedvesen nézett rám. Los Angelesben nőtt fel, valahol a San Fernando-völgyben. Sosem ismertem a szüleit; annyit tudtam róluk, hogy volt egy patikájuk, amely tönkrement a nagy gazdasági világválság idején, és mindketten életüket veszítették egy autóbalesetben, amikor az apám középiskolába járt. Volt egy bátyja, David, Jeremy apja, de nem találkoztak egymással túl sűrűn; néha megfordult a fejemben, hogy a szülei halála után nem érezte-e magát magányosnak az apám.

Nevetett, amikor megkérdeztem tőle.

– Én ugyan nem! – jelentette ki. – Az autóbaleset után mindig is tudtam, hogy nekem kell gondoskodnom magamról. – Veszületett kedélyesség áradt belőle, egyfajta derűs világszemlélet, amely vonzotta az embereket. Ha összefutott egy idegennel, szinte tüstént talált valamilyen összekötő kapcsot kettőjük között. Talán az ismeretlen családneve ugyanaz volt, mint az ő egyik nagybátyjáé („még az is meglehet, hogy rokonok vagyunk”, jegyezte meg ilyenkor tréfásan), vagy az a másik eljárt pókerezni a Los Angeles-i Atlétikai Klubba („hosszunk össze egy partit a jövő hétre, rendben?”). És máris szert tett egy új haverra.

Imádták az emberek. Melegséggel töltötte meg a helyiséget, ahol megjelent, és én szerettem ezért.

Anyámmal a Grauman's Chinese Theatre-ben ismerkedett meg, ahol anyám jegyeladóként dolgozott. Apám mindig azt mondta, hogy anyám félénk, visszahúzódó szerénysége fogta meg. Tetszett neki az a tény, hogy nem tartozott a kihidrogézett hajú szőkeségek közé, akik abban reménykedtek, hogy egyszer valaki felfedezi őket. A csuklója vékony és törékeny volt, mint egy madár szárnya, a magas arccsontja Hedy Lamarréra emlékeztetett, visszafogott mosolyát nemritkán előlem is elrejtette. Ám amikor rávillantotta apámra, csak úgy ömlöttek belőle a vicces történetek, és valósággal elolvadt a gyönyörtől.

Anyám családi hátterét már nehezebb volt kideríteni. Eredetileg Vanessa Corrigannek hívták – mindig arra hivatkozott, hogy a szépen csengő, fantáziadús nevet az álmodozó anyja választotta neki –, és egy Boston melletti kisvárosban, Somerville-ben nőtt fel.

– Miért nem látogatjuk meg egyszer a családot? – feszegettem. – Élnek még egyáltalán a nagyszüleim? – Olykor-olykor eszembe jutott, milyen jó lenne, ha mindketten élnének, vagy legalább az egyikük. Nekem úgy tűnt, hogy mindenkinek voltak nagyszülei.

Anyám háttal állt nekem, amikor ezt szóba hoztam, éppen az asztalterítőt vasalta.

– Nem – felelte.

– Mi történt velük?

– Javarészt csupa balszerencsés dolog. – Vártam, hogy

kibuggyan egy könnycsepp a szeméből, de nem lágyult el.

– Ez szörnyű.

Csak kevés részletet árult el. Az apja egy munkahelyi balesetben halt meg egy fűrésztelepen, így az anyjának takarítást kellett vállalnia Cambridge-ben. Kevés ideje maradt a lányára, a fáradságos munka pedig hamar kiszívta az erejét.

– Kizárólag a helyi egyházi iskolában tanító apácáknak köszönhettem, hogy rendelkeztem erkölcsi útmutatással, nélkülük elkallódtam volna – szögezte le anyám. – Szigorúan megkövetelték az engedelmességet, de ők alkották az igazi családomat. – Gyors mozdulatokkal összehajtotta az asztalterítőt. – Ma estére legyen ennyi elég, Jesse.

Bizonyosan korán ráébredt, hogy nem tudja rávenni az apámat, hogy ugyanolyan odaadó híve legyen az egyháznak, mint amilyen ő volt. Ettől függetlenül szerette Gabriel Malloyt, és mivel látta, hogy nem fenyeget az a veszély, hogy zsenge szívemben kétség támadna a hit felől, még szorosabban belefolyt az egyház ügyeibe. Egészen addig, amíg el nem költöztünk, tagja volt a Szent Pál-templom oltáregyletének: ez a feladat főleg abban merült ki – legalábbis én ezt tapasztaltam –, hogy minden héten kimoshatta és kivasalhatta az oltárterítőket a papok számára.

– Nos, legalább lefoglal – mondogatta neki az apám vállvonogatva.

1942 szokatlanul forró nyarának első hónapját új, tágas

házak megtekintésével töltöttük; szerettem a friss faburkolat és fényezett kilincsek szagát, és eljátszottam a gondolattal, hogy milyen lehetne bennük a hálósobám. Anyám végül ráakadt egy olyanra, amilyenre vágyott.

Beverly Hills szélén helyezkedett el; kényelmes, levegős, cementvakolatú ház volt, piros cseréptetővel, és az utca felől eukaliptuszfák védték. A Sunset Boulevard fölötti dombokon kanyargó utcácskák egyikében állt, közel az aljához, és azt sugallta, hogy a környéken minden sövény mögött hírességek otthona húzódik meg. A hátsó kertben egy hatalmas, vese formájú medence terült el, amelytől valósággal elállt a lélegzetem; a medencét határoló domboldalban pazar, dús virágú murvafürtbokrok és egyéb egzotikus cserjék nőttek. Anyám persze rögtön aggódni kezdett amiatt, hogy belefulladások. Engem viszont elkápráztatott a mérete. Meg mertem volna rá esküdni, hogy egyszer csak Esther Williams, Hollywood körülrajongott úszócsillaga emelkedik ki a vizéből. Méltó lett volna hozzá.

Nem sokkal később már be is költöztünk, örömteli nap volt, anyám ide-oda rohangált, szinte levegőt sem véve irányította a Bekins költöztetőcég embereit, melyik dobozt hová vigyék – ó, egek, hát a lábasok és a serpenyők hol vannak? Apám csak állt elégedett képpel, egyre azt hajtogatva az anyámnak, hogy felejtse már el azokat a régi cuccokat, majd veszünk újakat. Minden új lesz.

A Bekins furgonjának a távozása után apám és anyám lecövekeltek a nappali közepén, és egymást átölelve

legeltették a szemüket az új otthonunkon. Apám határtalan gyengédséggel megcsókolta anyámat, mire ő becsukta a szemét – azok a hosszú, hosszú szempillák! –, felemelte és apám felé fordította az arcát; úgy tűnt, mintha feloldódnának egymásban. Mindhárman magunkba szívtuk a változás illatát, amitől valósággal elszédültem.

Apám ragaszkodott hozzá, hogy felfogadjunk egy szobalányt. Anyám kezdetben feszélyezettnek és bátortalannak látszott, nem igazán tudta eldönteni, hogy milyen teendőket bízson rá. Apám lelkesedésétől támogatva végül arra jutott, hogy egy akkora nagy házban, mint amilyenbe költöztünk, Mandynek – így hívták a bejárónőt – bőven akad majd munkája.

Az egyik este felfedte előttünk, hogy mivel a háztartás terhét Mandy levette a válláról, azt fontolgatja, hogy valamilyen jótékonyági célú, önkéntes munkát vállal. Kissé idegesen, de az arcán sugárzó mosollyal mondta.

– Önkéntes munkát? Mifélett? – Apám meglepődöttnek látszott. Gyanítom, azt várta volna, hogy anyám először vele egyeztet, ha valamilyen házon kívüli elfoglaltságot forgat a fejében.

– A Szent Klára Otthonban. Kisegítenék délutánonként, néhány alkalommal egy héten.

– Ez az a hely, ahová egyedülálló anyákat fogadnak be?

– Igen. Olyanokat, akiknek nincs hová menniük.

Az apám nyeglén bólíntott.

– És ott meg tudják húzni magukat, elrejtőzhetnek az emberek elől, igaz?

Anyám biccentett.

– Az otthon nagyszerű munkát végez – jelentette ki mereven.

Meg akartam kérdezni tőle, miért kell a terhes lányoknak elbújniuk az emberek elől? Egyáltalán, mi történt velük? És hogyan titkolták el a bűnüket? Hallottam a suttogva, kaján kuncogás kíséretében terjesztett mendemondát Loretta Young babájáról, és hogy kislány létére egy az egyben olyan a füle, mint Clark Gable-é. Próbáltam korábban kifaggatni az anyámat az esetről, de ő rosszindulatú hollywoodi pletykának nevezte az egészet. Ezúttal csöndben maradtam, mert a szüleim témát váltottak, és arról kezdtek el csevegni, hogy melyik étterembe menjünk vacsorázni – valamilyen elegáns helyre, makacskodott az apám. Csak egymással foglalkoztak, és nem láttam rá lehetőséget, hogy közējük furakodjak.

Az az időszak jobbra tele volt reménnyel és ígérettel. Kaptam egy új biciklit, egy világoskék színűt, és anyám is kezdett megnyugodni a medence miatt. Mivel nem kellett aggódnia amiatt, hogy esetleg összeszedek valamilyen gyermekbénulást vagy hasonló betegséget okozó vírust a helyi nyilvános uszodában, kevésbé rettegett.

A kedvenc időtöltésem az volt azon a nyáron, hogy kihallgassam a szüleimet, amint késő délutánonként, a lemenő nap aranyló fényében koktélt szopogatnak vacsora előtt. Az apám munkája izgalmasnak hangzott. Fesztelen

közvetlenséggel mesélt híres emberekről, ám időnként az ujjá hegyével megveregette a pohara oldalát – újfajta nyugtalanság jelét láttam a mozdulatban. Többé nem hallottam, hogy veszekedtek volna esténként, de tény, hogy apám most már csak minden második vasárnap jött velünk templomba. Amikor elkezdett azon tréfálkozni, hogy szívesen lenne „karácsonyi és húsvéti katolikus”, az anyám vehemensen ellenezte. Azon az estén már nem is szólt hozzá.

Ezt leszámítva minden jónak tűnt. Olyannyira, hogy szinte megrázkódtatásként ért, amikor ráébredtem, hogy rohamosan közeleg a tanévnyitó az új iskolámban.

Anyámmal egy ködös reggelen tettük be a lábunkat először a Szent Annába; egyike volt azoknak a bánatos napoknak, amelyeken minden tompának, fénytelennek látszik. Semmi sem csillogott-villogott. Az iskoláról az volt az első benyomásom, hogy iszapbarna kőépületek monumentális halmaza, amelyet kanyargó sétautak és magas boltívek törnek meg, magukba szívva és elnyelve az összes színt. Azt tudtam előre, hogy az iskola óriási területen fekszik, és lélekben fel is készültem rá. Végül is „egy életre szól”, vagyis az elsőtől a tizenkettedikig minden osztályt felölelt, és egy zárda is működött a falain belül. Ennek ellenére ijesztőnek találtam.

Csöndben lépkedtünk a bejárathoz vezető gyalogjárón. Mindkét oldalán egymástól pontosan ugyanolyan

távolságra ültetett, magas, kecses pálmafák hajladoztak a szélben, szinte egyszerre, mintha tánckart alkotnának. Amerre csak néztünk, frissen nyírt, simogató pázsit nyújtózott. Észrevettem egy apácát: bokáig érő, fekete ruha volt rajta a szokásos kartonpapír gallérral. Lassan, némán sétált, az ujjai között rózsafüzérrel.

Hirtelen sírhatnékom támadt.

– Anya... – nyögtem sürgető hangon.

– Isten hozott, Jessica!

Elértük az iskola bejáratának a lépcsősorát. A tetején egy enyhén görnyedt hátú apáca állt, éber, világítóan kék szemével engem figyelt. Két kezét összekulcsolta a kidudorodó hasán, viharvert arcán mosoly, amelyet mintha odatűztek volna. Megmozdíthatatlannak tűnt, mint egy szikla.

– Teresa Mary nővér? – kérdezte az anyám. Megfogta a kezem, és elindultunk felfelé a lépcsőn; úgy éreztem magam, mint egy áldozat, akit fel akarnak ajánlani az azték isteneknek.

Az apáca bólintott.

– Örömmel üdvözlöm önöket a Szent Annában! – szólalt meg. Anyámmal azzal a jóindulatú, de éber tekintettel méregették egymást, amellyel az emberek jelezni kívánják, hogy felkészültek az ismeretlen befogadására.

Az apáca pillantása visszasiklott rám.

– Gyanítom, hogy izgulsz az iskolaváltás miatt – jegyezte meg.

– Jessica nagyon is várja, hogy megkezdhesse a

tanulmányait az új iskolában – hazudta anyám, a táskájának a cipzárjával babrálva; lakkozott körmei hangosan hozzáütöttek a rézcsathoz. – A tudásanyagát tekintve kellőképpen felkészült.

– Igaz ez, Jessica?

Már mi? Az, hogy alig várom, hogy ezen a fura, bizarr helyen töltsöm a napjaimat? Vagy hogy jó jegyeim voltak a Sheldonban?

– Ha megkérhetem, az én nevem Jesse, nem pedig Jessica.

– De hát az egy fiúnév! – válaszolta Teresa Mary nővér. A hangjából olyan árnyalat érződött ki, mint aki jót szórakozik magában. – Ez egy leányiskola, kedveském.

– Nagyon szereti az angolt, és kivételesen jó számtanból – közölte anyám kemény hangon.

Teresa Mary nővér, mint később kiderült számomra, roppant leleményes volt a kisebbfajta összetűzések elkerülésében.

– Biztosra veszem, hogy remek tanuló lesz. Arra gondoltam, hogy teszünk egy rövid túrát az iskola területén, mielőtt bemutatnám Jessicát az osztályfőnökének – javasolta anyámnak.

Elindultunk a gyepszőnyeget behálózó gyalogösvényeken a központi épület felé. Útközben elhaladtunk Szűz Mária szentélye mellett. Két, áttetsző fekete fátyolt viselő apáca térdelt előtte lehajtott fővel. Még csak felénk sem fordultak.

– Ketten azok közül, akik a felvételüket kérték a rendünkbe – világosított fel minket Teresa Mary nővér. – Hálásak vagyunk, hogy minden évben akad néhány lány,

aki a zárdaéletet választja.

– Milyen idős korban tehetik meg? – kérdezte anyám kíváncsian.

– Nem engedjük, hogy ilyen döntést hozzanak tizenhat éves koruk előtt.

Valamilyen ostoba okból kifolyólag számolni kezdtem, hogy mennyi időm van még tizenhat éves koromig, amikor a fák lombkoronái között megpillantottam egy medencét. Tekintélyes méretű volt, és éppen egy sudár, izmos lábú, karcsú leányzó vetette magát a vízbe egy kecses mozdulattal az ugródeszkáról, amikor odaérkeztünk. Egész biztosan nem apáca volt. Határtalan öröm töltött el, már csak azért is, mert velem egykorú lehetett.

Teresa Mary nővér reakciója azonban nyomban lelombozta a lelkesedésemet.

– Kathleen, mi van rajtad? – csattant föl.

A lány felpillantott a vízből, és megdermedt; az arca, amelyet fehér fürdősapka keretezett, de nem takarta el teljesen a nyakszirtjére lógó rézvörös tincseket, éber volt, egyszersmind rózsapiros, mint egy alma.

– Az én fürdőruhám elszakadt – magyarázta. – Elnézést, de kölcsönkértem az anyámét.

– Van okom rá, hogy ezt el is higgyem?

– Nos, nővér... – Úgy tűnt, a lány mérlegeli a válaszát, miközben a víz tetején lebegett. – Úgy rémlik, egyszer már bevetettem ezt az ürügyet.

Teresa Mary nővér ingerülten felsóhajtott.

– A kétrészes fürdőruha nem engedélyezett az iskola

területén, te is tisztában vagy vele.

– Igen, nővér. De sokkal kényelmesebb... – Felém pillantott, a szemében táncoló fény csillant.

– Azt hiszem, nem kerülhetjük el, hogy megbüntessünk, Kathleen Cochran.

– Igen, nővér.

– Most pedig gyere ki a vízből!

Kathleen kimászott a medencéből, felvillantva halvány bőrű, csupasz hasát, mielőtt magára terítette volna a törülközőjét. Engedelmesen állt Teresa Mary nővér előtt, a további utasításokra várva.

– Mit csináljak veled, Kathleen?

A lány ráemelte a tekintetét, és elvigyorodott.

– Esetleg megbocsáthatna...

– Túl korai lenne – felelte a nővér zord hangon. – Két hétig nem kosárlabdázhatsz. És legyen elég ezekből a kihágásokból. Most menj!

Kathleen közömbös, futó pillantást vetett felém, majd megfordult, és lassú léptekkel megindult az öltöző felé. A csípője köré tekert törülköző ütemesen himbálózott.

Nem kellett hosszasan vizslatnom, hogy kiszúrjam, az a kétrészes, világoskék színű, Rose Marie Reid márkájú fürdőruha pontosan ugyanolyan volt, mint amelyet én is szerettem volna kapni az anyámtól. Próbáltam meggyőzni, hogy vegyen egyet nekem.

Most egymásra néztünk, de nem szóltunk semmit.

Teresa Mary nővér szapora léptekkel indult tovább, nyugalmat árasztó, selymes gyepszőnyegen vonult végig,

hosszú, fekete ruhája előre-hátra lengett, a dereka köré tekert rózsafüzér két szára ütemesen egymáshoz verődött: az általa vezetett, előkelő iskola királynője. Anyámmal szorosán követtük, egyszerre bólogatva és helyeslően hümmögve, miközben az idegenvezetőnk elmagyarázta a különböző, tömör falú épületek rendeltetését; megmutatta a tornatermet, az iskola központi előadótermét, az új olvasótermet, amelyet – micsoda meglepetés! – magáról Doyle érsekről nevezték el, aki az intézet odaadó barátjaként bőkezű adományt nyújtott a felépítéséhez.

Végül, elkerülhetetlenül, megérkeztünk az osztálytermemhez.

A nyitott ajtón keresztül a leendő osztálytársaim sorfalára esett a pillantásom; azonos szabású, műselyemből készült, fekete egyenruhát viseltek mind, szemükből hidegség áradt felém. Vettem egy mély levegőt. Elbúcsúztam az anyámtól, és Teresa Mary nővér nyomában beléptem a terembe. A bemutató szavai nem teljesen jutottak el az agyamig, mert két, egymással ütköző aggodás kötötte le – egyfelől egy egész osztálynyi idegen lány bámuló, szenttelen tekintete, másfelől az a vita, amely előreláthatólag ki fog pattanni otthon, amikor mindenáron megpróbálom anyámat rávenni, hogy vegye meg nekem az új fürdőruhát.

NEGYEDIK FEJEZET

Los Angeles, 1942–1943

Nem volt könnyű az átállás. Történelemből és állampolgári ismeretekből viszonylag felkészült voltam, ám a teológia komolyan elcsüggesztett, különösen azután, hogy először megláttam a vaskos könyvet, amelyet el kellett sajátítanom. Motoszkálni kezdett a fejemben, hogy megkísérek kibúvót találni, méghozzá arra hivatkozva, hogy még tizenkét éves sem vagyok – azt a könyvet pedig nyilvánvalóan nagyobb lányoknak írták, nemde? Hát nem.

Idegtépő volt, ahogy az osztályteremből átvonultunk az olvasóterembe, majd az ebédlőbe, és én egyfolytában azon gyötrődtem, hogy kell-e köszönnöm a komor arcú apácáknak, akik néma, fekete madarakként köröztek az iskola területén. Az esetek zömében csak gyámoltalanul mosolyogva bólintottam feléjük.

Az órarendben a szokásos iskolai tananyag mellett helyet kaptak a vallási ismeretek is. Minden hétfőn az összes diáknak részt kellett vennie a reggeli misén az iskola kápolnájában. Általában korán értem oda, nagyokat ásítózva, a fejemben a kötelező, felhajtott karimájú kalappal, és miközben a pap az oltáriszentség bemutatására készült, nemegyszer elbóbiskoltam. Noha otthon panaszkodtam a

korai kelés miatt, igazság szerint egy idő után már megkedveltem azokat a csöndes reggeleket. Az orgonán lágyan felcsendülő zsoltárok csillapítólag hatottak rám, a gyertyák és az oltárra helyezett virágok illatától pedig kevésbé éreztem unalmasnak a mindennapi imádkozást. Maga a kápolna apró ékszerdobozra hasonlított az aranyozott szobraival, a fényesre csiszolt padsoraival és a korlátaival. Nekem kiváltképpen azok a búskomor hangulatú festmények tetszettek, amelyek a keresztet cipelő Krisztust ábrázolták a Kálvárián. Fokozatosan kezdtem összekötni a bibliai történeteket és utasításokat, a lelkemet egyre mélyülő hit hatotta át, különösen azokban a pillanatokban, amikor elmerengtem azon, hogy mit is ábrázolnak azok a képek.

Ráébredtem arra is, hogy az osztálytársaim nem apácának készülő, ájtatos hívők, ahogy kezdetben feltételeztem. Ugyanúgy kedvelték a rágógumit és a képregényeket, akárcsak én; néhányan közülük a barátnőim lettek, mások meg kezdettől fogva elkényeztetett, az orrát fenn hordó Beverly Hills-i lányként kezeltek.

Ahogy múltak a hónapok, fokozatosan beilleszkedtem a Szent Anna világának mindennapi ritmusába. Sikeresen befejeztem egy rám kiosztott feladatot, amelynek az volt a témája, miként lehet bebizonyítani Isten létezését az univerzum, a minket körülvevő természet tanulmányozásával – a fáktól és az állatoktól kezdve a nappalok és az éjszakák váltakozásáig. *Intelligens tervezés* volt a címe. Valójában nem voltam teljesen biztos benne,

hogy mi volt a mondanivalóm lényege, mindenesetre négyes osztályzatot kaptam a dolgozatomra.

Kathleen Cochran személye az első pillanattól kezdve felkeltette az érdeklődésemet. Velem egyidős volt, az iskola teniszcsapatának a tagja, de képtelen voltam megfelelő alkalmat kimódolni rá, hogy összeismerkedhessek vele. Párszor megpróbálkoztam ugyan, de mindannyiszor keresztülnézett rajtam. Felötlött bennem, hogy talán az nem tetszett neki, hogy a szemtanúja voltam, amikor Teresa Mary nővér kiharcolta a medencéből, de a lelkem mélyén elvettem ezt a feltevést. Egyáltalán nem láttam zavarban, amikor az eset történt.

Népszerű volt a többiek körében, vélhetően azért, mert valóságos kötéltáncosnak tűnt, amikor a szabályok megszegéséről volt szó, és az olyanok, mint én, szájtátva, lélegzet-visszafojtva bámultuk, amint a magasban kifeszített, képzeletbeli kötélen egyensúlyoz.

Hogyan tudta megúszni, hogy még csak kísérletet sem tett rá, hogy felvegye a kötelező jelleggel viselendő iskolai kalapot a hétfő reggeli misékre? Templomba nem léphettünk be fedetlen fővel; én biztosan nem mertem volna megkérdőjelezni ezt a szabályt. Kathleen tulajdonképpen nem dachból csinálta, amit tett; csupán a saját szabad, kötöttségek nélküli útját követte, ennek ellenére az apácák szerették. Még Teresa Mary nővér is.

Ebédidőben gyakran figyeltem a fedetlen lelátóról, amint a csapattársaival edz a teniszpályán. Remek fonákjai voltak, keményen megütötte a labdát, miközben rövidre nyírt,

ruganyos szálú, göndörödő vörös hajtincsei úgy ugráltak, mintha ágyrugók lettek volna.

– Tizenöt-semmi! – kiabálta, miután bevitte a sikeres ütést, és akárki volt is az ellenfele, általában számíthatott rá, hogy hamarosan harminc-semmi lesz az állás Kathleen javára. Vidám teremtés volt, aki folyton tréfálkozott a többi játékosal egy-egy összecsapás után, és vakmerő, lázadó természete valahogy sosem sodorta bajba. Teljes szívemből azt kívántam, bárcsak a barátnőm lenne.

November elején, egyik este a házi feladattal vesződtem az új, tágas konyhánkban – még egy mosogatógép is volt benne –, miközben a szüleim mézszínű koktéjüket szopogatva halkán diskuráltak és nevetgéltek valamilyen vicces történeten, amelyet apám hozott haza a stúdióból. Nem sokkal később az esti újságot kezdte lapozgatni.

– Uramisten! – tört ki belőle váratlanul. – A szövetséges erők partra szálltak Casablancában!

– De hát ez jó hír, nem? – mondta az anyám kissé összezavarodva.

– Hogy jó hír-e? Egyenesen csodálatos! – Apám felugrott a helyéről, és a telefonhoz loholt. Tátott szájjal hallgattuk, amint ráparancsol a stúdió telefonközpontosára, hogy haladéktalanul kapcsolja neki a teljhatalmú Howard Hughes magánszámát. – Howard? – ordította a kagylóba. – Figyelj rám! A szövetségesek már Casablancában vannak,

és a filmünkön is elvégeztük az utolsó simításokat. Nem várhatunk két hetet. Tüstént be kell mutatnunk!

Magától értetődően ennél nagyobb publicitást nem is kaphatott volna Ingrid filmje! Másnap Hughes kiadta az utasítást, hogy haladéktalanul kezdjék el vetíteni a *Casablancát* a nagyközönségnek. Valósággal úsztunk a boldogságtól, hogy Ingrid Bergman filmje a szövetséges erőkkkel karöltve diadalmaskodhatott, és szinte azonnal elképesztő sikert aratott. Vállon veregetés, dicséret, bőkezű jutalom – apám megkapott mindent, ami járt neki.

Anyám szintén büszke volt, láttam rajta. Amikor apám ragaszkodott hozzá, hogy az eseményt egy étteremben ünnepeljük meg, anyám nyomban eltűnt a hálósobában, hogy magára öltse az új ruháját, amely kék, nyomott mintás taftból készült, és apró, sárga körömvirágok díszítették. Bemutatott néhány tánclépést, amikor visszajött, és olyan gyönyörű volt, hogy hirtelen erőt vett rajtam a szemérmesség.

Apám még azon a héten közölte vele, hogy tetőtől talpig ugyanolyan csinosan kell kinéznie, mint a többi hollywoodi feleség, aki az utcánkban lakik. Úgyhogy fittyet hányva anyám tiltakozására elvitte az I. Magninba, amely a legegészségesebb üzletnek számított Los Angelesben.

Leültették őket egy kanapéra, miközben fiatal nők – akiknek a bőre halovány volt, mint a viasszal kezelt gyümölcs – egymás után vonultak fel előttük finom gypjúkosztümökben, amelyekben úgy festettek, mintha rájuk öntötték volna, és hosszú, bő szoknyás, bonyolult

szabású selyemruhákban. Anyám később elárulta nekem, hogy borzasztóan élvezte a bemutatót. Apám úgy döntött, hogy megvesznek fél tucatot a ruhakölteményekből, és amikor anyám tiltakozni próbált, apám halálos komolysággal közölte vele:

– Mostantól kezdve ezeket fogod viselni, és szeretném, ha felkészülnél a változásra.

És most ott állt előttem az anyám a csodaszép ruhájában.

Az étteremben egyenes derékkal ült, időnként öntudatosan kisimítva a szoknyáját, óvatosan tartva a poharát, nehogy egy csepp koktél is a ruhájára loccsanjon. Lerítt róla – én magam is érzékeltem –, hogy még életében nem viselt ilyen elegáns holmit. Imádta, miként imádta az apámat is. Kedvesen, boldogan mosolygott rám, a szokásos homlokráncolás nélkül.

Szerettem volna palackba zárni azt az estét, és hazavinni magammal, hogy örökre megőrizsem, és olyan erőssé tegyem, hogy semmilyen feszültség ne tudja kettétörni.

A kedvező hullám, amely a hátára kapta az apámat, még távolról sem tetőzött. A következő egy évben nagy dérral-dúrral beharangozott, fényűző kampányt szervezett Ingrid népszerűsítésére, kiváltképpen ahhoz a filmhez – az *Akiért a harang szól*hoz – kapcsolódóan, amely a legtöbbet jelentette számára. Akkor lettem hatodik osztályos, és amerre csak néztem, minden hirdetőtáblán Gary Cooper és Ingrid Bergman fotóit lehetett látni, a hollywoodi

tollforgatók pedig úgy dobálóztak az ömlengő, dagályos dicséretekkel, mintha rózsacsokrok lettek volna. Örömmámorban úsztam, hogy mindez apám munkájának köszönhető, de ő visszafogottságra intett: a beképzeltség balszerencsét hozhat, bizonygatta. *Ünnepeld némán a győzelmedet, és senki sem fog megorrolni rád!* A későbbiekben néhányszor pórul jártam, mert nem fogadtam meg a tanácsát.

– Volna kedved eljönni velem szombaton, hogy megnézzük Ingrid új filmjét? – vetette fel az anyám egyik este a vacsoraasztalnál.

– Mi ketten? Hogy megnézzük az *Akiért a harang szól*? Széles mosoly jelent meg az arcán.

– Persze! Most már elég idős vagy. És nagyszerűen teljesítesz a Szent Annában.

Fontos volt, amit mondott. Én magam is felfogtam, hogy apám magasabb pozíciója azzal járt, hogy nekem is kimagaslót kell nyújtanom. Anyám azt akarta, hogy minden tökéletes legyen. Tánc- és lovaglórákat kellett volna vennem, de az utóbbiak alól sikerült azzal kimentenem magam, hogy rettenetesen félek a lovaktól. Ám az kétségkívül sokat nyomott a latban, hogy az ellenőrző könyvem tele volt jelekkel, ami az anyám szemében azt jelentette, hogy megfelelő úton haladok az érettség felé.

– Igen, igen, hogyne lenne kedvem! – lelkendeztem.

Apámmal felemelték a szokásos koktélos poharukat, halk csilingeléssel összekoccintották, és egymás szemébe néztek.

– Akkor hát igyunk a felnőtté válásra! – mormolta anyám

az orra alatt.

Semmi kétség, konstatáltam magamban, anyám kezd engedékenyebbé válni. Azért ebbe belejátszott, hogy nem tudta: az *Akiért a harang szól*t részben kifogásolható tartalmúnak minősítette az Erkölc Légiója. A hírt az érseki főegyházmegye lapja, a *The Tidings* közölte, de apám még időben, a koktélozás előtt becsúszta az újságot a kanapé párnája alá. Mostanság már nem viccelődött annyit a cenzorokon, miszerint az összes film összes jelenetét nagyítóval vizslatják, csak hogy találjanak valami elítélendőt bennük. Valamikor időközben a cenzorok túl nagy hatalomra tettek szert.

Anyám másnap tudomást a szerzett az egyesület állásfoglalásáról, de nem táncolt vissza a meghívástól. Valósággal szédültem a feszült várakozástól. Még sosem láttam olyan filmet, amelyet részben kifogásolhatónak minősítettek. Szerencsére nem ítélték el teljes egészében, bár én akkor is amellet kardoskodtam volna, hogy nézzük meg.

A filmszínház előtt hosszú sor kígyózott, és a tömeg felajzottan zsongott. Hangfoszlányok jutottak el a fülemig, amint az emberek egymást túllicitálva beszélgettek a filmről.

– Már kétszer láttam... El sem tudod képzelni, milyen gyönyörű benne, szinte késztetést éreztem, hogy rózsaszirmokat egyek, hátha én is megszépülök – súgta egy

nő egy másiknak.

– Tudta, hogy sosem festi ki magát? – fordult hátra az anyámhoz egy nő, aki előttünk állt a sorban. – El tudja ezt hinni?! Még csak rúzszt sem használ!

Életem egyik legemlékezetesebb élménye volt, amikor beléptünk az elsötétített moziterembe. Először furcsának éreztem, hogy anyámmal vagyok ott, de aztán vett nekem egy hatalmas pohár pattogatott kukoricát, és ugyanolyan türelmetlenül várta a vetítést, mint én. Amikor felhangzott a zene, és megjelent a főcímlista, kényelmesen elhelyezkedtünk, teli szájjal ropogtatva a kukoricát. Egyszer sem szólt rám, ha olykor-olykor néhány szem kiugrott a pohárból, és a vadonatúj, szürke kabátjára hullott.

Csakhamar megfeledkeztem a jelenlétéről. Az előttem kibontakozó erőszak és a drámai cselszövés kötötte le a figyelmemet – képesek lesznek-e a gerillák visszaverni az ellenséget, ha felrobbantják a kulcsfontosságú hidat? De leginkább Robert Jordan, a gerillák oldalán harcoló amerikai és Maria, az Ingrid által alakított spanyol lány bimbózó szerelme ragadott magával.

Csak a film vége felé tudatosodott bennem, hogy anyám ott ül mellettem. Előrehajolt, a szemében könnyek csillogtak.

Gary Cooper, aki Jordant játszotta, súlyosan megsebesült. Nem lehetett megmozdítani, nyeregbe sem tudott szállni, miközben az ellenség egyre közeledett. Ragaszkodott hozzá, hogy a síró Mariát vigyék magukkal a gerillák, és helyezték biztonságba. Aztán magához szorította a fegyverét, és várta

az ellenséget – valamint sorsának elkerülhetetlen beteljesülését.

Amikor kijöttünk a filmszínházból, lágy, balzsamos este fogadott bennünket; lassan sétáltunk a kocsink felé, mindketten még valahol a spanyolországi hegyek között éreztük magunkat.

– Hogy tetszett? – kérdezte nagy sokára az anyám.

– Szerintem csodálatos volt.

– Igen, én is azt gondolom – válaszolta.

Lehetséges volna, hogy anyámmal ugyanúgy érezzünk valamiről? – lepődtem meg. Ráadásul épp a szerelem és a vágy mindent elemésztő tüzeről!

Úgy döntöttem, teszek egy kísérletet, és megpróbálom a tréfás oldaláról megközelíteni a dolgot, bár fogalmam sem volt, hogy fog elsülni.

– Szöget ütött a fejembe, mi játszódhatott le Mariában, amikor Jordannel megcsókolták egymást – jegyeztem meg. – Emlékszel, amikor megkérdezte, hogy hová dugja az orrát.

Megdöbbenésemre anyám kuncogni kezdett – szégyenlősen, mint egy kislány.

– Én is sokáig tűnődtem rajta – felelte. – Majd rájössz te is.

Egyszeriben felnőttnek éreztem magam. Anyámmal valódi beszélgetést folytattunk. Már majdnem hazaértünk, amikor ismét próbára tettem a szerencsémet, és megkérdeztem tőle, levágathatom-e a hajamat olyanra, amilyen Ingridé volt a filmben. Annyira vakmerően rövid volt, annyira játékos és kihívó, hogy tudtam, biztosan nem fogja megengedni.

Hallgatott egy darabig, miközben az indítókulcsért nyúlt, és leállította a motort a grandiózus új házunk kocsifelhajtóján. Aztán felém fordult.

– Rendben – mondta. – Miért is ne?

Elképedtem a válaszától. És attól kezdve be nem állt a szám, egyfolytában locsogtam. Imádtam a filmet, megőrültem Gary Cooperért, Ingrid gyönyörű és lenyűgöző volt – persze mindig az, de most különösen gyönyörű volt, ugye?

Anyám néma maradt. Már a konyhaajtónál jártunk, amikor tudatosult bennem, hogy az apám autója nincs a kocsifelhajtón. A ház sötét volt.

Folytattam a csacsogást. Cooper roppant bátor volt, amikor felrobbantotta a hidat; meg mertem volna esküdni, hogy nem éli túl, mégis megcsinálta, és...

Anyám kitérte az ajtót, az arcára árnyék vetült.

– A férfiak szeretik felrobbantani a hidakat – mondta, és felkattintotta a villanyt a makulátlan konyhában. Rápillantottam; szorosán összepréselte a száját.

– A jó cél érdekében tette...

Úgy tűnt, hogy nem is hall engem.

– Legalább annyira, amennyire kedvüket lelik abban, hogy felépítsék őket – fűzte hozzá. – És a nők? Mi engedjük, hadd csinálják.

Mit akart ezzel mondani? Tudtam, hogy amerikai katonák harcolnak és halnak meg Európában és Ázsiában. Félttem, hogy esetleg az apámat is besorozzák, és kiviszik a frontra, de anyám megnyugtatóan, hogy az apám már túl öreg

ahhoz, hogy behívják. Minden hónapban összegyűjtöttük az újságokat, és kocsival elvittük a kupacot az iskola parkolójába, bár nem egészen volt világos számomra, hogy a tömérdek papírral miként segítünk. Elraktuk a befőttesgumikat is, és hazafias tevékenységünk részeként azokat is leadtuk a gyűjtőhelyen. Most meg anyám azzal hozakodott elő, hogy a férfiak szeretnek lerombolni dolgokat, a nők meg hagyják őket; ebből az következett volna, hogy a háború a mi hibánk?

– Jesse, nem csupán szó szerint értettem a hidakat – magyarázta anyám bizonytalan hangon. – Néha a nőknek szenvedniük kell a férfiak cselekedetei miatt. Nem akarok túl indulatosnak tűnni. Elvégre vannak férfiak, akik viszont amiatt szenvednek, amit a nők tettek velük. – Hirtelen elhallgatott, és láttam rajta, hogy képtelen folytatni.

És én újra ott álltam, teljesen összezavarodva.

Hétfőn a lelátón ülve néztem, ahogy Kathleen elpáholja az ellenfelét, közben meg a filmen járt az agyam, amiről tudtam, jobb, ha nem dicsekszem el vele, hogy láttam, mivel az egyház végül is kifogásolhatónak minősítette. Merésznek és vagánynak éreztem magam, és szerettem volna elmondani valakinek, de féltem, hogy esetleg helyteleníteni fogják.

Így aztán felkészületlenül ért, amikor a mérkőzés után Kathleen egyenesen odajött hozzám, az ütőjén pattogatva az élénksárga labdát.

– Mindig itt látlak ülni. Játszani is szoktál? – kérdezte közvetlenül.

Megráztam a fejem.

– Nem vagyok sportos típus – feleltem, és sután éreztem magam.

– Akkor miért nézel?

Elvörösödtem.

– Mert élvezem. És különben is, bitang jól játszol.

Elmosolyodott.

– Szívesebben csinálom, mint hogy nézzem – válaszolta.

– Én úszni szeretek.

– Szóval ezért voltál a medencénél! Emlékszem, mennyire megbámultál akkor. – Előhúzott egy ChapStick márkájú ajakbalzsamot a zsebéből, kitekerte, és türelmetlen mozdulattal bekente vele a száját. Két ajkát összedörzsölte, majd cuppanó hangot hallatott. – Meg akarsz tanulni teniszezni?

Biccentettem.

– Oké. – A fejével az ütő felé bólintott, amelyet az ellenfele gondosan bezárt a fatokjába. – Fogd, és próbáljunk ütni néhányat! Van még pár percem.

Hirtelen szükségét éreztem, hogy megmutassam neki, nem holmi tejszelesszájú jövevény vagyok, egy a sok közül.

– Tudod – szaladt ki a számon, miközben kinyitotta helyettem az ütőtartó fedelét –, szombaton megnéztem az *Akiért a harang szól*t.

Kathleen felém villantott egy vigyort, megrázta élénkvörös, göndör tincseit, majd vállat vont, és felhúzta a

szemöldökét.

– Én is láttam. Szerintem Ingrid Bergman igazán klassz volt benne.

Felmerült bennem, hogy mi ketten biztosan barátnők leszünk.

És igazam is lett. Összekötő kapcsot képeztünk egymás számára két megkerülhetetlen, de különböző életúthoz. Kathleen volt az, aki segített eligazodnom a csillogás és a vallás kusza, összegabalyodott világában, amelyben éltem. Hollywoodinak lenni azt jelentette, hogy meg kellett tanulnod, mikor és hol milyen szerepet játszsz, hogy tökéletesnek lássanak. Katolikusnak lenni egészen más volt. Mihelyt megkereszteltek, és az egyetlen igaz vallás egyházának a tagja lettem, nem csupán tökéletesnek kellett látszanom, hanem egy egész könyvnyi szigorú szabály szerint kellett élnem, amelyek közül egyet sem hagyhattam figyelmen kívül, ha azt akartam, hogy a mennybe jussak. Ám valójában ennél többről volt szó. Titokzatosságról és szépségről, a misék pompájáról és a lényedből fakadó éhségről, hogy higgy valamiben. És ha az éhség eltompult és megszűnt? Akkor magadra maradtál. Kényes, fortélyokkal teli utazás volt, amíg el nem érted azt a pontot, ahol már tisztán láttad, mit akar a szíved és az elméd.

Kathleen sokkal korábban érte el ezt a pontot, mint én.

ÖTÖDIK FEJEZET

Los Angeles, 1943–1945

Nem tudtam kellő bátorságot önteni magamba, hogy belenézzek a tükörbe, úgyhogy inkább a nyakszirtem körüli ollócsattogásra koncentráltam. Anyám egy székben várakozott, időről időre felpillantott, de nem szólt semmit, és már fordult is vissza a magazinhoz, amelyet lapozgatott. Egy férfi volt látható a címlapján, amint elejt egy szarvast.

Borbélynál voltunk, nem abban a szépségszalomban, ahol ő szokta rendbe hozatni a haját. Ahol fürge kezek formálják, fésülik és bodorítják a vendégek haját elegáns frizurává, miközben vidám csevegés és elégedett duruzsolás tölti be a hamvasőszibarack-színű falak közötti teret. Ahová mi mentünk, ott minden szögletes volt, súlyos fémszékek alkották a bútort, a falakon lapos tükrök, amelyek nem tűntek valami tisztának.

– Nem sikerült időpontot szerezni a Heidi'snél – szabadkozott anyám. – Apád szerint Jim remekül érti a mesterségét, és nem probléma számára, hogy rövidre nyírja a hajad.

Meg akartam kérdezni Jimtől, vajon látta-e az *Akiért a harang szól* című filmet, de aztán eszembe jutott, hogy talán nem is szokott moziba járni, körülírni meg nem tudtam,

hogy milyen hajat szeretnék. Így inkább csendben maradtam.

– Parancsoljon, kisasszony! – mondta kis idő múlva. Kihúzta az állam alól a rám borított fehér pamutlepedőt, és lerázta róla a csomókba tapadt sötét hajszálakat. – Ez egy ideig ki fog tartani... Kérem a következőt! – fordult a padon ülő férfihoz. Öt percbe tellett, hogy elkészüljön a frizurám.

Kicsusszantam a székből, és csak akkor mertem belenézni a tükörbe. Nem hittem a szememnek. Úgy festettem, mint egy fiú, nem pedig, mint Ingrid. A hajam túl rövid volt, túszerű, szinte tövig levágva. Ingridé pajkos és merész volt; az enyém borzalmas. Anyámra néztem, akinek elkerekedett a szeme, amint felpillantott a magazinból.

– Nos... – kezdett bele, de aztán meglátta a szememből kibuggyanó könnyeket. Felállt, szelíden megveregette a vállamat, de az arcára kiült a fájdalom. – Ó, édesem! Meg fog nőni, meglátod – próbált vigasztalni.

Nem volt kedvem vacsorázni. Egyenesen a szobámba mentem, és keservesen zokogtam. Megfogadtam, hogy tarka selyemkendővel kötöm be a fejem, és úgy fogok iskolába járni mindaddig, amíg a hajam meg nem nő tisztes hosszúságúra. Többször is belemarkoltam a csontos ujjaimmal, és ráncigáltam, ahogy csak bírtam, hátha akkor gyorsabban fog nőni, ám csakhamar már nemcsak a kinézetem miatt sírtam, hanem azért is, mert annyira fáj a fejbőröm.

Nyolc óra felé járhatott, amikor kitérült a hálósobám ajtaja: apám bukkant fel a nyílásban.

– Támadt egy ötletem, hogy milyen programot csináljunk szombatra – mondta.

– És akkor mi van? – rivalltam rá. Úgy tesz, mintha minden rendben volna; netán azt hiszi, hogy ettől máris jobb kedvem támad?

– Azt tervezem, hogy bemegyek a stúdióba; van egy csomó lemaradásom. – Odajött az ágyhoz, és letelepedett a végére.

– Na és? – Nem érdekelt, hogy gorombán viselkedem; mindenre és mindenkire haragudtam. De apám nem dorgált meg érte.

– Arra gondoltam, hogy esetleg elkísérhetnél.

– Én?

Apám ügyelt arra, hogy lehetőség szerint különválassza a munkáját a magánéletétől. Addig csak egyszer jártam a Selznick Filmstúdióban, talán ha nyolcéves voltam akkor, és néhány cowboynak öltözött háttérszereplőt leszámítva, akik unottan cigarettáztak a díszlet előtt, semmi érdekeset nem láttam, mielőtt eljöttünk volna.

– Lesz ott még valaki, akinek szintén rövid a haja – jegyezte meg csendesesen. – És arra gondoltam, talán bánkódhatnátok együtt.

Beletelt némi időbe, mire felfogtam, kiről beszél.

– Ingrid? – kockáztattam meg.

Bólintott.

Átkaroltam a nyakát, belélegezve a borotválkozás utáni arcszeszének friss, szappanos illatát. Emlékszem, hogy

kajánul felnevetett, és viccelődött velem, én meg nyaggattam: „Biztos vagy benne, hogy még mindig rövid a haja?”, „És tényleg lesz rá lehetőségem, hogy beszéljek vele?”. Így legalább lesz némi személyes élményem, hogy joggal áradozhassak a szépségéről és a tüneményességről az osztálytársaimnak, ahelyett hogy be kellene vallanom, tulajdonképpen nem is ismerem őt.

– Úgy néz ki, mintha egy helikopter szántott volna végig a fején! – jelentette ki apám vidáman. – Persze csak addig lesz ilyen, amíg tart a film reklámhadjárata. Mindenesetre nagyon is tisztában van vele, milyen érzés kopasz fejű sasnak lenni! Kitűnő alkalom, hogy találkozzatok egymással.

Kora reggel volt még, amikor megérkeztünk. A fejemet tarka kendő borította – hiába könyörgött anyám, egész héten rajtam volt. Szorosabbra húztam magamon a kardigánomat, amikor beléptünk a tágas, kongó műterembe, és megcsapott a hűvös levegő. A helyiség irdatlanul nagy volt, az ide-oda futkosó emberek törpéknek tűntek benne. Kérdőn néztem az apámra, mire ő egy magányos alak felé intett a fejével, akit kamerák és reflektorok vettek körül egy emelvény távolabbi végében.

– Csak bátran! Menj, és köszönj neki!

Ott volt teljes életnagyságban. Ingrid Bergman. Nem pusztán egy levegőben úszó képmás, amelyet az autó ablakán keresztül bámul egy fiatal lány, hanem egy valódi,

gyönyörű szép nő szürke gyapjúszoknyában és egyszerű fehér pamutblúzban, egymagában ülve egy összecukható vászonszéken. A homloka apró ráncba futott, és beletelt egy-két pillanatba, mire rájöttem, hogy erősen koncentrált a hosszú, keskeny ujjai között meg-megvillanó kötőtűkre. Pislogtam egyet. Ingrid Bergman köt? Igen.

Lassan közeledtem hozzá. Én szólítsam meg először?

Felpillantott, rám mosolygott, és felemelte a kötést, ami úgy nézett ki, mint egy világoskék gyerekpulóver félig kész ujjá.

– Szép ez a színárnyalat, nem gondolod? – kérdezte, és kritikus szemmel vizsgálta a munkáját. – Az angóragyapjúból készült fonál túl gyorsan lelapul, muszáj szaporán bánnom a tűvel.

– Csak nem egy pulóver? – nyögtem ki. Persze hogy az volt, nagyobb butaságot már nem is kérdezhettem volna.

Ingrid bólintott.

– Piának kötöm. – Hirtelen támadt érdeklődéssel nézett rám. – Ugyanazt az elevenséget látom az arcodon, mint az övé. Legalább képet alkothatok magamnak arról, milyen lesz néhány év múlva.

Először megszólalni sem tudtam, mintha lenyeltem volna a nyelvem, aztán fülig elvörösödtem. Szerettem volna valami okosat mondani, de egyre csak a hajára meredtem. Ó, egyáltalán nem olyan volt, mint az enyém; hová tette apám a szemét? Az övé tömör fürtökbe göndörödött, amelyeket művészi módon az állkapcsa vonalához igazítottak; az én hajam viszont sima szálú volt, minden

tartás nélkül, és sivárnak látszott, mint egy fiúé. Már félig elfordultam, amikor a hangja megállított.

– Hallom, hogy nem vagy elégedett a hajaddal – mondta barátságosan. – Én ugyanígy voltam az enyémmel, de hidd el, meg fog nőni.

– Az anyám is ezzel vigasztalt.

– Állítólag „Maria-frizurának” nevezik, legalábbis ez jutott a fülembe. Egy darabig biztosan le fognak nézni engem ezért a hozzád hasonló csinos, fiatal lányok. – Gyengéd mosoly játszadozott a szája sarkában, miközben az ölébe rakta a kötést. – Örülök, hogy újra találkoztunk, Jesse! – közölte. – Annak meg különösen, hogy tetszett neked az *Akiért a harang szól*.

– Ó, igen, nagyon! És csodálatos, hogy újra beszélgethettünk, igazán – nyögtem ki. Valóság ez, vagy csak álmodom? Ingrid Bergman csinos lánynak nevezett. Pusztán már ezért ő lett volna a hősöm az életem végéig.

Mozgolódás támadt a közelünkben; a minket körülvevő buborék kipukkadt.

– Ingrid, drága – csattant fel egy sürgető férfihang –, szükségünk van néhány új arcképfotóra; szinte már alig van néhány darabunk a rajongóid számára. És jó néhányan várnak rád, hogy autogramot kérjenek tőled. Félre tudnád tenni a kötést pár percre? – Egy vézna, éles tekintetű férfi furakodott közénk.

Ingrid felnevetett.

– Na tessék, kezdődik megint! – élcelődött. Felállt, a kötést a széken hagyta. – De ne gyere nekem ismét azzal, hogy

fessem ki magam, mert nem fogom megtenni! – fűzte hozzá.
– Szóval, milyen beállítást agyaltál ki mára, Rodney?

A férfi összeráncolta a homlokát, szemmel láthatóan híján volt minden humorérzéknek.

– Egyenesen felfelé fogod tartani a fejed, a fénybe nézve, hüen ahhoz a gyönyörű, nemes lelkű és tiszta szívű nőhöz, amilyenek mindnyájan ismerünk.

– Most arról a nőről beszélsz, aki képtelen volt eldönteni, hogy melyik férfival kösse össze az életét a *Casablancában*? Ettől leszek szűzies és szeplőtlen? – ugratta a férfit.

– Miss Bergman! – Egy matrónára emlékeztető asszonyság állt oldalvást, izgatottan toporogva. – Kaphatnék egy autogramot?

Rodney közelebb hajolt Ingridhez.

– Selznick unokahúga – súgta oda. – És még vagy tízen várnak rád a bejáratnál. – A fejével egy csoportosulás felé biccentett, amelynek a tagjai egymás hegyén-hátán leskelődtek be az ajtón. Mintha csak éhség gyötörné őket, futott át az agyamon.

Váratlanul apám bukkant fel mögöttem, óvó kezét a vállamra tette.

– Ez a büntetésed, amit a sikerért kell fizetned, Ingrid – mondta vigyorogva. – Van itt nálam néhány kérdés Hedda Hoppertől. Csak egyre kérnék egy rövid választ, a többit elintézem magam. Ki a kedvenc férfi sztárod?

Ingrid kuncogni kezdett, és kissé elpirult.

– Tudod jól, hogy ki, Gabriel. Gary Cooper.

– Csodálatosak voltak együtt az *Akiért a harang szólban!* –

tört ki belőlem. Már a nyelvemen volt, hogy elmondjam neki, az anyám sírt, amikor Gary Cooper haldoklott, de aztán zavarba esve úgy éreztem, talán jobb, ha csöndben maradok.

– Jesse odaadó rajongód – közölte az apám, és gyengéden megszorította a vállam. – Ideje mennünk, édesem.

Kinyújtottam a kezem, és Ingrid mindkét kezével megfogta.

– Köszönöm, hogy beszélgethettünk – hálálkodtam.

– Ó, jut eszembe! – kiáltott fel, mielőtt eleresztette volna a kezem. – Próbáld meg a tincseket betekerni, és hajtúkkal rögzíteni. Úgy vastagabbnak tűnik majd a hajad.

– Ki fogom próbálni – vágtam rá buzgón. Ezzel véget ért a találkozónk, de nekem ennyi is elég volt.

Apám felé fordultam, és egy csinos, élénkpiros ruhás nőn akadt meg a szemem, aki egy vastag jegyzetfüzetet szorongatott a kezében, a másikkal meg apám kabátujját húzkodta.

– Gabriel... – mondta fojtott, feszült hangon. Apám felé hajolt, és egy-két másodpercig halkán sugdolóztak. Aztán a nő furcsálló arckifejezéssel rám pillantott, majd bocsánatkérően elmosolyodott, és szapora léptekkel távozott.

– Ki volt ez? – kérdeztem, amint kiléptünk a műterem ajtaján.

– Csak az egyik szkriptes lány – felelte apám. – Szerette volna, ha sebtében átfutom az új sztorivázlatát.

– A rúzs, amit használ, túlságosan is rózsaszínű; nem

megy a ruhájához.

– Mi rossz van abban?

– Vagy legyen hasonló árnyalat, vagy két különböző szín – próbáltam úgy beszélni, mint aki szakértő a témában. – Anya biztosan ezt mondaná.

Apám néhány másodpercre magába merült.

– Hogy tetszett Ingrid? – törte meg végül a csöndet.

– Imádom őt, maga a tökély. És tudod, mit? Azt mondta nekem, hogy eleven az arcom, akár Piáé. – Nem tudtam ellenállni a kísértésnek, hogy egy pillanatra ne fusson át a fejemem, milyen lenne, ha Ingrid lenne az anyám?

Apám hangosan felnevetett, és magához szorított.

A hazafelé vezető úton levettem a kendőt a fejemről, és kihajítottam a kocs ablakán.

Csakhamar kiderült, hogy a „Maria-frizura” valóban a legkeresettebb hajviseletté kezd válni országszerte a szépségszalonokban: Ingridnek igaza lett. Így nem én voltam az egyetlen, aki esténként apró, göndör tincsekbe tűzte fel a haját, azért imádkozva, hogy minél gyorsabban nőjön. Sőt, legnagyobb örömömre felfedeztem, hogy a Szent Annában is feltűnedezik a rövid hajviselet: több tucat iskolatársam szabadult meg a fürtjeitől, jöllehet egyikünknek sem lett volna szabad megnéznie a filmet.

Hetedik osztályba lépve rá kellett ébrednem, hogy számottevően megnövekedtek a tanulmányi követelmények a Szent Annában, amiből kifolyólag jóval

kevesebb lett a szabadidőm – helyette a matekkal kellett bajlódnom. Büszke voltam arra, hogy az iskolámban magas az oktatási színvonal, és anyám is elégedetten fogadta, hogy a tanáraink többet várnak el tőlünk, mint az állami iskolákban. Teresa Mary nővér az osztálytermekben felszerelt hangszórókon keresztül rendszeres időközönként ismertette a legfrissebb teszteredményeket. A beszámoló legérdekesítőbb része az volt, amikor összehasonlította teljesítményünket a közösségi iskolák *mindig* gyengébbnek bizonyuló mutatóival.

Kellemes érzés volt tudni, hogy felülmúljuk őket. Legalább ez kárpótolt minket azért, hogy nem tartunk lépést a protestánsokkal, és hogy „mások” vagyunk. Sokan voltak közöttünk, akikről apróságok alapján is sejteni lehetett, hogy a családi háttérüket tekintve bevándorlók: az olyan nevek, mint O'Brien vagy Romero, azonnal elárulta őket. Papjaink mindenkiből értetlenséget váltottak ki a cölibátusi fogadalmukkal, és voltak, akik fölöttébb furcsállották azt is, hogy pénteken nem ehetünk húst. Iskoláink valójában nem inkább gettók voltak, amelyek csúfot űztek Amerika igazi eszméjéből?

De csak nem közösihetnek ki minket, ha egyszer jobbak vagyunk azoknál, akik nem kedvelnek? Tehát megtettünk mindent, hogy jobbak legyünk. Keményen tanultunk és keményen játszottunk, és függetlenül attól, hogy a nem katolikusok észrevették-e, vagy sem, dagadt a keblünk, hogy szüntelenül mi aratjuk le a babért.

Hozzá tartozott az is, hogy egy napfényes városban éltünk,

amely tele volt erkölcsi ellentmondásokkal, ami kissé megnehezítette, hogy biztos kézzel igazodjunk el a dolgok között. Kiváltképpen a „valós” életet illetően.

Naiv módon azt feltételeztem, hogy Kathleen családja hasonló, mint az enyém, és eleinte nem is került ez szóba közöttünk. Ám amikor rájöttem, hogy megnézhet bármely, „részben kifogásolhatónak” minősített filmet, amelyhez éppen kedve szottyán, világossá vált előttem, hogy ő világi neveltetésű. Ebédidőben általában együtt úsztunk az iskola medencéjében, aztán rohantunk ki a vízből, hogy legyen időnk megszáritkozni, majd magunkra kaptuk az egyenruhát, és sebtében megkötöttük a cipőfűzőnket, hogy az utolsó pillanatban, mielőtt még becsengetnének, odaérjünk a történelem- vagy a latinórára.

Egy alkalommal, amikor odakint ültünk a parkban egy piknikasztalnál, az iskolai büfében vásárolt, sült marhahúsos szendvicset falatozva, váratlanul kibökte:

– Nekem ugyanúgy nincsenek testvéreim, mint neked.
– Csak a szüleiddel élsz? – kérdeztem; közben arra gondoltam, hogy legalább van valami közös bennünk.

– Nem, csak az anyámmal.

Abbahagyta az evést.

– Meghalt a papád?

– Elhagyott minket. Három évvel ezelőtt. Egyszerűen fogta magát, és elment. A mamám nem akar róla beszélni. Azt szeretné, ha az emberek azt hinnék, hogy özvegy. Úgyhogy tartsd titokban!

– De hát ez borzasztó! – suttogtam. – Igazán sajnálom.

Kezdett megnyugodni.

– Nos, most már tudod. – Az arca mindazonáltal szokatlanul komor volt.

– De... hogy tudtok...

– Anyám harisnyát árul a May Company üzletében. Ő értékesíti a legtöbbet; néhány hete ő lett a hónap eladója. – Elmosolyodott, és felszegte az állát.

Soha többé nem hoztuk szóba a témát. A felszínen csupa játékból, sportolásból és bolondozásból állt a kapcsolatunk, de a lelkem mélyén tudtam, hogy legjobb barátnők lettünk.

Több területen is sok mindent tanultam tőle. Például teniszezni. Megkedveltem ezt a sportágat, és noha nem voltam benne nagyon ügyes, Kathleen általában türelmesen bánt velem. Pár hónap elteltével már igazi mérkőzéseket vívtunk, számon tartva az eredményeket, ami mindig idegessé tett.

Különösen a fonákjaim voltak gyengék. Haragudtam magamra. Nekem semmi sem sikerül?

– Bocsáss meg, ügyetlen vagyok! – kiabáltam kétségbeesetten. Újabb rontás. Újabb szabadkozás. A harmadikat is elhibáztam. Amikor újra nyivákolni kezdtem dühömben, Kathleen a legnagyobb megütközésemre földhöz vágta az ütőjét.

– Ne kérj nekem elnézést minden egyes elrontott labda miatt! – üvöltötte torkaszakadtából.

Kővé dermedtem. Eddig semmi sem bosszantotta fel

Kathleent. Most biztosan gyűlöl, hasított belém. Szörnyen éreztem magam.

– Sajnálom! – bömböltem kínomban.

Kathleen lehuppant a pályára, megrázta a fejét, és elkezdett nevetni.

– A fonákod úgy lötyög, mint Teresa Mary nővér hátsója! – rikoltotta hahotázva.

– Akár meg is hallhatta volna, ha éppen erre jár – feddtem meg később, miután abbahagytuk a játékot, és leültünk a pálya melletti padra.

– Nem valószínű. Egyébként is, néha olyan vagy, mint egy ijedt kiscica – vágott vissza.

– Egyáltalán nem! – válaszoltam.

– Túlságosan is szó szerint veszed a szabályokat. Több kockázatot kellene vállalnod, úgy, mint én.

Már nem csupán a teniszről beszélt.

– Mint például? – védekeztem.

Anélkül, hogy válaszolt volna, kinyitotta a földrajzkönyvét, és a következő pillanatban azon kaptam magam, hogy a *Photoplay* magazin előző havi kiadását bámulom, amelybe lopva belelapoztam korábban a drogériában. A címdalton Shirley Temple fotója szerepelt, a belső oldalak tele voltak a Ginger Rogers és Errol Flynn szerelmi kalandjáról szóló pletykákkal, meg...

– Megengedi a mamád, hogy olvasd? – kérdezte.

– Szerinte felesleges időpocsékolás.

– És te mit gondolsz?

– Én kedvelem a színes sztorikat.

– Mit gondolsz, ki van a legújabb szám címlapján?

Rámeresztettem a szemem.

– Ingrid?

Vigyorogva bólintott.

– Menjünk, vegyük meg! – indítványozta. – Van tizenöt centem.

– Teresa Mary nővér nem engedi meg...

– Ezért ilyen nagyok a földrajzkönyvek! Nyomás, induljunk.

Úgy is lett. Beraktuk az ütőket a fatartójukba, ott hagytuk őket a padon, és rohantunk a közeli, illatszereket és folyóiratokat is árusító drogériába. Tüstént kiszúrtam a polcon a *Photoplay* legújabb számát, a címlapján a Mariaként pózoló, káprázatos Ingriddel, aki egy búzaföldön állt, és onnan nézett bele a világba. Kathleen kifizette, és máris a miénk volt a magazin. Kettéhajtva becsúsztattuk a földrajzkönyvbe, majd siettünk vissza a tenispályára. Nem valószínű, hogy ilyen késői időpontban bárkit is ott találunk – nyugodtan lapozhatjuk és élvezhetjük együtt a képes újságot.

A cikknek *Elfogulatlanul Bergmanról* volt a címe, és nem tudtuk elég gyorsan olvasni. Ingrid kényelmes, bő nadrágokat viselt odahaza, de nyilvánosan sosem mutatkozott bennük. Szeretett a padlón ülve olvasni. Iszonyodott az elől kivágott cipőktől. Nem cigarettázott, és nem ivott, de szívesen rágógumizott.

– Milyen magas? – kérdezte Kathleen.

Felidéztem az alakját, amint végiglépked a Benedict

Canyon-i ház kocsifelhajtóján, és próbáltam megbecsülni a magasságát.

– Szerintem nagyjából száznyolcvan centi – feleltem.

– Tényleg?

– Tényleg.

– Azt mondja, nem hajlandó beleegyezni, hogy fürdőruhában fotózzák, a tengerparton viszont abban szokott lenni, méghozzá olyan rövidben, amelyet csak a törvény megenged... Biztosan nem találkozott még Teresa Mary nővérrel – fűzte hozzá kuncogva Kathleen.

Pompásan éreztük magunkat. A cikk kitért a Petter Lindströmmel, egy orvossal kötött, tündérmesébe illő házasságára. És valóban igaz volt, hogy David Selznick az *Intermezzo* svéd változatában figyelt fel rá, és ő csábította el Hollywoodba.

A következő napokban azzal töltöttük a délutánokat, hogy valósággal faltuk a folyóiratban közzétett történeteket. Laraine Daytól megtudtuk, hogy a mustársárga a legmegfelelőbb szín az elegáns őszi viselethez. Egy, a hollywoodi szülőkről írt, *Hogyan bánnak a porontyaikkal?* című cikkben Margaret Sullavan kijelentette, hogy ő mindhárom gyermekét állami iskolába fogja járatni, mert a magániskolákban túl nagy figyelmet szentelnek a hollywoodi sztárok gyerekeinek, függetlenül attól, hogy megérdemlik-e, vagy sem.

– Ez biztosan tetszene anyámnak – jelentettem ki. – Hacsak a szerző nem katolikus.

– Nos, Sullavannek hívják – válaszolta Kathleen sokat

sejtetően.

A jó módú, híres szülőkről szóló cikk igencsak felkeltette érdeklődésünket. Kiderült, hogy Joan Bennett hatéves lányát élvezettel töltötte el, hogy a rendelkezésére állt a családi autó, és a sofőrnek telefonon adta az utasításokat. Norma Shearer sportot űzött abból, hogy pár havonta cserélte a dadusokat, mert nem akarta, hogy a gyermekei túlságosan is függővé váljanak egy bizonyos személytől, aki minden óhajukat teljesíti. Joan Crawford ezzel szemben hitt a kislánya elkényeztetésében, és mindent megadott neki.

Eszembe jutott Ingrid, amint pulóvert köt Piának. Valahol legbelül gyanítottam, hogy ő a legjobb anya az összes közül.

Attól kezdve minden pénteken, miután lejátszottuk a mérkőzést, elraktuk az ütőnket, és már rohantunk is lóhalálában a drogériába, hogy megvegyük a legújabb filmes magazint. Természetesen azonnal eldugtuk őket. Nagyon is jól tettük, mert egyszer késő délután Teresa Mary nővér a tenispálya felé vetődött, és nyomban kiszúrta, hogy a padon kucorgunk összebújva. Rögvest meg is kérdezte, hogy mit csinálunk.

Kathleen felmutatta a földrajzkönyvét.

– Segíték Jessicának a földrajztanulásban – füllentette.

Igazság szerint tényleg sokat tanultam. Egy délután órákon át beszélgettünk a lelátón ülve a szexről és a boldogtalan házasságokról, miután elolvastuk a *Kegyes hazugságok – Az igazság a sztárok megtévesztő fortélyairól*

című írást. Megtudtuk, hogy Claudette Colbert valószínűleg válni készül, Errol Flynn egy született kéjenc, Jennifer Jonesnak pedig a stúdió kerek perec megtiltotta, hogy bevallja, korábban férjnél volt, és van két gyereke, amikor a *Bernadette* című filmben egy istenfélő falusi lányt alakított. A döntésüket azzal indokolták, hogy a kitérülködés sokkolná a rajongóit.

– Nem gondolod, hogy a hazugság halálos bűn? – szegeztem a kérdést Kathleennek.

– Nem – felelte. – Mert ha az, akkor én pokolra fogok jutni. És azt sem hiszem, hogy égbekiáltó rosszat cselekszünk azzal, hogy egy könyvbe rejtünk egy magazint.

Kathleen magabiztossága mindig is felcsigázott. Sokat beszéltünk Istenről és a világegyetemről meg arról, hogy mi számít bűnnek, és mi nem, illetve hogy ki kerülhet a mennyországba, és ki nem. Elképedésemre Kathleen nem osztotta azt a felfogást, hogy a nem katolikusokat eleve kizárják a mennyből.

– De hát miért kellene sorsukra várva a pokol tornácán vagy a tisztítóútzben ülniük? – vetette fel. – Miért volna az ő vétkük, ha nem adatott meg nekik a lehetőség, hogy csatlakozzanak az egyetlen igaz hit egyházához?

A gondolatmenet szerint tulajdonképpen igaza volt. Ahogy ott ücsörögtünk, és a fejünket összedugva lapozgattuk a magazinokat, felfedeztünk egy titkos világot, amelyet csak mi ismertünk. Ki mással tudtam volna kitérgetni a tamponhirdetéseket – mégis hogyan kell a *megfelelő helyre* illeszteni? –, és kivesézni olyan kérdéseket, mint hogy miért

nélkülözhetetlen a Lysol a nők higiéniájához, és mit kell tenned, ha zavaróan izzad a hónaljad.

Mindent összevetve az volt a benyomásom, hogy legalább annyit tanulok Kathleentől, mint a *Photoplay*től. Egyenlők voltunk, és vártuk, mit hoz a jövő – a teniszt kivéve, persze.

Létezett egy másik gravitációs erő is, amely hatást gyakorolt az életemre abban az évben. A szerencsés véletlennek köszönhettem, hogy az utamba sodorta a színjátszással és szónoklással foglalkozó csoportot – egy szabadon választható tantárgyat, amelyet egy középkorú tanárnő oktatott, akinek leereszkedő mosolya volt, és csak apró, előre kiszabott adagokban osztogatta a dicséreteket. Miss Coultrane-nek hívták. Nem volt apáca, és jegygyűrűt sem viselt, de ezen túlmenően vajmi keveset tudtunk róla. Büszke, egyenes tartása volt, mint azoknak a komoly, eltökélt arcú nőknek, akik a nők választójogáért küzdöttek a század elején; mindennap előírás-szerűen begombolt, gondosan vasalt gyapjúkosztűmöt viselt. Mi, akik az óráira jártunk, különböző történeteket gyártottunk róla: Miért volt hajadon az idős kora ellenére? Talán fiatalon, tragikus körülmények között elveszítette a szerelmét? Ő semmit sem árult el az életéről.

De értett a színjátszáshoz – maga volt a megtestesült színház –, és minket, akik hetente háromszor részt vettünk a foglalkozásain, magához láncolt az előadói stílusával. Kedvelni azonban nem igazán lehetett. Engem egy kicsit

Gloria Swansonra emlékeztetett, amikor kifogásolta egyik vagy másik felolvasást. Ilyenkor felemelte a fejét, a szeme elkerekedett, és erélyesen követelte, hogy a szerencsétlen teremtés, aki felolvasta az idézetet, vegyen egy mély lélegzetet, és próbálkozzon elszántabban. Idővel már annyira élveztem az óráit, hogy azon imádkoztam, nehogy elrontsak valamit, és kihúzzam nála a gyufát.

Hogyan tudott beférkőzni egy békés, apácák vezette egyházi iskolába? Ez sosem derült ki számomra. De Miss Coultrane már intézménynek számított a Szent Annában, mire én odakerültem. Halálos komolyan vette a színjátszást és a szónoklást. Már vagy tíz éve sikerült minden esztendőben rávennie a diákjai közül a legtehetségesebbeket arra, hogy előadjanak egy színdarabot vagy egy musicalt – igazi fellépésről volt szó, amelyre jegyet kellett váltani, jöllehet a közönség zöme a szülők vagy az iskola támogatói közül került ki.

Akkortájt mindezt még nem tudtam róla. Tehetségek után kutatva járta az osztálytermeket, és egy alkalommal hallotta az angol szóbeli beszámolómat: utána megkeresett, és javasolta, hogy csatlakozzam a csoportjához.

– Hogy színjátszást tanulj?! – ült ki a rémület anyám arcára. – De hát nem is akarsz színésznő lenni!

Sosem foglalkoztam komolyabban a gondolattal, noha Ingrid Bergman „csinosnak” nevezett. Mindazonáltal hízelgőnek találtam, hogy felkeltettem Miss Coultrane figyelmét.

– Apád és én nem igazán támogatjuk a színészetet.

Rögtön éreztem, hogy valami nincs rendjén ezzel a kijelentéssel. Láttam a szüleimen és a barátaikon, hogy boldogan sütkéreznek a sztárok rájuk is vetülő dicsfényében, még akkor is, ha a hírességek partijain forgatták a szemüket, és becsmérően pusmogtak róluk.

– Én nem is a színjátszásért vagyok oda elsősorban – válaszoltam. – Sokkal inkább a szónoklás érdekel.

Végül engedélyt kaptam, hogy beiratkozhassek Miss Coultrane csoportjába. Nem telt el egy hét, és már testestül-lelkeztül belemerültem a kihívásba, hogy a papírra vetett szavak ott lebegjenek a levegőben. Színdarabok, beszédek, amelyek arra várnak, hogy az én hangomon „szárnyaljanak” – ez volt Miss Coultrane jelmondata. Csak ült kihúzott derékkal, vészjósló tekintettel, az ujjával a pad tetején dobolva, miközben a tizenöt lány mindegyike, akit elég tehetségesnek vélt ahhoz, hogy a szárnyai alá vegyen, megpróbált keresztülvergődni az arra a hétre kijelölt feladaton. Lehetett az valamilyen Shakespeare-szöveg vagy éppenséggel – egyáltalán nem vicc! – egy bevásárlócédula.

– Tisztán ejtsd ki a szavakat! – bömbölte olyan mély hangon, hogy egész bensőm reszketett tőle. Tanultunk tőle. És artikuláltunk.

Miközben egyre nagyobb lettem, és számos változáson estem át a Szent Annába járva, Ingrid pályafutása mind magasabbra hágott. Következő sikerét a *Gázlángban*, egy misztikus, rejtélyekkel teli filmben aratta, amely

meghódította a közönséget. Kathleennel együtt néztem meg a filmet, és az izgalmas részeknél fogtuk egymás kezét – a tekintetemet azonban nem tudtam levenni a vásznon megjelenő gyönyörű, fiatal feleségről, akit a titokzatos férje meg akar győzni arról, hogy megháborodott. Meredten bámultam, ahogy a gázláng pislákolni kezd, Ingrid felpillant, a szemében az ismeretlentől való, mélyreható rettegés. Az arca valósággal megbabonázott. Egyedül volt, és oly sebezhető. Ki akartam nyújtani a kezem, hogy támaszt kínáljak neki, keresztülgázolni a vásznon az elhagyatott, magányos házba, hogy megnyugtassam: nem őriült, szeretik őt, és a férje, Charles Boyer maga az ördög.

Nemcsak én, hanem mindenki más is.

– Találjátok ki, mi történt, hölgyeim! – kiáltotta az apám egy este, amikor hazajött. – Ingridet jelölték a legjobb női főszereplőnek járó díjra a *Gázláng*ban nyújtott alakításáért. A fenébe is, ez óriási hír! Nem vagytok lenyűgözve?

De igen, le voltunk. A díjkiosztó ünnepség estéjén ott ültünk mindnyájan a vadonatúj Packard Bell rádió előtt a nappaliban.

– Ezúttal ő fogja elnyerni a díjat – jósolta az apám, olyan széles mozdulatot téve a kezével, mintha az egész világot át akarná ölelni, vagy legalábbis ilyen szintű magabiztosságot sugárzott számomra.

– És mi van, ha mégsem? – aggodalmaskodott az anyám. – Sajnálják majd érte az emberek?

Anyámban erős érzelmek éltek a szánalommal kapcsolatban, amit azoknak a leereszkedő megjegyzéseknek tudott be, amelyeket fiatal korában kellett elviselnie. Nem rendelkezett középiskolai végzettséggel. Ezt csak tizenéves koromban tudtam meg, de már korábban észrevettem rajta azt az óvatos viselkedést, ahogy kihúzta magát, magasba tartva a fejét, amikor apámmal elkezdtek hollywoodi partikra járni. Szerettem lesni, ahogy készülődik a fogadásokra, élvezettel legeltettem a szemem a finom parfümökkel teli kristályüvegek káprázatos választékán, amely egyik pillanatról a másikra jelent meg az új házunkban. Anyám mereven nézte magát a tükörben, itt-ott megigazítva a haját, a legtöbbször komor, mosolytalan arccal. Nekem úgy tetszett, mintha azon töprengene, hogy kit lát – a régi vagy az új önmagát.

– Hogy engem sajnálnának?! – nevetett az apám. Közelebb hajolt, és megpusztilta az anyám orra hegyét. – Soha, angyalom. Soha.

Mint kiderült, nem is lett volna miért sajnálni az apámat. Amikor Ingrid Bergman neve elhangzott mint a legjobb női főszereplőé, a nappalinkat betöltötte a rádióból dübörgő vastaps. Apám felhúzta anyámat a székéből, majd felém nyújtotta a kezét, és hárman összeölelkezve nevettünk.

– Oké, ti ketten most azt gondoljátok, hogy ennél nincs is csodálatosabb? – kérdezte apám, miközben levegőért kapkodott. – Nos, van egy kis meglepetésem számotokra. – A fejével intett, hogy üljünk le, majd kikapcsolta a rádiót. Ő

maga is helyet foglalt, az ujját végighúzta a whiskyspohara peremén, az arca csaknem ünnepélyes kifejezést öltött.

– Van valami baj? – firtattam némi aggodalommal a hangomban.

Amikor felnézett, enyhe zavar tükröződött rajta. Anyámmal türelmesen vártunk.

– Bocsássatok meg! – szabadkozott. Mosoly jelent meg az arcán. – Máshol járt az eszem. Mindenesetre olyan hírem van, aminek bizonyára örülni fogtok. Már régóta szó volt róla, de csak most vált véglegessé. – Felemelte az üres poharát, és anyámra kacsintott. – Tölthetek még egyet, édesem?

„Olyan hírem van, aminek bizonyára örülni fogtok” – csak így, banálisan odavetve. Valami rendkívüli, hallatlan dolog volt készülőben a Szent Annában, és apám ezekkel a szavakkal adta tudtunkra.

Ingrid, az *én* Ingridem, hozzákezdett egy új film forgatásához, amelyben egy apácát alakít. Ez már önmagában is elég izgalmasan hangzott. Ám mostantól, közölte az apám, az *én* iskolámban fognak felvenni egyes jeleneteket.

– Micsoda? – hebegtem.

– Úgy bizony! – válaszolta apám.

Ingrid Bergman – fekete habitusban, a haját eltakarva, az ujjai között rózsafüzérrel – ott fog sétálni teljes életnagyságban a Szent Anna folyosóin, a parkot átszelő gyalogjárókon és a szentélyek között. És nemcsak ő lesz ott, hanem Bing Crosby is, aki katolikus papi reverendát és

fehér gallért fog viselni, másodszor a pályafutása során. Jól értettem, tényleg ezt mondta az apám?

– Ühüm! – erősítette meg. A filmnek *A Szent Mary harangjai* volt a címe, és Leo McCarey rendezte. McCarey híres volt arról, hogy roppant mód ügyelt a hitelességre, ezért bizonyos jelenetekhez egy igazi egyházi iskolát választott helyszíneként. Ingrid fellelkesült az ötlet hallatán.

– Meséltem a rendezőnek a Szent Annáról. Sikerült meggyőzőnöm, hogy tökéletes helyszín, pontosan olyan, ahogy egy egyházi iskolának ki kell néznie. Kölcsönadtam az évkönyvedet Ingridnek, hogy lapozza át. Rögtön megtetszettek neki a pálmafák és a lombok között megbúvó szentélyek, és ragaszkodott hozzá, hogy ott vegyünk fel egyes jeleneteket – mesélte apám.

– Hogy tudtátok eddig titokban tartani? – firtatta anyám. Az arcán büszkeség tükröződött, miközben újratöltötte whiskyvel apám poharát.

– A stúdiónak először fel kellett mérnie a helyszínt. Ki is az iskolaigazgatótok? Valamilyen nővér... Teresa valami...

– Teresa Mary nővér.

– Kissé kemény diónak tűnt, de aztán egy tekintélyes összegű adomány megtette a hatását, és egykettőre megszületett a döntés. Amit Ingrid óhajt, különösen most, a *Gázláng* után, azt meg is kapja.

Apám arcáról le nem fagyott az élvhajhász mosoly – imádta, ha meg tud lepni valamivel. És meg is tudott, nem is akárhogy. Mindez ez én iskolámban fog zajlani? A Szent Anna híres lesz. Az összes lány a Sheldonban irigykedni fog

rám, ha megtudja.

És mi volt a legmeghökkenőbb az egész történetben? Ezúttal nem én megyek Ingridhez, hanem ő jön hozzám.

Már kitavaszkodott, mire beindultak az események. A szemüket résnyire összehúzó, éber tekintetű emberek bukkantak fel kis csoportokban, a kezükben jegyzetfüzetek, a fülük mögött ceruza, és bejárták az iskola egész területét, megpróbálva kiválasztani a legfestőibb helyszíneket; még attól sem riadtak vissza, hogy megkérdezzék Teresa Mary nővért, nem tehetnék-e át Szűz Mária szobrát egy másik helyre: „Tudja, ott jobbak a fényviszonyok”, indokolták. A nővér hidegen végignézett rajtuk, és azt válaszolta, hogy szó sem lehet róla, a szobor már ötven éve ott áll abban a kis üregben, és ott is fog maradni, nem fogják elmozdítani holmi film kedvéért... Nos, a filmesek vették a lapot, és nem feszegették tovább a témát. Amúgy kis híján az egész ügy zátonyra futott, amikor Teresa Mary nővér tudomására jutott, hogy a filmbeli egyházi iskolát szegényesnek és lepusztultnak kívánják ábrázolni. Leo McCarey több alkalommal is beszélt vele, hogy lecsillapítsa a háborgását, újságolta az apám.

Magát az információt egyébként Kathleentől szereztem, aki éppen az iskola kápolnájában tartózkodott, amikor az egyik festettüveg ablakon keresztül hallotta, ahogy kirobban a vita.

Igencsak izgalomba jöttünk, amikor apám az egyik nap

hazahozta a forgatókönyv másolatát. Minden teniszcsata után azt forgattuk Kathleennel, szinte szóról szóra bemagoltuk az egészet; egyetértettünk abban, hogy a történet mesébe illően szép, és nincs benne egyetlen jelenet sem, amely sértő lehetne bárkire nézve. Beleértve a pápát is.

A történet szerint O'Malley atyát, ezt a melegszívű és jóindulatú papot megbízzák azzal a feladattal, hogy mérje fel, be kell-e zárni egy leromlott állagú, düledező iskolát. Találkozik Mary Benedict nővérrel, egy bölcs és elszánt apácával, aki abban reménykedik, hogy sikerül rábírnia egy hirtelen haragú ingatlanfejlesztőt, hogy adományként bocsásson a Szent Mary rendelkezésére egy új épületet, amivel megmenthetné az iskolát. O'Malley atya és Mary Benedict nővér sokat vitatkoznak, de végül összebarátkoznak. A forgatókönyv borús hangulatba csap át, amikor Mary Benedict nővér lebetegszik, és el kell hagynia a Szent Maryt, hogy gyógykezelést kapjon – ám senki sem tárja fel előtte az igazságot, hogy miért. Egészen addig, míg...

– Bing tökéletes lesz O'Malley atyának – vélekedett Kathleen a szemét dörzsölve. Szemüveget kellett hordania, de rendszeresen levette és elhagyta őket, aminek köszönhetően a teniszjátékom némileg jobbnak tűnt a valósághoz képest.

Az időjárás lassan változni kezdett, azon az alig észrevehető módon, ahogy Los Angelesben szokott – a nappalok melegebbek és hosszabbak lettek, újabb és újabb

növények bontottak virágot, de nem drámai módon történt az egész, és ahogy délutánonként ott gubbasztottunk egymás mellett a lelátó padján, szinte észre sem vettük az átalakulást. A változás lassan lopakodott be a városunkba.

– Tény és való, ez egy újabb *A magam útját járom* lesz számára – értettem egyet Kathleennel. A forgatókönyvvel a birtokunkban felhatalmazva éreztük magunkat a véleményformálásra, mintha csak teljes jogú partnerek lettünk volna a vállalkozásban. Bing és Ingrid a mi birodalmunkba készült jönni, hogy előadjanak egy katolikus történetet – a mi katolikus történetünket.

De hát mikor kezdik már el a forgatást? Mi tart ilyen sokáig? Az egész iskola tűkön ülve, feszült hangulatban töltötte az áprilist.

Végre egy reggel hatalmas teherautók gördültek be dübörögve az iskola parkolójába. Izmos karú munkások emeltek le titokzatos felszereléseket tartalmazó ládákat, miközben lányok és apácák hada leste őket vihorászva – addig, mígnem Teresa Mary nővér a hangosbemondón vissza nem rendelt mindenkit az osztálytermekbe.

Még további három hosszú napot kellett várni, mielőtt megjelentek volna maguk a színészek. Óriási méretű, mozgatható öltözők tűntek fel egyik napról a másikra, és még Teresa Mary nővér sem tudta megakadályozni, hogy ne bámészkodjunk kis csoportokba verődve, amint az elegáns, fekete limuzinokból ismert arcok bújtak elő a

városnak azon a jellegtelen részén, ahol az iskolánk állt. Egy alkalommal, amikor felpillantottam a zárda épületére, kiszúrtam, hogy néhány apácanövendék szintén ott kukucskál a sötét, szürke ablakok egyikében.

Egy kéz nehezedett a vállamra, miközben éppen Ingrid Bergmant láttam kiszállni az egyik limuzinból; integetett nekünk, majd eltűnt az öltözőjében.

– Jessica, gyanítom, hogy ideje órára menned. – Teresa Mary nővér volt, és ólomsúlyú keze még keményebben belém markolt.

Már a számon volt, hogy színjátszó-foglalkozásom van, ami ugye nem számít igazi órának. Meg kellett volna tanulnom Portia beszédét *A velencei kalmárból*, de azokban a napokban nemigen tudtam a feladatra koncentrálni. Egyébként is, a színjátszás mégiscsak játék, nem pedig komoly munka. Persze nem lett volna bölcs döntés a részemről, ha kifejtem a véleményemet.

– Azt szeretném, ha jó példát mutatnál – szögezte le a nővér. – Menj szépen az órádra!

Vonakodva vonszoltam el magam onnan, hátra-hátralesve a vállam fölött, hátha sikerül még egyszer megpillantanom Ingridet. Mivel már becsengettek, a nyakam közé kaptam a lábam, és szinte futottam Miss Coultrane osztálytermébe.

Amikor beléptem, rám meredt, a szeme körüli apró ráncokat felnagyította a kerek szemüvege, amely bagolyszerű kinézetet kölcsönzött neki; becsusszantam a helyemre, és a fejemet a vállam közé húzva próbáltam összekuporodni.

– Elkéstél – vetette a szememre Miss Coultrane.

Szinte megbocsáthatatlan vétségnek számított, ha valaki elkésett az órájáról. És noha a többi tanár hallgatólagosan engedélyt adott a diákoknak, hogy tanúi lehessenek a lélegzetelállító felvonulásnak, tudtam, hogy Miss Coultrane-től nem várhatunk ilyesmit. Amikor véget ért az óra, és a többiek hozzákezdték elrakni a füzeiteket és a ceruzáikat, hogy aztán hanyatt-homlok kilőjenek az ajtó felé, Miss Coultrane megállított.

– Jessica, te maradj itt! Szeretném, ha gyakorolnád Portia beszédét. Nem fordítottál rá kellő gondot...

A következő tizenöt percben, ha akadozva is, de előadtam a beszédet. Az adott körülmények között nem igazán érdekelt, hogy mi Portia érvelésének fő mondanivalója.

– Anélkül ejted ki a szavakat, hogy ügyelnél a jelentésükre. – Miss Coultrane tekintete indulatossá vált. – Miről szól ez a beszéd?

Tisztában voltam vele, hogy én vagyok a kedvence, de most a kiemelt státuszom elveszni látszott. Semmi másra nem tudtam gondolni, csak arra, hogy Ingrid itt tartózkodik valahol az iskola területén, és én nem láthatom.

Lassan jutott el a tudatomig az osztálytermet az előadóteremmel összekötő folyosóról beszűrődő felbolydulás. Valaki kopogott az ajtón. Miss Coultrane a szemöldökét összevonva odabaktatott, és kinyitotta. Kilépett a folyosóra, én meg álltam mozdulatlanul, és a halk, mormogó hangokra füleltem.

Újra kitárult az ajtó. Miss Coultrane félreállt, és intett a

mögötte lévő személynek, hogy fáradjon beljebb. Ingrid Bergman bukkant fel az ajtónyílásban, kényelmes nadrágban és sötét pulóverben; mögötte türelmetlen, toporgó emberekből álló kisebbfajta csoportosulás.

Udvariasan elnézést kért Miss Coultrane-től a zavarásért – mintha egyáltalán szükség lett volna a bocsánatkérésre –, majd körbetekintett az osztálytermen, a sajnálatát fejezve ki amiatt, hogy nem jöhetett hamarabb – szeretne minél több lánnyal találkozni, aki ott tanul a Szent Annában; az első benyomások alapján csodálatosnak tartja az iskolát.

Miss Coultrane szikrányit sem veszített a méltóságából, miközben komoly arccal bólintva üdvözölte a színésznőt.

– Örömmel tölt el, hogy itt van a körünkben, Miss Bergman – mondta. Felém biccentett. – Ha jól tudom, Jessicával már találkoztak korábban.

Fülig elpirultam. Mi van, ha Ingrid már elfelejtett?

– Igen, valóban, már találkoztunk – válaszolta Ingrid. – És úgy látom, hogy a hajad is megnőtt azóta. – A megjegyzéséből és az azt kísérő halovány mosolyból arra következtettem, hogy valószínűleg apám is ott van a folyosón várakozók között.

– Jessica éppen Portia beszédét gyakorolja – közölte Miss Coultrane. – Tartok tőle, hogy van még bőven mit tanulnia, de ettől függetlenül tehetséges.

– Ismerem a jelenetet – fordult felém Ingrid. – Az egyik legnagyobb beszéd, amelyet Shakespeare valaha írt. Meghallgathatlak?

Éreztem, hogy kiszárad a szám. Nyeltem egy nagyot, és a

tanárnőmre meredtem; olyasmit láttam megvillanni a szemében, amit korábban még sosem. Bátorítóan biccentett. Büszke akart lenni rám. Bízott bennem, hogy meg tudom csinálni. Nos, rajtam ne múljon, megpróbálom, határozta el magam.

– „Nem kényszer dolga a könyörület! Hullik az égből, mint finom eső a talajra...”

Elakadtam.

– Gondolj arra, hogy mi forgott kockán abban a bírósági teremben – nógatott szelíden Ingrid. Az odakint ácsorgók zivaja harsányabbá vált, de ő rá sem hederített. – Egy ember élete az igazságszolgáltatás torz észjárásával szemben. Ez Portia védőbeszéde a megváltást hozó igazságért; rendíthetetlen meggyőződéssel, a szíve mélyéről érvel. Az irgalom mellett emel szót.

– Kérem – nyögtem ki –, hallhatnám öntől?

Ingrid gyengéden elmosolyodott.

– Ha valóban ezt szeretnéd – felelte.

Az arckifejezése fokozatosan megváltozott, a lénye átalakult. A pupillája kitágult, a tekintete megtelt méltósággal és eltökéltséggel – valaki más lett.

– „Áldása kétszeres: áldott az, aki adja, s aki kapja ...” – Ott folytatta, ahol én abba hagytam. – „A nagy embereknél a legnagyobb: a királyt legszebben ez koronázza...”

A szavaiban nyoma sem volt könyörgésnek, könnyes esdeklésnek. A hangja egyre erősebben szárnyalt, a jelenléte mindinkább betöltötte a termet. Nem volt szüksége színpadias gesztusokra, hogy a Shakespeare által

megálmodott jelenet mélyére hatoljon.

– „Bár amit kérsz, jogos, vedd figyelembe, hogy önmagában a jog még nem elég az üdvösséghez. Imáinkban is könyörületet kérünk, s az a dolgunk, hogy gyakoroljuk is”^[1] – bizonygatta Shylocknak.

Csak pislogtam, miközben az utolsó mondatok is elhangzottak. Aztán – néma csönd. Shakespeare velencei bírósága és a dráma összes szereplője összezsugorodott, és visszahúzódott *A velencei kalmár* nálam lévő példányába.

– Miss Bergman, ez káprázatos volt! Lenyűgözött! Köszönöm!

Miss Coultrane hamarabb találta meg a hangját, mint én. Könnyeket láttam csillogni a szemében. Úgy tűnt, mint akit... elvárásoltak? Felötlött bennem, áhítózott-e valaha is arra, hogy ugyanolyan körülrajongott színésznő legyen, mint Ingrid.

Felállt, az ajtóhoz ment, és szélesre tárta. Legalább tucatnyian nyüzsögtek a folyosón tágra nyílt szemmel, arra vágyva, hogy legalább egy pillantást vethessenek a Szent Anna tündökletes látogatójára.

Megfogadtam, hogy sosem fogom elfelejteni azt a rövid jelenetet. Ingrid a film művészi eszközei nélkül egy olyan képzeletbeli helyre ragadott magával, ahol sosem jártam. Akkor még nem tudhattam, mire lehet jutni Portia ékesszóló védőbeszédével a valós életben. De ott először fogtam fel az értelmét.

HATODIK FEJEZET

Los Angeles, 1945–1946

A *Szent Mary harangjainak* a színészgárdája és stábja a forgatás rövid idejére, néhány napra mesebeli helylé változtatta a Szent Annát. Ahányszor csak alkalmam nyílt rá, nyomon követtem a ténykedésüket, fittyet hányva az órákra. Többször is magamba kellett csípnem, hogy elhiggyem. Ingrid itt volt, egy katolikus iskolában – az én iskolámban; végigsuhant a kanyargó ösvényeken, és úgy nézett ki a fekete habitusban, mint egy szent.

Természetesen a sztárok jelenléte valamennyiünket elbűvölt. Lehet, hogy csak képzelődtem, de meg mertem volna rá esküdni, hogy a valódi apácák jobban kihúzták magukat, a fiatalabbak pedig megkísérelték utánozni Ingrid járását.

Még Teresa Mary nővér sem tudta kivonni magát a forgatás hatása alól. Többször is látták mosolyogni és bólogatni Bing Crosby társaságában, aki a felvételek közötti időt azzal ütötte el, hogy a maga lassú, nehézkes modorában előadta valamelyik viccét. Színtelen, unott ember benyomását tette rám – folyton pipázott, és ha kialudt a parázs a pipájában, az idősebb lányoktól kért tüzet, jót szórakozva az ideges reakciónk.

– Ó, persze, még fiatalok ahhoz, hogy dohányozzanak! Sejtettem volna – élcelődött velük sokatmondó kacsintással. Még Teresa Mary nővér is elmosolyodott ezen. Apám megsúgta, hogy a stáb összes tagját utasították arra, hogy igyekezzenek a kedvében járni, és örömteli pillanatokot szerezni neki. Ugyanis komoly zúrt okozna, ha a nővér egyszer csak megelégné a kábel- és a lámparengetegek összevisszaságát, amely valósággal gúzsba kötötte az iskolánkat.

Ettől függetlenül akadt egy aggasztó mozzanat.

– Doyle sokat akadékoskodik a fontoskodásával – dűnnyögte apám a forgatás első napjának az estéjén. Anyám idegesen nézett körbe, pedig senki sem tartózkodott rajtunk kívül a házban, és senki sem hallhatta, hogy miről beszélgetünk.

– Mi a probléma? – tudakolta.

– A kifogása szerint az apácáknak nem volt joguk a forgatás engedélyezésére, ezt csak ő teheti meg, az érsek. Az embereink most ott vannak az érseki hivatalban, hogy megmutassák neki a forgatókönyvet. Még az Erkölcslégiója sem talált semmi kivetnivalót benne.

– Nyilván az a célja, hogy elismerjék a hatalmát – jegyezte meg csendesen anyám. – És hogy a filmes szakma továbbra is tartson tőle.

– Roppant agyafúrt magyarázat, Vannie – nyugtázta apám, és egyik szemöldökét felvonva. Reggelre sikerült elsimítani az ügyet, de apám a következő néhány napban lényegesen nagyobb tisztelettel nézett anyámra.

Hollywood beköltözése a Szent Annába felbolygatta a környék életét, nem egy ízben oly módon, hogy azt Kathleennel kifejezetten mulatságosnak találtuk. A rekedtes hangú eladó, aki a szemközti vas- és fémáruboltban dolgozott, mindennap megjelent, és kéjsóvár, búskomor képpel ődöngött a parkolóban tárolt berendezések között; átvillant az agyamon, vajon mit akarhat az élettől. Fialat, virágmintás ruhába öltözött anyák a szomszédos tömb szűkös, földszintes, cementvakolatos házaiból, alvó gyermeküket babakocsiban tolva, igyekeztek olyan közel settenkedni a forgatási helyszínéhez, amennyire csak tudtak, miközben próbálták azt színlelni, hogy nem is azért vannak ott, hogy akár egy pillantást vethessenek Bingre vagy Ingridre. A legtöbbször kimerültnek tűnt, a ruházatuk lompos volt. A babakocsikban gyakran két kicsi is pihent. Beletelt némi időbe, mire ráébredtem, hogy milyen fiatalok – talán ha öt vagy hat évvel voltak idősebbek nálam. Mi, diákok a kötelező viseletet jelentő egyhangú, fekete egyenruhánkhoz és az osztályunkat jelképező nyakkendőnkhez fényes kítűzöt kaptunk a stábtól, hogy szabadon mozoghassunk az iskola területén akkor is, amikor éppen felvétel zajlik. Elraktároztunk minden hozzánk eljutó, a filmes világból származó csip-csup pletykát, hogy aztán iskola után közönyös arccal továbbadjuk a kíváncsiskodóknak, akik ott kószáltak a közelben.

A légkör imádni valóan laza volt. Két felvétel között Ingrid egy vászonszéken pihentette a lábát, együtt nevetve és

viccelődve a stáb tagjaival.

– Valójában nem merném azt állítani, hogy élvezem, hogy apáca lehetek – nyilatkozta egy hollywoodi újságírónak, aki felkereste a helyszínen. – Az egészben az a legjobb, hogy senki sem tesz megjegyzést a súlyomra, amikor ezt az öltözetet viselem.

A megjegyzése kuncogást váltott ki belőlünk, és szívből örültünk, hogy ízelítőt kaphattunk a hősnőnk humorérzékéből; iskolaszerte elhíreszteltük a szavait.

– Ez valóban egyike az előnyöknek – mormolta a latintanárom, Hildegarde nővér egy másik apácának bágyadt mosoly kíséretében. Az eset mély benyomást gyakorolt rám: Hildegarde nővér nem arról volt nevezetes, hogy fogékony lenne bármilyen aranyköpésre.

Tulajdonképpen a kispadon zajló események érdekesebbek voltak, mint maga a forgatás. Alig pár percig tartott, míg be voltak kapcsolva a kamerák, mi meg ágaskodtunk, hogy lássunk is valamit a többiek – iskolatársak, apácák és stábtagok – feje fölött, aztán leállt minden, és hosszú szünet következett. Majd kezdődött előlről az egész, újra meg újra.

– A fű is gyorsabban nő – kezdtük mondogatni egymásnak unott arccal, ami újdonságnak számított. Tízszer vagy tizenötször rögzítettek egy jelenetet, ami órákat vett igénybe. Kathleennel egyetértettünk abban, hogy minden egyes felvétel, amelyben Ingrid keresztülvonul a főudvaron, az aggodalomtól felzaklatva, hogy vajon megoldódik-e szeretett iskolájának az anyagi helyzete,

szakasztott olyan volt, mint a többi.

Ó, nagyon is örültünk annak, hogy ennyire elpilledtünk!

Kivéve a forgatás utolsó napját.

Mary Benedict nővér a kápolna oltára előtt térdepel. Már közölték vele, hogy áthelyezik máshová, és azt hiszi, hogy ez az iskola megmentésére irányuló erőfeszítései miatt történik.

– Szabadíts meg szívem minden keserűségétől! – fohászkodik, miközben elkövet minden tőle telhetőt, hogy elfogadja a döntést.

O'Malley atya és Mary Benedict nővér az udvaron állnak, egymással szemben; eljött a búcsú ideje. Érezhető köztük az egymás iránti gyengédség és tisztelet.

Miközben néztem a jelenetet, egymásnak ellentmondó, zavaros érzések kerítettek hatalmukba; egy esztelen indíttatástól vezérelve hirtelen azt kívántam, bárcsak egymás karjába omolnának.

Mary Benedict nővér távolodik. O'Malley atya önmagával viaskodik; nem engedheti el így. A nővér után kiált, és ismét szemben állnak egymással.

– Nővér, nem engedhetem el így – vág bele. – Emlékszik, amikor dr. McKay azt mondta, hogy egészséges? Igaza volt, mert maga az. De nem fizikailag.

Fogalmam sincs, mi zajlott le bennem. Mégis miben reménykedtem? Ismertem kívülről a forgatókönyvet, tudtam, hogyan fejeződik be a történet. Akkor miért fogott el egyszeriben a sóvárgás, hogy szerelemre gyulladjanak egymás iránt?

– Mert, nővér, ön elkapta a tuberkulózist – közli gyengéden O'Malley atya. Azért kell elmennie, hogy megfelelő kezelésben részesüljön.

Megkönnyebbülés és boldogság látszott Ingrid ragyogó arcán. Nem azért küldik el, mert küzdött a Szent Mary bezárása ellen. Végző soron az egészségi állapota az, ami előidézte ezt a kényszerű, fájdalmas távozást.

– Köszönöm, atyám – hálálkodik. – Köszönöm. Nagyon boldoggá tett.

– Ennyi! – adta ki halkán a vezényszót Leo McCarey.

A varázslat, amely megigézett mindnyájunkat, nem tört meg azonnal. Mindenki mélyeket lélegzett, hogy lerázza magáról a bűvöletet. Ingridre meredtem: alig mertem elhinni, hogy Mary Benedict nővér a szemem előtt halványul el, és foszlik szét. Helyében az élő Ingrid öltött testet, és pajkos mosollyal az arcán McCarey-hez fordult.

– Felvehetnénk még egyszer ezt a jelenetet? – kérte. – Biztos vagyok benne, hogy jobban is meg tudom csinálni, többet hoznék ki belőle.

– Szükségtelen – ágált ellene McCarey.

– Kérem.

Ki tudna nemet mondani Ingridnek? McCarey engedett a könyörgésének, és a kamerák ismét forogni kezdtek.

Ingrid felemelte az arcát, és egyenesen O'Malley atya szemébe nézett.

– Köszönöm, atyám. Köszönöm. Nagyon boldoggá tett. – mondta. Hirtelen közelebb lépett a paphoz, és átkarolta a nyakát. Az elképedt Bing Crosbynak mozdulni sem volt

ideje, Ingrid máris szenvedélyes, nedves csókot nyomott az ajkára, majd...

– Ennyi! Ennyi! – kiabálta McCarthy. Az Erkölcş Légiója által delegált pap, akinek az volt a feladata, hogy ellenőrizze a forgatást, nyomban felugrott a helyéről, és rikoltozni kezdett:

– Nem, nem, Miss Bergman, erről szó sem lehet!

Ingrid nevetésben tört ki, gyöngyöző, vidám hangja magával ragadta az egész stábot, és csakhamar mindenki vele együtt kacagott. Én is nevettem; még magamnak sem mertem bevallani, hogy én eleve – bármilyen erotikus érzés hulláma sodort is el – a második változatot képzeltem el a filmbe.

– Köszönöm mindnyájatoknak, csodálatos nők és lányok vagytok! – kiáltotta Ingrid, és átölelte Teresa Mary nővért, miközben egy emberként éljeneztek. Még a Légió képviselője is elmosolyodott, jóllehet a mosolya kissé gyanakvóra sikeredett.

Igen, ezzel véget ért. Másnap felrakodták a felszerelést a teherautókra, és az egymásra ordítózó sofőrök sorban kigördültek velük a kapun. Ingrid megajándékozta Teresa Mary nővért egy pompás Waterford üvegtállal, amelybe belegravírozták a stúdió köszönetét, egyszersmind a dátumot, amikor a Szent Anna, ha rövid időre is, a képzeletbeli, ám hamarosan híressé váló Szent Mary lett.

A tál díszhelyet kapott iskolánk kissé kopottas

társalgójában, ahol a diákoknak lehetőségük nyílt arra, hogy egyesével megcsodálják. Mindnyájan roppant büszkék voltunk. Kétségkívül megérintett minket Hollywood varázspálcájának a legyintése. Alig egy hét leforgása alatt tagságot nyertünk a kinti világban – egy nagyon különleges helyet, amely az iskolánk történetének a részévé vált.

Attól a naptól kezdve, hogy befejeződött a forgatás, egészen a film karácsonyi bemutatójáig, dobpergés közepette éltünk, mintegy várva a győztes kihirdetését, mert az eredményt kétségbevonhatatlannak tekintettük. Hogyan lehettünk ennyire biztosak benne? Egyszerűen csak tudtuk.

És a várakozásunk be is igazolódott. A *Szent Mary harangjai* rendkívül népszerű lett, beteljesítette apám minden reményét. Ingridet egy filmes magazin országos felmérésében az amerikai nőiesség példaképévé választották, lelkes helyeslés közepette. Ó, nekünk, katolikusoknak is dagadt a keblünk! Ingrid egy csapásra megváltoztatta az országnak az apácákról alkotott képét, a kedélytelen, sápatag vénkisasszonyok helyét az erős, bölcs és jóságos nő alakja foglalta el.

Anyák állították meg Ingridet az utcán, maguk elé tolva az ábrándos tekintetű csemetéjüket.

– Miss Bergman, üdvözléné a kislányomat? – kérlelték. – Felnőttkorára ugyanolyan akar lenni, mint ön!

– Semmi akadály, de biztosan Mary Benedict nővérré gondolt, ugye? – javította ki ilyenkor Ingrid a rajongókat,

miközben egymás után osztogatta az autogramokat. De hamar feladta, amikor azok értetlenül bámultak rá.

A tömjénezés lankadatlan hévvel folytatódott. Mielőtt még bemutatták volna a filmet, a *Look* magazin címlapon közölte Ingrid fotóját az őszi számában, de nem valami elegáns ruhában, hanem tetőtől talpig habitusban.

De nemcsak a katolikusok ajnározták Ingridet, hanem mindenki. Protestánsok, zsidók és ateisták – mindnyájan neki szurkoltunk.

– Egyszerűen elképesztő! – vélekedett anyám.

– Tudod, hogy mi ez valójában? – kérdezte apám egy alkalommal, amikor széles jókedvében volt. Ilyenkor szeretett kinyilatkoztatásokat tenni. – Gondolj csak bele: vége a háborúnak, a hazaözönlő fiatal katonák mind megházasodnak, házakat vesznek, családot alapítanak. A véres harcok után az emberek melegséget és érzelmességet várnak Hollywoodtól, hihető történeteket a megbocsátásról és nemeslelkűségről – hangoztatta. – És ki tudná Ingridnél jobban tolmácsolni ezt az álmot? Természetesen az én mesteri erőfeszítéseim révén. Azt nyújtjuk nekik, amire vágnak, és végül is nem erre való a filmipar? – vigyorgott. A kérdésében benne volt a válasz, és nekem tökéletesen észszerűnek tűnt.

A felszínen nagyjából ugyanúgy folytatódott az élet a Szent Annában, mint korábban. Ám még egy ideig a kíváncsiságtól tágra nyílt szemmel tekintettek az emberre, ha elárulta, hogy melyik iskolába jár.

– Milyen volt Bergman? – kérdezték. – És Bing Crosby? Ő

milyen?

Az igazat megvallva halványlila fogalmunk sem volt.

Olyan sokan tolongtak a forgatás alatt az iskola körül, és leskelődtek a dróthálós kerítésen át, hogy szinte észre sem vettem azokat, akik továbbra is ott maradtak, arra számítva, hogy talán még elcsíphetnek valamit Hollywoodból. Így nem nagyon értettem, hogy Kathleen miért járkal idegesen fel-alá a tenispályán egy délután, egyre-másra a drótháló felé tekingetve.

– Mi a baj? – kérdeztem. – Most játszunk, vagy nem?

A fejével egy alak felé bökött, aki a kerítésnél álldogált.

– Az ott az apám – közölte feszült hangon. – Jó volna, ha elhúzná innen a csíkot. Már korábban is kiszúrtam.

Alig hittem el, de könnyek csillogtak a szemében.

– Biztos vagy benne? – firtattam, az agyam rejtekébe számúzva az apa és lánya közötti váratlan találkozás érzelemdús forgatókönyvét.

– Igen. Nem beszélhetek vele, és nem is akarok. Soha.

– Szóljak Teresa Mary nővérnek, hogy küldje el?

Hevesen megrázta a fejét.

– Ne! Nem szeretném, hogy bárki is tudjon róla.

A barátnőmre meredtem. Nyugtalanítónak találtam a szeméből kibuggyanó könnyeket. Láttam rajta, hogy úgy érzi, csapdába esett.

– Majd én szólok neki, hogy távozzon – ajánlottam fel, nyomban megrettenve a saját vitézségemtől.

A Kathleen arcára kiülő megkönnyebbüléstől mozgásba lendült a lábam. *Mégiscsak megteszem*, futott át az agyamon, miközben odacaplattam a kerítésnél ácsorgó, görnyedt figurához. Senki sem volt a közelben. Lecövekeltam a kerítésnél, és belenéztem a sovány, nyúzott képű férfi szomorú szemébe. Az arca bíborszínt öltött, amiből arra következtettem, hogy alkoholista.

– Kathleen szeretné, ha elmenne, és soha többé nem jönne vissza – közöltem vele.

– Csak látni szerettem volna – felelte fátyolos hangon.

– Távozzon, kérem, nem akarja látni magát. – Rémület lett úrrá rajtam. Mi van, ha elengedi a füle mellett a kérésemet? Elég erős a kerítés, hogy kívül tartsa?

De hát mégiscsak egy elesett, nyomorult ember volt. Nem tudtam elnyomni magamban a büntudatot – milyen iszonyú érzés volna, ha az én apám állna a kerítés túloldalán!

– Csak annyit mondjon neki, hogy sajnálom! Többé nem fogok visszajönni. – Megfordult, és botladozva elvánszorgott.

Visszasétáltam a tenispályára; az egész bensőm remegett. Kathleen a lelátónak támaszkodott. Felém nyújtotta a kezét, és megragadta az enyémet.

– Köszönöm – mondta.

Megszorítottam a kezét.

– Gyere, játszunk! – biztattam.

Ingridet és Bing Crosbyt egyaránt jelölték Oscar-díjra. A jelöltek bejelentésének a napján örömmámorban úszó apám közölte: eljött az ideje, hogy anyám és én megfelelő ruhát vásároljunk magunknak a díjkiosztó ünnepségre.

Alig mertem elhinni.

– Tényleg úgy gondolod, hogy mehetek én is? – kérdeztem.

– Mi sem természetesebb! És azt szeretném, ha elbűvölően néznétek ki! – cukkolt minket.

– Hol tartják? – Leraktam a villámat, túl izgatott voltam, hogy tovább tudjak enni.

– A Grauman's Chinese Theatre-ben. Rettentő impozáns gálának ígérkezik.

Oldalról anyámra pillantottam; a lelkem mélyén bíztam abban, hogy rá tudom beszélni, engedje meg, hogy magas sarkú cipőben jelenjek meg. Mi másban mehetnék a Grauman's Chinese Theatre-be? A hollywoodi csillogás egzotikus fellegváraként tartották számon, amely előtt a járdán színészek és színésznők nyomták a kezüket a lágy, nedves cementbe, hogy örök életre ott hagyják a kéznyomukat, miután az anyag megköt. Semmi kétség nem volt bennem, hogy a világ legnevezetesebb helyeinek egyike.

És persze ez volt az a hely, ahol apám először találkozott anyámmal. Nem mintha anyám szeretett volna erről beszélni. Én mindig is kifejezetten romantikusnak tartottam a megismerkedésüket – egy szívdöglesztő férfi, aki a hollywoodi sztárok ragyogásának a gyűrűjében udvarol az elbűvölően szép jegyeladónak –, de

valahányszor apám megpróbálta rávenni, hogy mesélje el a történetet, anyám félszegen elmosolyodott, és rögtön másra terelte a szót.

Sosem jártam még az épületben. Kathleennel a turistákhoz hasonlóan többször is végigcaplattunk a híres járdán, a fejünket összedugva vihorásztunk, és belepróbáltuk a kezünket egyik-másik lenyomatba, köztük Carole Lombardéba, aki Clark Gable felesége volt, de néhány évvel azelőtt meghalt repülőgép-szerencsétlenségben. Kathleen elmélázó tekintettel nézte a kézlenyomatot.

– Semmi sem maradandó, még ha azt gondolod is, hogy örökké tartani fog – jegyezte meg.

Ezek voltak azok az apró felvillanások, amelyek megmagyarázták Kathleennek a világgal szembeni dacos, engesztelhetetlen hozzáállását. Az apjának a beesett arca, amint ott toporgott a kerítésnél, örökre beleégett az emlékezetembe. Valóban léteztek olyan dolgok, amelyeken egyikünk sem tudott változtatni, bármennyire harcoltunk is ellenük, és talán az anyámat gyötrő balsejtelmek sem voltak alaptalanok – ki tudta volna megjósolni, hogy melyik leleselkedik rám odakint?

Ám mindig ott volt Hollywood.

Az álmaimban nemegyszer megjelent a számomra kijelölt út, amelyen besétálhatok az Oscar-díjak varázslatos világába. Igen, a krémszínű boríték ott csücsült az új,

grandiózus otthonunk kandallópárkányának a díszhelyén. Megérintettem az ujjaimmal, megigézett a drága, finom papír eleganciája, a cirkalmas választékossággal nyomott cím.

Igazság szerint nem mertem maradéktalanul elhinni, hogy én is ott leszek a ceremónián, míg el nem érkezett a nagy nap. Pontosabban, míg meg nem hallottam odakintről egy szokatlan zajt, miközben halkán dudorásztam és forgolódtam az új, hosszú ruhámban. Ahogy kilestem az ablakon, a tekintetem megakadt a stúdió csillogó-villogó, fekete limuzinján, amely kecsesen gördült fel a kocsibehajtó betoncsíkján.

Tehát nem csupán álom volt, hanem valóság! Hamarosan belebegek egy hollywoodi tündérmesébe a csoda szép, vadonatúj, ezüstszerű magas sarkú cipőmben. Reméltem, hogy a szomszédok észreveszik majd, de aztán eszembe jutott, hogy feltehetően ők is jönnek. Végül is Beverly Hillsben laktunk.

Még mielőtt tudatosodott volna bennem, fényözönben fürödtem – szikrázó ékszerek és káprázatos ruhaköltemények tündöklő, sziporkázó forgatagában. Az anyám habkönnyű szaténból készült túlldíszítéssel, és a kék gyönyörű árnyalatában pompázott; tudtam, hogy azt a színt életem végéig kedvelni fogom. Egyedül az vetett némi árnyékot az estére, hogy anyám ragaszkodott hozzá, vegyek fel egy fehér, buta bolerót is, hogy elfedjem a csupasz

vállamat – meglehetősen zokon vettem a makacsságát. Tizenhárom éves voltam, közel a tizennégyhez. Kezdtem felnőni. Ami persze problémát jelentett az ő szemében, konstatáltam magamban.

Amikor odaértünk a filmszínházhoz, és megláttam a tömeget, amely egy kötéllel elkerített, viszonylag szűk területen zsúfolódott össze, rögtön megfeledkeztem a boleró miatti duzzogásról; az emberek a nyakukat nyújtogatták, hogy mosolyogva és tapsolva üdvözljék az újonnan érkezőket.

– Ingridet akarjuk! Ingridet akarjuk! – kántálta egy csoport, táblákat emelve a magasba, és vidáman lengetve őket. Az sem volt zavaró számukra, hogy lépten-nyomon egymásba ütköztek.

Aztán kezdetét vette a fogadás. Pincérek jártak körbe ropogósra sütött tésztába göngyölt virslifalatokkal, ezüsttálcán kínálgatva őket udvarias mosoly kíséretében, de én csak ráztam a fejem. Ha véletlenül ráejtem egyiket a ruhámra – a szőnyegről már nem is beszélve –, ott menten meghalok.

Sok színészt és színésznőt felismertem, miközben a dicsfényük pompájában fürdőztek. Ott volt Gregory Peck, éppen valaki papírszalvétájára írta rá a nevét, és fél füllel hallottam néhány embert sugdolózni, akik szerint Joan Crawford annyira félt, hogy nem ő fogja hazavinni a legjobb női főszereplőnek járó díjat a *Mildred Pierce*-ben nyújtott alakításáért, hogy nem is akart eljönni a gálára. A legtöbben azonban azt találgatták, hogy melyik alkotás

lesz a befutó a legjobb film kategóriájában; a két legfőbb esélyes egyértelműen *A Szent Mary harangjai* és a *Férfiszenvedély* volt. Az utóbbiról tudtam, hogy az alkoholizmus témáját dolgozza fel, bár anyám nem engedte, hogy megnézzem.

Mindenki megnyerőnek és szívélyesnek látszott, miközben üdvözölték egymást. Apám előre figyelmeztetett odahaza: „Ne feledd, hogy a díjkiosztón csupa színész lesz!” Ezek az intő szavai jutottak eszembe, amikor megláttam Bing Crosbyt és Ray Millandot – aki szintén versenyben volt a legjobb férfi főszereplő díjáért – a bárpuhtnak támaszkodni és kedélyesen nevetgélni. Gyömbéres üdítőt szopogattam, apró kortyokban, hogy minél tovább kitarisson. Apám a könyökénél fogva körbevezette az anyámat, bemutatta a hírességeknek, miközben sugárzott róla a büszkeség. Anyám tökéletesen festett az almazöld színű, hosszú selyemruhájában és a magas kontyba feltűzött hajával, bár a mosolya feszültnek és idegesnek tűnt. Ám ha ő ideges volt, akkor én mit érezhettem? Próbáltam színlelni, hogy én is ismerek valakit, bár senki sem elegendett szóba velem.

Mielőtt a fények kialudtak volna, jelezve, hogy el kell foglalnunk az ülőhelyünket, kisurrantam a ruhatárba, hogy beadjam a bolerómat. Eleve hiábavaló ellenszegülés lett volna anyám akaratával szemben, úgyhogy az utolsó pillanatban meg is gondoltam magam, és már fordultam is vissza, amikor a szűk folyosón a félig árnyékba húzódó Ingrid Bergmanon akadt meg a tekintetem. Egy férfi állt

mellette, közel hozzá; szögletes, szinte már szikár arca volt, fekete haja ritkás. Hadarva beszélt, bántó hangon, elharapva a szavakat, mint aki sürgető éllel kioktatja Ingridet; de hogy miről, nem tudhattam. Ingrid nem tanúsított ellenállást, szótlánul elfordította a fejét. A tekintetéből üresség áradt, mintha máshol lett volna.

Tétován álltam, bénultan a megrázkódtatástól. Olyasmi közepébe csöppentem, ami kétségkívül magánügy volt. Vagy esetleg valamilyen jelenetet próbáltak volna? Nem, az lehetetlen. Még sosem láttam Ingridet ennyire kifejezéstelennek, érzelem nélkülinek. Mi több, a szeméből merő közöny áradt, miközben a férfi minden eszközt bevetett, hogy érvényesítse az akaratát. Most először voltam a szemtanúja annak, amikor a fásultság legyőzi benne a szenvedélyt.

Mégis az egész olyan hétköznapi és közönségesnek látszott. Valódinak. Mit tegyek? Osonjak el mellettük? Színleljem azt, hogy nem ismertem fel Ingridet? Vagy inkább menjek vissza a ruhatárba? Megköszörültem a torkomat.

Ingrid felemelte a fejét.

– Szia, Jesse! – köszönt nyugodt hangon.

A mellette álló férfi felém fordult, és rám meredt, mintha valami rosszat tettem volna.

– Sajnálom, én csak...

– Petter, ő Gabriel Malloy lánya – közölte Ingrid.

– A sajtósodé?

– Igen. – Könnyed mozdulattal ellépett a férfitől, és a

vállamra tette a kezét. – Nagyon csinos vagy ma este – mondta. – Jesse, ő a férjem, dr. Lindström. – A lámpák pislákolni kezdtek, mire Ingrid felpillantott, és az arcára halvány mosoly ült ki. – Kezdődik; mennünk kell.

Bólintottam, és sikerült kinyögnöm néhány szót, továbbra is igyekezve megemésztetni mindazt, amit láttam. Ingrid férje még csak meg sem kísérelte, hogy köszönjön. A felesége nyomába eredt, az arckifejezése egyszerre volt elszánt és dühös.

Felzaklatva én is megindultam visszafelé. Nem akartam, hogy Ingrid egy előre meg nem írt valóságban éljen. Nem akartam, hogy más legyen, mint az a példakép, akiért rajongtam. A férfi után bámultam, akit a férjeként mutatott be, és csak egy átlagos, szürke személyt láttam, akinek nem volt semmi keresnivalója ott. Vagy bárhol máshol, akármilyen jelenetben, amely megfogant a képzeletemben.

– Lindström valójában egy unalmas, hidegszívű ember – summázta az apám, miután elfoglalva a helyünket beszámoltam neki a véletlen találkozásról. Egyenesen előrenézett, az arcán komor kifejezés ült.

– Veszekedtek? – firtattam.

Egy kis szünetet tartott, mielőtt válaszolt volna.

– Ingrid nem az a harcias fajta – felelte. – A házasságukban az történik, amit a férje akar.

Furcsa volt úgy gondolni Ingridre, hogy valaki uralkodik felette.

– Neked mi a véleményed a férjéről? – kérdeztem.

Apám összefonta az ujjait, hogy legyen ideje mérlegelni a

szavait.

– Nem az a dolgom, hogy eladjam Petter Lindströmöt, nekem Ingrid Bergmant kell eladnom – szögezte le, majd jól hallható horkantással hozzáfűzte: – Mondok én neked valamit! Az a fickó távolról sem olyan okos, mint amilyennek képzelet magát.

A fények kialudtak, megkezdődött a díjátadó. Ha nem is tudtam meg sokat róluk, némi betekintést mégiscsak nyertem egy kérlelhetetlen, savanyú férfi és az általam imádott színésznő házasságába. Hogyan volt képes bármilyen férfi uralkodni egy olyan nő fölött, mint Ingrid Bergman?

Sem Ingrid, sem Bing Crosby nem nyert Oscart azon az estén. A legjobb film a *Férfiszenvedély* lett, ami szemmel láthatóan elcsüggesztette az anyámat. Barátságos természetű apámat azonban egyáltalán nem háborította fel a döntés.

– Miért kellene méltatlankodnom? – kérdezte vigyorogva a filmszínházból kifelé jövet, miközben integetett és puszikat dobott Jennifer Jonesnak. – Ingrid nagyon is jól áll Oscar-fronton. Jutalmazták a *Gázlángban* nyújtott alakításáért, Crosby pedig *A magam útját járom*ért kapott szobrot. Innentől kezdve minden tiszta haszon.

Igaza lett. A *Szent Mary harangjai* továbbra is rendkívül népszerű maradt, és számos díjat bezsebelt. Teresa Mary nővér rendre beszámolt a sikerekről a gyülekezők alatt,

beleértve azt a tényt is, hogy a film jó úton halad afelé, hogy a legtöbb bevételt elérő alkotás legyen 1945-ben. Még sokáig közös tulajdonunknak éreztük a filmet. Sőt, az apácák beleegyezésüket adták egy új rituáléhoz: megengedték nekünk, idősebb lányoknak, hogy amikor körbevezetjük a kiválasztott elsős és másodikos alsó tagozatosokat, megmutathassuk nekik a díszhelyen kiállított tálat, amely a filmművészet történetében elfoglalt helyünket volt hivatott szemléltetni.

Jól választottam meg a hőszöveget. Mostanra az egész világ hőse lett.

A való élet persze ismét előtérbe nyomakodott az év végi záróvizsgákkal. Színjátszásból jelest kaptam, mértanból azonban csak jót. Anyám egy kicsit sápirozott emiatt, de hát végül is a lányoknak nem kell feltétlenül olyan matematikai tudással rendelkezniük, mint a fiúknak. A többi osztályzatom jeles vagy jó volt.

A vég nélküli csacsogás és kérkedés *A Szent Mary harangjaival* kapcsolatban az idő múlásával lassacskán megkopott. Ennek ellenére még továbbra is libasorban álltak a látogatószobánál, hogy megtekintsék a Waterford tálat. A fiatalabbak nem voltak biztosak afelől, hogy voltaképpen mit is jelképez, annyit azonban ők is tudtak, hogy Ingrid fontos személyiség.

– A mamám szerint egyszer szentté fogják avatni – mondta egy harmadikos.

Amint a kislány elhagyta a helyiséget, Kathleen utánanézett, és megjegyezte:

– Ha az ember jól belegondol, a szenteket előbb vagy utóbb feláldozzák, ugye. – A mondata végén nem volt kérdőjel.

HETEDIK FEJEZET

Los Angeles, 1946–1947

Kathleennel annyit teniszeztünk, amennyit csak tudtunk azon a nyáron, mielőtt megkezdtek volna a középiskola második évét a Szent Annában. Kathleen munkát vállalt, szendvicseket és gyümölcsös fagylaltkelyheket szolgáltat fel a Thirty Drug Store pultjánál, szemközt a Carl's Drive-Inn-nel, a város déli részén. Én ezt izgalmasnak találtam, anyám azonban csóválta a fejét, amikor elújságotam neki, és azt dűnnyögte az orra alatt, hogy szegény Kathleennek nem volna szabad ilyen fiatalon dolgoznia, de nyilvánvalóan kényszerűségből teszi, hogy segítsen kipótolni az anyja havi jövedelmét.

A barátnőm csak rázta a ruganyos, vörös fürtjeit, és nevetett hozzá, amikor elmeséltem neki, hogy mit mondott az anyám.

– A mamád okos asszony, és alighanem a May Companynál szokott vásárolni – felelte. – Mindegy, nekem tetszik, hogy van egy állásom. Így bármikor ingyen hozzájutok a kedvenc forró csokiöntetes fagylaltkelyhemhez. Mi egyebet akarhatnék?

Egyetértően bólintottam, és azt kívántam, bárcsak én is dolgozhatnék. Különb is, a hétvégéi szabadok voltak.

– Figyelj, mutatok valamit! – mondta egy vasárnap a medencénk mellett, előhúзва a vászon tornazsákjából egy halom képes újságot. – Ezeket mind kölcsönbe kaptam.

Tágra nyílt szemmel bámultam. A legújabb filmes magazinok frissen nyomott, ropogós számait lobogtatta – az összes kedvencünkből volt egy példány, és egyetlen fityinget sem kellett fizetnünk értük.

– A főnököm a lelkemre kötötte, hogy makulátlan állapotban vigyem vissza őket – közölte Kathleen vigyorogva. – Óriási, mi? Sokkal klasszabb, mint elbóbiskolni George Eliot *Silas Marner*én.

Az „óriási” távolról sem fejezte ki a lelkesedésünket. A magazinok kétségkívül lerövidítették a hétvégi teniszmérkőzésekre szánt időnket, de három napfényes hónapon át szabad hozzáférést biztosítottak számunkra minden hollywoodi pletykához, amire csak vágytunk.

Hétvégenként ott ücsörögtünk a kék csempével borított medencénk szélén, a lábujjainkon a körmök élénkvörösre festve, az orrunkon vastag rétegben felkent cink-oxid, karunkon és a lábunkon fénylő babaolaj.

Anyámra alig fordítottam figyelmet. Általában a medence túlsó oldalán üldögélt ódivatú, esetlen fekete fürdőruhájában, lefittyenő karimájú kalapban, amely még a szemét is eltakarta, a kezében újság, miközben valamilyen szimfóniát hallgatott a hordozható rádióján. Valahogy egyre inkább hervadni látszott, és mintha többet is aludt volna. Apám azért hozta neki a rádiót, mert anyám azt mondta neki, hogy szívesebben hallgatja a híradásokat,

mint hogy emberekkel beszélgesen napközben. Tudtam, hogy nem sok barátnőre tett szert a felkapott, luxuskategóriájú környékünkön. Kezdetben nem jöttem rá, hogy a szüleim által áhítozott társadalmi felemelkedés valószínűleg óhaj marad csupán, és nem fog megvalósulni. Apám szerepe alapvető fontosságú volt a filmiparban, az erőfeszítései karriereket emelhetek magasba vagy törhettek derékba, de ahogy találóan megfogalmazta anyámnak: „Vannak színészek, akik ölni tudnának egy olyan kiváló sajtósért, mint amilyen én vagyok. De ettől még nem hívnának meg a vacsorapartijukra.”

– A mamád nem szokott úszni? – kíváncsiskodott Kathleen egy alkalommal, miután megmártóztunk a medencében.

– Nem szeretné bevizezni a haját. El tudod hinni? – feleltem a szememet forgatva. A következő pillanatban már meg is feledkeztem anyámról. Befészkeltük magunkat a strandszékünkbe, és mohón habzsoltuk a *Photoplay*ben, a *Screenland*ben és a többi folyóiratban található sztorikat – és persze az oldalakat betöltő, mindig mosolygó, jóképű vagy gyönyörű sztárok nevét. Ott voltunk a felnőttkor küszöbén, ugyanakkor meg olyan gyerekes hévvel bújtuk azokat a magazinokat, mintha újra papírbabákkal játszadoznánk.

Emlékszem, perzselőn sütött a nap, és Kathleennel hangosan vihorásztunk egy szórakoztató tudósításon, amely a „papírkosztümös bálnak” nevezett rendezvényről

számolt be. Megtudtuk belőle, hogy Arlene Dahl egy papírmásé *señoritának* volt beöltözve, és egész este attól rettegett, nehogy valaki eldobjon egy égő gyufát a zsúfolt teremben. Betty Hutton egy játékkártyákból „varrt” ruhát viselt, Paulette Goddard pedig tejeskartonokból állította össze a sajátját. Jeanne Crain „felbecsülhetetlen értékű nercet” öltött magára, amelyet tapétacsíkokkal díszítettek. „Legyen vakmerő! – tanácsolta neki a ruhatervezője. – Ne egyszerűen csak viselje: húzza maga után, asszonyom!”

Kathleennel roppant humorosnak találtuk az ötletet.

– Kíváncsi volnék, hogy Ingrid mit viselne egy ilyen partin – vetette fel Kathleen.

Megráztam a fejem.

– Ez nem az ő stílusa – válaszoltam. – Nem olyasvalakié, aki életre kelti Szent Johannát.

Kathleen egyetértően bólintott. Mint apámtól megtudtuk, Ingrid a következő évben eljátszhatja azt a szerepet, amelyre egész pályafutása során vágyott.

– Apácaként kezdte, és most szent lesz belőle – áradozott apám. Nem sok választotta el attól, hogy összedörzsölje a kezét elégedettségében. – Senki sem tudja túlszárnyalni őt. Akár át is térhet a katolikus hitre, már úgyis a sajátjuknak tekintik.

Valami azonban zajlott a háttérben, akár egy új, felszín alatti áramlat. Egy csöndes, békés vasárnapon mindnyájan a medencénél tartózkodtunk, amikor apám, felvéve az

újságot, odalépett az anyámhoz, és súgott valamit a fülébe. Anyám a torkához kapta a kezét.

– Ó, ne! – nyögte, és a szeme tágra nyílt a félelemtől, legalábbis én annak véltem. – Gabriel, én... – Mindketten észrevették, hogy őket figyelem, és gyorsan szétváltak. Apám egy árva hang nélkül becsörtetett a házba, az arcán furcsa – borús és zárkózott – kifejezéssel.

Meg akartam kérdezni, hogy mi a gond, de anyám beletemetkezett az újságba, szemmel láthatóan nem volt beszédes hangulatban. A viselkedése felbosszantott. De akkoriban gyakorlatilag minden, anyámmal kapcsolatos dolog az idegeimre ment. Az apám arcára kiülő szokatlan kifejezés pedig visszatartott attól, hogy őt faggassam.

Pár nappal később a sötét nézőtéren ültünk Kathleennel, és teljesen belemerültünk Ingrid új filmjébe, a *Forgószélbe*. A történet oly módon jelenítette meg az erkölcsi értékek ambivalenciáját, ahogy még egyikünk sem látta filmen. Kíváncsi lettem volna apám véleményére, de továbbra is feszültnek tűnt. Végül vettem a bátorságot, és egyenesen nekiszegeztem a kérdést, van-e valami probléma, különös tekintettel arra, hogy késői órákig le s föl járka a házban. Elkerekedett szemmel nézett rám, aztán elnevette magát, és összeborzolta a hajam.

– Van-e probléma? Semmi komoly, igazán, kis aggodalmaskodom – felelte. – Pusztán némi nehézségek támadtak Ingrid új filmjével kapcsolatban.

Ezt én is sejtettem. Ingrid egy elítélt náci kém lányát alakítja a filmben, akit a háború után beszervez egy amerikai titkos ügynök, Cary Grant, hogy kémkedjen a nácik után Rióban – és azt az utasítást kapja, hogy frissítse fel a románcát egy vezető náccival, akit Claude Rains kelt életre a vásznon. Noha szerelmes Grantbe, Ingrid eleget tesz a parancsnak – megjátssza, hogy a szíve még mindig Rainshez húzza –, és segít leleplezni egy veszélyes kémhálózatot.

Amikor véget ért a film, és Kathleennel elmentünk üdítőitalt venni, egyfolytában komor gondolatok kavarogtak a fejemben – hogy volt képes ilyen szörnyűsége Ingrid, még akkor is, ha a befejezés kedvező kicsengésű, és minden jóra fordul?

– De hát ez nem Ingrid, hanem csak egy szerep – emlékeztetett rá Kathleen.

– Tudom én azt nagyon jól – vágtam rá. Végül is egyetértettünk abban, hogy az életben az ember kénytelen engedményeket tenni, akár erkölcsi kompromisszumokat is kötni, ha úgy hozza a sors. Arról, hogy mindebbe hogyan illeszkedik a szexuális kompromisszum, nemigen jutottunk dűlőre, de úgy véltük, hogy a nagyobb jót kell nézni. Ez elfogadhatóan hangzott, ahogy ott ültünk a magas bárszékeken a drogéria pultjánál, és csokoládés szódát hörpöltünk. Akkoriban már sok minden egyébgyel foglalkoztunk, nemcsak a filmes magazinokat bújtuk óraszám, hanem igyekeztünk megfejteni a dolgok nyitját.

Tény, hogy az országunk atombombát dobott le

Hirosimára és Nagaszakira. De a nukleáris robbantás véget vetett a háborúnak, nem igaz? Azért hajtottuk végre, hogy életeket mentünk meg, amelyek óhatatlanul odavesztek volna egy megszállás során. Vagyis erkölcsösen cselekedtünk, és a jótéteményünk semmissé tette az abban megtestesülő morális gonoszsgot, hogy oly sok embernek kellett elpusztulnia az atomtámadásban?

Óvatosan felvettem ezt az érvelést az anyámnak. Hiba volt. Miként eleve sejtettem, egyáltalán nem érdekelte az erkölcsösség feltárása holmi parlagi ügyekben. Ráadásul ő is látta a *Forgószelet*, és neki nem a bombák jutottak az eszébe a film kapcsán.

– Semmibe vették benne a házasságot, márpedig te is tudod, hogy az szent fogadalomnak számít – fejtette ki csendesen. – Az erkölcsi megalkuvás bűn, és Isten keze lesújt érte. Sose veszítsd szem elől, mire tanítottak, Jesse!

– De mi van, ha kétségeid támadnak, és már nem tudsz hinni az egészben? – kérdeztem.

Anyám rám meresztette a szemét. Nem szolt egy szót sem, csak felállt, és eltűnt a konyhában.

Sokat tépelődtem mindezen. Szerettem volna apámmal is beszélni róla, de egyre nehezebb volt megközelíteni. Rengeteg pénz ömlött be, és általában roppant elfoglalt volt. De nem csupán a munkája miatt, most már biztos voltam benne. Késő esténként találkozókra járt, főleg a forgatókönyvírók céhének a tanácskozásaira, amelyekről

fáradtan és feszülten ért haza. Kezdttem figyelmesebben nyomon követni a híreket, különösen a hollywoodi szakszervezetek és a producerek közötti csatározásokról szólókat. Az újságok szerint a kommunizmus titokban egyre inkább bekebelezte Hollywoodot, és azok az emberek, akik elég befolyással rendelkeztek, hogy fontos forgatókönyveket írjanak, egytől egyig veszélyesek voltak, mivel rejtett üzeneteket juttathattak el a moziba járókhoz, függetlenül attól, hogy miről szól a film.

Meghánytam-vetettem magamban – nyilván veszélyesek, ha egyszer meg akarják dönteni a kormányunkat, nem?! Az egyik este kissé bátortalanul, de felvettem a kérdést apámnak.

Fáradt, de türelmes tekintettel nézett rám.

– Szóval már rád is hatással vannak – ingatta a fejét. – Nézd, vannak emberek, akik annyira félnek a mumusoktól, hogy elfelejtik, ez az ország, a fenébe is, egy demokrácia, amely tiszteletben tartja a szólásszabadságot. Az itteni és a washingtoni jobboldaliak táplálják ezt a félelmet, mert nem akarják, hogy bármi is az útjukba álljon a hatalom és a pénz megszerzésében. Ha mostanság valaki szót emel az egyszerű emberek érdekében, rögtön rásütik a kommunista bélyeget. – Szünetet tartott, az arcomat tanulmányozta. – Nem terhellek meg túlságosan mindezzel?

– Nem – válaszoltam. – Szeretnék minél többet tudni.

Néhány nappal később hallottam a bejárati ajtót

becsapódni. Apám viharzott be a szemöldökét összevonva, és olyan erővel vágta a *The Hollywood Reporter* aznapi számát az ebédlőasztalra, hogy feldöntött egy gyertyát.

– Minden jel szerint elszabadult a pokol, nyílt háború zajlik. Ezek a gerinctelen seggfejek most már nevekkel dobálóznak.

– Kiket vádolnak? – kérdezte anyám feszült hangon.

– Dalton Trumbót, Lester Cole-t, Howard Kochot...

– Mi lesz most?

– Meghallgatásokat tartanak Washingtonban a képviselőház Amerika-ellenes tevékenységet vizsgáló bizottságában, a HUAC-ban. Erkölcsi ügyet akartál? Hát most itt van, törheted rajta a fejed. – Leült, és egyenesen rám nézett. – Ha Hitchcock a mai légkörben forgatná a *Forgószelet*, akkor a film nem a nácikról szólna, hanem azokról az emberekről, legalábbis egy részükről, akikkel van szerencsém együtt dolgozni. Ha ezek a mindenütt vörös veszedelmet kereső acsarkodók így folytatják, akkor előbb-utóbb érvényét veszti az alkotmány. Hallottad, mit mondott Adolphe Menjou? Azt akarja, hogy az összes kommunistát paterolják vissza Oroszországba. És Gary Cooper? Fennen hangoztatja, hogy visszautasít minden forgatókönyvet, amely „kommunista gondolatokat” tartalmaz. Ő legalább nem említ név szerint senkit. – Az öklével a tenyerébe csapott, mire ijedten felugrottam.

Apám az anyám felé fordult.

– Vannie, muszáj elmennem, és beszélnem ezekkel a fickókkal...

Anyám kurtán biccentett.

– Melegen tartom a vacsorádat.

Én csak ültem feldúltan. Baja származhat mindebből az apámnak? Miért ártotta bele magát ilyen mélyen ezekbe a dolgokba? A homlokomra kiült a veríték, a szívem hevesen vert. Utánabámultam, amint kilépett a házból, majd feltettem anyámnak az egyetlen kérdést, amelyet mindennél fontosabbnak véltem.

– Apa nem kommunista, ugye?

– Nem, Jesse – szögezte le anyám.

Mélyen beszívtam a levegőt. Végre egy világos, egyértelmű válasz, amelyre oly régóta vágytam.

Pár nappal később beindult a feketelistázás. Tíz forgatókönyvíró ellen, akik a hollywoodi tízek néven váltak ismertté, vádat emeltek azért, mert nem voltak hajlandók tanúvallomást tenni az illetékes képviselőházi bizottság előtt.

Igyekeztem elhessegetni az aggodalmakat, holott az a túláradó jókedv, amely korábban jellemezte a családomat, tovaszállt. Anyám továbbra is sokáig aludt, de minden este elkészítette a koktélt, mire apám hazajött, és szokás szerint együtt üldögéltünk a nappaliban. Néha még sikerült is meggyőzőnöm magam, hogy minden rendben van.

Kathleennel erősen próbálkoztunk, hogy kitörjünk a körülöttünk örvénylő politikai viták béklyójából, és inkább ismét a filmekre összpontosítsuk a figyelmünket.

Félretettük a hollywoodi tízek ügyét, és helyette kielemeztük – nagy sóhajtozások közepette – azt az erotikus csókot, amelyet Ingrid és Cary Grant váltott egymással a *Forgószeiben*. Jobb példát keresve sem találtunk volna arra, hogyan lehet betartani a szabályokat, és egyidejűleg meg is szegni őket.

Jót mulattunk a fortélyos húzáson, amelyet Alfred Hitchcock Joseph Breannel szemben bevetett. A Hollywoodi Filmgyártási Kódex összeszorított szájú végrehajtója ugyanis úgy rendelkezett, hogy a filmvásznon egyetlen csók sem tarthat tovább három másodpercnél.

– Nem lehet hosszabb három másodpercnél? – fortyant fel apám. – Figyelj, Jesse! – mondta, és magához húzta anyámat. – Megmutatom neked, hogy mennyire romantikus! – Pontosan három másodpercre anyáméra tapasztott az ajkát, majd elhúzódott tőle. – A kolibrik csókolóznak így – jegyezte meg gúnyosan nevetve.

Alfred Hitchcock kötelességtudóan alkalmazkodott az új szabályhoz a *Forgószeiben*, utasítva Ingridet és Cary Grantet, hogy érintsék össze az ajkukat három másodpercre, majd néhány centiméternyire távolodjanak el egymástól – egy segédrendező ott állt a közelükben egy stopperrel, hogy mérje az időt.

Néhány elsuttogott, gyengéd szó... aztán Ingrid és Cary ismét szorosabban ölelték egymást, és újabb három másodperces csókba olvadt össze az ajkuk. Szétválás, érzelgős suttogás, majd újabb csók. Aztán megint...

Kába lett a fejem, mire véget ért az a csók – ugyanis

csaknem három teljes percig tartott!

– Nézd csak – mutatott Kathleen egy cikkre a *Photoplay*ben –, Hedda Hopper szerint ez a leghosszabb csók a filmművészet történetében!

Aztán lapozott egyet, hogy megnézzük a következő oldalon található fehérnemű-hirdetéseket. Kathleen elárulta a trükköt, hogyan kell viselni a Playtex gumifűzőt: először ki kell fordítani, és hintőporral beszórni. Nagy melegben nem szabad használni, figyelmeztetett, mert a hőségtől gumiszagot árasztthat.

Sokat tanultunk egymástól – és a magazinjainkból, amelyeket középiskolás éveinkben is mohón böngésztünk.

Másodikosok voltunk, és a tanév vége felé odakint üldögéltünk a *Screenlandet* lapozgatva, amikor hirtelen megdermedtünk.

– Nézd! – lihegte Kathleen álmélkodva.

Ingrid színes fotója betöltötte a teljes oldalt, és tetőtől talpig középkori páncélzatban ábrázolta. Elszánt tekintettel nézett a messzeségbe, egyik kezével magasba tartva a kardját. „Hamarosan a mozikban: *Szent Johanna*, a főszerepben Ingrid Bergmannal.”

A hirdetés nem említett egyebet.

– Milyen gyönyörű! – mondtam. Nemsokára láthatjuk abban a szerepben, amely minden bizonnyal életének legnagyobb alakítása lesz, futott át az agyamon.

– És eltökélt is egyben – fűzte hozzá Kathleen. – Tudja, hogyan legyen jobb mindenki másnál.

Becsukta a képes újságot, és odaadta nekem. Óvatosan,

szinte már szeretetteljesen raktam el a többivel együtt. Csöndben ücsörögtünk, a medence fodrozódó vizét és a kockakövekkel kirakott ösvény mentén burjánzó murvafürt dús hajtásait bámultuk. Akkor még nem találtuk a megfelelő kifejezést rá, de Ingrid több volt számunkra egy nagyra becsült, híres sztárnál – a könnyedsége, a természetessége fogott meg bennünket. A képessége, hogy maga döntsön a sorsáról; azt az eszményképet testesítette meg, hogy mit jelenthet a függetlenség egy nő számára. Ezen rágódtunk, de csak félig tudtuk megfogalmazni, hogy mit is gondolunk róla.

Az elmémben békesség honolt, mintha átmenetileg kikapcsolt volna; rövid szünetet iktattam be a felnőtté válásban. A magazinok, amelyek a nyersanyagot szolgáltatták saját sztorijaink továbbgöngyölítéséhez, elkényeztettek korlátlan elérhetőségükkel. Elég volt csak felütni valamelyiket, és máris tudomást szereztünk személyes párfordulásokról, arról, hogy ki mit kedvel és mit nem, olvashattunk a sztárok szexuális vonzerejéről. Figyelmen kívül hagyhattuk őket, vagy ellenkezőleg, hosszasan csámcsoghattunk rajtuk. Vágyakozhattunk Ava Gardner izzó, füstös szemére, sóvárogva bámulhattuk Clark Gable izmos karját, vagy eszmét cserélhettünk arról, hogy milyen tampont vásároljunk legközelebb. Ám csak egyetlen olyan csillag akadt, akire maradéktalanul támaszkodhattunk útkeresésünkben.

– Remekül fest ebben a vértzetben – jegyeztem meg. – De bizonyára izzasztó lehet viselni.

Kathleen kuncogott.

– Feltehetően nem annyira, mint egy fűzöt – felelte. A karórájára lesett. – Mennem kell – mondta. – Ezen a héten éjszakás vagyok.

– Talán egy híres rendező felfedez téged is, mint Lana Turnert a Schwab'sban.

– Azon a környéken, ahol én lakom, nem vásárolnak híres rendezők üdítőt a Thrifty'sben.

– Nos, ha meglátnak téged, biztosan fognak – kötöttem az ebet a karóhoz.

Apám beleegyezett, hogy eljön velünk a vasárnapi misére, ha anyám nem ragaszkodik hozzá, hogy nyakkendőt kössön. Anyám elégedettnek látszott; úgy gondolta, hogy apám túl sokat emészt magát amiatt, hogy a filmcenzorok sorra tiltják be az Európából érkező új, realista stílusú filmeket. Joseph Breen az egyik nyilatkozatában lefitymálta a *Biciklitolvajokat*, és megtiltotta, hogy behozzák az Egyesült Államokba, mert szerinte dicsőíti a lopást.

– Nem tudom eldönteni, hogy sírjak vagy nevessek – fordult felém apám, miközben várakoztunk. – Annyit mindenesetre elárulhatok, hogy az Erkölc's Légijával való csatározásaink szaporodnak, és egyre több frontvonal nyílik. Bár kétségkívül továbbra is akadnak közöttük fölöttébb komikusak. – Felsorolt közülük egy egész listára valót.

Az Életünk legszebb évei című filmből ki kellett vágni azt a

jelenetet, amikor egy kutya a padlóra vizek. A *Paradine*-ügyben egy pillanatra látszott egy fiókos szekrény egy börtöncellában – azokat a kockákat is ki kellett hagyni. A „bordélyház” szót tilos volt használni – „előkelő éjszakai mulatót” vagy „tiltott italmérést” kellett alkalmazni helyette. A *Flamingo út*ban Joan Crawford nem alakíthatta egy politikus szeretőjét, hanem össze kellett házasodniuk. És így tovább.

Darryl Zanuckra ráparancsoltak, hogy írassa át az *Úri becsületszó* forgatókönyvét, mert a hősnő elvált asszony volt, az pedig „hallgatólagosan igazolta volna a válás erkölcsösségét”. A döntés óriási felhördülést váltott ki, Zanuck vissza is utasította, hogy eleget tegyen a felszólításnak, és végül engedtek neki.

– Szóval akkor ő nyert, nem? – kérdeztem, miközben anyám a kalapját igazgatta. Örömmel töltött el a tény, hogy apám egyre gyakrabban beszélt velem úgy, mint egy felnőttel.

– Inkább csak megnyert egy menetet – pontosított. Zaklatottnak tűnt. Most már alig lehetett látni anélkül, hogy ne csüngjön cigaretta a szájából. – Sajnos az emberek már nem járnak moziba úgy, mint régen.

– Miért nem?

Megvonta a vállát.

– Kiköltöznek a külvárosokba, szívesebben mennek tekézni vagy fogadásokat kötni a lóversenypályára... fogalmunk sincs. A cenzorok pedig csak rontanak a helyzeten. Túl nagy hatalom összpontosul a kezükben: meg

tudják törni bármelyik stúdió ellenállását, amelyik nem tartja be a szabályaikat.

– Gabriel, ne feledkezz meg a misekönyvedről! – szólt közbe anyám csillapítólag.

Apám üres tekintettel meredt rá, és én nem tudtam eldönteni, egyáltalán eljutottak-e a tudatáig anyám szavai.

– Mit gondolnak az ilyen Breen-félék, miről szól a világ? – dűnnyögte az orra alatt a kocsiban. – Egész egyszerűen nevetséges. Ezek az átkozott cenzorok megpróbálják úgy beállítani, mintha senki sem válna el. Mintha senki sem végeztetne abortuszt. A házas embereknek nincsenek kalandjaik, a katolikusok nem lépnek frigyre zsidókkal, és még azok is külön ágyban alszanak, akik egyébként házastársak. – Elnyomta a cigarettáját a csikkekkel már amúgy is teli hamutartóban. – Mit gondol az Erkölc Légiója, honnan jön a katolikusok következő nemzedéke?

Nevetésben törtem ki, és oldalról anyámra lestem. Szája körül fagyos mosoly – mostanában sűrűn rajzolódott ki rajta.

Anyám összébb húzta magán a perzsa báránybőr kabátját, szinte már védekezően, amikor beléptünk a Szent Ambrusba, új, az előbbieknél sokkal impozánsabb, brentwoodi templomunkba. Magas, díszes téglapépület volt, sugárzott róla a modernség – még szépek is lehetett nevezni, de számomra ridegséget árasztott magából. A szenteket és a szent család tagjait ábrázoló

márványszobrok mereven az oldalukhoz szorították a karjukat, mint valami katonák, akik éppen háborúba indulnak.

– Gabriel, ígérd meg, hogy civilizáltan fogsz viselkedni! – suttogta anyám.

– Nem probléma – súgta vissza apám.

Nolton atya, egy fiatalabb pap bukkant fel az oltár előtt, kurtán biccentett az oltáriszentséget tartó falmélyedés felé, majd hozzákezdett a miséhez. Tőrőlmetszett konzervatív volt, aki a laza morál ellen prédikált, elítélte a születésszabályozást, és gúnyos megvetéssel beszélt az antiszemitizmusról, amely szerinte nem is létezett. Helytelenített minden, az egyház korszerűsítésére irányuló törekvést. Állítólag még azt is megpendítette, hogy a papságnak az a része, amelyik liberálisabb nézeteket vall, valójában a kommunizmussal flörtöl, és veszélybe sodorja a lelke halhatatlanságát.

Nolton atya egykettőre végzett a bevezető imádsággal. Gyors léptekkel felment a pulpitusra, és kinyitotta a *Bibliát* egy piros bársony könyvjelzővel megjelölt oldalnál.

Azon a vasárnapon János evangéliuma volt soron. A jámborságról kellett szólnia, a jó cselekedetokről és Isten szeretetéről.

Az atya higgadt, megnyugtató hangon kezdte, megköszönve a plébánia igazhitű női tagjainak, hogy sikeres kampányt folytattak, és összegyűjtötték a szükséges pénzt a templom új orgonájára. Még egy tapintatos tréfát is megengedett magának, mondván, mennyivel jobban fog

zengeni a gyülekezet éneke, ha meglesz az új orgona. Páran elmosolyodtak, egyen vagy ketten halkán kuncogtak.

– És most térjünk rá arra a téves felfogásra, amely szerint többé nem vagyunk hadviselő fél, és miután a szövetséges erők legyőzték a nácizmust, békében élhetünk – vágott bele a prédikációjába. – Teljes szívemből azt kívánom, bárcsak azt mondhatnám, hogy ez valóban így van. – Szünetet tartott. Lehajtotta a fejét, mintha erőt akarna gyűjteni, majd szembenézett a gyülekezettel. – Az igazság azonban az, hogy még mindig háborúban állunk. Mi, Amerika katolikusai harcot vívunk a züllött szórakoztatás elkorcsosult, groteszk birodalmának közönségessége, erkölcstelensége és bűnössége ellen: az ellen a birodalom ellen, amelynek *Hollywood* a neve.

Apám arckifejezése nem változott, de a testtartása megmerevedett. Annyira, hogy attól féltem, ha megérintem, olyan lesz, mintha betonból volna.

– Eljött az ideje, hogy kirántsuk kardunkat a hüvelyéből – harsogta Nolton atya. – Itt az idő, hogy felvegyük a harcot, és visszavágjunk. Tudnotok kell, hogy Hollywood retteg tőlünk. A filmipar gyávái, a kommunisták meghunyászkodnak az Erkölcs Légiója előtt. Mi fogunk győzni! Tartsátok otthon a becsületesen megkeresett pénzeteket! Ne költsétek arra, hogy beüljete a piszkos filmszínházakba, ahol a vásznon megjelenő színészek és színésznők undorító viszonyt folytatnak egymással...

Apám alig hallhatóan felsóhajtott. Bocsánatkérően anyámra pillantott, aztán felállt, parázsló tekintetet lövellt

az elképedt Nolton atyára, majd kísért a templomból. Az emberek levegő után kapkodtak. Anyám előrehajtotta a fejét, de nem tudtam volna megmondani, hogy szégyenében vagy büszkeségében. Nem volt minden erkölcstelen, ami Hollywoodban készült. Egyébként sem kedveltem túlzottan Nolton atyát. Már készülődni kezdtem, hogy felállok, és követem apámat, amikor anyám gyengéden a kezemre tette az övét; az érintéséből marasztalás érződött ki. Maradtam hát.

Apám az autóban várt minket, ott gubbasztott az ülésbe süsspedve, amikor a mise végeztével elhagytuk a templomot. Elcsigázottnak látszott.

– Eleve azt tervezted, hogy otthagysz a misét! – vádolta anyám felháborodva, amikor beszálltunk a kocsiba. A szemében könnyek csillogtak. – Szégyent hoztál a fejemre, Gabriel. Fitogtatni akartad a felsőbbrendűségedet azzal, hogy kinyilvánítottad a megvetésedet Nolton atya iránt. Rászedtél és cserben hagytál minket. Ez nem jutott eszedbe?

– Vanessa, sajnálom, nem állt szándékomban fájdalmat okozni nektek. De nem veszed észre, hogy mit művelnek ezek az emberek? Ez többé már nem a mély dekoltázsokról és a bordélyokról szól. Nem hallottad, hogy kommunistának nevezett minket? Ugye tudod, hogy ez csupán álca? Gyűlölik a zsidókat; félnek mindentől és mindenkitől, akik mások, mint ők. És Washington? Ott van a képviselőház

Amerika-ellenes tevékenységet kivizsgáló bizottsága... Gondolj bele, hogyan bánnak a forgatókönyvírókkal...

Anyám a fülére tapasztotta mindkét kezét.

– Fejezd már be! – sikoltotta. – Ez az én templomom, az én lelkipásztorom, úgyhogy legközelebb valaki mást hagyjál faképnél! És ne hozz olyan helyzetbe, hogy olyan embereknek kelljen a szemébe néznom, akik sajnálnak!

Apám hátrahőkölt az ülésben, kábán a döbbenettől, mintha anyám megpofozta volna.

– Vanessa? – motyogta.

– Te egyáltalán nem tisztelsz engem.

– Teremtő atyám, ez nem igaz!

– Csak azokkal az emberekkel törődsz, akiket reklámoznod kell, rám meg fittyet hánysz.

Apám hangja élesebbé vált.

– Arra azért nem panaszkodhatsz, hogy nem viszek haza eleget! Legalább ezt ismerd el!

Anyá, fejezd be, rimánkodtam magamban. Hagyd abba! Te tudod, hogy kell; apa nem.

– Eszedbe nem jutna, hogy otthon maradj a hétvégén, ha nem volna medencénk.

– Baszd meg a medencét!

Apám várt, de nem érkezett válasz rá.

Hirtelen előrenyúlt, elfordította az indítókulcsot, és a motor felberregett.

Igyekeztem annyira összehúzni magam a hátsó ülésen, amennyire csak tudtam, a legszívesebben levegővé váltam volna. Ez az egész valójában meg sem történt; pusztán egy

jelenet volt, amit haladéktalanul ki kell vágni.

Nem akartam, hogy a szüleim vitatkozzanak, és zavaros rejtélyeket vágjanak egymás fejéhez. Vajon mindnyájan ilyenek vagyunk mi, gyerekek? Megteszünk mindent, hogy összetartsuk a családunkat, ha kell, ragasztószalaggal, madzaggal vagy gemkapoccsal, könnyekkel, puszikkal és kitartással? De kinek a pártját fogjuk, ha mindkét oldalon elhangzanak igazságok és hazugságok egyaránt?

Reménykedtem, hogy anyám kinyújtja a karját, az apám vállára teszi a kezét, és megkéri, álljunk meg egy Frosty Freeze fagylaltért vagy bármi másért, és akkor én is szabadabban tudnék lélegezni.

De egyenesen előremeredt, végig az egész úton.

NYOLCADIK FEJEZET

Los Angeles, 1948–1949

Anyám migrénjei nem sokkal ezután kezdődtek. Hazajőve az iskolából néma csönd fogadott a házban, a hálósobájának az ajtaját általában zárva találtam. Emlékszem, ott álltam a csukott ajtóra meredve, és azon töprengtem, hogy be szabad-e kopognom. Egyikőjük sem hozta szóba előttem a gépkocsiban lezajlott jelenetet. Az egész világom megingott, ők meg megjátszották, mintha mi sem történt volna, és ez visszatartott attól, hogy kérdéseket tegyek fel nekik. Rákényszerítettek, hogy velük együtt én is színleljek.

Egy hét elteltével, mialatt egyedül kellett megbirkóznom a némaságba süppedt házzal, Kathleennek akadt egy szabad délutánja, én meg rögtön elcsaltam magunkhoz egy kis friss, ropogós, csokidarabos keksz ígéretével.

– Mi magunk fogjuk megsütni, és forrón nekieshetünk – mondtam.

Úgyhogy Kathleen eljött. Előszedtük a kék keverőtálat, a lisztet és a vaját, majd jót kacagtunk azon, hogy a hűtőszekrényben kerestük a szitát. Kellemes érzés volt ismét normális párbeszédet folytatni valakivel. Egy rövid időre, amíg összeállítottuk a tésztát, és belekevertük a

csokoládédarabokat, az élet visszazökkent a megszokott kerékvágásába.

– Ez tényleg fincsi – állapította meg Kathleen, lenyalva az egyik kanalat. Én is megkóstoltam, és fenségesnek találtam.

– Szóval beteg a mamád?

– Fejfájások gyötrik.

– És az egész napot a hálósobájában tölti?

– Nem tudom.

Kathleen bólintott, mintha tökéletesen normális lett volna, hogy ezt mondtam. Elmeséltem neki, hogyan fordított hátat apám Nolton atyának, és sétált ki a templomból a vasárnapi mise közben, és hogy utána veszekedtek anyámmal az autóban. Kathleen újra bólintott, ezúttal mélyen elgondolkodva.

– Nolton egy tökfej. A papok másról sem tudnak prédikálni, mint hogy Hollywoodban mindenki kém vagy kommunista, és mocskos filmeket gyártanak. Nem csoda, hogy apádnak elege lett belőle. – Olyan fesztelenül, magától értetődő módon adta elő, hogy éreztem, enyhülni kezd bennem a feszültség. Nekiszegeztem a kérdést, ami már régóta nyomta a bögyömet:

– Te hogyan... szóval, hogyan döntöd el, hogy mit hiszel?

– Arra célzol, hogy fittyet hányok a szabályokra?

– Ennél többre gondoltam.

– Olyasmire, hogy mi fog engem pokolra juttatni? – A szája sarkában játékos mosoly bujkált.

Azokra az imádságokra gondoltam, amelyeket a rózsafüzért morzsolgatva mormoltam magamban a

templom sötét padsorai között.

– Te nem fogsz pokolra kerülni – szögeztem le.

– Rendben, elismerem, hogy nekem is vannak rossz gondolataim. És tudod, mit? Szerintem ez a felnőtté válás része. Nem vagyok hajlandó meggyónni őket, sem elimádkozni a rózsafüzért vezeklés gyanánt. Most mit gondolsz rólam?

– Azt, hogy bárhová mész, én követlek.

Kathleen szótlánul felém nyújtott egy kanál nyers tésztát.

– Jó sok csokoládé van benne – mondta szeretetteljesen.

Végül is nem sütöttük meg a süteményt. Megettük az összes tésztát nyersen, és kifejezetten jólesett. Éppen a szinte már üres tál aljáról kapirgáltam össze egy szedőkanállal a maradékot, amikor felpillantottam, és anyám döbbszent arcát vettem észre az ajtóban.

– Lányok! – szólt hozzánk nyugodt hangon. Rögtön szemet szúrt, hogy az arcán sugárzó mosoly jelent meg, és a haját is megfésülte. – Mit csináltok ti itt? Nem gondoljátok, hogy nem lesz étvágyatok vacsorára?

– Lehetséges, asszonyom, de majd holnap bepótoljuk – válaszolta Kathleen.

Anyám felnevetett – a szó szoros értelmében nevetett. Visszatért közénk.

Amint Kathleen felpattant a biciklijére, hogy hazatekerjen, apám állt be a kocsifelhajtóra. Egész héten este tíz után érkezett haza, most meg még be sem sötétedett. Magamban latolgatni kezdtem annak a lehetőségét, hogy a korai hazajövele és anyám mosolygós arca azt jelenti, talán

rendbe jönnek a dolgok.

– Szia, kicsim! – üdvözölt, amint kiszállt az autóból. – Viszontagságos egy hét volt minden tekintetben, ugye? Sajnálom.

Csak így, egyenesen a lényegre tért. A szeme beesett volt, és a mandzsettáján izzadságfoltok éktelenkedtek.

Nem óhajtottam tovább színlelni.

– Még mindig haragban vagytok egymással? – támadtam le.

– A háborúnak vége – közölte. – Megtört a jég, beszélgettünk.

– Jelentsen az bármit is.

– Rendben, megértem, hogy aggódsz miattunk. Akarsz többet tudni?

Hevesen megráztam a fejem. *Nem, nem akarok.* Lábujjhegyre álltam, hogy a tekintetemmel kövessem a barátnőmet – lefelé pedálozott a lejtőn, a hajfűrtjei lobogtak utána. Semmit sem akartam tudni a szüleim életéről, sem akkor, sem máskor – talán soha többé. Egyes-egyedül arra akartam gondolni, hogy ott ülünk Kathleennel a konyhában, és nyers tésztát csipegetünk.

– Rendben – nyugtázta apám fáradt hangon. Együtt léptünk be a házba, ahol anyám már megterített a vacsorához, és kiöntötte a szokásos koktéjljukat a szokásos poharaikba, apám pedig beszámolt a stúdióban történekekről, és az egész olyan furcsának tűnt, úgyhogy alig jutott el a tudatomig, hogy Ingrid azt fontolgatja, Olaszországba utazik, hogy egy olasz rendezővel forgasson

filmet.

Nem sok időt fordítottam arra, hogy ezen töprengjek. Szerepet kaptam egy iskolai darabban. A *Büszkeség és balítéletet* vittük színpadra, ami egészen felcsigázott, egyedül az bántott, hogy nekem Mr. Wickhamet kellett játszanom. Tiltakoztam, méltánytalannak neveztem a döntést, Miss Coultrane azonban azzal érvelt, hogy Mr. Wickham alakja oly mértékben fogja próbára tenni színjátszó képességeimet, ahogy arra egy női szerep sosem lenne alkalmas. Egy percre sem vettem be ezt a szöveget, de mivel a Szent Annába nem jártak fiúk, az osztályban pedig én voltam – harmadikos létemre – a leghórihorgasabb, kénytelen voltam hát elvállalni a szerepet. Őrült módjára, teljes gőzzel próbáltunk. Kathleent nem érdekelte a színjátszás, így vajmi keveset láttam, miközben a sötét téli árnyak egyre hosszabbra nyúltak. A próbák abban az időben zajlottak, amikor még világos volt az órák után, így teniszezni már nem tudtunk.

Nagy kedvvel tanultam a szöveget, és örömmel töltött el az érzés, hogy részese voltam annak az alkotó folyamatnak, amellyel életre kelthettem egy személyt, még ha az illető férfi volt is. Kihívásnak tekintettem, amikor Miss Coultrane ragaszkodott hozzá, hogy próbáljam elsajátítani, hogyan jár egy férfi – öles léptekkel, egyenes testtartással, kidüllesztett mellkassal, és a kisugárzásával tüstént magához ragadja az irányítást, ha beállít valahová.

– Terpeszd szét a lábad, ha leülsz! – csattant fel a hangja a sötét nézőtérrel egy próba során. – Most tedd a két kezed a

combodra! Egy férfi így veszi át az irányítást.

Groteszk érzés volt követni az utasításait. És mégis, amikor eleget tettem a kívánságainak, pislákolni kezdett előttem, hogy mit is akar megértetni velem Miss Coultrane. Szabadnak éreztem magam; igen, ez volt az igazság.

Mr. Wickham megszemélyesítésével többé-kevésbé szépen elboldogultam, egyedül az egyenruhával gyűlt meg a bajom, amelyet viselnem kellett a darabban. A nadrág obszcén módon szűk volt a fölöttébb széles csípőmön, a nehéz katonai kabátot pedig páncélnak éreztem büszkén ágaskodó, kidudorodó mellemen. A hajamat ismét kurtára kellett nyírni, az áloldalszakáll és -bajusz láttán pedig néhány osztálytársamnak vihorászni támadt kedve.

Rendben, csitítgattam magam, nincsenek megfelelő testi adottságaim, hogy eljártsszak egy férfit. De ha Ingrid képes szálfegyenesen állni és büszkén feszíteni teljes páncélzatban, akkor én is meg tudom formálni Wickhamet.

Ez egészen addig működött is, míg fel nem bukkant az egyik osztálytársam jóképű, csinos fivére, hogy a próba után hazavigye az ikertestvérét. Láttam már korábban is, még hozzá a plébánia közösségi termében egy rendezvényen, egyet s mást tudtam is róla. Például hogy Philipnek hívják, harmadikos az Aquinói Szent Tamásban, a jezsuita fiúiskolában, de korábban nem tűnt föl, hogy ragyogó kék szeme van, féloldalas mosolya pedig annyira megnyerő, hogy egyenesen zavarba jövök tőle.

Először nem is vettem észre. Odakint a kertben, az előadóterem melletti szökőkútnál gyakoroltam a

szövegemet, hosszúra nyújtott léptekkel járkáltam fel-alá, és igyekeztem mély hangon beszélni; vártam, hogy mikor szólítanak. Egy elképedt kiáltás szakított félbe, és amint odanéztem, Philip helyes, elhült arcát láttam magam előtt.

– Te ki vagy? – kérdezte.

Hirtelen arra gondoltam, hogy a szerepemre kíváncsi, és már nyitottam volna a számat, amikor ráészméltem, talán tényleg, őszintén azon vívódik, férfi vagyok-e.

– Jesse vagyok, harmadikos, akár a testvéred – nyögtem ki.
– Ez csak egy jelmez, Wickhamet alakítom...

Hátrébb lépett, és úgy nézett rám, mintha lenyelt volna egy barackmagot.

– Persze – mondta. – Ja. Igazán... pompásan festesz. – Megfordult, és elhagyta a kertet, miután alaposan beletaposott a lelkembe. Szerettem volna letépni magamról az oldalszakállt és az ostoba bajuszt. Hogyan egyezhettem bele, hogy nevetség tárgyává teszem magam? Mert az leszek, efelől semmi kétség nem volt bennem. Philip biztosan kinevet, és elmeséli a barátainak...

– Jesse, drágám! – Balra, a hang irányába fordultam, és a szökőkút melletti ösvényen Miss Coultrane-t pillantottam meg. Szokása szerint szálfegyenesen állt, mint egy katona. – Milyen nagyszerű teljesítmény! Lényegében meggyőzted azt a fiatalembert, hogy Wickham vagy. Csak az igazán remek színésznők képesek így azonosulni a szerepükkel. Büszke lehetsz magadra.

Valószínűleg látta rajtam, hogy nem sikerült a lelkemre hatnia.

– Ugye tudod, hogy Miss Bergman egy olyan nőt játszik a legújabb filmjében, aki egy férfinak öltözik? – kérdezte Miss Coultrane szokatlanul szelíden.

– Igen. – Persze hogy tudom. Némi vigasz csillant fel előttem.

– És emlékszel arra, hogy Shakespeare korában Portiát egy férfi játszotta, aki a szerep szerint egy férfit alakító nőt testesített meg?

Elmosolyodtam, de továbbra is kissé kelletlenül. Igen, emlékeztem rá.

Ekkor Miss Coultrane – a hideg, követelőző Miss Coultrane – megérintette a vállamat, és gyengéden az előadóterem felé terelt.

– Bármikor kiszállhatsz, tudod jól – mondta. – De el is játszhatod a szerepet. Kiváló vagy Wickham szerepében.

Egy kósza gondolat suhant át az agyamon: vajon hány szerepet fognak rám bízni életemben? Feltehetően nem annyit, mint Ingridre.

– Maradok – válaszoltam.

A darab nagy sikert aratott. Családjaink kötelességtudóan eljöttek az összes hétvégi előadásra, míg a két délutáni bemutatón a környéken lévő katolikus iskolák tanulói töltötték meg a termet. Megízlelhettem a várakozás félelmét és izgalmát, miközben a színpad mögött füleltem, mikor hangzik fel a végszó a belépőmhöz; közvetlenül megtapasztalhattam, miként teremtenek varázslatos világot a fények, a zenék és a jelmezek. Felötlött bennem, vajon Ingrid is átéli-e minden egyes alkalommal az átalakulást.

Milyen kimerítő, ugyanakkor borzongató lehet. Rokonságot éreztem vele, valahányszor kikukucsáltam a Szent Anna előadótermébe a vastag bársonyfüggöny résén. Talán valamikor ő is úgy kezdte, mint én, magában ismételve a sorait, feszülten figyelve, hogy készen álljon a pillanatra, amikor meg kell jelennie a színpadon, és a szerepét életre keltve a tenyerébe zárja az elbűvölt közönséget. Felvidített a lehetőség. És büszkeség töltött el, hogy eljátszhatom Mr. Wickhamet. Még akkor is, amikor megpillantottam Philipet a harmadik sorban.

Közvetlenül 1948 karácsonya előtt fanfárok harsogása közepette bemutatták a *Szent Johannát*. Kathleennel néztem meg a filmet, és a lelkem mélyéig megigézett. Ki tudott volna közömbös maradni, látva Ingridet, amint az orléans-i szűzként vakmerő bátorsággal csatába vezeti a francia sereget – és ugyanolyan hősiességgel fogadja el a sorsát a rettegett angoloktól?

– A legnemesebb önfeláldozás – jegyeztem meg Kathleennek.

– Hát... már ha a valóságban is úgy történt, ahogy a filmben – válaszolta. Netán arra célzott, hogy túlzásba vittem a dicséretet? Nem érdekelt. Fennkölt hangulat lett úrrá rajtam, és valahogy magamat is többre becsültem. Ingrid Bergman játéka mindig ezt hozta ki belőlem, és biztos voltam benne, hogy sok ember érez hasonlóképpen. Azt tette, amit a hősökötől elvárnak: engem is naggyá tett.

Mivé váltam ettől? Nem voltam biztos benne, de azt tudtam, hogy utat fog mutatni nekem.

A feladatuknak megfelelően az összes magazin foglalkozott a filmmel. „Egész életemben arra vágytam, hogy eljártsszam ezt a hihetetlen nőt – nyilatkozta Ingrid a *Look*nak. – És most valóra vált az álmom.”

Meglehet, Ingrid nem tartozott közénk, de ő állt a legközelebb hozzánk a nem vallásos világból, és mi büszkék voltunk rá. Teresa Mary nővér a bemutató napján az iskolai hangosbemondón arra ösztönözte a Szent Anna felsőbb tagozatos tanulóit, hogy mindnyájan menjenek el megnézni Ingrid Bergmant, aki a filmjében „életre kelti a katolikus egyház szentjét”. Valamennyien sütkéreztünk a bátor hősnő dicsőségének a sugaraiban, sőt valamiképpen úgy éreztük, hogy mi is részt veszünk a tetteiben. Könnyű volt a magára páncélt öltő valós személyt is szentnek látni. Még Nolton atyának is volt annyi érzéke, hogy egy ideig csöndben maradjon, és ne ostorozza a filmek jelentette veszélyt.

Apám ötlete volt, hogy helyezzenek el dísztablát a Szent Annában *A Szent Mary harangjai* forgatásának az emlékére. Végül is hozzátartozik az iskola történetéhez, érvelt Teresa Mary nővérnek. Senki sem emelt kifogást ellene. Teresa Mary nővér nagyon is elégedetten fogadta az elképzelést, különösen azután, hogy Ingrid beleegyezett, hogy eljön az avatási ünnepségre.

– Amúgy is minden alkalmat meg kell ragadnunk a

Johanna népszerűsítésére – pendítette meg apám mellékesen, amikor az apácák már hallótávolságon kívülre kerültek. A kijelentése némileg mellbe vágott, de aztán megértettem, hogy a hírverés a munkája, és nincs abban semmi rossz.

Így még egyszer összegyűltünk, ezúttal a kápolna közelében, ahol egy rózsákkal körülvett területen egy bronz emléktáblát helyeztek el a földben. A fémbe rövid feliratot véstek:

*A Szent Mary harangjai –
ezen a helyen forgatták 1945-ben
Ingrid Bergman főszereplésével*

Vártuk, hogy megérkezzen Ingrid.

Eltelt egy félóra. Negyvenöt perc. Teresa Mary nővér arcán az üdvözlő mosoly kezdett feszültté válni.

Végül begördült egy csillogóra fényezett, fekete Cadillac. Megállt a közelünkben, a sztárunk kiszállt, kedvesen ránk mosolygott. Tengerészkék, rövidre szabott ruhát viselt, hosszú ujjal és keményített fehér gallérral. Szinte úgy festett, mintha ő is egy diáklány lett volna.

Előrelépett, és átölelte Teresa Mary nővért, akinek a mosolya ismét nyájasra váltott. Vakuk villogtak, a Cadillacet követő két kocsiból segédek pattantak ki. Kiszúrtam, amint az egyik a karórájára pillant, majd elkapva egy kollégája tekintetét, megrázza a fejét.

– Valószínűleg van még vagy hat megjelenése mára

beütemezve – suttogta Kathleen Ingridre célozva.

Ingrid mondott egy rövid beszédet, dicsérő szavakkal illette az apácákat a kiváló munkájukért, és utólag is megköszönte vendégszeretetüket.

– Ez a hely bájos, derűt árasztó otthon azok számára, akik lelki közösséget éreznek Istennel – hangsúlyozta méltóságteljesen. – Hálás vagyok a megtiszteltetésért, amiért megengedték, hogy az önök intézménye lehessen *A Szent Mary harangjainak* az iskolája.

Az első sorban ültem egyenes derékkal, kimagasodva a többiek közül, büszkeséggel eltelve, és ittam Ingrid minden egyes szavát. Senki sem tapsolt olyan lelkesen, mint én, és megremegtette a szívem, amikor Ingrid észrevett, mi több, rám kacsintott. Voltak, akik morogtak, hogy kitérhetett volna a jóság és a szentség fontosságára, de én úgy vélekedtem, hogy ez csupán nevetséges szórszálhasogatás.

– Szinte már égi jelenségnek tűnik – sóhajtotta egy fiatal apáca Ingrid távolodó alakja után kémlelve, miközben a dereka köré csavart rózsafüzér fényes, fekete szeméit igazgatta. – Gondoljátok, hogy meg fog térni?

Apám csak nevetett, amikor megemlítettem neki ezt az óhajt.

– Az emberek azt hiszik, amiben hinni akarnak – felelte.

Már akkor is hosszasan lamentáltam magamban – az intellektuális fensőbbség józanságával –, miként lehetnek az emberek annyira naivak, hogy ilyesmiben reménykedjenek. Ingrid elvégre protestáns volt. Aki egy kicsit is felvilágosultnak számított, tudta, hogy ez nem így

működik.

A *Szent Johanna* bukásnak bizonyult. Nem, ez így helytelen megfogalmazás. Az a film, amely szentté avatta Ingridet, nem eredményezett kasszasikert. Mi a *Szent Annában* váratlanul egy göröngyös úton találtuk magunkat, amelyen lefelé bukdácsoltunk, ahelyett hogy a magasba szárnyaltunk volna; a folyamatot a *The New York Times* munkatársa, Bosley Crowther indította el fanyar hangvételő kritikájával. Azt írta Ingridről, hogy „noha szemrevaló jelenség, nincs benne különösebb szellemiség. Erőssége inkább a fizikai adottságaiban rejlik, nem pedig az izzó hitében”.

Csalárdnak nevezte az én hősömet? Vagy alkalmatlannak arra a szerepre, amelyre egész életében vágyott?

A cikk megjelenésének a napján az egész iskolára gyászos hangulat telepedett. Vitriolos megjegyzései személy szerint bennünket is sértettek, hiszen Ingrid jelentette számunkra a kapcsolatot a vallásos létünkön túli világhoz. Úgyhogy megvető szavakkal ostromoztuk Crowthert, és inkább a napi teendőinkre fordítottuk a figyelmünket. Kathleen elhozta a legfrissebb filmmagazinokat a teniszpályára, és a *Szent Johannáról* közölt kritika csakhamar háttérbe szorult. Ingrid győzedelmesen fog visszatérni a következő filmjében, bármi legyen is az.

Amikor aznap délután hazaértem, nyomban elfogott a balsejtelem, hogy a kudarc nagyobb hullámokat kavart,

mint ahogy először gondoltam. Tény, hogy a bukás meglepetésként ért mindenkit. Hogy mekkora meglepetésként, azt megállapíthattam az apám homlokára kirajzolódó mély ráncokból. Már korán hazajött, a konyhaasztalnál ült, a szájában cigaretta. Házsártos hangulatban volt, de valami mást is érzékeltem a viselkedésében.

Azon az éjjelen arra riadtam fel az álmomból, hogy az ajtón keresztül beszűrődik hozzám apám dörgő hangja, amint anyámhoz beszél. Sosem gondolkoztam el azon, miért ébredek fel, akármilyen mélyen alszom is, valahányszor a hangja áthatol az álmaim falán.

– Ezek a bevételi adatok nem sok jót sejtetnek – közölte.

– Hol ment félre a produkció? – kérdezte halkán az anyám.

Apám sóhajtott; hallottam, ahogy kifújja a levegőt. Az ágya mellett mostanság már két csomag Lucky Strike-ot tartott.

– Túl hosszú lett a film, és túl sokba került a forgatás.

– De hát Ingrid képes megmenteni bármilyen filmet...

– Úgy nem, ha azt az utat követi, amelyen elindult. Filmet forgat Roberto Rossellinivel, azzal az olasz rendezővel, aki a *Róma, nyílt várost* is csinálta. Egy szigeten dolgoznak majd.

– De biztosan...

– Vannie, jaj, Vannie! – sóhajtotta ismét az apám. – Ingrid hamar rá fog ébredni, hogy szentnek lenni átok.

KILENCEDIK FEJEZET

Los Angeles, 1949–1950

A Szent Annában töltött utolsó évem első fele fölöttébb megterhelő volt, számos történelemdolgozattal, esszéírással és késő estig való tanulással. Mégis valahogyan felküzdöttem magam a legkiválóbb diákok közé. Még kémiában is remekeltem, ügyesen bántam a kémcsövekkel, és fejből fújtam a különböző képleteket.

A leginkább azonban annak örültem, hogy Miss Coultrane egyik kedvenc tanítványa lettem, amikor – örökre magam mögött hagyva Mr. Wickham alakját – a szónoklatot helyeztem előtérbe. Hosszú órákat töltöttem a beszédstílus és a szónoklat gyakorlásával; fokozatosan kezdtem megkedvelni a saját hangomat. Miss Coultrane több helyi iskolai versenyre is benevezett, és a Loyola Középiskolában megrendezett vitában második helyen végeztem, ami kiváltotta a szüleim meglepését.

– A vitatkozó kommunistáktól mindenesetre tartsd magad távol a szakszervezetben! – intett apám félig tréfásan. – Különben magadra szabadítod a kormányt, és ott lesznek a sarkadban, bárhová mész.

A politika továbbra is perifériára szorult az életemben. Kathleennel persze aggódtunk, hogy mi lesz most a világgal,

miután az oroszok szert tettek az atombombára: valamennyiünket a levegőbe röpítenek? Ezek a félelmek ott keringtek a levegőben, és még az újságokban megjelenő csip-csup utalások sem keltettek különösebb érdeklődést, hogy Ingrid talán szerelmi kalandba keveredett. Egyszerűen figyelmen kívül hagytuk őket. Sikerült az apám miatt érzett aggodalmaimat is félretennem. Sokkal inkább a városszerte szervezett beszédmondó versenyek érdekelték, illetve azok a broszúrák, amelyek távoli egyetemekről érkeztek, és a postás bedobta őket a bejárati ajtó levélnyílásán. Arról ábrándoztam, melyikükre jelentkezzek. Bennington Egyetem: oly „messze, fenn keleten”. Lábszárközépig érő biciklisnadrágot viselő lányok kerékpároznak az egyetem területén harsogóan zöld pázsit és kanyargó ösvények idilli környezetében. Stanford Egyetem: oly komoly és fontos. Ott még egy lány is szakosodhat matematikára. Több jelentkezési lapot is kitöltöttem, miután megvitattam őket apámmal; magam is bizonytalan voltam, hova szeretnék menni – mígnem Teresa Mary nővér értésemre adta, hogy a Szent Anna egyetlen kérvényemet sem továbbítja az ajánlásával, hacsak nem jelentkezem katolikus egyetemre is.

– Honnan van bátorsága ilyesmit kikötni! – háborogtam Kathleennek.

– A mamád tudja?

– Gondolod, megértené? Sosem járt egyetemre.

– Jelentkezz egy jezsuita egyetemre, aztán tegyél lakatot a szádra! Nem kötelezhetnek, hogy oda járj.

Ha valakinek olyan gyakorlatias barátnője volt, mint Kathleen, minden kacifántos helyzetből ki tudta vágni magát. Megfogadtam a tanácsát – a szívem azonban a Stanford felé húzott.

Így kezdődött az utolsó évem a Szent Annában, minden kényelmesen összehangolva, az elképzelt forgatókönyvnek megfelelően.

A legnagyobb változást Philip jelentette. Talán az, hogy látott a színpadon, segített megértetni velem, hogy nem akármilyen színészi kihívás volt eljátszanom Mr. Wickhamet, de az is lehet, hogy mégsem voltam annyira meggyőző a szerepben. Akár így, akár úgy, végül randevúra hívott. Úgyhogy ismerkedni kezdtem az Aquinói Szent Tamás sztárként körülrajongott sportolójával.

Néhány lány figyelmeztetett, hogy vannak fiúk, akik nyálasan csókolóznak, ami eléggé utálatos, mások viszont szárazan, ami sokkal jobb. Philip az utóbbiak közé tartozott. Az első alkalommal próbáltam szemérmes lenni, és elhúzódtam tőle; eszembe jutottak Ingrid három másodperces csókjai a *Forgószélben*, és reméltem, hogy ettől szexisebb leszek. De amikor észrevettem, hogy elpirul és visszakozik, arra gondoltam, hogy valószínűleg nem láthatta a filmet. Maga az élmény kicsit csalódást keltő volt – hallottam, amint a levegő fütyülve áramlik az orrlyukain keresztül –, de rájöttem, hogy összességében a csókolózás technikája egyáltalán nem olyan komplikált, mint ahogy

eredetileg feltételeztem. És amikor a kezét a mellemre tette, buzgón hálálkodtam magamban, hogy raktam habszivacs betétet anyám melltartójába. Talán elhiszi, hogy igaziak.

Vajon bocsánatos vagy halálos bűn volt megengedni neki, hogy megfogja a mellemet? Másnap elmegyek meggyónni, döntöttem el.

Ahogy múltak a hetek, és mind jobban benne jártunk az őszben, mind gyakrabban kellett gyónnom, hogy lelkiismeretesen bevalljam a tévelygéseimet, bár sokszor győzködtem magam, hogy önmagában a Philippel való csókolózás még nem vezet a pokolba, elvégre nem mentünk el a végsőkéig.

Hogyan koncentrálnék volna bármi másra, amikor szüntelenül a szex körül jártak a gondolataim? Philip elvitt az iskolájának a téli báljára, amelyre főként a külsőségek miatt emlékszem – a kék ruhám érdes anyagára és a bársonypuhaságú tüllberakására, a csillogó hajlakkra, amellyel anyám gondosan befújta a hajamat, az orchidea tapintására, amelyet Philip hozott nekem, hogy a csuklómon viseljem. És hát persze a titkos eseményekre – a tánc után felhajtottunk a Los Angeles fölötti olajmezőkre, és a sötétben ölelkeztünk, miközben a nyelvünk szorosan egymásba fonódott. Még az egyház sem tilthatja meg örökre a szexet. Minden lehetségesnek tűnt.

– Hallottad a hírt? – kiabálta Kathleen, miközben lefelé tekertünk a meredek lejtőn Westwood felé, útban a

kedvenc mozinkba. Csodálatos délután volt, egyike azoknak a tiszta, kellemes Los Angeles-i napoknak, amikor az ember tényleg elhiszi, hogy igen, az évszakok még Kaliforniában is váltakoznak.

– Arra célszól, hogy az egyetemek kötelezzék a tanszékeket, hogy írassanak alá mindenkivel hűségesküt? – kurjantottam vissza. Dagadt a keblem, hogy tájékozott vagyok a folyó ügyekben. Apám vérlázítóknak nevezte az intézkedést. – Mindenütt kommunistákra vadásznak, csak hogy ez sérti a szólásszabadságot.

– Viccelsz? Én arról beszélek, hogy Ingrid belezúgott abba az olasz rendezőbe, és most együtt él vele Olaszországban.

Olyan erővel fékeztem, hogy kis híján keresztülbuktam a kormányon.

– Ezt nem hiszem el! – visítottam.

– Láttad már a *Photoplay* legújabb számát?

Megráztam a fejem.

– Közös filmen dolgoznak, ez minden – szögeztem le. – A többi merő pletyka.

– Ingrid bevallotta.

A bensőm teljesen felkavarodott – mintha a megrázkódtatás és a meglepetés hullámvasútján száguldottam volna. A hollywoodi mendemondák általában másokról szóltak, nem Ingridről.

Lehúzódtunk a járda mellé, és megpróbáltuk összerakni a teljes képet. Apróbb részletek már korábban is napvilágot láttak, például Louella Parsons jegyzeteiben, aki – nevek említése nélkül – alamuszi módon célozgatott a lehetséges

románra. A mi szemünkben azonban ezek az utalások csak szokásos botrányízű koholmányoknak tűntek – sosem kedveltük Hollywood rosszmájú és nyafogó tárcaíróját, bár az összes cikkét elolvastuk. Mindenki tudta, hogy Ingrid boldog házasságban él. Alighogy ez a gondolat eljutott az agyamig, máris sötét árnyék vetült rá, mivel eszembe jutott a karót nyelt férje, akivel együtt láttam az Oscar-gálán. Mi tagadás, nem lopta be magát a szívembe.

– Apám biztosan tudna róla, márpedig még csak nem is utalt semmi ilyesmire – érveltem.

– Megkérdezed tőle? – szegezte nekem a kérdést Kathleen. Förtelmesen rámenős tudott lenni.

– Nem, miért tenném?

– Mert még lehet, hogy azt válaszolja, hogy valóban igaz a hír.

– Kétlem.

Kathleen felsóhajtott.

– Talán túl sokat császok mostanában Philippel.

Ez volt a legkeményebb dorgálás, amelyet valaha is kaptam tőle.

Úgy döntöttünk, hogy mégsem ülünk be a moziba. Egy újabb Roy Rogers-westernt vetítettek, amihez már túl felnőttek éreztük magunkat. Helyette felpattantunk a biciklikre, és kihasználva a verőfényes őszi napot, elkarikáztunk a közeli parkba, ahol letelepedtünk egy padra. Kathleen benyúlt az iskolatáskájába, és előkotorta a

Photoplay számát. Sokáig bámultuk a címdalt: Ingrid mosolygós, bájos arca nézett vissza ránk, nyakig érő fehér blúzban. Annál inkább elszontyolodva meredtünk a főcímrre:

*Bergman szerelmi története
Az egyedüli beszámoló, amelyet Ingrid Bergman
személyesen hagyott jóvá*

*Az igazi Bergman bontakozik ki a sorokból – a nő, akit
Hollywood sosem ismert*

A belső oldalakon Stromboli szigetén készült fotókat közöltek a sugárzó Ingridről, amelyeken részben a karcsú, mosolygós Rossellini társaságában volt, részben a helybeli parasztokkal pózolt.

„Szeretem Robertót” – idézték Ingridet. Az egyik fotón piros parasztszoknya volt rajta, a hosszú haja lobogott a szélben: életerőtől duzzadónak és boldognak látszott. „Mihelyt szabad leszek, nyomban összeházasodunk” – hirdette a képaláírás.

Faltuk a szavakat, és próbáltuk megérteni őket. A szerző rokonszenvesen ecsetelte Ingrid életútját, kezdve azzal, hogy két éves korában elveszítette az édesanyját, a hollywoodi dicsfényig bezáróan. Mielőtt híres lett, a férfiak észre sem vették a félszeg nőt, az egyetlen, nála tíz évvel idősebb Petter Lindström doktort kivéve, aki a cikk szerint „segített neki beteljesíteni a belső vágyait, hogy kitörjön a

makacs, kőbe vésett szabályok közül”.

– Túl fiatal volt, hogy férjhez menjen – vélekedtem. – Az a doktor bizonyosan arra utazott, hogy az ellenőrzése alatt tartsa. – Akkorra már régen eldöntöttem, hogy kinek az oldalán állok.

Folytattuk az olvasást, mohón várva az újabb részleteket.

A magas pozíciót betöltő emberek közkinccsé válnak, állította a szerző, „és a nyilvánosság a saját képzeletének és elvárásának az öntőformájába kényszeríti a bálványait”, megtagadva tőlük azt a lehetőséget, hogy „emberi nivoltukra hivatkozhatnak”. Most, „boldogan élve azzal a férfival, akit szeret, Ingrid Bergman azért küzd, hogy a férjével közös felügyeletet gyakoroljanak kislányuk, Pia fölött”, amit a férje hevesen ellenez.

Kathleen lassan bólintott, de rá nem jellemző módon néma maradt.

– Mi a baj?

– Azon tűnődöm, mit érezhet Pia.

Furcsa árnyalat érződött ki a hangjából.

– De hát a cikk alapján tudjuk, hogy Ingrid azt szeretné, hogy a kislánya vele legyen, nem hagyja magára.

Kathleen ismét bólintott.

– Csak tudni szeretném, hogyan érezhet most.

Többet nem mondott. Olvastunk tovább. Ingrid minden ízében a hivatásának elkötelezett művész volt. Közölte az interjút készítő újságíróval, hogy Olaszországban marad, amíg ki nem mondják a válását. Sosem fogja feladni a küzdelmet a kislányuk közös felügyeletéért.

Az utolsó bekezdéstől mindkettőnkben megállt az ütő. „Kettesben beszélgettünk a Stromboli hegyén, egy öreg ház üszkös romjai közelében – domborította ki a szerző –, miközben a vulkán krátere fölött kénes gázfelhők gomolyogtak.”

Becsuktuk a magazint. Szükségtelennek tartottuk, hogy megjegyzést fűzzünk ahhoz, ahogy Ingrid Bergman ott ül a kénes gázfelhők között, a sziget legnagyobb kráterének a szélén egyensúlyozva.

– Valakinek segítenie kellene neki – mondtam.

– Miben?

A kérdés meghaladta a képességeimet.

– Hogy helyesen cselekedjen – válaszoltam ködösen.

– Legyen az bármi is – summázta a pragmatikus barátnőm, és halkán kuncogott hozzá.

Közeledett a karácsony, Los Angelesben azonban csak az üzletek kirakatai alapján lehetett felismerni az ünnepi időszakot. Vagy abból, hogy az Üdvhadsereg emberei haranggal csilingeltek, és mosolyogtak, ha valaki bedobott egy tíz- vagy ötcentes érmét a gyűjtőládájukba.

Philippel mostanra már, filmes nyelven fogalmazva, „együtt jártunk”. Nagyon sok filmet néztünk meg együtt, miközben smároltunk a sötétben. Anyám kifejezetten kedvelte, kiváltképpen azután, hogy megtudta, az Aquinói Szent Tamás kosárlabdacsapatának jóképű kapitánya minden mérkőzés előtt imádkozik a játékosokkal.

Még hozzá fél térdre ereszkedve, egészítettem ki. Nagyon büszkék voltunk rá.

Philippel együtt tanulmányoztuk az egyetemi katalógusokat, főképpen azokat, amelyek iránt ő érdeklődött. Nekifogtam, hogy kössek neki egy pár zoknit. Az iskolában tekintélyt kölcsönzött az embernek, ha zoknit kötött a fiúbarátjának, határozott, ügyes mozdulatokkal, miközben különböző színű, orsókra tekert fonalak csüngtek alá a tükrről.

Lényegében a szokásos utat kívántuk követni – egy vagy két év egyetem, aztán házasság, minél hamarabb, annál jobb. A ki nem mondott kihívás abban állt, hogyan őrizzem meg a szüzességemet mindaddig, míg Philip az ujjamra nem húzza a karikagyűrűt. Természetesen az első egyetemi évünk után.

Szentestére – ahogy szoktuk – felállítottuk a fát, Bing Crosby a *Silent Night*ot és az *Adeste Fideles*t énekelte a bűgő hangján, én meg anyám a karácsonyi süteményeket készítettük, ezúttal meg is sütöttük őket. Minden pontosan úgy zajlott, mint mindig, beleértve azt a tényt is, hogy apám szokás szerint este kilenckor hazatelefonált, hogy a stúdióban rendezett karácsonyi fogadás elhúzódik. Anyám emlékeztette rá, hogy Nolton atya egy órán belül bezárja a gyóntatószéket, márpedig az idén megígérte, hogy mindenképpen elmegy, és így mind a hárman meg tudunk áldozni karácsony napján. Miközben beszélt, anyám hangja egyre feszültebbé vált. Felhánytorgatta apámnak, hogy én kifejezetten azért nem gyóntam meg korábban, hogy együtt

mehessek vele; apa és lánya, együtt. Igazság szerint kötélnek álltam, hogy én legyek az ütőkártya a játszmájukban, remélve, hogy idén minden a forgatókönyv szerint fog menni.

Vártunk. Kilenc harminc. Anyám a kezét összekulcsolva ült a helyén, és az órára meredt, én meg rettenetesen haragudtam mindkettőjükre. Tudtam előre, hogy mi fog történni. Apám kilenc negyvenötre fog hazaérni, csikorgó kerekkel beáll a kocsifelhajtóra, torkaszakadtából rikkant majd, hogy azonnal szálljak be az autóba, és már robogunk is a dombról lefelé, a Szent Ambrus-templomba. Persze részeg lesz, én meg az ujjaimat összefonva imádkozom majd, remélve, hogy visszafelé fogunk nekimenni valaminek, miután a pap már feloldozott minket.

Vajon mi tartotta őket össze? Anyám a finom vonásaival és a hatalmas szemével gyönyörű nő volt; bármelyik férfi belehabarodott volna. Kezdetől fogva érzékeltem a kettőjük közötti gyengéd, érzéki köteléket, bár nemigen tudtam volna szavakba önteni a viszonyukat. Számtalanszor rajtakaptam apámat, amint anyámat lesi a konyhában, vidáman tereferél, miközben majd felfalja a pillantásával, a bőrre tapasztja a tekintetét, a tarkójától a karcsú kezéig, miközben ő kitálalja a péntek esti sajtos makarónit. De az eltérő életritmusuk, személyiségük, meggyőződésük... – amikor veszekedtek, úgy éreztem, mintha elszabadult villanyvezetékek kígyóznának sziszegve a levegőben. Az én feladatom pedig az volt, hogy kitérjek

előlük.

– Jesse, iparkodj! – Éktelen fékcsikorgás, hajszálpontosan, ahogy előre sejteni lehetett. Felkaptam a kabátomat, és futottam, ahogy csak a lábam bírta. – Ügyes kislány! – jegyezte meg apám vigyorogva.

Végig az ülésbe kapaszkodtam, igyekeztem nem nézni az utat, miközben vadul száguldottunk a templom felé. Mi haszna volt, hogy próbáltam megérteni a szüleimet? Magam sem voltam tisztában vele. Talán természetes következmény volt, hogy két ilyen zűrzavaros ember kapcsolata arra van kárhóztatva, hogy óhatatlanul ellentmondások kusza halmazába torkolljon. Talán ez nem is volt annyira szörnyű. Felidéztem az Ingrid által játszott szerepeket, és hogyan sugárzott át rajtuk a saját lényé, bárkit alakított is. Önmagában már az is megnyugtató volt, hogy rágondoltam.

– Ingrid részt szokott venni ezeken a karácsonyi partikon? – kérdeztem apámat, amint enyhén megpördülve beálltunk egy üres helyre a parkolóban.

– Tavaly ott volt – felelte. – Most viszont Olaszországban van. Biztosan szomorkodik a *Szent Johanna* miatt. *A Baktérió alatt* sem aratott sikert. Két bukás egymás után...

Ismerős dobogást éreztem a szívem tájékán. Fogalmam sem volt, hogy tudta bárki is úgy nézni a *Szent Johannát*, hogy közben ne essen eksztázisba. Annyi ártatlanság tükröződött Johanna arcáról, amint felnézett az égre, és Isten szolgálatába ajánlotta magát. Egyedül Ingrid tudta

ennyire hihetővé tenni őt, felülemelkedve minden korláton. Megszilárdította bennem az elszántságot, hogy jó leszek... Kivéve talán, hogy nem utasítom vissza Philip közeledését.

– Egyszerűen nem tudom elképzelni, hogy vannak olyanok, akiknek nem tetszenek a filmjei – fejtetem ki.

Apám laza, felszabadult mosolyt vetett rám.

– A sajtósa hálás ezért a megjegyzésért.

Ráeszméltem, hogy talán nem is kíván beavatni, mi történik valójában, hacsak rá nem kérdezek egyenesen. Ami rossz volt Ingridnek, az rossz volt neki is, amiből következően rossz volt a családnak is. Hirtelen idegesség fogott el. A szájából lógó cigarettára böktem.

– Azzal nem jöhetsz be a templomba.

– Ez úgy hangzott, mintha anyádat hallottam volna. – Elnyomta a cigarettát a hamutartóban. Váratlanul átkarolta a vállamat, és az alattunk elterülő város szikrázó fényekre mutatott. – A Szent Annából nézve minden egyszerűnek tűnik, ugye? Csak kövesd a szabályokat, és minden rendben lesz – mondta.

– Valahogy úgy. – Tétováztam, de aztán folytattam: – Mi történik Ingriddel? Tényleg együtt van Roberto Rossellinivel?

– Jesse... – Úgy látszott, mintha apám keresné a szavakat. – Ingrid továbblépett.

– Úgy érted, hogy Stromboli szigetére költözött?

– Ezek szerint olvastad a gondosan megkomponált sztorit a *Photoplay*ben?

– Igen.

– És rokonszenvesnek találtad?

– Igen. – Nyeltem egyet. Talán Teresa Mary nővérnek nem vallottam volna be, de apámnak nyugodtan elmondhattam.

– Remek. Ez volt a terv. – Kiszállt az autóból, és a járdán várt rám, hogy csatlakozzam hozzá. Még a parkoló lámpáinak a halvány fényében is kivehettem az új barázdákat az arcán.

– Az a sziget, Stromboli... Valóban olyan veszélyes? – érdeklődtem.

– Attól függ, hogy Rossellini filmje mennyire lesz jó. De egyébként igen, silány kis szigetecske egy működő tűzhányóval, amely bizony sok zűrt okozhat. – A karójára pillantott. – Na, szedjük a lábunkat! Értünk oda, mielőtt még bezárnak!

Sikerült. Mi voltunk az utolsók, akik meggyóntak.

Stromboli.

Később, már félálomban, élve hazaérve, és feloldozva a vétkeim alól, megvilágosodott előttem, hogy még a nevét sem kedvelem annak a szigetnek. Kiejtve úgy hangzott, mint valami tompa káromlás, nem pedig mint egy festői sziget romantikus neve. Vagy talán csak az volt az oka, ahogy apám kiejtette, mélyen leszívva a cigarettafüstöt, majd úgy köpve ki a sziget nevét, mint valami megemészthetetlen húscafatot.

Anyám sápadtan állt az ajtóban, amikor a karácsonyt követő napon hazaértem. Apám a konyhában állt, háttal

nekem, a konyhapulton lévő telefon fölé görnyedt, halk, feszült hangon, kurtán válaszolgatott valakinek.

– Oda akarják küldeni – közölte az anyám zaklatottan. – Félórával ezelőtt jött haza, miután közölték velem, hogy kezdjen el csomagolni, mert utazik Olaszországba.

– Szeretne beszélni veled, Jesse. Kérlek, ne izgasd fel magad...

Mindketten összeresztünk, amikor apám dühösen lecsapta a kagylót.

Besurrantam anyám mellett, nem akartam többet megtudni.

– Jesse, ülj le!

Apám magánkívül volt. Bementem a konyhába, és helyet foglaltam vele szemben; borzasztóan kimerültnek látszott. Az utóbbi években oly sokszor ültünk így az asztalnál – én a házi feladatommal bajlódtam, apám meg kitartóan magyarázta az egyenleteket és a bonyolultabb matematikai megoldásokat, segített a történelemleckék megírásában, úgy adta elő az eseményeket, hogy azok értelmet is nyerjenek. Mindig is azt gondoltam, hogy ő a legokosabb ember a világon.

– Felfogtad, hogy mi a helyzet, igaz, Jesse?

– Azt hiszem.

– Talán túl gyorsan peregnek az események.

Nem voltam biztos benne, hogy mire céloz, de azért bólintottam.

– És mi a véleményed? Továbbra is a hősödnék tartod őt?

– Én... – Most erre mit válaszoljak? A „hős” egyszeriben

olyan gyerekesen hangzott. Hiba lett volna továbbra is rajongani érte? Boldognak látszott a *Photoplay*ben megjelent fotókon. Egyáltalán nem egy bukott nő benyomását keltette bennem. Ennek ellenére továbbra is el voltam kenődve.

Apám elmosolyodott, mélabú csillant meg a szemében.

– Magad sem tudod – mondta. – És mit éreznél, ha egyszer csak beismerné, hogy tévedett, és visszatérne a férjéhez meg a gyermekéhez? Megbocsátanál neki?

– Sokkal jobban érezném magam – válaszoltam.

– Akkor ugye most már érted, hogy miért küld utána a stúdió?

Értettem. De hogyan fogja meggyőzni, hogy jöjjön haza?

– Mit akarsz neki mondani? – kérdeztem.

– Megpróbálok az eszére hatni – felelte. Továbbra is állva maradt, szemmel láthatóan képtelen volt egy helyben ülni, aztán elkezdett fel-alá járkálni. A homlokán izzadságcseppek csillogtak. – Megértetem vele, hogy mit dob el magától: karriert, egy halom pénzt. Te mit gondolsz?

Apám kíváncsi volt a véleményemre.

– Szerintem ennyi nem elég – kockáztattam meg. – Esetleg add a tudtára, hogy nagyon sok ember szemében ő egy igazi hős, például az olyan fiatal lányokéban, mint amilyen én is vagyok. Mondd meg neki, hogy mindannyian olyanok szeretnénk lenni, mint ő...

– Ez túl nagy falat. Nehezen érzékeltethető.

– Ha beszélhetnék vele, elmondanám neki, hogy... – Haboztam, hogy folytassam-e; észrevettem, hogy apám

abbahagyta a járkálást. – Vigyél el magaddal! – tört ki belőlem. – Segíthetnék.

– Nem tehetem, Jesse.

– Miért nem? – Most már dadogtam az izgalomtól. Tökéletesen helyénvaló ötlet volt: megértettem, hogy én vagyok apám igazi szövetségese. Egy kaptafára járt az agyunk, hasonló gondolatok jutottak az eszünkbe, remek kis csapatot alkothatnánk...

– Szó sem lehet róla! – Anyám ijedt hangja keresztülhasított a levegőn. – Ez nem olyasmi, amit egy hozzád hasonló korú teremtéstől el lehet várni.

Apám megpördült, és ugyanolyan élesen válaszolt. Anyám ellenállása elég volt ahhoz, hogy ezt hozza ki belőle.

– Ingrid szereti Jesset – szögezte le. – Könnyen meglehet, hogy Jesse emlékeztetné arra, mit jelent, ha valakit piederstálra emelnek, eszébe juttatná azokat az embereket, fiatalokat és időseket egyaránt, akik csodálják és tisztelik ebben az országban. Talán még a lánya utáni sóvárgását is fokozná benne...

– És mi a helyzet Piával? A saját lányával? Ha valaki, akkor ő biztosan képes lenne megváltoztatni Ingrid elhatározását, nem? – Anyám az ajtófélfába kapaszkodott, mintha attól félne, hogy magával ragadja egy pusztító fergeteg.

Apám megrázta a fejét.

– Lindström nem egyezne bele, hogy Pia találkozzon Ingriddel.

– Ez rettenetes! – szakadt ki belőlem. – Pia biztosan

szörnyen magányos. Hogy lehet egy apa ilyen hidegszívű?

– Már befejezték annak az ostoba filmnek a forgatását Strombolin. Csupán néhány napig lennénk ott.

– Ez örültség! – ripakodott rá anyám. – Ez a te munkád, nem a lányodé.

– A stúdió mindenbe belemenne, amit csak kérek, ha az segítene visszahozni Ingridet oda, ahová tartozik. – Tudomást sem véve anyámról, felém fordult, a tekintete valósággal lángolt a lázas izgatottságtól. – Vág az eszed, mint a borotva, Jesse. Készen állsz a feladatra?

– A legteljesebb mértékben.

– Sajnálom, hogy tönkreteszem a karácsonyi szünidődet.

– Ó, semmi baj, egyáltalán nem zavar! – Bevett a csapatba, és én valósággal szédültem a mámortól. Igen, partnerek voltunk ebben a vállalkozásban, és ha anyámnak nem tetszett, arról nem mi tehattünk. Ő túl nyúl szívű volt ahhoz, hogy belevágjon valami vakmerőbe. Ám Kathleen el lesz ragadtatva, ebben biztos voltam. Lehetséges, hogy túlságosan is ragaszkodtam a szabályokhoz, de gyáva azért nem voltam.

Apám ismét odafordult anyámhoz, akinek az arca olyan volt, mintha agyagból formázták volna meg.

– Vannie, itt már javában fenik a késeket. Rengeteg ember elveszíti az állását, ha Ingrid Rossellinivel marad – mondta, majd rövid szünetet tartott. – Talán még én is. Kérlek, értsd meg!

Erre anyám a legfurcsább dolgot mondta, amit valaha is hallottam tőle.

– Elveszítem őt – suttogta. – Teljesen a tiéd lesz.

Apámmal egymásra meredtünk. Anyám a hátam mögött állt, némán, mint egy szobor. A nappaliból behallatszott Bing Crosby hangja, és tudtam azt is, hogy az ablakfülkében felállított karácsonyfa lámpái kékes fénnel ragyognak, mint mindig. Az idén is egy csomó díszet raktunk a fára, és én csak egyet törtem el a csillámló dekorációk közül. Ahogy szoktam. Minden a régi volt.

De nem egészen.

TIZEDIK FEJEZET

Los Angeles és Stromboli, 1949

Aznap este nyolc óra körül egy fekete, a stúdió által küldött limuzin gördült fel kecsesen a kocsifelhajtónkra. A sofőr az autóban maradt, még a motort sem kapcsolta le, miközben a szüleimmel – a teraszra vezető lépcsőn várakoztunk – kinyitottuk az ajtót, és beültünk. Emlékszem, szorosan fogtam anyám legkisebb Samsonite bőröndjét, a fejemben gyors leltárt készítve, hogy miket pakoltam be – szoknyát, vastag pulóvert, frissen mosott melltartót... Némi fejtörést okozott, vajon az eszeveszett kapkodásban tettem-e be Kotex tisztasági betétet. Sosem lehet tudni, talán korábban megjön a menstruációm, mi meg már teljes gázzal robogunk a repülőtér felé.

– Anyu... – suttogtam.

Megszorította a kezem. Éreztem, ahogy a bőre megfeszül a törékeny csontjain.

– Beraktam néhányat – nyugtatott meg. – Amúgy is felesleges aggódnod, Olaszországban is vannak drogériák.

Szentül meg voltam győződve arról, hogy megint heves fejfájással küzd, mégis ragaszkodott hozzá, hogy kikísérjen minket a repülőtérre, amitől hatalmas kő esett le a szívemről. Ennek a szédítő utazásnak a súlya kezdett

elviselhetetlenné válni.

– Nevetséges ötlet magaddal vinni Jesset. Egy őrült világba és egy őrült szituációba rángatod bele – tiltakozott anyám.

– Ez az a világ, amely fedezi a drága egyházi iskolájának a költségét – vágott vissza apám.

Hogy mi értelme volt a meghökkentő utunknak? Őszintén? Az apám kész volt kétségbeesett kísérletként bármit elkövetni, hogy kiragadjon Ingrid Bergmant Roberto Rossellini karmai közül, és visszalopja a színésznőt az őt bálványozó amerikai közönség szívébe. Miért? Mert tisztában volt vele, hogy ha nem csábítja vissza, ugyanez a „rajongó” közönség élve fogja darabokra tépni Ingridet. Megértettem az igyekezetét, és anyám tekintetében is észrevettem a növekvő felismerést, hogy mi forog kockán számunkra. Ha Ingrid Bergman elveszíti a követőit, apám is búcsút inthet a leghíresebb és a legtöbb hasznot hajtó kliensének.

A repülőgépünk, egy széles törzsű, ezüstszínű Pan Am Constellation a kapunál várakozott; roppant erőteljesnek és biztonságosnak látszott. Elbúcsúztunk anyámtól, és elindultunk felfelé a lépcsőn. Egy tengerészkek egyenruhát és magas sarkú cipőt viselő légikisasszony üdvözölt minket mosolyogva, és a kezünkbe nyomott néhány fényes képeslapot, amely a repülőgépünkről készült.

– Hogy megszothassák az útjukat a barátaikkal... – mormolta az orra alatt.

Alattunk, az aszfalton jól öltözött férfiak és nők kis csoportja verődött össze, vigyorogva fogták egymás vállát, miközben egy másik stewardess fotót készített róluk. Úgy tűnt, hogy mindenki szabadságra utazik, de elég volt egy pillantást vetnem apám komor arcára, hogy annak tekintsem ezt az utat, ami valójában volt – halálosan komoly küldetésnek.

Mielőtt beszálltam volna a gépbe, még egyszer visszafordultam, és láttam, hogy anyám továbbra is ott ácsorog a kapunál. Hirtelen belém mart a bűntudat, hogy ő nem jöhetett velünk erre a kalandos vállalkozásra, ezért utoljára még integettem neki. Elmosolyodott, és pusztit dobott felém; a mozdulata felidézte bennem annak emlékét, amikor még kisgyerek voltam, és ő szappanbuborékokat fújt a levegőbe, hogy mulattasson. Esetlenül viszonoztam a gesztusát, majd megkerestem az ülőhelyemet, és vártam, hogy az óriási hajtóművek dübörögve életre keljenek, és elröpítsenek minket az ismerős környezetünkből.

Nem ez volt ez első repülőutam, és egy kicsit zokon is vettem, amikor a légikísérő azt feltételezte, hogy most repülök először; a vacsora viszont igazán impozáns volt, sült rák fehér porcelántálon felszolgálva, a kólámhoz meg kristály poharat kaptam. Apám egyik cigarettáról a másikra gyújtott, akárcsak a többi utas. Pár órán belül halvány ködfátyol borította be a kabint. Talán hogy a füst ne szűrje tovább a szemem, vagy a Constellation hajtóműveinek a mennydörgő rázkódása miatt, mindenesetre álomba szenderültem, és még akkor sem ébredtem fel, amikor

leszálltunk üzemanyagért.

A Fiumicino repülőtéren két szigorú tekintetű, nyitott galléros inget viselő férfi üdvözölt minket – az egyik nyakában aranylánc lógott.

– Szakmabeliek – súgta oda sebtében apám, amikor megkérdeztem, kik ők; előttünk haladtak, hosszúra nyújtották a lépteiket. Apám dühösnek látszott.

– Hová visznek minket?

– Előbb Nápolyba repülünk, ami nem nagy út, onnan meg komppal megyünk tovább arra az átkozott szigetre. Rossellini visszahurcolta magával Ingridet Strombolira valami stábrendezvényre. Ha azt feltételezi rólunk, hogy nem eredünk a nyomába, óriásit téved. A repülőtérrel egyenesen a kikötőbe hajtunk, ott felszállunk a hajóra, hogy elvigyen minket a kibaszott szigetre.

Nem kért bocsánatot a káromkodásért, amitől egyszerre a világ dolgaiban jártasnak éreztem magam, ugyanakkor meg is ijedtem. Gyors pillantást vetettem rá. Ráfért volna a borotválkozás.

A nápolyi repülőútról jószerivel semmi sem maradt meg bennem. Bezzeg a rémisztő száguldásról a város keskeny, kanyargós utcáin, míg el nem értük a kikötőt! Utcai árusok mellett suhantunk el, fehér sisakos közlekedési rendőröket kerülgettünk, akik a magas emelvényükön piruettezve próbálták irányítani a forgalmat, feltartott karjukkal vezényelve, a testüket kihúzva, mintha karmesterek lettek

volna. A kísérőink rájuk sem hederítettek. Én az ajtókilincsbe kapaszkodtam, és csalódottan vettem tudomásul, hogy szinte semmit sem láttam Rómából. Legalább a Vatikánra vethettem volna egy pillantást, mielőtt a lángoló roncsok között végezzük valahol!

Végül épségben megérkeztünk a kikötőbe. Szorosan fogtam a bőröndömet, miközben felléptünk a fedélzetre; bíztam benne, hogy nem leszek tengeribeteg. Nem lettem. Ellenben nem sokkal azután, hogy felszedték a horgonyt, és kihajóztunk a Tirrén-tengerre, éreztem, hogy megjött a menstruációm. Minden erőmmel azon voltam, hogy ne kezdjek el sírni, mivel tudtam – kérdeznem sem kellett –, hogy Strombolin nincs drogéria.

Egyszer csak felbukkant előttünk a sziget: egy különös, fekete földdarab, amelyet egy hegy uralt – nem is annyira hegy, mint inkább egy hatalmas, vészjósló tűzhányó. Korábban nem tudatosult bennem, hogy egy vulkán áll a szigeten. És most ott volt, teljes valójában, mint valami szörnyeteg, lustán vonagló lávahurkákat okádva ki magából a kráter pereme fölött, a szívbajt hozva rám.

– Sose aggódjon! – nyugtatgatott a kapitány, de barátságos olasz kiejtése sem tudta megtörni a felkavaró látványt. – 1930 óta nem volt nagyobb kitörés. Nincs mitől félni.

– Miért olyan sötét színű a föld? – érdeklődtem.

– A legutóbbi kitörés hamujától. Mindent feketére festett, a tengerpartot és a sziklákat egyaránt. Más meg nemigen van a szigeten.

Szorongva álltam egyik lábamról a másikra, azt kívánva,

bárcsak otthagyná apám a stúdió képviselőit – bárkik legyenek is –, akikkel láthatóan heves perlekedésbe keveredett, és ott strázsálna mellettem, mialatt kikötünk. A fekete földnyelvet bámultam, azon merengve, hogy lehet itt, ezen a sivár és kietlen szigeten Ingrid Bergman, az én hőn imádott Ingridem, és mit is kellene csinálnom.

Arról nem is beszélve, hogy honnan szerezzek Kotexet.

Zárkózott arcú olaszok kis csoportja várt ránk a mólón. Elvették tőlünk a csomagjainkat, váltottak néhány rejtélyes szót apámmal, majd biccentettek, hogy kövessük őket egy hosszú, pajtaszerű épülethez vezető ösvényen; a hombárt fémzsindelyek fedték, amelyek minden egyes szellőzésre hangosan zörögtek. Bizonytalanul bújt meg a hegyoldalban, mintha bármelyik pillanatban lebucskázhatna.

– Ott van az a rohadék – dünnyögte az orra alatt az apám.

Egy alakot vettem észre az ajtónyílásban. Már majdnem odaértünk, amikor a nap előbukkant a felhők mögül, és tisztán láthattam a kopaszodó, a bejáratnál szétterpesztett lábbal álló férfihoz tartozó nyughatatlan, jóvágású arcot. A vonásai élesen kirajzolódtak, a bőre barna volt a naptól, az ajka lustán mosolyra húzódott. Két kezét a csípőjére helyezte, a könyöke hegyesen meredezett oldalra. Mégsem ezek a részletek gyakorolták rám az első benyomást – hanem a belőle áradó energia. Jobban mondva nem is áradt, hanem valósággal szétvetette belülről.

Apám rendezte a vonásait, a tekintete számítóvá vált.

– Helyben vagyunk – mondta halkán.

Nem kellett kérdezni, anélkül is tudtam, hogy az ajtóban rostokoló férfi Roberto Rossellini.

– Ugye tisztában vannak vele, hogy túl későn érkeztek? – szólalt meg a férfi angolul, ahogy közeledtünk felé. A simogató, lágy kiejtése kellemes bizsergést ébresztett bennem.

– Túl későn? – kérdezte az apám, felvonva az egyik szemöldökét.

– Hogy megnézzék, hogyan forgattuk a *Strombolit*. Mert ezért jöttek, nem? – folytatta Rossellini. Színpadiasan felsóhajtott. – Jó hosszú út pusztán ezért, de maguk, amerikaiak mindig sietnek valahová. Néhány nappal ezelőtt befejeztük a munkát, és már be is csomagoltunk. De nem kell aggódniuk, ragyogóan ment minden. Jöjjenek, most ünneplünk! Fogyasszanak a finom olasz borainkból! – Félreállt, és behívott minket.

A dohányfüstös terem tele volt emberekkel, de a zömük inkább helyi falusinak tűnt, nem pedig tipikus filmes szakembernek – operatőrnek, producernek vagy színésznek. A férfiak elnyűtt, húzózsínórral ellátott nadrágot viseltek, a nők parasztszoknyát és keszkenőt. Eszembe jutottak apám szavai arról, hogy Rossellini csalafinta módon helybelieket használ a filmjeihez hivatásos színészek helyett.

Hirtelen valami piros villant a szemembe. Ingrid volt az, ugyanazt a szoknyát viselte, mint a *Photoplay*ben megjelent fotókon. Mosolygott és integetett; nagyon boldognak

látszott.

Apám is nyomban kiszúrta. Amint Rossellini elfordult, hogy néhány tréfás megjegyzést váltson egy helyi boltossal, apám szó nélkül megindult Ingrid felé, és magamra hagyott.

– Gabriel! – trillázta Ingrid pajkosan, amikor észrevette a közeledő apámat. – Isten hozott, drágám! Barátként jöttél, vagy bosszúálló anygalként?

Nem hallottam apám válaszát. Amikor eltűntek egy hátsó kijáraton, lopva Rossellinire pillantottam. Utánuk nézett, látszólag közömbösen, miközben egy pohár bort töltött magának.

Rettenetesen hiányzott már az alvás. Ám mindenekelőtt egy mosdóra volt szükségem.

– Toalett? – kérdezte halkán egy idősebb nő, együttérző tekintettel.

Bólintottam, és megmarkoltam az útitáskámat, egyre aktuálisabbá vált tartalmával együtt.

Sosem voltam hálásabb anyámnak, mint amikor behúzhattam magam után a kinti illemhely ajtaját, és előhalászhattam a bőröndből az egészségügyi betéteket, amelyek megmentettek a teljes megalázottságtól és kétségbeeséstől.

Ekkor a fületem megütötte apám hangja. A szavakat nem tudtam kivenni, de a belőlük kiérződő feszültség és düh megrémített. Kihez beszélt? Még mindig Ingriddel volt?

Amikor kiléptem, odakint várakozott, két keze zakójának a zsebébe süllyesztve, az arca hamuszürke.

– Mi történt? – kérdeztem.

– Azt hiszem, vége. Halott ügy. Jézusom, ennél rosszabb nem is lehetne. – Előkotort egy zsebkendőt a zsebéből, és megtörölte a szemöldökét. A keze reszketett.

Megrémültem. Még sosem hallottam így beszélni.

– Mire célszol?

– Ingrid azt mondja, hogy nem fog visszajönni. Teljesen belebolondult ebbe a fickóba, és mihelyt ennek híre terjed, neki lőttek. Nincs mód rá, hogy megvédjük önmagától.

– Hol van most? – kérdeztem.

Apám felmutatott a dombra, a hangja recsegni kezdett.

– Nem elég az otthoni boszorkányüldözés, most még ez is...

Azt hiszem, kis híján elfelejtette, hogy én is ott vagyok. Tanácstalan voltam, mit tegyek. Összehúztam a szemem, hogy lássak a naptól, és felnéztem a dombtetőre; egy piros folton akadt meg a tekintetem. Ingrid volt az, éppen letelepedett egy kiugró sziklára.

Apám a kikötő felé kémlelt.

– Menj, és egyél valamit a viskóban, Jesse! Szerezz magadnak egy szendvicset! Az a szemét Rossellini tartozik nekünk ennyivel. – Vett egy mély lélegzetet, szemmel láthatóan megpróbált erőt önteni magába. – Teszek még egy kísérletet, hogy észhez térítsem. Talán Rossellinivel meg tudnám értetni, hogy mit dob el magától Ingrid. – Elhallgatott, a tekintetével a tengert pásztázta. – Beszélek a kapitánnyal, hogy még egy darabig tartson ki. – Öles léptekkel elindult a kipányvázott hajó felé, amely fel-alá bukdácsolt a haragos vízen.

Engedelmeskedtem: elindultam a ház felé, miközben apám után bámultam. Éreztem, hogy hevesen ver a szívem; ott megy az apám, ez az erős, magabiztos férfi, aki napfénnel töltötte be az életemet. De nem, ez nem ő volt, hanem valaki más – egy riadt ember. A félelme engem is elért, a csápjaival mindkettőnket körbefont.

Megtorpantam, és felpillantottam Ingridre. Izgatott magabiztosság áradt szét bennem. Lehet, hogy tudok segíteni. Megfordultam, és felrohantam az emelkedőn.

Egy sima felületű sziklán ült, piros szoknyája szétterítve. Enyhe fuvallat borzolta a haját, a kezében kötőtű. Bágyadt mosollyal üdvözölt.

– Szia, Jesse! Láttalak a házikó ajtajában, amikor bejöttél a papáddal. Még mindig Shakespeare-t tanulsz?

Ezek szerint emlékezett rám.

– Senki sem tudja úgy életre kelteni Portiát, mint ön.

– Köszönöm. De nem azért tettél meg ilyen hosszú utat, hogy ezt elmondd nekem. Sajnálom, hogy feleslegesen jöttetek ide. – Az ujjai olyan fürgén jártak, hogy szinte összemósódtak a szemem előtt.

Mit válaszolhattam volna? Mit kellett volna tennem?

– Én is kötök – jegyeztem meg. – Egy pár zoknit a barátomnak.

– Ejha! Már olyan idős vagy, hogy fiúbarátod legyen?

– Az Aquinói Szent Tamásba jár. Ő az iskola kosárlabdacsapatának a kapitánya. – Mi a fenéről fecsegek itt összevissza? Hogyan segíthetnék ezzel apámnak?

Ingrid abbahagyta a kötést, és lassan az ölébe eresztette a

két kezét.

– Tudom, hogy miért vagy itt.

Muszáj volt cselekednem.

– Miss Bergman, ön az én hősöm, amióta csak az eszemet tudom. Nagyon sokat jelent számomra, annyi mindent tanultam...

– Például mit?

– Jóindulatot és kedvességet. Szeretetet és nemeslelkűséget meg hősiességet...

– És nem tudnál semmit sem ezekről az erényekről, ha nem láttál volna „engem” a filmvászonon?

– Ön jelentős mértékben belejátszott. Eljött az iskolánkba, büszkévé tett minket: tökéletes, szent életű apáca volt. Önt mindenki szereti.

Nagyot sóhajtott.

– Ó, Jesse! Nem vagyok szent, csupán egy hétköznapi nő. Ne várj túl sokat a hőseidtől!

Nem tudtam, mit feleljek. Úgyhogy akaratlanul is kibuggyant belőlem, ami ott lapult a fejemben és a szívemben.

– Kérem, jöjjön vissza! – esdekeltem. – Szomorú dolog, hogy véget ért a házassága, de az emberek meg fogják bocsátani. Szükségünk van önre.

– Nem és nem! – Ingrid hirtelen felpattant, ingerültnek látszott. – Emberek, hát nem veszitek észre, hogy mit csináltok? Arra kértek, hogy teljesítsem be a vágyaitokat, de én nem vagyok rá képes! Én nem vagyok sem apáca, sem szent, én a saját életemet élem, nem a tiéteket!

Emberek?! Kába voltam a döbbenettől. Ki ez a nő? Az arca vöröslött, a két kezét összeszorította. Egy árva szót sem tudtam kinyögni. A kötése a földre hullott.

Lenyúlt érte, és felkapta.

– Felfigyeltél rá, hogy mit kötök, Jesse?

Közelebbről is megnéztem. Egy parányi ruhadarabot láttam magam előtt, leginkább egy pulóverre hasonlított, és kék fonalból készült. Egy pulóver – babapulóver.

Elborzadva néztem a szemébe. Ez lehetetlen.

– Igen, ez az, aminek látszik – közölte a fel nem tett kérdésekre válaszolva. – Tolmácsold az apádnak, hogy komolyan gondoltam, amit mondtam: elkésett a rimánkodásával. És most menj! Hagyjatok magamra, mindketten! – Egyik kezét védőn emelte a kidudorodó hasa fölé.

Csak bámultunk egymásra, közöttünk eltérő élettapasztalatok tátongó hasadéka. Azzal tisztában voltam, hogy lányok is bajba keverednek. Megesett néhányszor, hogy egymás között kuncogtunk, és az ujjainkon számoltuk a hónapokat, amikor egy lány egyik napról a másikra eltűnt az iskolából, és vissza sem jött, vagy jobb esetben férjhez ment sebtében egy kismise keretében, a szokásos fehér fátyolban és ruhában, a szülők jelenlétében. De ez más volt. Házasságon kívüli baba, amelyről a nyilvánosság is tud? Innen már nincs visszaút. Ingrid Bergman számára sem. De mi van, ha talán mégis? Először tapasztaltam meg azt aényt, hogy örök érvényű igazságok gellert kaphatnak, és bonyolulttá válhatnak a való életben. Nem létezett

áthatolhatatlan fal, hogy megvédje őket, nem volt semmiféle gépezet, amely megvilágította volna a jót, és félretaszította volna a rosszat, miként semmi sem garantálta, hogy a hitek és az értékek szilárdan megőrződnek.

– Én továbbra is csodálom önt – nyögtem ki.

– El tudom képzelni, milyen nehéz most ezt mondanod.

– Nem. Nem igazán. Én... nem is tudom. – Iszonyúan szenvedtem, hogy megemésszem a történeteket.

– Az ég szerelmére, élvezd a filmjeimet, és legyen annyi elég! – horkant fel. Hátrasimította a haját, a szemében szomorúság tükröződött.

Semmi sem jutott eszembe, hogy mit mondhatnék még, így hát a könnyeimmel küszködve feladtam a harcot.

– Jesse, valószínűleg többé nem látjuk egymást – folytatta.

– De tudnod kell, hogy boldog vagyok. Azt csinálom, amit csinálni szeretnék, és azt az életet élem, amelyet élni akarok, és ha ezen Mary Benedict nővér felháborodik, engem az sem érdekel.

Az emlékeim rejtett bugyrából hirtelen előbukkant *A Szent Mary harangjai* apácájának a szenvedő képe, amint az égre emelve a tekintetét imádkozik, és arra kéri Istent, adjon neki erőt, hogy elviselje, hogy elküldik a szeretett iskolájából. Vajon ő elítélné Ingridet?

– Nem, biztosan nem háborodna fel – motyogtam.

De Ingrid már nem figyelt rám.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Stromboli és Los Angeles, 1949–1950

Amikor visszatértem a házikóba, valaki raviolit nyújtott felém egy tányéron, de nem volt étvágyam. Zsibbadtan vártam apámat, hogy beismerje a vereséget, és elhagyjuk a szigetet. Kimentem, és leültem a lépcsőre; figyeltem, hogyan tompulnak a fények az idő múlásával a borongós hangulatú sziget fölött. Micsoda egy rideg, kopár hely! Semmi ígéretes nem volt benne. Hogyhogy nem látta ezt Ingrid?

Végre megpillantottam apámat, az emelkedően kanyargó ösvényen állt, ezúttal Ingrid és Rossellini társaságában. Nem hallottam, hogy miről beszélgetnek, de amikor láttam, hogy Rossellini kézfogásra nyújtja a kezét, ám apám hátat fordít neki, rögtön megértettem, hogy hamarosan távoznak.

A domb aljánál találkoztunk. Teljes szívemből azt kívántam – és erről álmodoztam –, hogy én legyek az, aki megmenti Ingridet, és akinek az esdeklése elrendez mindent, újra boldoggá és derűssé varázsolja az apámat. Ám Ingrid terhes volt, ami azt jelentette, hogy mindennek vége, mert csak egy gyors házasság oldhatná meg a kialakult helyzetet, Ingrid azonban nem tud férjhez menni, ugyanis nem vált el. A legszívesebben elsírtam volna

magam. Hiába elemezgettem, mi számít halálos bűnnek, és mi nem, már semmi sem segített.

Csak álltunk csöndben.

– Szóval... te is tudod, hogy terhes, ugye?

Némán bólintottam.

– Megpendítettem, hogy vannak módszerek, amelyekkel el lehet intézni az ilyesmit, de már túl késő. – Hadarva beszélt, fásult hangon. – Egyébként is teljesen elvakította ez az olasz.

El sem hittem, hogy ezek apám szavai. Abortusz. Abortuszt emlegetett.

– Papa... – Egészen kicsi korom óta nem hívtam papának.

Hunyorított, mintha hirtelen ráeszmélt volna, hogy ki vagyok.

– Felejtsd el! – mormolta. A kikötő felé bökött a fejével, ahol egy napbarnított olasz tengerész a bőröndjeinket cipelte vissza a hajóra. – Indulunk haza – fűzte hozzá.

Felléptem a fedélzetre, és visszanéztem. Ingrid és Rossellini továbbra is ott álldogáltak a domboldalban, a rendező átkarolta Ingrid vállát, mintegy kinyilvánítva egymás iránti szerelmüket. Ha egy film ezzel a jelenettel fejeződne be, akkor boldog vége lenne. Ők ketten, háttérben a még mindig kék éggel, már csak a kamerák hiányoznak...

Kinyitottam a szemem. Ez a valóság.

Egyáltalán, mit keresnek itt? És ezután mi lesz apám munkája?

– Induljunk! – adta ki a parancsot a kapitány. A motor prüszkölve felberregett, és már szeltük is a hullámokat.

Ameddig lehetett, visszabámultam a szigetre, nézve, ahogy Ingrid és a szerelme alakja egyre zsugorodik, majd végleg eltűnik a messzeségben.

Apám egyfolytában a telefonált a római repülőtéren. Összekuporodtam egy széken, magamra terítettem a dzsekimet, és megpróbáltam elszundítani; apám eszmecseréiből csupán foszlányok jutottak el a tudatomig. Tényleg hálátlan ribancnak nevezte Ingridet? Nem, az lehetetlen. Hallottam, amint azt hajtogatja, hogy a stúdiónak mihamarabb le kell nyomnia a filmszínházak torkán a *Strombolit*, ugyanakkor el kell titkolniuk Bergman terhességét, ameddig csak lehet. Csak mondta és mondta és mondta, a szavai egy idő után belegabalyodtak az álmaimba, mint a legyek a pókhálóba.

– Ez bizalmas információ – közölte az egyik legbefolyásosabb hollywoodi stúdiófőnöknek. – Szükségem van a segítségedre. Gyorsan kell cselekednünk, hogy időben készen legyünk nyilvánosságra hozni: parázsló szerelem, tragikus szerelem, amit akarsz. Már dolgozik is rajta egy csapat.

Aztán újra felfigyelt rám. Mit is akartam vagy vártam volna tőle? Nem igazán tudtam, azt az egyet leszámítva, hogy vissza szerettem volna kapni az én fesztelen, életvidám apámat.

Hosszú órákkal később már csaknem otthon voltunk. Rám tört a köhögés, valószínűleg megfáztam. Áttörtünk az alacsonyan tornyosuló felhőrétegeken, és végre-valahára, egy nyomorult pillanattal sem korábban a kelleténél, a szemem elé tárult a Los Angeles-i nemzetközi repülőtér üdvözítő látványa.

– Ah, a fenébe! – dünnyögte az apám. Kikémlelt mellettem az ablakon, a sebesen közeledő betoncsíkra meredt. Nem kellett kérdeznem, hogy mi a baj. Alattunk több tucat pöttömnyi, egymást taszigáló, könyökkel lökdösődő és a gépünkre mutogató alak próbált kijutni a leszállópálya közelébe; kék egyenruhás rendőrök álltak sorfalat, hogy visszatartsák őket. A kerekek talajt fogtak, és gurulni kezdtünk az aszfalton. Nagy, kartonlemezből készült táblákat láttam, amelyeket papi fehér gallért viselő férfiak, fekete habitusba bújt apácák, háziasszonyok és hozzám hasonló korú serdülők tartottak magasba, erkölcstelennek, bűnösnek bélyegezve meg Ingrid Bergmant, aki szégyent hoz Amerikára...

„Komcsi!” „Menj vissza oda, ahonnan jöttél!” „Ribanc!” A mocskolódó kiáltások ordibálásba csaptak át, és egyre zajosabbá váltak, ahogy közeleedtünk a kapuhoz.

– Jézusom, ezek azt hiszik, hogy velünk utazik a gépen – hebegte az apám. – Ha itt volna, bizonyosan halálra köveznék.

Később megtudtam, hogy Howard Hughes, a nagy hatalmú Howard Hughes volt az, aki – miután megígérte apámnak, hogy tartja a száját – gondolt egyet, és

bizalmasan megsúgta Louella Parsonsnek, hogy mi a helyzet, mert arra számított, hogy a baba javítja majd annak az esélyét, hogy a *Stromboli* sikert arat a mozikban. Az persze meg sem fordult a fejében, hogy a húzása tönkretelheti Ingrid karrierjét, és több tucat ember állásába kerülhet.

Most már sírtam, feltartóztathatatlanul potyogtak a könnyeim.

– Haza akarok menni, kérek, most azonnal – könyörögtem apámnak a sűrűn ömlő könnyeim keresztül.

Egy várakozó limuzin hátsó ülésén húztam meg magam, míg apám nyilatkozott a sajtónak. Nem hallottam mindent, amit mondott, de méltatlankodó hangon beszélt: először azt hittem, hogy a támadásokat ítéli el, aztán ráésszméltem – növekvő elképedéssel –, hogy Ingridet pocskondiázza, felhánytorgatja neki, hogy mennyire megbízhatatlan, és egy csöppet sem érdekli, hogy cserben hagyja a rajongóit. A fülemre szorítottam a két kezem.

– Nem lett volna szabad magaddal vinned Jesset! – közölte haragosan anyám, és megragadta a kezem, amint betámolyogtam az otthonunkba. Továbbra sem tudtam gátat szabni a könnyeimnek.

– Nem hittem volna, hogy így alakulnak a dolgok – védekezett az apám. – Az az istenverte színésznő...

– Hallgattalak a rádióban, ahogy a repülőtéren

nyilatkozta. Megbélyegezted – szakította félbe az anyám. A hangja még sosem tapasztalt árnyalatot öltött. – Hogy tehetted? Hogy voltál képes úgy jellemezni, mintha valami boszorkány volna?

Apám elsápadt.

– Vannie...

– Mi ütött beléd, Gabriel? Komolyan ezt gondolod? Egyszerűen kihajítod őt is, és a hírnevét is a szemétdombra? Idáig jutottál? Mi Ingrid vétke, Gabriel? Az, hogy szerelmes lett?

Eltátottam a számat; ez volna az én vallásos, istenfélő anyám? Apám rámeredt, egyetlen hang sem jött ki a torkán. Valami furcsa, zavarba ejtő fájdalom áramlott közöttük, amelyben mindketten osztoztak.

– Úgy látom, túlságosan is elszabadultak a szenvedélyek – nyögte ki végül apám. Sarkon fordult, motyogott valamit, majd kibotorkált az ajtón, és behúzta maga mögött.

A szobámba rohantam, hogy menedékre leljek.

Furcsa, hogyan vésődnek be örökre bizonyos pillanatok az ember emlékezetébe. Ennek a mostaninak a lenyomata nyomban ráégett az agysejtjeim falára, és beleszövődött az egyház, a csillogás, a fekete szigetek és a szüntelen, pokolbeli, talmi Los Angeles-i napsütés emlékmorzsaínak mérgező egyvelegébe.

Korán és kíméletlenül jött a reggel. Felkeltem, és az volt az első dolgom, hogy felnyaláboljam a lapokat a bejárati

ajtónál. A *Los Angeles Examiner* öt centiméteres szalagcímben kürtölte világgá, amitől annyira rettegtem:

Bergman szerelemgyermeke

Gyakorlatilag az erkölcsi felháborodáson kívül nem volt más a címoldalon. Valósággal áradt belőle a rosszindulat, megtöltötte a levegőt. Biztos voltam benne, ha kidugom a nyelvem, érzem a sav maró hatását.

Az összehajtott lap alsó részén az Erkölcs Légiója fejezte ki az iszonyodását és a megbotránkozását; mellette interjút közöltek Francis Doyle érsekkel. A napnál is világosabb volt, hogy kedvét leli a felkínált lehetőségben a bűnös elítélésére, és nem is vesztegette az idejét. „Ez a bűnben élő nő mindnyájunkat becsapott” – dörögte. A belső oldalon ismertették a bostoni *Pilot* szerkesztőségi cikkét, amely fennhangon hirdette: „Ez magának a sátánnak a műve.” Ingrid Bergman „nyíltan és szemérmetlenül megsértette Isten törvényeit”.

Most már jobban megértettem azokat az embereket, akik elárulva érezték magukat. Amerika szerette Ingridet; az egyszerű amerikaiak imádták őt, és a személye védőréteget képezett a filmipar számára. Mihelyt ez szertefoszlott, a rászedett farkasok nyomban rávetették magukat a prédára.

A következő reggel anyám egyedül, előregörnyedve ült a reggelizőasztalnál, puha, rózsaszínű köntöse nemtörődöm

módon megkötve. A homlokát tapogatta. Biztosra vettem, hogy amint kiteszem a lábam, öt percen belül ismét az ágyban lesz. A gyomrom görcsbe rándult – nem tehettem semmit.

Mindenesetre már odakészített nekem egy pohár narancslevet és egy csokoládés fánkot egy tányéron. A kávéskanál alatt ropogósra vasalt textilszalvéta díszelgett. Felegyenesedett, próbálta összeszedni magát. A hangja higgadtnak tűnt.

– Tegnap este fáradt voltál, Jesse. Mi úgyszintén. Szeretnék biztosítani, hogy minden rendben van. Nehéz hét áll mögöttünk.

A szavai úgy hangoztak, mintha korábban letisztázta és elrendezte volna őket; azelőtt nem fordult volna meg ilyesmi a fejében. Csak egyetlen válaszadási lehetőséget hagytak számomra.

– Bizonyára – feleltem.

– Túlreagáltam a dolgokat – folytatta. – Az apád jó ember. De most meg van ijedve. Nem tudja, mi fog történni a stúdióban, de valamivel elő kell rukkolnia. Megértőnek kell lennünk.

Nem voltam kész arra, hogy szánalmat érezzek bárki iránt is.

– Igen, anya.

Az új félév két nap múlva kezdődött. Visszatérve a Szent Anna Akadémia befogadó, biztonságos és kényelmes

világába, hirtelen úgy éreztem, hogy a lábam rogyadozni kezd alattam – ugyanis az az intézmény, amelyre biztos számítottam, nem volt sem befogadó, sem biztonságos. A lányok kisebb csoportokba verődtek, és a válluk fölött lestek felém, amint az első órám helyszíne, a központi épületem felé baktattam. Senki sem mosolygott, mindenki elfordította a tekintetét. Végül is egyikük számára sem volt titok, hogy apám volt az, aki szégyent hozott az iskolánkra, mert összekapcsolta a nevét egy botrányos hollywoodi színésznővel. Louella Parsonsnek köszönhetően a Szent Anna rivaldafénybe került, és az egyházmegye lapja, a *The Tidings* is becsmérő hangnemben tett említést róla. A nyakamban éreztem a körülöttem megfagyott levegő hideg, nyirkos leheletét.

Kathleen az osztályterem előtt várt rám. Felpillantott, amikor felé közeledtem, és csöndesen azt mondta:

– Jesse, te nem vagy Hester Prynne.

– Mire célszol?

– Nem csináltál semmi rosszat. Húzd ki magad!

A legelviselhetetlenebb az volt, hogy senki sem szólt hozzám. Teresa Mary nővér a kápolna bejáratánál állt a szokásos katonás pózban, és árgus szemekkel figyelt minket, ahogy gyülekeztünk a reggeli misére, de mintha ő sem akarta volna észrevenni, hogy elfelejtettem befedni a fejem. Ezért legalább tíz rossz pont járt volna. Felháborodásra, sajnálkozásra, haragra számítottam a részéről – valamilyen megnyilvánulásra. Mi történik itt?

A pap ránk függesztette szigorú tekintetét, amint

benyomakodtunk a padosorok közé. Teresa Mary nővér nehézkes léptekkel végigvonult az ülőhelyek közötti folyosón, megállt előtte, lehajtotta a fejét; az arca lángolt. Furcsa módon törekenynek tűnt. Lassan térdre ereszkedett, suttogott valamit, amit nem lehetett érteni, majd felegyenesedett, és elfoglalta a szokásos helyét a padosorok előtt.

A pap megköszörülte a torkát.

– Most mindannyian imádkozni fogunk a mindenható Atyához, hogy bocsásson meg Teresa Mary nővérnek – közölte, majd megfordult, és hozzákezdett a miséhez.

Megbocsátás? Hogy lehettem ennyire ostoba? Teresa Mary nővért hivatalosan megszegyenítették, mert szégyen érte a Szent Annát. Hát persze, magunk közé fogadtunk egy erkölcstelen színésznőt. Doyle érsek ezt nem hagyhatta büntetlenül; hogy távol tartsa az érsekséget a gyalázattól, egyértelműen másfelé kellett terelni a botrányból fakadó következményeket. És ez a „másfelé” az én iskolám volt. Azzal, hogy mindannyian magasztaltunk egy bűnben élő színésznőt, a Szent Anna közössége kollektíven elkövette a dölyfösség vétkét.

Ez főbenjáró bűn volt, a büszkeség bűne.

Lehajtottam a fejem, mintha imádkoznék, a körmeimet beledöftem a tenyerembe, és reszkettem a dühtől.

– Vérzik a kezed – suttogta Kathleen, és oldalba bökött.

– Nem érdekel.

Később hirtelen ötlettől vezérelve elsétáltam a mellett a hely mellett, ahol annak idején elhelyeztük az iskolánkat

A *Szent Mary harangjai* forgatásának helyszínéként megjelölő emléktáblát. Most üres lyuk tátongott a helyén. Mégis mit vártam? Az emléktáblát kitepték a földből, és eltüntették valahová. Nem voltam meglepődve; miért is lettem volna?

Miss Coultrane egyedül üldögélt az asztalánál, amikor beléptem az osztályterembe. Addigra a kollektív büntudat terhe, amely tanórától tanórára egyre nyomasztóbbá vált, úgy nehezedett rám, mintha egy cementből öntött köpenyt viseltem volna.

– Kemény egy nap, biztos vagyok benne – jegyezte meg Miss Coultrane, és rám nézett a szemüvege fölött, amely folyton a gőgös orra nyergén pihent, legalábbis ez volt a benyomásom.

– Hol vannak a többiek? – kémleltem körbe.

– Lemondtam az órát, hogy kettesben készülhessünk a vitaversenyedre – válaszolta. – Bekerültél az állami döntőbe, és ha alaposan nekigyürkőzöl, akár meg is nyerheted, Jesse.

– Ki akarná most már, hogy én nyerjek?

– Jesse... – Miss Coultrane nagyot sóhajtott, habozni látszott, majd folytatta: – Tudod jól, hogy nem vagyok katolikus, de már húsz éve dolgozom apácáknak. A jó ég tudja, hogy miért. Egészében éve rendes emberek. De ez a kínszenvedés Ingrid Bergman miatt nevetséges. Rendkívül tehetséges színésznő, engem csak ez érdekel. A többi az ő dolga. A tiéd pedig az, hogy felkészülj a versenyre.

Éreztem, hogy önkéntelenül is kihúzó magam. Miss

Coultrane néhány keresetlen szóval megszilárdította a gerincemet.

A következő néhány hétben az élet odahaza furcsamód békésen vánszorgott előre. Vonakodva ugyan, de részt vettem egy, a város déli részén rendezett versenyen, amelynek a témáját könnyűnek tartottam: hátráltatta vagy előmozdította Truman elnök a lánya, Margaret karrierjét azzal, hogy bírálta a zenekritikust, aki szerint a fiatal teremtés nem is tud énekelni? Az érvelésben kidomborítottam, hogy a vita nyomán kibontakozó nyilvánosság – noha mindenki tudta, hogy a kritikusnak igaza van – nagyobb közönséget biztosított Margaretnek, mint ahányan egyébként kíváncsiak lettek volna rá. Miss Coultrane a lelkemre beszélt, hogy ne szalasszak el egyetlen vitalehetőséget sem; az állami döntőben igen nehéz ellenfelekkel kell felvennem a küzdelmet, és muszáj kihasználnom minden lehetőséget, hogy váratlan helyzetekben gyorsan forogjon az agyam.

Odaadtam neki a Stanfordra és a Benningtonra szóló felvételi kérvényemet, és megkértem, hogy írjon hozzá ajánlást. Szúrós tekintetet vetett rám a szemüvege fölött.

– Beszéltél Teresa Mary nővérrel? – kérdezte.

– Nem.

– És miért nem?

– Mert nem hajlandó ajánlást csatolni egyikhez sem, hacsak nem jelentkezem katolikus egyetemre.

Miss Coultrane visszafordult az asztal felé, felkapott egy tollat, és valamit felírt egy cédulára.

– Tessék! – mondta. – Töltsd ki a jelentkezési ívet erre az egyetemre, és én mindháromhoz írok majd ajánlást!

A cetlire pillantottam, amelyet a kezembe nyomott.

– Marymount Egyetem, New York állam, Tarrytown?! – Egy katolikus női egyetem.

– Elég messze van?

Vettem egy mély levegőt, és felszabadultan kifújtam.

– Igen, azt hiszem – feleltem.

Kimérten rám mosolygott.

– Jól van. Én is oda jártam. Nagyszerű intézmény, még akkor is, ha végül a Stanfordon kötsz ki.

– De hiszen ön nem is katolikus!

– A nagyapám, aki fizette a tandíjamat, viszont az volt.

A szüleim megkísérelték ápolni a lelkemet azokban a válságos napokban, de nekem nem fűlött hozzá a fogam. Szerencsére nem nyaggattak. Az viszont érdekelt, hogy ők miről beszélnek egymás között.

A stúdiónak, sőt az egész filmiparnak el kellett távolodnia Ingrid Bergmantól, érvelt az apám. Felfogja anyám a helyzet súlyosságát? A külföldi piacok haldokolnak, a televízió egyre népszerűbb, és a püspökök, akik meglovagolták ezt az áramlatot, újult erővel ostromozzák a „züllöttséget” – mindez térdre kényszerítheti a filmipart. Tisztában van ezzel anyám?

– Ingrid nem egy kurva. Nem egy ócska lotyó – szögezte le anyám.

– Tudom. Nem az.

– Akkor soha többé ne nevezd annak!

– Nem fogom. Szeretlek, Vannie.

Apám meghátrálása ingatag békéhez vezetett kettőjük között, ám anyám mintha ezt követően még inkább bezárkózott volna magába. A benne lobogó tűz fokozatosan kialudt.

De volt még más is. Erre akkor jöttem rá, amikor az egyik délután, hazatérve az iskolából, a konyhában találtam az apámat; az asztalnál ült, egyik kezével a fejét fogta, és fojtott hangon beszélt a telefonba.

– Csupán találgatnak, Jerry – dohogta. Tudtam, ki az a Jerry: egy alacsony, vidám fickó, aki pókerezni szokott apámmal, és forgatókönyveket írt. – De próbálj meg az ő agyukkal gondolkozni! – folytatta apám. – Tudod, feljegyzések, levelek, amik rossz fényt vethetnek rád... – Elhallgatott, és megfordult. Észrevette, hogy az ajtóból kukucskálok, pusmogott valamit a kagylóba, majd letette.

– Van valami baj? – kérdeztem.

– Csak benti ügyek.

– Jerry Feldstein kommunista? – tört ki belőlem önkéntelenül.

Apám rám meredt.

– Ezt meg honnan veszed? Hallgatóztál?

Igyekeztem elkerülni, hogy egyenes választ adjak.

– Az emberek mindenfélét terjesztenek... És tudok az Amerika-ellenes tevékenységet vizsgáló bizottságról is.

Apám összepréselte az ajkát.

– Hát igen, nagyban zajlik a boszorkányüldözés – méltatlankodott. – Az emberek feljelentik a szomszédjukat, beárulják a barátaikat: ez mind annak a wisconsini szenátornak a műve, aki megpróbál tisztességes emberekből törvényenkívülieket csinálni.

Belegondoltam, hogy egyre jobban elharapóznak az áskálódások; már a filmsztárokat sem kímélték. Egy FBI-jelentés Fredric Marchot és Danny Kaye-t kommunistagyanús elemként nevezte meg, bizonyítékként azt említették, hogy bírálták Amerika növekvő atomfegyver-arszenálját. De gyakorlatilag mindenkiről sugdolóztak – rendezőkről, forgatókönyvírókról, világosítókról...

– Te voltál valaha is kommunista? – kérdeztem enyhén remegő hangon.

Rám nézett, az arcomat tanulmányozta.

– Nem – válaszolta. – De még azok sem akarják lerombolni a demokráciát, akik azok. Felesleges aggódnod.

Az arca hirtelen kivirult. Felugrott, megragadta a kezem, és maga után húzott.

– Gyere, menjünk át a nappaliba, van egy meglepetésem számodra. – Széles mozdulattal egy óriási méretű televíziókészülékre mutatott, amelynél még sosem láttam nagyobbat; elfoglalta a szoba egyik sarkát.

– Ma délután érkezett. Gyanítom, egy ilyet venni olyan, mintha az ember az ellenséggel kvaterkázna – ismerte be kissé szégyenkezve. – De egye fene, megérdemlünk egy kis szórakozási lehetőséget, nemde?

Anyám lépett be a szobába, arcán megrökönyödés látszott. Amikor apám feléje nyújtotta a kezét, láttam az aggodalmat a szemében.

– Hogy valami ébren tartson, és velünk lehess, Vannie! – mondta gyengéden.

A nagy doboz végül is kellemes szórakozásnak bizonyult, és kezdtünk felfedezni olyan műsorokat, amelyeket mindhárman kedveltünk – kiváltképpen *Az Ed Sullivan-show*-t. Minden este ott ültünk egymás mellett, a bűvös képernyőt bámultuk. Arra gondoltam, hogy együtt vagyunk. Ami jó dolog, nem? És megszabadultunk annak terhétől, hogy bármit is elvárjunk egymástól.

Először fel sem tűnt, hogy nem látom túl gyakran Philipet azon a télen. Egy alkalommal meglátogatott, de akkor is sietett, és amikor megkérdeztem, hogy van-e valami baj, azt válaszolta, hogy nem hagyhat ki egyetlen kosárlabdaedzést sem, de majd később újra beugrik. Én továbbra is kötöttem a zokniját. Kathleen segített párszor kiegyenesíteni a kötést, de többé már nem tűnt olyan különlegesnek, hogy ebédidőben ott ülök kötőtűkkel a kezemben, és a fonalak

végén apró pamutgombolyagok himbálóznak. Egyre inkább fárasztó munkának kezdtem érezni.

Az RKO filmstúdióinak őrült küzdelem árán sikerült bemutatnia a *Strombolit*, számolt be róla apám, halvány reményt fűzve ahhoz, hogy talán valahogy sikerül hasznot hajtani Bergman és Rossellini románcából. Hiú ábrándnak bizonyult. A kritikusok gyűlölték a filmet, és „vérszegénynek, tagolatlannak, lehangolónak és kínosan banálisnak” minősítették. A kezdeti bíráló az alkotásnak szólt, ám amikor a moztulajdonosok ki akartak szállni az üzletből, arra hivatkozva, hogy a továbbiakban nem óhajtanak egy mindenki által másodosztályúnak tartott filmet játszani, a reflektorfény egyszer csak másfelé irányult. A hangsúlyt egyre inkább arra helyezték, hogy egy olyan „erkölcstelen” nőnek a filmjét, mint amilyen Ingrid Bergman, nem szabad vetíteni az Egyesült Államokban.

– Gyakorlatilag romokban hever a hírneve – jegyezte meg apám egy reggel, miközben a kávéját itta. – De hát én előre figyelmeztettem.

A telefon csörögni kezdett. Apám megmerevedett.

– Jerry az? – suttogta anyám.

Apám rövid ideig a fülére szorította a kagylót, aztán elkáromkodta magát, és lerakta.

– Kapcsold be a rádiót, Jesse! – kérte. Az arca sápadt volt. – Addig tekerd az állomás keresőt, míg azt nem mondom, hogy állj meg!

Engedelmeskedtem, egyik állomásról a másikig forgattam a gombot, átugorva a statikus zörejeket. Váratlanul egy

magas, vékony hang csendült föl – és név szerint említette Ingrid Bergmant.

– Hagyd itt! – utasított az apám.

– Ki ez? – kérdeztem.

– Egy jó nevű, tiszteletben álló szenátor Coloradóból, aki éppen leszedi a keresztvizet Ingrid Bergmanról a szenátusban. Ez végképp beteszi neki a kaput.

Ott álltunk hárman egymás mellett, és a rádióra figyeltünk. Elég rossz volt a vétel, sokszor recsegett, de amit hallottunk, az rémisztő volt.

– Ingrid Bergman támadást intézett a házasság intézménye ellen – mennydörögte a hang szenvedélyesen. – Visszataszító példa az asszonyok számára, és sajnálattal kell kijelentenem, hatalmas befolyást gyakorol az emberekre, hogy a rosszra csábítsa őket.

Ami ez után következett, attól elakadt a szavam. Igen, bűnhődnie kellett a vétkéért, de alig akartam elhinni, amivel a szenátor előhozakodott.

– A törvényeink értelmében egyetlen, aljasságot elkövető idegen sem teheti be a lábát amerikai földre – harsogta a hang. – Mrs. Petter Lindström tudatosan száműzte magát egy olyan országból, amely jó volt hozzá.

Dübörgő tapsvihár hallatszott a rádióból. A dagadó felháborodás közepette a szenátor azt bömbölte:

– Ha a *Stromboli*hoz fűződő lealacsonyodás talaján a tisztesség és a józan ész gyökeret tud verni Hollywoodban, akkor Ingrid Bergman nem hiába rombolta le karrierjét. Poraiból egy jobb Hollywood támadhat fel!

Apám felkapta a telefont, és hátat fordítva nekünk lóhalálában tárcsázni kezdett egy számot.

– Poraiból?! – Nem akartam hinni a fülemnek. – Ki ez az ember?

Apám gyorsan elintézte a telefont, és visszafordult felénk.

– Edwin Johnsonnak hívják. Egy jámbor katolikus, aki történetesen gyűlöli a filmipart. Ingrid lehetőséget nyújtott számára, hogy keresztülverjen a szenátuson egy törvénytervezetet, amelynek értelmében csak olyanok dolgozhatnak Hollywoodban, akik tanúbizonyságot tettek az „erkölcsi tisztességükről”.

– Mi történik ebben az országban? – ámuldozott anyám. – Ukmukfukk kitilthatják Ingrid Bergmant az Egyesült Államokból?

– Nagyon úgy néz ki – hagyta helyben az apám.

Egyikünk sem szólt semmit. Mit is mondhattunk volna? A képzeletemben köd szivárgott be az ajtók résein, befedte az ablakokat, és sűrűsödő gomolyagként örvénylett a szobában. Mindent homályba borított.

Hogyan szabadulhatott el ennyi merő gonoszság, hogyan állíthatnak pellengérré egy svéd színésznőt, akinek az volt az egyedüli „megbocsáthatatlan” bűne, hogy a valós életben nem volt hajlandó eljátszani a szent szerepét?

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Los Angeles, 1950

Nem következett be azonnali katasztrófa, sem hirtelen összeomlás, amely megváltoztatta volna az életünket az után a rádióadás után. Az apámat nem rúgták ki a munkahelyéről, nem is bélyegezték meg, ellenben a bejárónőnk eltűnt.

– Nincs is rá akkora szükségünk – jelentette ki anyám, amikor egy nap megkérdeztem tőle, hogy miért ő, nem pedig Mandy vasalja az iskolai blúzomat. Úgy tűnt, hogy szüleimnek már nincs mondanivalójuk egymás számára. Visszahúzódtak a saját csigaházukba, eltávolodtak egymástól. Továbbra is leültünk esténként az új televízió elé, és néztük, ami éppen műsoron volt. Csöndben, szótlánul.

Szerettem volna, ha érdeklődnek az iskolai dolgaim felől, akkor legalább gyakorolhattam volna a vitakészségemet, és eldicsekedhettem volna nekik, hogy valószínűleg kitüntetéssel fogok leérettségizni. Szerettem volna a Stanfordról, a Benningtonról és a Marymountról beszélgetni velük, netán megkérdezni tőlük, jelentkezzem-e a helyi egyetemre, a Los Angeles-i Kaliforniai Egyetemre is. Szerettem volna anyám büszkeségtől sugárzó arcát látni,

vagy ahogy apám rácsap a térdére, teli torokból nevet, és azt rikkantja: „Hú, a mindenségit, büszke vagyok rád!”

Apám gondjairól tudtam, anyám azonban rejtély volt számomra. Távolságtartóbb lett, mint valaha. Reggelente sokáig aludt, a vacsorát némán készítette el; időnként elkaptam a pillantását, amint apámat lesi, a tekintetében ki nem mondott kérdés bujkált.

Továbbra is bejött a szobámba jó éjszakát kívánni, aztán letelepedett az ágyam szélére, de nem szólt semmit. Nem tudtam, hogyan reagáljak. Várt volna valamit tőlem?

– Beszélni szeretnél valamiről? – kérdezte tőlem egy este.

Megcsapkodtam a párnámat, hogy puhább legyen, feljebb húztam a takarómat, és igyekeztem magabiztosnak tűnni.

– Nem, köszönöm, minden rendben van – feleltem.

– Akkor jó éjszakát! – Megszorította a kezem, és kisurrant a szobámból.

Kibámultam az ágyam melletti ablakon, a gondolataim anyám, Isten, az iskola és Philip – miért nem hív? – körül kavargtak, egymásba gabalyodva. Olyan érzés fogott el, mintha mindnyájan vártunk volna valamire.

– Jessica, ha becsöngetnek órára, gyere az irodámba! – Teresa Mary nővér fekete gyapjúszövet habitusa enyhe dohszagot árasztott, ahogy a pad fölött közelebb hajolt hozzám a tanulószobában. Úgy éreztem, hogy a sötét öltözék árnyéka foglyul ejtett.

– Igen, nővér – válaszoltam összerezzenve. Most mi

következik? Emlékszem, esdeklő pillantást küldtem Kathleen irányában, de ő csak felvonta a szemöldökét, és megrántotta a vállát – így adta tudtomra, hogy „ne izgulj, hamarosan kiderül, mit akar”.

– Gyere be, Jessica!

Beléptem Teresa Mary nővér irodájába, amely nagyon spártai módon volt berendezve – egy könyvvállvánnyal, két acél iratszekrénnel és egy öreg mahagóni íróasztallal. A falon egy feszület lógott. Csak párszor fordultam meg a szobában, egyszer hetedikes koromban valamilyen vétség elkövetése miatt; minden változatlanak tűnt. Az íróasztalon azonban egy halom nyomtatvány és papírlap hevert nagy összevisszaságban.

– Egyetemi pályázatok – közölte, amikor kiszúrta, hová irányul a tekintetem. – Meg a mi ajánlásaink. Ül le, Jessica!

Sejtettem. Nem szándékozik jóváhagyni a beadványaimat.

– Örülök, hogy jelentkezted a Marymountra – folytatta, a fejével a hozzá legközelebbi papírkupacra bökve. – Nagyszerű iskola, bár elég messze van innen. – Szünetet tartott, az arcomat tanulmányozta. – Jessica, boldog voltál itt?

Az voltam? Sosem tettem fel magamnak ezt a kérdést. Most megdöbbenve ébredtem rá, hogy minden nyughatatlanságom ellenére tudom a választ.

– Igen – feleltem.

– Kiváló tanulónak bizonyultál középiskolás éveidben, ne

gondold, hogy elkerülte a figyelmemet. Még akkor is, ha az utóbbi időben némi kavarodás támadt az életemben...

Könyörgöm, ne bántsa Ingridet, imádkoztam magamban; könyörgöm, ne tegye!

– ...nem a te hibádból. Az utóbbi néhány hét valamennyiünk számára kínos volt. – A szememben szomorúság bujkált. – De úgy határoztam – vett egy mély levegőt –, hogy téged nem büntetünk meg, a tantestület is megvitatta ezt a kérdést, Jessica. Azt szeretnénk, ha a végzősök nevében te mondanád a búcsúbeszédet.

– Én? – ziháltam.

És akkor a Szent Anna Akadémia igazgatójának zord, merev ábrázata váratlanul meglágyult, és olyasmi jelent meg rajta, amit még sosem láttam: egy mosoly.

– És sok szerencsét a redlandsi versenyen! – toldotta meg. – A jelentkezések miatt pedig ne aggódj! Az összeset továbbítjuk.

Alig vártam, hogy hazaérjek a nagyszerű hírekkel, és büszkén elújságoljam őket a vacsoraasztalnál.

– Fantasztikus! – áradozott az apám, és ledobta a szalvétáját az asztalra. Elém állt, a szó szoros értelmében kiemelt a székből, és olyan túláradó szeretettel ölelt át, hogy kipréselte belőlem a levegőt.

– Jessica, büszke vagyok rád! – mondta az anyám, és könnybe lábadt szemmel felém nyújtotta a kezét.

Csodálatosan éreztem magam. Mindaz a tizennyolcadik születésnapom felé közeledve történt jó és izgalmas dolog, amit eddig magamba fojtottam, egyszeriben duzzadó

hullámként emelkedett ki a mélyből – tajtékozó energiával, belekapaszkodva a szélbe és a fénybe –, és én boldogan lovagoltam a legmagasabb pontján.

Azon az estén ünnepeltünk. Még az aranyló koktéljukkal is megkínáltak, és én azt gondoltam magamban: tessék, itt vagyok, észrevették, hogy létezem, boldog vagyok, és nem lehet magasztosabb pillanat az életemben. Kezdtünk meggyógyulni, efelől nem volt semmi kétségem.

Egy héttel később, amikor hazaértem az iskolából, anyámat az étkezőben találtam; az öklével verte az asztalt, a haját ráncigálta, papírlapokat tépett ketté, majd az asztalra szórta őket, miközben panaszosan jajveszékelt.

– Tudtam, hogy be fog következni – nyögte fulladozva, kétségbeesetten.

Rémülten szaladtam oda hozzá.

– Anyu...

– Olvasd el őket! – mondta zokogva. – Olvasd el ezeket a mocskos kis irományokat, olvasd csak el őket! – A kezembe nyomta az egyik cetlit.

Most már az egész testem remegett, alig tudtam koncentrálni, mindazonáltal sikerült kisimítanom a papírt. Levélfélének tűnt, amelyet levendulaszínű tintával írtak pazar, cirkalmas betűkkel, lendületes vonalvezetéssel. Magam elé tartottam, és két szóra meredtem: *Drága Gabrielem...*

– Látod? Látod? Mit mondtam neked?

Nekem?! Miről beszél? Újra a haját húzkodta, olyan erővel, hogy egészen megijesztett. Felkaptam egy másik cetlit, majd egy harmadikat. Valamennyit apámnak írták, kérlelő, esdeklő stílusban. Hogyan történhetett ez meg? A tekintetem megakadt a „válás” szón, és az agyam elborult. Egy idő után letettem őket, a könnyeimen át összemosódtak a sorok. Szükségtelen volt többet elolvasnom. Tudtam, hogy mit jelent a „Drága Gabrielem”: apámnak viszonya volt.

Megkíséreltem kiszabadítani egy hajtincset anyám markából, és igyekeztem lecsillapítani.

– Kérlek, ne sírj! – könnyörögtem neki. De közben már én magam is zokogtam.

– Ott lógott a levegőben, hogy meg fog történni...

Kivágódott a bejárati ajtó, apám lépett be rajta, és egyenesen anyámhoz rohant. Ő ellökte magától.

Apám felém pillantott.

– Jesse, magunkra hagynál minket? – kérte, de a szavai nem kérésnek hangoztak.

Fogtam a könyveimet, és visszavonultam a szobámba, ahol levettem magam az ágyra, tétováztam, hogy a párna alá dugjam a fejem, hogy ne halljak semmit, vagy ellenkezőleg, tapasszam a fülem az ajtóra, hogy minden szó eljusson hozzám. Hányszor erőlködtem, hogy kifüleljem, miről beszélgetnek? Mindig attól rettegettem, hogy valami rossz sül ki belőle.

– Isten megbüntet engem – kesergett anyám.

– Vannie, nem foglak elhagyni – fogadkozott apám.

Anyám nem hagyta abba a sírást; kisvártatva megütötte a

fülem, ahogy hátralöki a székét, majd csattanás hallatszott; valószínűleg felborult a szék.

– Vannie, nyugodj meg! – ismételte az apám. – Sosem foglak elhagyni. – Hallottam, ahogy kinyitja a beépített szekrény ajtaját. – Gyere, vedd fel a kabátodat, menjünk ki sétálni, és beszéljük meg a dolgokat! – javasolta.

A bejárati ajtó kinyílt, majd becsukódott; a házra csend borult. Mindketten kimentek. Rólam megfeledkeztek.

Hosszú ideig feküdtem az ágyon, időnként el-elbóbiskolva. Félttem elhagyni a szobámat. Nem akartam többé látni azokat a leveleket.

Órák telhettek el, amikor kitérült a szobám ajtaja, és apám jött be rajta.

– Jesse, tudnod kell, hogy mi folyik itt.

Hogy mi folyik itt?! Ugyan, nem voltam már gyerek.

– Nagyon is jól tudom – vettem oda.

– Tegyük egy sétát!

Elhagytuk a házat, és felfelé indultunk a kanyargós utcánkon. Egy darabig egyikünk sem szólt. Rajtunk kívül senki sem járt odakint, kocsik sem robogtak tova, dudaszó sem harsant. Izzadtnak és gyűröttnek éreztem a ruhámat a sok fekvéstől. A legszívesebben mindent ledobtam volna magamról, hogy visszabújjak az ágyba, magamra húzzam a takarómat, és ne gondoljak semmire. A jajgató anyám emlékétől remegés futott végig rajtam.

Apám megköszöri a torkát.

– Az első és legfontosabb, amit el kell mondanom neked, az az, hogy anyád és köztem rendbe fognak jönni a dolgok. Annak a viszonynak már vége. Anyád egy öreg aktatáskában találta meg azokat az átkozott leveleket. Azt hittem, hogy megsemmisítettem az összeset, de...

– Talán azért nem, mert igazán nem is akartad – vágtam a képébe. A zavarodottságomat harag váltotta fel.

– Mint az előbb említettem, már hónapokkal ezelőtt vége szakadt. Egyszer s mindenkorra lezárult. Bolond voltam. Anyád felhívott, amikor megtalálta a leveleket. Azonnal rohantam haza, hogy ezt elmondjam neki.

– Miért higgyen neked? A saját szememmel láttam, hogy mi állt azokban a levelekben. – Alig mertem elhinni, hogy ilyeneket mondok az apámnak.

Mélyen beszívta a levegőt, karcos hang jött ki a torkából, majd előkapta a cigarettásdobozt a belső zsebéből, és kihálászott belőle egy szálát. Tapogatózva kereste a gyufát, és csigatempóban rágyújtott.

– Egy időre kicsúszott a lábam alól a talaj – vallotta be.

Rám tört a sírás.

– Hogy művelhetted ezt anyával? És miért mondta azt, hogy ez az ő büntetése?

Apám arca megnyúlt; a vonásai szétfolytak, mint a napon megolvadt vaj. Megfordultunk a sarkon, és lassú léptekkel elindultunk visszafelé.

– Néha összegabalyodnak a dolgok, ha az ember idősebbé válik... De Jesse, én mindent megtennék, hogy ne okozzak neki fájdalmat!

Dühödten belerúgtam egy letört faágba. Most már őrijongeni lett volna kedvem. Apám megpróbált kibúvókat keresni. Az egész estét fullasztónak éreztem, mint amikor párnát szorítanak az ember arcára. Valamin le akartam vezetni a feszültségemet, mielőtt még én sérülök meg.

– Rendben, ha mindenáron okot keresel rá, akkor nem elég világos a kép? Már jó ideje úgy érzem, hogy anyáddal nem vagyunk egy hullámhosszon. Ne mondd, hogy te nem vetted észre!

Egyre nőtt bennem a harag. Naná, hogy észrevettem! Úgy éreztem, mintha egész életemben mást se csináltam volna.

– Parázna vagy, ezen nincs mit magyarázni.

– Nézd, ezek a dörgegelmes bibliai szavak nem mindig állják meg a helyüket a való életben.

– Nos, az én szememben igen! – Ismét rázni kezdte a vállamat a zokogás.

Apám hangja elcsigázott volt; már nem remélt megértést.

– Ilyesmi bárkivel megesik, olyanokkal is, akik szeretik egymást. És bármilyen képtelenül hangozzék is, szeretem az anyádat, és meggyőződésem, hogy ő is szeret engem.

Ez az én apám volt? Mindig is rajongtam érte. Ő biztosította számomra a menekülési útvonalat a józan ész világába, ő volt az, aki tisztán látta a papi szónoklatok zsarnoki jellegét, akire mindig számíthattam, hogy megőrzi az egyenességét, a nyíltságát és a becsületességét. Nem ébredt rá, hogy most csak mentegezni próbálja magát?

– Ha Ingrid szörnyű személy, mert viszonyt kezdett egy férfival, és neked is viszonyod volt valakivel, akkor... –

Elhallgattam, hogy megvárjam, míg megszilárdul a hangom.

– Akkor én mi vagyok? Találóbbr címkrét akarsz a paráznánál, ugye?

Bólintottam.

– Nem tudom, Jesse. Dóntsđ el te! – Kítárta előttem a bejárati ajtót, és félrehúzóđott, hogy beengedjen; szomorúbb volt, mint amilyennek valaha is el tudtam volna képzelni. Szerettem volna megfordulni, és köđđé válni, kilépní az életükből, és soha vissza nem jónni. De hová mehettem volna?

Az étkező felé vettem az irányt. Az asztal le volt takarítva, a levendulaszínű tintával írt, összetépett levelek eltűntek. Körbekémleltem, hol lehet az anyám.

– Már lefeküđt – közölte apám. – Azt monđta, hogy majd holnap beszél veled.

Nem tudom, hogyan voltam képes aludni, mindenesetre arra ébredtem, hogy már „holnap” van. Amikor bebotorkáltam a konyhába, anyám már ott sürgölóđött, a derekán kötény, szaporán keverte a híg tészát a kukoricalisztból készülő muffinhoz. Szerettem volna megvigasztalni, elmondani neki, hogy szeretem, megtalálni a megfelelő szavakat, amelyek erőt öntenek belé.

– Anya...

Felém fordult, feszesen tartott állát előreszegte.

– Jesse, tegnap nem voltam teljesen magamnál. Apáđđdal

megoldottuk a problémát.

Megoldottuk?

– Mit értesz ez alatt?

Az álla enyhén megremegett.

– Semmi sem változik.

– Miről beszélsz? Tegnap még azt mondtad, hogy...

– Nem fogunk elválni – szögezte le eltökélten. – Ebben megállapodtunk.

Az arca meg sem rezdült. Mintha nem is ő lett volna, hanem valaki más – furcsamód magabiztosabb, de ugyanolyan megközelíthetetlen. Ha valami történt, akkor az, hogy ismét visszabújt a csigaházába, és onnan lesett ki – akár egy autó ablakából – a mellette elhaladó emberekre. Mint például az apámra.

Aki éppen akkor bukkant fel a konyhaajtóban.

Éreztem, hogy görcsbe rándul a gyomrom, miközben ott ültem, és néztem őket, ahogy egymásra merednek. Valamiféle üzenetet váltottak egymással, valami jelzést, ami – ebben biztos voltam – hatással van mindenre. Nem akartam tudni, hogy mi az. Újra kisgyerek szerettem volna lenni, aki hisz a szüleiben. Hogy illetem ebbe az egészbe?

Anyám felállt, és ideges mozdulattal megpaskolta a karomat.

– Azt hiszem, eleget beszélgettünk – közölte. – Később majd összeütöm a vacsorát. Sózott marhahús és krumpli. Gabriel, egy vagy két buggyantott tojást kérsz?

Láttam apám zavart arckifejezését, és egy múltó pillanatra sajnálat fogott el iránta. Azon az estén füleltem, ahogy csak

tudtam, hátha elkapok néhány szót a suttogásukból, emelkedő, majd elhaló hangjukból, de semmi sem jutott el hozzám. Valaha is feltáruul előttem a teljes kép? Valahol legbelül, a szívem mélyén, ahová nem értem el, zűrzavar uralkodott. Az abszolút értékekre való támaszkodásom most nem segített. Nem tudtam megnevezni a cselszövőt.

És miért gondolta azt anyám, hogy büntetést vont a fejére? Mit követett el?

Nagyon igyekeztem, hogy megfeledekzzem a családomra rátelepedő szomorúságról, ezért teljes erővel a redlandsi állami versenyre készültem. Minden szabad percemet erre áldoztam, leszámítva azt a rövid időt, amikor Kathleennel lekuporodtunk a szokásos helyünkre, a tenispályát körbeölelő padra, és elmeséltem neki mindent. Figyelmesen hallgatott; illetve nemcsak hallgatott, hanem meg is hallotta, amit mondtam. Előtte óbégathattam és ökölbe szoríthattam a kezem, képmutatóknak nevezhettem a szüleimet, akik megfosztanak a biztonságomtól és a gyerekkoromtól, és...

– Nem fosztanak meg téged semmitől – szakított félbe. – Az anyád és az apád egyáltalán nem különbözik a többi embertől, aki hibázik.

– Hibázik? És mi a helyzet a bűnnel?

– Azt remélted, hogy ők tökéletesek? Nem tudtad, hogy nem azok?

– Tisztában voltam vele, hogy időnként veszekednek.

– Nos, rendben, akkor most már a részleteket is ismered. – Kinyújtotta a lábát, és nagyot sóhajtott. Amikor újra megszólalt, a hangja kissé más árnyalatban csendült fel. – Egész életedben tépelődhetsz a „részleteken”, hacsak el nem gondolkodsz azon, mennyit veszítesz azzal, ha soha senkinek nem bocsátasz meg – fejtette ki.

Rámeresztettem a tekintetemet. Behúzott nyakkal előregörnyedt, a fehér teniszdzsekijének az ujjait szorosan összekötözte a vállán. Olyan illúziót keltett magáról – nemegyszer én is bedőltem neki –, mintha acélból volna. Tudtam, hogy ügyesen titkolja a fájdalmat – ám időnként többet mutatott magából.

– Kathleen, ezzel azt akarod mondani, hogy megbocsátottál az apádnak? – kérdeztem tőle halkán.

Továbbra is lehajtotta a fejét.

– Nem – felelte.

Elnézett mellettem, az ajka körül bágyadt mosoly.

– Valószínűleg nem. De emlékszem arra, milyen elveszettnek látszott, amikor beszéltél vele a kerítésnél. Anyám keményen tartotta magát, és én sem kallódtam el. Talán az, hogy nincs szükségünk rá, az első lépés a megbocsátás felé.

Felidéztem Kathleen egyenes tartású, virgonc anyját, arcán sugárzó mosollyal, amint a kötöttárus pult mögött serénykedik a May Company boltjában.

– A mamád igazán bátor asszony – jegyeztem meg.

– Rendben mennek a dolgaink – válaszolta Kathleen. – Még az egyetemre is tudunk félretenni. – Tréfásan a

karomba boksolt. – Ne vágj már olyan bánatos képet! – csipkelődött. – Mindketten jól megleszünk.

Félig hittem is neki. Kathleen, az én határozott, a lehetetlent nem ismerő barátnőm, a csillogó vörös hajával, aki minden helyzetet egy született atléta laza, könnyed járásával közelített meg. A lezsersége, ahogy gúnyt űzött a tekintélyelvűségből, ahogy tombolás és ordítózás nélkül elfogadta a kész tényeket, igazán bátorrá tette. Reméltem, hogy egész életemre a barátnőm lesz.

Később rájöttem, elég, ha csak egy ilyen barátnője van az embernek.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Los Angeles, 1950

Ingrid babája 1950. február 2-án jött világra a római Villa Margherita Kórházban. A rá következő két hétben úgy tűnt, mintha az egész világ megőrült volna.

A hozzánk eljutó történetek elképesztőek voltak. Újságírók és fotósok hordái sereglettek össze a klinika magas vaskapujánál, mihamlgy híre ment a szülésnek. Minden kórházi alkalmazottat – apácát, nővért, kapust – megostromoltak, akiről feltételezték, hogy akár a legapróbb információval is rendelkezhet. Egy riportert rajtakaptak, amint a lefolyócsövön próbált felmászni Ingrid szobájához. A forgatócsoportok minden lehetséges trükköt bevetettek, csak hogy bejussanak, és felvételt készíthessenek a világ leghírhedtebb párjának „szerelemgyermekéről” – miközben a hatalmas vaskapunál apácák álltak őrt, és égre-földre esküdöztek, hogy egyetlen Ingrid Bergman nevű személy sincs a kórházban. Olaszországban az apácák Ingrid pártját fogták.

Százával özönlöttek a levelek – jó néhány bukott nőnek nevezte Ingridet, de akadtak közöttük, amelyek gratuláltak neki. Az olaszok jóval elnézőbbek voltak, mint az amerikaiak, mutatott rá az apám. Büszkéek voltak arra, hogy

Ingrid az ő országukba menekült a büntetést emlegető amerikaiak elől – a második világháborúban elszenvedett megaláztatás után a jelenlététől ismét felragyogott Olaszország fénye. Nyilvánvaló volt az is, hogy az Egyesült Államokban Ingrid még sokáig téma marad a bulvársajtó számára, amelyen mindaddig csámcsogni lehet, míg a férje bele nem egyezik a válásba: kaján örömmel máris „fattyúporontyként” emlegették a gyermekét.

– Többet foglalkoznak vele, mint a hidrogénbombával – jegyezte meg apám. Hallgatagon, merev arc kifejezéssel olvasta az újságokat és a magazinokat. Régóta nem láttam rajta a megszokott vigyorát, amin persze nem lehetett csodálkozni. Az arca beesett volt, szinte ösztövé; kétségkívül lefogyott. Újra szerepeket játszottunk, úgy viselkedtünk, mintha minden rendben volna, pedig az élet nem állt meg.

Apám nem árult el valami sokat a benti ügyekről, a stúdióbeli pozíciójáról, de lerítt róla, hogy a helyzete bizonytalan. Mivel voltak egyéb sajtós feladatai, arra gondoltam, a stúdió vezetői feltehetően most várakozó állásponton vannak, és igyekeznek felmérni, mikorra futja ki magát Ingrid „botrányos szerelmi kalandja”.

De volt más is.

Kathleennel mindent elolvastunk a vörös veszélyről, amihez csak hozzáfértünk. Mindenkinek óvatosnak kellett lennie. Évekkel azután, hogy Humphrey Bogart Washington

D. C.-be repült, hogy tanúskodjon a liberálisok védelmében, most a stúdió arra kényszerítette, hogy a cselekedetét magyarázza meg egy cikkben, amelyet a *Photoplay Nem vagyok kommunista* címmel közölt. Önkéntelenül is örültem annak, hogy apám nem adott nyilvánosan hangot a nézeteinek. Mindazonáltal groteszk légkör uralkodott a városban, egyszerre lehetett érezni a gyávaságot és a bátorságot.

A *Photoplay* szerkesztőségi cikkben próbált a filmipar védelmére kelni, amelynek azt a címet adta, hogy *Hollywood teljesítménye önmagáért beszél*, és támadást intézett Johnson szenátor ellen, aki buzgón lobbizott a hollywoodi erkölcsök ellenőrzésére beterjesztett törvénytervezete elfogadtatásáért. A magazin méltán hívta fel a figyelmet arra a tényre, hogy a válások aránya lényegesen alacsonyabb a filmiparban, mint a nemzet többi rétegében.

A *Modern Screen*, amelynek a bizalmas jellegű információit mindig nagy élvezettel olvastuk, annyira nyugtalankodott amiatt, hogy a vádaskodások és a sugdolózások közepette esetleg elpártolnak tőle az olvasói, hogy sorozatot indított *Miért fordulnak a sztárok az imádsághoz?* címmel. Ez óriási váltás volt a hollywoodi válásokról szóló tudósításokhoz képest. Azért még helyet szorítottak Gloria DeHaven és John Payne, a *Csoda a 34. utcában* sztárja szakításának, utalva arra, hogy Payne egyetlen dolgot vitt magával a házból, amikor távozott: a bibliáját. Kathleennel csak nevettünk ezen.

Anyám újra elhagyta magát; iskola után gyakran a szobájához lopóztam lábujjhegyen, hogy bepillantsak, mi van vele, habár tudtam előre, mit fogok látni – fekszik az ágyában, a szemén vizes borogatás.

– Megint ez a fejfájás – nyögte ilyenkor bágyadtan. Szótlanul visszavonultam. De mire apám hazajött, mindig sikerült összeszednie magát, és kikászálódott az ágyból. Figyeltem apámat, amint anyámat kémleli, és azon töprengtem, vajon mit lát, mit akar látni?

Persze tudtam, hogy mit, semmi kétségem nem volt. Azt akarta, hogy anyám közölje vele, minden meg van bocsátva, mindkét karjával átölelje, és újra nevensenek. Valószínűleg elegendőnek vélte, hogy véget vetett a másik nővel folytatott viszonyának, és megbánta a tettét. Magamban elképzeltem, ahogy kiborulva elé állok, és vádlón a szemébe nézek – anyám azonban képtelen volt az ilyesmire. *Az árulás ejtette seb nem gyógyul be gyorsan, hiába varrják össze*, mondtam volna. Talán amit apám elkövetett, megbocsáthatatlan bűn volt.

Ó, igen, a jogos felháborodás jó érzést kelt az emberben! Szinte a fellegekbe emeli.

Anyám. Le kell szoknom róla, hogy védelmezve ólálkodjak körülötte; néha valósággal megrémisztett, mert az volt az igazság, hogy valami, valami távoli, sivár úr jobban elválasztott minket egymástól, mint valaha. Azt akartam, hogy erős legyen, de nem annak az árán, hogy eltávolodik

tőlem.

– Jól érzed magad? – kérdeztem tőle csöndesen egy este, amikor bejött hozzám jó éjszakát kívánni.

Higgadt válasza simogatóan hatott rám, mintha megpuszilta volna az arcom.

– Igen, jól vagyok, minden rendben – felelte.

Mégsem oszlatta el aggodalmamat. Rendet kellett vágnom a szívemben uralkodó összevisszaságban, és egyre azon tipródtam, vajon nem merő színjátékot űzünk-e egymással. A „jó” és a „rossz” csupán szavak volnának? Boldog voltam, hogy a szüleim nem váltak el; mindazonáltal a félelem nem múlt el.

– Neked magadnak kell rájönnöd a megoldásra – tanácsolta Kathleen a rá következő nap.

– Tudom, hogy sajnáltatom magam – vallottam be.

– Igen, egy kicsit elengeded magad.

– Nem lenne jó apáca belőled, az egyszer biztos – évődtem vele.

– Kétségkívül másfajta alkat vagyok – válaszolta vigyorogva.

Philip egy héttel azután jelentkezett, hogy megszületett Ingrid gyermeke. Amint kinyitottam az ajtót, ott állt frissen vasalt, keményített ingben és a kék egyetemi pulóverében; szemlátomást kényelmetlenül érezte magát. Telefonbeszélgetéseink egyre rövidültek, úgy tűnt, hogy a korábbiakhoz képest jócskán megsaporodtak az edzései.

Sikerült megállnom, hogy ne kérdezzem meg tőle, merre járt mostanában.

Leültünk a nappaliban a kanapéra, amelyen nemegyszer – kihasználva, hogy a szüleim nincsenek otthon – egymásnak estünk, lihegve ölelkeztünk, miközben nem felejtettem el, hogy nekem kell megválasztanom a kellő pillanatot, amikor megálljt mondok, mert – ezzel az összes lány tisztában volt – a fiúk nemigen törődnek ezzel, és ha túl messzire mennénk, nos, akkor kinek a hibája lenne?

– Akarsz egy kólát? – kérdeztem.

– Nem, köszönöm – hárította el, és tüstént el is hallgatott.

– Hogy alakult a tegnapi esti mérkőzés?

– Nyertünk.

Nem tűnt különösebben boldognak, de legalább találtunk valamilyen témát, amiről beszélgethettünk. Érintettük az iskolát, meg hogy hány mérkőzés van még hátra, rövid szünetekkel tarkítva a társalgást. Aztán idegességemben locsogni kezdtem mindenféléről. Elmeséltem neki, hogy kiválasztottam magamnak a tökéletes ruhát – fehér, piros bársony kiskabáttal – a végzős diákbálra, amely pár hónap múlva lesz; egy broadwayi üzletben bukkantunk rá, és anyám megígérte, hogy megveszi nekem. Jelezni kívántam Philipnek, hogy nagyon szeretnék egy csuklóra erősíthető virágcsokrot – sokáig kitart –, de bármit mondtam, valahogy lepergett róla. Előre-hátra dülöngélt a kanapén, fészkelődött, mint aki kényelmetlenül ül, a tekintete ide-oda kalandozott a szobában. Mindenfelé nézett, csak rám nem.

– Pont erről akarok beszélni veled – bökte ki végül.

– Nos, neked szmokingot kell majd viselned... – jelentettem ki segítőkészen.

– Én nem tudok elmenni.

– Micsoda?! – Már hónapokkal azelőtt megjelöltük a dátumot, hogy együtt megyünk a bálra, és ezzel mindketten tisztában voltunk.

– Nézd, ez az ügy a színésznővel...

– Ingriddel?

– A szüleim nincsenek különösebben elragadtatva, hogy esetleg belekeveredem ebbe a hajcihőbe.

– Miféle hajcihőbe?

Felesleges kérdés volt: láttam a választ a szemében. Nem akarta, hogy a neve besározódjon, mert köze lehet ahhoz a nyilvános cirkuszhoz, amely körülöttem, az iskolám és a családom körül tombolt.

– Jaj, Jesse, ne tedd még nehezebbé!

Végre kezdett megvilágosodni, hová akar kilyukadni.

– Mit ne tegyek nehezebbé? – hebegtem.

– Jobb, ha egy darabig nem látjuk egymást. Legalábbis addig, míg le nem ülepszik ez az egész... Sem a szüleimre, sem az edzőmre nem vet jó fényt. Sajnálom. – Látszott rajta, hogy nyomorultul érzi magát.

Bizonyos fokig kezdettől fogva gyanítottam, hogy ez lesz. Hogyan is lepődhettem volna meg? Valahogy mindig is ott lebegett a levegőben, csak a megfelelő alkalomra várt, hogy bekövetkezzen. Azért sem fogok sírni. Lehet, hogy időközben valamelyest megkeményedtem – nem tudtam.

De ahogy Philipre bámultam – az alsó ajkát

előrebiggyesztve ült mellettem –, az, akit láttam, egyáltalán nem hasonlított az én szívdöglesztő barátomra, a kosárlabdacsapat népszerű kapitányára, aki minden mérkőzés előtt imádkozott, és akit mindenki csodált, én meg szerencsésnek mondhattam magam, hogy megkaparinthattam. Most olyannak tűnt, mint egy – kerestem a megfelelő szót, miközben igyekeztem levegőhöz jutni – ijedt kisgyerek.

Talán ez volt az oka annak, hogy hirtelen elegem lett, és előntött a harag. Fájt – ó, nagyon is fájt! –, de nem engedhettem, hogy belém rúgjon. Betelt a pohár, egyszer s mindenkorra.

– Amiből egyenesen következik, hogy nem mehetek el a bálba! – csattantam fel.

– Hát igen, de talán egy másik fiúval...

– Aki képes saját maga meghozni a döntéseit? – Felpattantam.

– Mit akarsz most csinálni? – Őszintén riadtnak látszott.

A lábam adta meg a választ. A hálószobámba siettem, felkaptam a kötőtáskámat, kivettem belőle a félig kész zoknikat és a tűket, a végükön a szürke és bíbor fonálon lógó kicsi gombolyagokkal, majd visszamentem. Magam elé tartottam az egészet, kritikusan szemügyre vettem az addigi munkám eredményét. Hogy őszinte legyek, lottyadtnak és koszlottnak tűnt.

– Tekintetbe véve, hogy többé nem fogunk találkozni, akár már most odaadhatom, amit neked készítettem. Meglepetés!

Fogtam a befejezetlen zoknit, amelyen éppen dolgoztam, letéptem a tűkről, és szálanként kezdtem felfejteni az egészet, felbőszülten rángatva minden egyes fonalat, míg végül nem maradt más a markomban, csak egy összetekert gombolyag. Odanyújtottam neki.

– Nesze, fogd! – vakkantottam.

– Jesse, sajnálom, de ez nem az én ötletem – védekezett Philip.

– Látod, pontosan ez a baj. Mégis ki irányítja az életedet? – Mintha nem tudtam volna. Az ölébe dobtam a másik zoknit, és a bejárati ajtóhoz mentem.

– Viszlát! – mondtam, kinyitva az ajtót.

Felállt, egyik kezében a gombolyaggal, a másikban a nyomorúságos fél pár zoknival. Zavarodottnak látszott.

– Beszélhetek velük még egyszer... – ajánlotta fel.

– Ne fáradj vele!

– Igazán sajnálom a ruhát...

Határozott mozdulattal becsuktam mögötte az ajtót.

Philip kilépése az életemből nem viselt meg annyira, mint amennyire számítottam rá, azon egyszerű oknál fogva, hogy most már volt valaki, akire rázúdíthattam az összes dühömet. *Gyáva alak*, győzködtem magam. Amikor a szüleim érdeklődtek a holléte felől, azt válaszoltam nekik, hogy nem óhajtja beszennyezni a hírnevét a botránnyal, egyébként pedig fikarcnyit sem érdekel; felőlem belefojthatja magát egy tóba, az is hidegen hagyna. Anyám

megértően kijelentette, hogy sosem kedvelte túlságosan, apám meg tökfeknek nevezte. Igazság szerint úgy éreztem, mindhármunknak kapóra jött, hogy találtunk egy ügyet, amelynek ürügyén összekapaszkodhattunk – valamit, ami egyszerű és átlátható volt mindannyiunk számára. Katartikus érzés volt pálcát törni egy áskálódó fölött, kárhoztatni valakit anélkül, hogy magunknak kárt okoztunk volna. Egyébként meg újra beszélünk egymással.

Lázás szorgalommal készültem a bírósági szónoklatok állami döntőjére. Végre megvilágosodott bennem, mennyire büszke rám Miss Coultrane, mert idáig eljutottam a versenyben – ráadásul két kategóriában is, ami a maga nemében egyedülálló volt egy lány esetében, főleg, ha katolikus középiskolába járt.

– Miért nem jutottunk be többen? – kérdeztem tőle egy alkalommal. Egész délután egy ütött-kopott fakorlát mögött állva gyakoroltam, amelyet Miss Coultrane a dolgozószobájának az egyik sarkában állíttatott fel; különféle témákat zúdított rám, és nekem a szóban forgó ügy mindkét oldalát képviselnem kellett, egyre fürgébben és fürgébben pörgetve az agyamat az érveket mérlegelve.

– Kik? Lányok vagy katolikusok?

– Hát, ez is, az is.

– Azért, mert vannak, akik egyiküket sem tartják elég jónak – felelte éles hangon. Aztán, gyors pillantást vetve rám, hozzáfűzte: – Ezt ne hozd fel újra, Jesse!

- Igen, asszonyom.
- Gyorsan kapsz, érthetően ki tudod fejezni a gondolataidat, minden esélyed megvan rá, hogy megnyerd a versenyt.
- Igen, asszonyom. – Most már én is hinni kezdtem benne.

A verseny hétvégéjén kristálytisza és verőfényes volt az idő – olyannyira, hogy a Redlandsi Egyetem épületei valósággal ragyogtak a napsütésben. Sűrűn pislogtam a szikrázó fények miatt, és idegességemben nagyokat nyeltem. *Ők is csak középiskolások, mint én*, ismétелgettem magamban, miközben titokban figyeltem a többi döntőst – lehetünk néhány tucatnyian –, amint magabiztosan szaporázták lépteiket a folyosókon a verseny különböző helyszínei között. Én voltam az egyetlen a Szent Anna Akadémiából, ami furcsa érzéssel töltött el; a lopva felém vetett pillantások – az iskolám jelvénye, amelyet viseltem, meglehetősen nagy méretű volt – tudatosították bennem, hogy valóban én lógtam ki egyedül ebből az energiával teli, nyüzsgő társaságból.

Az első fordulók könnyűek voltak. A vita kategóriában második lettem, a rögtönzésben viszont az első helyen végeztem. Ám a vita számított az igazi nagy dobásnak, és mivel két tárgykörben nem juthattam döntőbe, választanom kellett. A második menetben – kifejtendő álláspont: kommunisták is taníthatnak amerikai iskolákban – a legfelkészültebb ellenfelem egy tömzsi, szemüveges

harmadikos volt egy állami iskolából Los Angeles délnyugati részéből. Malcolm valaminek hívták. A haja sötét színű és kócos volt, zsidónak nézett ki. Az orrán pattanások nőttek, az ábrázatát és az állát satnya szőrzet fedte, ám élénk tekintete és könnyed mosolya derűssé varázsolta az arcát. Az ő feladata a támogató vélemény képviselője volt, nekem az ellenérveket kellett felsorakoztatnom, ami sokkal egyszerűbb volt. A polemizálás egyik kulcsfontjaként emlegették, hogy bírálni általában könnyebb, mint megvédeni az álláspontot.

Remek kis összecsapás volt. Malcolm teljes mellszélességgel belevetette magát, és egyszer sem tett olyan hamisan csengő állítást, amire Miss Coultrane előre figyelmeztetett: a fiúk gyakran folyamodnak hozzá, ezért legyenek mindig résen. Amikor engem hirdettek ki győztesnek, Malcolm azonnal odajött hozzám, és megrázta a kezem.

– Igazán nagyszerű voltál – mondta. – Gratulálok.

– Te is nagyon jó voltál.

– De te voltál a jobb. Lehet, hogy visszajövök, és megnézem, ahogy megnyered a versenyt. – Ezzel sarkon fordult, és távozott.

Fokozatosan leülepedett bennem: bekerültem az utolsó, mindent eldöntő fordulóba.

Kora délutánra a fejem úgy dübörgött, mintha belülről dobolnának benne. Újra és újra ellenőriztem az ebédlő ajtajára kitűzött menetrendet, hogy hol és mikor lesznek a végső fordulók. Az esetleges változásokat a recsegő

hangosbemondón keresztül hirdették ki.

Túlságosan is zaklatott voltam ahhoz, hogy másokkal társalogjak, ezért inkább félrehúzódtam, és légzőgyakorlatokat végeztem.

Tizenöt perccel a kezdés előtt még egyszer megnéztem az időbeosztást, és néhány méternél messzebb sosem távolodtam el a döntő helyszínéként megjelölt osztályteremtől, egyetlenegy alkalomtól eltekintve, amikor elugrottam a mosdóba.

Váratlanul valaki elém pattant, és a kerek, bagolyszerű szemüvegén keresztül rám meredt.

– Jesse, mi a fészkes fenét keresel itt?! – dörögte.

Malcolm volt az. Megragadta a vállamat.

– Tíz perccel ezelőtt megváltoztatták a helyszínt. Neked nem szóltak? – kérdezte.

– Nem hallottam semmi ilyesmit – hebegtem.

– A nemjóját, le fogsz maradni róla!

– Melyik teremben tartják? – Nem sok hiányzott hozzá, hogy elsírjam magam.

Válasz helyett megmarkolta a kezem, és futásnak eredtünk. Alig bírtam lépést tartani vele, különböző előcsarnokokon robogtunk keresztül, az egyik épületből ki, a másikba be, engem közben rázott a zokogás, Malcolm azonban egy percre sem lassított le.

– Menj! – parancsolt rám, és valósággal belökött egy ajtón.

Abban a pillanatban, amikor a vitát levezető moderátor észrevett, tudtam, hogy helyrehozhatatlanul elkéstem. Tüntetőleg ránézett a karórájára, a hangja nyers volt,

amikor megszólalt.

– Jessica Malloy, egy perccel lekészted a nevezési határidőt. Így az utánad következő versenyzőt kértem fel, hogy vegyen részt helyetted a vitában.

– Sajnálom, de nem jutott el hozzám, hogy megváltozott a helyszín.

A moderátor tekintete rideg maradt, mint a kő.

– Kár – mondta. – De a fiatal korotok ellenére elég érettek vagytok már ahhoz, hogy ismerjétek a szabályokat.

Éreztem, hogy az összes szempár rám tapad a teremben – megbotránkozva, rendíthetetlenül. Az egyetlen vidám arc a helyettem beugró második helyezetté volt. Nem kínálkozott kerülőút, a napnál is világosabb volt.

– Jobb, ha megyek – motyogtam az orrom alatt.

– Hát, nagyon úgy tűnik. – Malcolm ismét megragadta a kezem, és együtt hagytuk el a termet.

– Fogalmam sincs, hogyhogy nem hallottam meg...

– Lehet, hogy nem is a te hibád. Talán annyira recsegett a hangosbemondó, hogy nem lehetett érteni.

– Ne próbálj mentegetni, hogy jobban érezzem magam!

– Miért ne? Nem ölbe tett kézzel üldögéltél, képregényeket olvasgatva. – Megvonta a vállát. – A rögtönzésekben elől végeztél, ugye?

– Igen. Első lettem az utolsó selejtezőben.

– Akkor részt vehetsz a döntőben. – Visszamentünk az ebédlőhöz, és végigpásztáztuk a döntők beosztását. A rögtönzött beszédké öt perc múlva kezdődött.

Malcolmra emeltem a tekintetemet, és egyre jobban

tetszett a lehetőség. Ha időben odaérek, akkor még benevezhetek.

– Oké, menjünk! – nógatott Malcolm.

A moderátor – egy pedáns kinézetű, drótkeretes szemüveget viselő nő – éppen a szabályokat ismertette, amint beléptünk az ajtón. Harminc perc állt rendelkezésre, hogy előkészítsünk egy hétperces beszédet a kihúzott témáról. Ahogy végigkémleltem a várakozók csoportján, kiszúrtam egy ismerős lányt a Hollywoodi Középiskolából, aki előző évben megnyerte a versenyt; ő volt a legkomolyabb riválisom, és az arca nyomban megnyúlt a csalódottságtól, amikor észrevett.

A moderátor felfüggesztette a szabályok taglalását, és belepillantott a listájába.

– Jessica Malloy?

– Igen.

– Úgy tudtam, hogy a vita műfaj döntőjében kívántál részt venni.

– Én... túl későn értem oda.

A moderátor a bírákra nézett, és felhúzta a szemöldökét. Az egyik megrázta a fejét.

– Nos... – A levezető elnök belelapozott az irataiba. – A szabályok értelmében jogod van indulni ebben a döntőben.

– Igen, asszonyom.

– Még akkor is, ha ez a kategória mostohagyermek számodra. – Amit ő szemmel láthatóan nem helyeselt. – Nos, lépj ide, és húzd ki a témádat! Ne felejtsd el, hogy fél

órád van a felkészülésre! Segítségképpen belenézhetsz a mai lapokba, ott találsz őket a sarokban, és igénybe veheted az enciklopédiát is. Ez minden.

Odamentem az asztalhoz, és beletűrtam a tálba.

*Miben áll az igazságszolgáltatás megtagadása?
Határozd meg a fogalmat! Szolgáltass rá kézzelfogható
és részletes példát!*

Muszáj volt kiötölnöm valamit, ami hitelesen, valószerűen hangzik, nem csak üres méltatlankodásként. Amikor felnéztem a papírlapról, Malcolmot pillantottam meg a terem végében, a karját összefonta maga előtt, és várakozva tekintett felém: tényleg hitt abban, hogy megnyerhetem a versenyt. Leültem az első padba egy tollal és a legfontosabb információkat tartalmazó kártyával, amelyet a kezembe nyomtak; éreztem hogy előnt a veríték. Semmi sem jutott az eszembe.

Miben áll az igazságszolgáltatás megtagadása?

Nem abban a fajta megtorlásban, amelyet Shylock követelt. Kétségkívül igaz a mondás, hogy a késleltetett igazságszolgáltatás felfogható az igazságszolgáltatás megtagadásának. Tételezzük fel, hogy valakit emberöléssel vádolnak, de börtönben kell szenvednie tárgyalás nélkül. Körbehordoztam a tekintetemet az ellenfeleimen. Túl könnyű. És mi a helyzet Szent Johannával? Máglyán megégették annak a királynak a parancsára, akit trónra segített – hirtelen megállt a kezem a levegőben. Persze!

Hatalmas kő gördült le a szívemről: megvan a témám.

De nem Szent Johanna. Hanem Ingrid.

Sebesen a papírra vettem a sorokat. Ingrid nyilvánvalóan igazságtalanság áldozatává vált. Gyűlölt és bukott nő lett belőle, akit meghurcoltak a képmutató amerikai erkölcsösök, élükön a katolikus egyház befolyásos püspökeivel, és...

Álljon meg a menet! Mit művelek? Remegni kezdett a kezem.

Közvetett módon azokat az embereket vádoltam, akik formáltak, neveltek, megtanítottak arra, hogy mi igaz és biztonságos – akik szabályokat állítottak fel, hogy legyen miben hinni. Márpedig ha azok a szabályok hajlíthatatlanok és sérthetetlenek, kompromisszumok nélkül, akkor áthághatatlan keretet alkotnak... Becsuktam a szemem, a szívem hevesen vert. Elítélem az egyházamat? Az agyam bugyraiból előtörték a gyóntatószékben elsuttogott bűnök, amelyeket a kárhozat és a feloldozás vegyes érzelmeivel vettem le magamról; hirtelen elfogyott a vágy, hogy beszélhessek a szüleimmel, még akkor is, ha különféle válaszokat kapnék tőlük.

Saját magamnak kellett megtalálnom a választ. Azokból a töredékekből, amelyekben őszintén hittem, kezdett összeállni a kép, és ezt nem hagyhattam figyelmen kívül. Meglehet, Ingrid becsmérése igazságszolgáltatásnak tűnt, de valójában nem volt az. Támadást intézett ellene a katolikus egyház, magára hagyta a filmipar, derékba törték az amerikai karrierjét, és az amerikai kormány

figyelmeztette, hogy maradjon távol az Egyesült Államoktól. Mindez azért, mert szerelmes lett egy férfiba, és házasságon kívül szült? Nem, ez nem igazságszolgáltatás. Ez merő öncélú képmutatás.

Megszólalt egy csengő, leraktam a tollat. Még egyszer átfutottam a jegyzeteimet. Tudtam, hogy nem lesz szükségem a lapra. És úgy kell előadnom az igazságot, ahogy én látom.

– Te jössz, Jessica – közölte a moderátor.

Váratlanul késztetést éreztem, hogy keresztet vessek. Borzadállyal néztek volna rám, semmi kétség.

Amikor vettem egy mély levegőt, és belefogtam a mondandómba, tudtam, hogy ez lesz életem legjobb beszéde. Felemeltem a hangom, még csak kísérletet sem tettem rá, hogy visszafogjam magam, ömlött belőlem a szó, miközben előadtam az okfejtésemet azok ellen, akik oly bőszen munkálkodtak azon, hogy tönkretegyék Ingridet. Szidalmaztam a kíméletlenségüket és a tudatlanságukat. Hataloméhesnek neveztem az egyház bizonyos képviselőit, és kidomborítottam, hogy a filmipar tele van gyávákkal. Tökéletesen felépítettem a beszédet. Felhasználtam a teljes időt, hagytam, hogy magával ragadjon a szenvedély, azonosultam minden egyes szóval, amit kiejtettem. Nagyon jó érzéssel töltött el, mintha akkor szabadultam volna a börtönből, és bátran kiálltam volna a véleményem mellett, és feltártam volna az igazságot azokról az undorító hipokritákról, akik meg akarják semmisíteni Ingrid Bergmant. Idéztem Jézust, amikor megrója a farizeusokat:

„Az vesse rá az első követ, aki büntelen közületek!”^[2] Azzal zártam a szónoklatomat, hogy felelevenítettem, milyen meggyőzően és ékesszólóan adta elő az iskolámban Ingrid Bergman Portia irgalom melletti védőbeszédét *A velencei kalmárból*, és miként nyitotta fel a szememet, hogy mit is jelent valójában a megbocsátás.

– Sajnálatos módon azok közül, akik megbélyegezték Ingrid Bergmant, senki sem vette a fáradságot, hogy felüsse a *Bibliát*, vagy Shakespeare-t olvasson – fejeztem be érvelésemet. – És ez nem más, mint az igazságszolgáltatás megtagadása.

Leültem. Csönd borult a teremre, és a bírák sorban átvonultak a szomszédos szobába, hogy konzultáljanak.

Tíz perc sem kellett nekik, hogy döntésre jussanak. Én lettem a győztes.

A teremben lévők felugráltak, mosolyogtak rám, és kezet fogtak velem. Malcolm az ajtó mellett álldogált, önfeledten vigyorgott. Pusztit dobtam felé, szédelegve a megnyugvástól és az örömtől. Sokkal tartoztam neki a baráti támogatásáért. Kósza gondolatként átcikázott az agyamon: aranyos fiú, kár, hogy egy évvel fiatalabb és két centivel alacsonyabb nálam.

Lóhalálában kerestem egy telefont, meg kellett osztanom az örömhírt a szüleimmel. A telefon hosszasan kicsöngött, de senki sem vette fel. Csalódottan visszaakasztottam a kagylót a helyére. Sem az apám, sem az anyám nem volt otthon. Próbáltam apám irodáját is, de ott sem vette fel senki.

Ezután Miss Coultrane-t hívtam, aki magánkívül volt a boldogságtól.

– Jesse, Jesse, dicsőséget szerezte az iskolánknak! – lelkesedett. – Annyira büszke vagyok rád! – Olyan volt a hangja, mintha menten elsírná magát, és nekem nem kis meglepetésemre az jutott eszembe, hogy tulajdonképpen az én győzelmem az ő győzelme is. A Szent Annában eltöltött hosszú évek során hányszor ábrándozhatott arról, hogy majdcsak akad egy diák, aki elhozza az állami díjat?

Nem beszélhettünk sokáig, mert mások is vártak a telefonra. Elköszöntem, és a boldogságtól bódultan visszaindultam a terembe.

– Elnézést, Miss Malloy! – Egy kockás zakót és csokornyakkendőt viselő férfi termett mellettem, a kezében ceruza és jegyzetömb. A szeme kancsal volt, a mosolya merev, bár igyekezett lazítani a vonásain. – Húha, nem akármilyen teljesítmény! Nagyon bátor – mondta. – Jessica Malloy, ugye? És katolikus iskolába jár, igaz?

– Igen, a Szent Anna Akadémiára – feleltem büszkén.

– Merész vállalkozás nekimenni a katolikus egyháznak. Kiváló ékesszólással beszélt.

– Köszönöm – mondtam fél füllel odafigyelve. A verseny elnöke éppen bejelentette a díjkiosztó időpontját; határtalanul fel voltam ajzva – aranyserleggel fogok visszatérni a Szent Annába, az elsővel, amit valaki az iskolámból egy szónokversenyen szerzett!

– Hallottam valakitől, hogy az iskolájában forgatták *A Szent Mary harangjait*.

- Igen. – Most már közelebbről is szemügyre vettem.
- Mivel foglalkozik az édesapja?
- Egy filmstúdióban dolgozik – világosítottam fel.
- A beszédében a filmipart is szapulta. – Sebesen jegyzetelt a noteszába. – Hogy hívják az apját?
- Miért kérdezget tőlem ilyesmit?
- Kicsoda maga? – érdeklődtem.
- Egy helyi lapnak dolgozom – közölte. – Idézhetnék valami a szónoklatából, megfejelve azzal, amit eddig mondott?
- Nem. Melyik lapnál van? – kérdeztem most már aggódva.
- A *Herald-Express*nél – mondta. – Körbeszaglászta, hátha össze tudok ütni egy vagy két bekezdést erről a versenyről. Azt hiszem, mellém szegődött a szerencse. – Vidáman megérintette a kalapja karimáját. – Minden jót, és köszönöm.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Los Angeles, 1950

A nap többi része úgy telt el, mintha álom lett volna. A fényesen kivilágított előadóterem; az egymás mellé illesztett, összecusukható székek csikorgása a linóleumpadlón; a hét órakor kezdődő díjkiosztó ünnepségre gyülekező több tucat diák. Az örömmámor, amikor bementék a nevem; ahogy végimentem a széksorok közötti folyosón, a kezem közé szorítva a szikrázó aranyserleget, tompán, elmosódottan hallva a tapsot; köszönetet rebegve a verseny bíráinak – mindez elűzte a nyugtalanság ködét, amelyet az újságíróval való rövid találkozó hagyott bennem. A legrosszabb esetben a lap helyi szekciójában tesznek majd említést a beszédemről, eldugva a hátsó sorok közé. Középiskolai versenyek? *A Herald-Express* nemigen foglalkozott ilyen eseményekkel.

Malcolm mellettem ült, és lelkesen tapsolt.

– Visszakérik majd tőled, hogy rávéssék a nevedet – suttozta a kupára bökve. – Addig nem érdemes két kézzel kapaszkodnod belé.

– Köszönöm, amit értem tettel – hálálkodtam.

– A díjat te nyerted! – szögezte le.

Lenéztem a gyönyörű serlegre, végigfuttattam rajta az

ujjaimat. Vajon Ingrid ugyanígy érzett, amikor Oscar-díjat kapott a *Gázlángban* nyújtott alakításáért? Tetszett az ötlet.

Nem sokkal később véget ért az ünnepség, valamennyien felszálltunk a különböző kerületekbe induló buszokra, hogy elvigyenek oda, ahová a szüleink értünk jönnek. Malcolmot szem elől vesztettem, ő a város másik részében lakott. Kedves srác, még akkor is, ha olyan faramuci, finomkodó neve van. Valószínűleg soha többé nem fogom látni, mivel ő nem katolikus iskolába járt. Némi csalódottság nyilallt belém, bár előre a számban éreztem a részegítő ízt, amikor ujjongva odanyújtom majd a szüleimnek a szónoklatomat tartalmazó magnószalagot, és elújságolom nekik a nagy hírt.

Igencsak későre járt már, amikor a busz megérkezett a kijelölt pontra. Anyám ott várt rám, az új Oldsmobile-unk mellett álldogálva. Kicsusszantam a helyemről, fürgén leugrottam a buszról, és odaszaladtam hozzá. A kavics recsegett a talpam alatt.

– Nem fogod kitalálni, mi történt! – robbant ki belőlem, de nyomban el is hallgattam, amint megláttam az arcát. A bőre hamuszürke volt, gyűrött, mint az újság, amelyet a kezében szorongatott. Úgy tartotta maga elé, mint egy pajzsot.

– Hogy tehetted? – kérdezte rekedten. – Hogy tehettedél ilyet?

Csak akkor vettem észre az apámat, aki az autó túloldalán rostokolt, és merev tekintettel engem nézett. Elindult felém,

és csak akkor torpant meg, amikor szinte már összeért az arcunk.

– Derék munka, kislányom. Hogy a pokolba voltál képes ilyesmire? – mondta színtelen, vontatott hangon. Az arca sötétlett a dühtől. – Alig tudom elhinni. Nem elég, hogy veszélybe sodortál engem: mindkét szülődet tönkretetted. Itt állok, és azt kérdem magamtól, hogy miféle lányunk van.

A fejem kábultan forgott, a térdem rogyadozott. Halványan ki tudtam venni, hogy az újság, amelyet anyám a kezében tartott, a *Herald-Express* esti kiadása volt.

– Olvasd! – parancsolt rám anyám.

Remegő kézzel nyúltam a lapért, és sebtében átfutottam a tudósítást. A szüleim mindig figyelmeztettek, hogy a Hearst-cégcsoporthoz tartozó újság szenzációhajhász sztorikat és mendemondákat közöl, hogy fenntartsa magát. És én most bőségesen szolgáltatam nekik elég nyersanyagot, hogy hűek maradhassanak a hírnevükhöz.

A cikk kettős szalagcímmel jelent meg a harmadik oldalon, kiemelt helyen.

EGYHÁZI ISKOLÁS LÁNY TÁMADJA HOLLYWOODOT ÉS A KATOLIKUS EGYHÁZAT

*A szónokverseny győztese védelmébe veszi Ingrid
Bergmant, a megszegényített színésznőt*

A tudósítás hangvétele kárörvendő volt, semmit sem hagyott ki, apámat „mindenkin keresztülgázoló, törtető

sajtósnak” minősítette, aki felépítette Ingrid karrierjét. Engem a saját egyházzal szembeszegülő „provokátornak” nevezett, és kéjesen kidomborította annak „íroniáját”, hogy abba az iskolába járok, amely büszkén engedélyezte, hogy a területén forgassák *A Szent Mary harangjait*. Minden benne volt.

Derék munka, kislányom... Mindkét szülődet tönkretetted.

Nem nagyon emlékszem a hazafelé vezető útra. Végig böngtem, és próbáltam megmagyarázni a történeteket. Soha nem tennék szándékosan olyat, amivel bármelyiküknek is árthatnék – hogyan feltételezhetnek mást rólam?

– Nekem úgy tűnik, sokkal inkább azzal voltál elfoglalva, hogy védelmedbe vedd Ingridet – hördült fel az apám. A hangja élesen csattant, mint amikor kődarabokat ütögetnek egymáshoz.

– Jesse, azok a nézetek, amelyeknek hangot adtál, a valódi érzéseidet tükrözik? – kérdezte váratlanul az anyám.

Próbáltam kiutat találni a kutyaszorítóból. De ha elhallgatom az igazságot, és mást mondok helyette, akkor egy hazugságokkal teli gödörbe hajszolom magam.

– Igen – válaszoltam.

– Tehát azt gondolod, hogy az egyház képmutató?

– Nem, nem mindenben, és nem állt szándékomban ártani neked...

– És mi a helyzet velem? – harsant fel apám érdes hangja, ám ezúttal volt benne valami más árnyalat is, egyfajta

elkeseredettség. A tekintetünk találkozott a visszapillantó tükörben, és én megrémültem. A szeme megtelt fájdalommal. A kormánykereket markoló kezén kifehéredtek a büttyök. – Egyike vagyok azoknak a gyáva alakoknak a filmiparban, akiket leszállítottál a magas lóról?

Ó, istenem, a legszívesebben elhánytam volna magam!

– Nem, papa... – esdekeltam. Több szó nem jött a számra. Miközben robogtunk előre, és a város esti fényei elsuhantak mellettünk, a feszültség örvénylett a kocsiban, de ezúttal nem a szüleim között, hanem köztem és közöttük. A felismeréssel feléledt a lelkem mélyén megbúvó régi félelmem, hogy valamilyen bűnt követek el, és most először teljes valójában éreztem, hogy mindig is ott leselkedett, és várt, hogy mikor vetheti rám magát. Nem volt mód elkerülni, és megbocsátani sem lehetett – kétségkívül halálos bűn volt. Képtelen voltam tisztán gondolkodni, az agyam vadul zakatolt. Szégyent hoztam anyám és apám fejére. Lehetséges, hogy romba döntöttem apám karrierjét.

– Hányynom kell – motyogtam.

– Tartsd vissza, míg haza nem érünk! – torkolt le apám. – Elég epe ömlött már ki belőled egy napra.

Öklendezni kezdtem. Telehánytam a kocsit. A mellettem lévő ablakon vékony patakokban csorgott le, amit kihánytam. Apám átkozódott. Az új autópályán haladtunk, még lehúzódni sem tudott.

– Sajnálom. Ki fogom takarítani...

– Ne törődj vele, Jesse! Majd én rendbe rakom. – Ezek voltak anyám első kedves szavai.

- Megcsinálom én...
- Neked aludnod kell. – Hallottam, hogy nagyot sóhajt. – Teresa Mary nővér bekéretett hétfő reggelre az irodájába.
- Miért?
- Valaki gondoskodott róla, hogy megkapja a lap esti kiadását.

Nem volt kedvem senkivel sem beszélni azon a vasárnapon, és alig aludtam valamit éjszaka; csak sírtam keservesen, és bámultam bele a sötétbe. Gondolnom kellett volna a szüleimre, mielőtt elmondom azt a beszédet; és gondolnom kellett volna az iskolámra is. Keményen küzdöttem; mindig is úgy akartam cselekedni, ahogy helyesnek véltem. Gyárthattam kifogásokat nyakra-főre, de tisztában voltam az igazsággal: azt adtam elő, amiben hittem, csakhogy épp ez bizonyult veszélyesnek. A saját véleményemet mondtam el, és kiderült, hogy az kívül esik életem erkölcsi keretén. Vajon elkövettem a kevélység bűnét?

Beszélni akartam Kathleennel.

A másnap reggeli *Examiner* hosszabb tudósítást közölt a versenyről, bőségesen idézett a beszédemből, és még reagálásoknak is helyt adott. Howard Hughes szóvivője kijelentette, a filmmogult meglepte, hogy Gabriel Malloy lánya ilyen „zabolázatlan” véleménynek adott hangot. Az érseki hivatal egymondatos közleménnyel rukkolt elő,

amelyben Doyle érsek „sajnálátát” fejezte ki amiatt, hogy nyájának egyik tagja ilyen nézeteket vall. Volt még egy idézet, de a lap nem nevezte meg, hogy kitől származik: „Ingrid Bergman botrányos cselekedetei továbbra is eltorzítják a fiatalok értékrendjét.” Megszólalt a redlandsi verseny egyik bírója is, akinek a szavai könnyeket csaltak a szemembe: „Fogalmam sincs, mire ez a nagy hűhó – hangsúlyozta. – Jessica Malloy megnyerte a versenyt... Persze én protestáns vagyok.”

Még hét óra sem volt hétfő reggel, amikor végiglépkedtem a Szent Anna Akadémia főépületéhez vezető gyalogjárón, hogy jelentkezzem Teresa Mary nővér irodájában. Egyetlen diákot sem láttam, ahhoz még túl korán volt. A zöldellő gyepszőnyeg fölött vékony ködcsík lebegett. Az ösvény melletti pálmafák úgy sorakoztak, mintha őrszemek volnának, némán, rezzenéstelenül.

Az idők folyamán megszerettem az iskola bejáratát. Ez volt az a rész, a puha, zöld pázsit, ahol kiosztják majd az érettségi oklevelünket – valamennyien fehér ruhát öltünk az alkalomra, a kezünkben illatozó virágokkal teli kosár, a fejünkön virágfüzér. Az iskolai zenekar – a korábbi évekhez hasonlóan – eljátssza a *Pompa és fény* indulót, miközben bevonulunk. A szüleink összecukható székeken ülnek, büszkén, egyenes derékkal.

Legalábbis ez volt a megszokott menetrend.

Az igazgatói iroda ezúttal vészjóslónak tűnt. Amikor az

iskolai titkár betessékelt, a sivár részletek élesen kirajzolódtak előttem. A sarokban álló könyvszekrény egyik lába alá kétrét hajtott, vastag kartonfecnit csúsztattak, hogy ne billegjen. Az íróasztalon meglátszott a sokévi használat, a fénye erősen megkopott; a mögötte lévő, acélszürkére festett falon csak a tekintélyt parancsolóan nagy méretű feszület lógott, amely szemléletesen jelenítette meg Krisztus kegyetlen sebeit. Ugyanaz a feszület volt, mint eddig, most mégis valahogy másnak láttam.

Teresa Mary nővér felállt az íróasztala mögül, amikor beléptem. Megdöbbenően kicsinek tűnt. A teste mintha elveszett volna a szokásos fekete habitusának a súlyos gyapjúszövetében, ám kék szeme ugyanolyan rezdületlenül és elevenen nézett rám, mint mindig.

– Ül le, Jessica! – mondta csendesen.

Csak ekkor vettem észre Miss Coultrane-t, aki a szoba végében állt, a karját szorosán összefonta maga előtt, az arca zárkózottnak tűnt, rajta megfeythetetlen kifejezés.

– Miss Coultrane saját maga kérte, hogy rövid időre csatlakozhasson hozzánk – közölte Teresa Mary nővér. – Miss Coultrane?

A szónoklattanárom megköszöörülte a torkát.

– Büszkeséggel tölt el, hogy oly sok éve tanítok ebben az iskolában – mondta. – De egyetlen diákomra sem voltam olyan büszke, mint rád. Gratulálok, Jessica!

– Köszönöm – hebegtem megrökönyödve. Személyes feloldozásnak szánta?

– Mindazonáltal érkezettnek látom az időt arra, hogy

visszavonuljak, és a nővér egyetértésével ezt én magam szerettem volna közölni veled. – Futó pillantást vetett Teresa Mary nővérrre.

– Miről beszél?!

– Benyújtottam a lemondásomat a nővérnek – válaszolta halkán Miss Coultrane.

– De miért? – kérdeztem megrendülten.

Miss Coultrane újra Teresa Mary nővérrre nézett.

– A nővér el fogja magyarázni. – Azzal megfordult, kurtán biccentett, majd lágyan megérintve a vállamat, távozott a szobából.

Teresa Mary nővér, ha lehet, még jobban kihúzta magát, mintha csak ki akarná tölteni a ruháját. Lerítt róla, hogy mennyire erőlködik.

– Jessica, tartok tőle, hogy rossz hírem van számodra. Nem mondhatsz búcsúbeszédet a végzős diákok nevében – adta tudtomra, miután vett egy nagy levegőt.

Forogni kezdett velem a világ.

– De hát... de hát... – Meg akartam kérdezni, hogy miért nem, de éreztem, hogy elfacsarodik a szívem, és rosszullet kerülget.

– Igen, tudom, hogy megrázkódtatásként ér téged. Nem én hoztam ezt a döntést. Doyle érsek rendelkezett úgy, hogy vegyenek le a szónokok listájáról.

Képtelen volt a szemembe nézni.

– De kiérdemeltem, hogy beszédet mondjak – sérelmeztem panaszos hangon.

– Tudom. – A hangja valamelyest meglágyult. – Kedvesem,

én engedelmességet fogadtam. Nem kérdőjelezhetem meg az érsek utasítását.

– De... ez nem tisztességes, ön is tudja, hogy nem az. – Most már ömlöttek a könnyeim. – Annyira szörnyű volt, amit mondtam? Önnel nem fordul elő néha, hogy mást gondol?

– Ha elő is fordul, nem adok hangot neki. – Mélyen beszívta a levegőt. – Jesse, az érettség azt jelenti, hogy tudod, mikor kell megszólalnod, és mikor nem. Sajnos, te ezt még nem tanultad meg.

Nem hagyhattam annyiban. Valamivel vissza kellett vágnom.

– Én nem vagyok képmutató – kezdtem bele, bízva abban, hogy talán újra érezhetem azt a szertelen örömet, legalábbis részben, amikor az ember hangosan kimondja, amit igaznak tart. De az érzés már csalóka volt, nehezen megfogható; mintha elkopott volna az íze. – Muszáj volt szavakba öntenem... – Próbáltam folytatni, de nem jutottak eszembe a megfelelő kifejezések. Elnémultam.

– Jó néhány nagyszerű évet töltöttél ebben az iskolában, Jessica – jegyezte meg Teresa Mary nővér. – Képes lennél eltaszítani magadtól mindnyájunkat, akik szerettek téged, és veled együtt, érted dolgoztak?

A gerince kezdett megmerevedni, a hangjába visszaköltözött a tekintély rideg éle.

– Nem – feleltem. Kényszeríteni akartam, hogy ismerje be, hibás döntés született. Még akkor is, ha valahol legbelül másként gondoltam. – Kérem, vallja be őszintén: egyetért az

érsekkel?

A nővér szünetet iktatott be, mielőtt válaszolt volna; az ujjával a dereka köré tekert rózsafüzér szeméit babrálta, és elnézett a fejem mellett, egy mögöttem lévő pontra meredt.

– Az engedelmisség nagyon fontos tényező az egyház életében, Jessica. Nemcsak az apácák és a papok számára, hanem valamennyiünknek.

– Tehát más a véleménye.

Rám emelte a tekintetét, és én nehezen múltó szomorúságot láttam megcsillanni – vagy véltem látni – a szemében. Azt hiszem, mindketten tisztában voltunk vele, hogy tulajdonképpen most búcsúzunk egymástól.

– Nem fogjuk nagy dobra verni az ügyet – közölte. – A nevedet egyszerűen töröljük a beszédet mondók listájáról, mindenféle megjegyzés nélkül. Minden tőlem telhetőt el fogok követni, hogy a lehető legkisebb feszültséggel járjon ez számodra. Ami pedig a saját érzelmeimet illeti, azok nem lényegesek.

Szóval igen, konfliktus volt aközött, amit Teresa Mary nővér agya diktált, és amit a szívében érzett. És legalább annyira össze volt zavarodva, mint én magam.

Most világosodott meg előttem: az én csodálatos tanárnőm, Miss Coultrane azzal fejezte ki a szembeszegülését, hogy lemondott a hőn szeretett állásáról. De ő legalább tehetett valamit. Teresa Mary nővér számára ellenben nem volt helye a tiltakozásnak. Ez fokozta a fájdalmamat, ugyanakkor a szívemet elárasztotta az elégtétel érzése – bármilyen keserű volt is –, már

amennyire ez elégtételt jelentett a megsemmisülés közepette. A tekintély ezen jelképének, ennek a szigorú apácának a lelkében, mélyen eltemetve valahol, annak a lázadásnak a még ki nem kelt magvai bújtak meg, amely bennem már hatalmas vihart kavart.

Kathleen a bejárati lépcsőn ülve várt rám, amikor kiléptem az épületből. Felemelte a fejét; láttam rajta, hogy már tudja. Meg akartam ölelni, és elsírni a bánatomat a vállán.

– Honnan...

– Miss Coultrane tegnap este felhívott – mondta hamiskás mosollyal. – Úgy vélte, szükséged lesz egy barátnőre.

– Felmond – suttogtam.

– Tudom.

– Én tehetek róla. Mindent tönkretettem.

– *Badarság!* – Felállt. – Gyere, majd a medencénél dumcsizunk.

Badarság! Mentőkötél, gyógyír a sebre, amit az apám vádja ütött. Ha másért nem, akár ezért az egy szóért okom lett volna szeretni Kathleent.

Az iskola kezdett éledezni, álmos szemű diákok siettek az órákra. A medencét senki sem használta, ahhoz még túl korán volt. Az egész területet birtokba vehettük, mégsem tudtam egy helyben ülni. Sétálni kezdtünk a medence körül, körbe-körbe, minden cél nélkül. Mi értelme volt az

egészek? Sírtam, összevissza hadováltam, követhetetlen kuszaságban ömlöttem belőlem a szavak, Kathleen pedig hallgatott. Egyszer sem szakított félbe; nem próbált magyarázatot keresni, megvédeni vagy megvigasztalni. Ha valamikor is szükségem volt arra, hogy valaki egyszerűen csak végighallgasson, akkor az a nap volt az. A szüleim jogosan korholtak és kárhoztattak, megérdemelten vontam magamra a haragjukat, de arra a megaláztatásra, amelyben Doyle érsek részesített, biztosan nem szolgáltam rá, hacsak nem Isten keze volt a dologban...

– Állj! – Kathleen zsebre vágta mindkét kezét. – Ha valamiben is vétkeztél, akkor az az, hogy nem voltál tisztában a lehetséges következményekkel.

– Azt fejtettem ki, amiben őszintén hiszek.

– Néha a következmények fontosabbak.

Kinyitottam a számat, hogy tiltakozzam. Megint csak azt mondtam, amit gondoltam.

– Hogy lehet valakiből apáca?! – értetlenkedtem. – Meggyőződéseim, hogy Teresa Mary nővér tönkretette az életét. Azok a lányok, akik csatlakoznak a rendhez, és zárdába vonulnak, engedelmességet fogadnak az egyháznak, amely nem engedi, hogy saját véleményük legyen – vagyis mindnyájan ugyanazt fogják cselekedni.

– Nos, az egyértelműen látszik, hogy a zárda számára örökre elvesztél. Nagy kár... Már kezdtem bízni benne, hogy bezárnak valamilyen zugba, és mostantól mindkettőnk nevében te fogsz imádkozni. – Kathleen ajka körül huncut mosoly játszadozott.

Nekem is sikerült mosolyt csalnom az arcomra. Minket nem tudtak csapdába ejteni, egyikünket sem – ezt igyekezett megértetni velem.

– Továbbra is jogász akarsz lenni? – kérdeztem tőle. Los Angeles körzetében lévő egyetemekre jelentkezett, és most villámcsapásként hasított belém, hogy bárhová vesznek is fel, messze leszek tőle.

– Talán. Hogy olyan embereket képviselhessek, akikkel rohadtul bántak. Mint most veled.

Akkor nem tudtam mit válaszolni erre. De ahogy tovább róttuk a köröket a baráti, meghitt csöndben, fokozatosan derengeni kezdett számomra, hogy a szavai olyan hűséget testesítenek meg, amelyet mindenáron, minden erőmmel viszonzni akarok majd. Amikor csak szüksége lesz rá.

A lefokozásom híre futótűzként terjedt az iskolában, és az osztálytársaim tekintetében azt láttam, amire számítottam: együttérzést a barátaiméban, és kéjes gúnyt azokéban, akik élvezetet leltek a Beverly Hills-i lányt mélybe taszító botrányban. Igyekeztem rezzenéstelen arccal végigülni az órákat, előreszegett állal, akárcsak Ingrid a *Szent Johannában*. Úgy döntöttem, hogy én is bele tudom élni magam a szerepbe.

A nap végén fáradtan vánszorogtam ki az iskolából, és semmi másra nem vágytam, mint hogy mihamarabb bebújjak az ágyamba, és a fejemre húzzam a takarómat. Amint elballagtam a többi, egymással cseverésző lány

mellett, ismerős autó tűnt fel a parkolóban. Apám ült a kormány mögött.

Kiszállt a kocsiból, és némán álltunk egymással szemben, és egymásra szegeztük a tekintetünket.

Még sosem láttam annyira összetörtnek és elhanyagoltnak. A nyakkendője félrecsúszott, rajta a csomó idomtalan, görcsösen megkötve, ráfért volna egy kiadós borotválkozás.

– Jesse, túl keményen bántam veled – mondta. – Szeretnék bocsánatot kérni.

A hangom remegett, amikor megszólaltam.

– A szememre vetted, hogy mindkét szülőmet tönkretettem – feleltem, és közben eleredtek a könnyeim. – És hogy epét köptem...

– Igen, túlzásokba estem... Nem lett volna szabad.

Mozdulni sem tudtam, holott tisztában voltam vele, hogy a többi lány, aki elhalad mellettünk, a fülét hegyezi, hogy elkapjon néhány szót, miről is beszélünk; a suttogásuk elég éles volt ahhoz, hogy felfigyeljek rájuk.

Mit akarhat az apám? Hogy megnyugtassam, most már minden rendben?

– Én nyertem a Szent Anna számára az első állami díjat szónoklásban.

– Igen, te. Van hozzá tehetség. – Hirtelen kimerültnak látszott.

Továbbra sem mozdultam.

– Nem engedik, hogy búcsúbeszédet mondjak. Töröltek a listáról.

– Bizonyára Doyle műve. Álszent rohadék. Jesse, belekeveredtéél valamibe, amit nemigen érthetsz meg.

– Veszélybe sodortalak. – Alig tudtam kinyögni a szavakat. Feltartotta mindkét kezét, és felém fordította a tenyerét.

– Nézd, számtalan egyéb dolog zajlik most, különösen Washingtonban. A filmiparban dolgozóknak már minden oldalon vannak ellenségeik. Te tovább bonyolítottad az ügyet, igaz, nem szándékosan.

– Nekem soha semmit nem fejtesz ki bővebben, pusztán célozatsz, hogy rossz dolgok történnek.

– Azért, mert meg akarlak kímélni tőlük.

Nem válaszoltam, csak szótlánul beültem az autóba; az utóbbi két nap érzelmei – a zavarodottság és a megalázottság, az apám sorsa miatti félelmem, a fejlemények miatti feldúltság, az áhított megtiszteltetés elvesztésével járó fájdalom – egymásba gabalyodva örvénylettek bennem.

Anyám a bejárati ajtónál várt minket, a kezében egy halom boríték, az arcán feszült mosoly.

– Jesse, levelet kaptál az egyetemekről, amelyekre jelentkezted – közölte.

Mindketten várták, mit teszek. A kezem reszketett, amikor a borítékokért nyúltam. Ha a szüleim arra számítottak, hogy előttük nyitom ki őket, csalódnium kellett. Fogtam a hivatalosnak látszó leveleket, visszavonultam a szobámba, határozott mozdulattal becsapva magam mögött az ajtót, amely elválasztott attól a két embertől, akit abban a pillanatban a legjobban szerettem és gyűlöltem a világon.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Los Angeles, 1950

Ültem az ágyamon, és körbenéztem a szobámban. Nem sok minden emlékeztetett rám. Inkább annak a lakberendezőnek az ízlését tükrözte, akit megbíztunk a munkával, miután beköltöztünk; fátyolos volt a hangja, mint Lauren Bacallnak. Élénkvrös rúzszt használt, amely úgy hatott az ajkán, mintha dühében tette volna fel; tekintélyt parancsoló magabiztosság sugárzott belőle, amikor megjelent a házunkban. Anyámat egykettőre elbátortalanította, a végén már én is csak bólogattam, bármit talált is ki.

Ennek eredményeként a baldachinos ágyamat egy fehér pöttyös, magasra felfüggesztett pamutfüggöny díszítette, amiről úgy gondoltam, hogy egy tízévesnek való. Leszedte a falról a Bing Crosby- és Perry Como-posztereimet, de szerencsére mindkettőt sikerült megmentenem a szemétből, és eldugtam őket az ágyam alá. Csupán egy ízben csaptam össze vele, még hozzá az Ingridet *Szent Johannaként* ábrázoló, nagy méretű plakát ügyében. Visszakerült a helyére, de ahogy most ránéztem, ürességet éreztem.

Még mielőtt kinyitottam volna az első borítékot, belém

mart a felismerés, hogy többé már nem tartozom ide.

A Stanford Egyetem örömmel értesíti, hogy felvételt nyert az elsőéves hallgatók közé az 1950-ben kezdődő évfolyamra.

Gratulálunk.

Ott gubbasztottam az ágyam szélén, a hivatalos hangnemű üdvözlő üzenetet bámulva, és vártam, hogy végigsöpörjön rajtam az örömmámor hulláma, amint arról korábban álmodoztam. De nem történt semmi. Ráérősebben, de kibontottam a maradék három borítékot is, és végigfutottam a bennük lévő szövegen.

Bennington Egyetem. *Gratulálunk.*

Marymount Egyetem. *Gratulálunk.*

Los Angeles-i Kaliforniai Egyetem. *Gratulálunk.*

Semmi ujjongás. Már rohannom kellene ki a szobából, és lelkesen bejelenteni a szüleimnek a sikereimet, hogy lubickoljak a boldogságban és a büszkeségben, illetve az élet császárának érzem magam. Még csak meg sem mozdultam.

Továbbra is csöndben ültem, hallgattam az éjjeliszekrényen álló Baby Ben óra tiktakolását, számoltam a másodperceket, és megpróbáltam eligazodni a gondolataimban. Néhány perc múlva dűlőre jutottam, hogy mit akarok – és egyszeriben végtelen nyugalom szállt meg.

Melyik egyetem fekszik a legtávolabb?

Halk kattanás hallatszott, és az ajtógomb elfordult.

– Oké – mondta apám, és kitérte az ajtót. – Mi a helyzet? Ne zárj ki minket az életedből, kislányom!

– Egyik egyetem sem utasított el – válaszoltam. – És ösztöndíjat is felajánlottak.

Anyám arcán az a szemmel láthatóan megkönnyebbült, de halvány mosoly jelent meg, amelyet mostanában a jó hírekre tartogatott.

– Gratulálok, Jesse! – mondta. – Talán...

– A Benningtonra megyek.

– Már döntöttél is? Vermontba? Jesse, a Bennington remek egyetem, de... – Anyám elharapta a szót, mintha megérezte volna, hogy bármit mond, már késő.

– Már döntöttem.

Apám rám meresztette a szemét.

– Visszautasítod a Stanfordot? Nem sok nőt vesznek fel oda, megtiszteltetés, ha valakinek sikerül bejutnia. Az isten szerelmére, miért éppen a Bennington?

– Azt hiszem, nekem való hely. – Nem vitt rá a lélek, hogy feltárjam előttük az igazságot, de tökéletesen tisztában voltam vele. Olyan messzire akartam kerülni innen, amennyire csak lehetett, és még csak vissza sem akartam nézni. Kaptam egy ugródeszkát, és szándékomban állt használni.

Az apám feje fölött összetorlódott felhők nem akartak oszladozni. Alkalomadtán, amikor sikerült elcsípnem néhány foszlányt a szüleim beszélgetéséből, többször is

megütötte a fülem a „balos” szó, ami nem okozott meglepetést számomra. Akkoriban mindenkit, aki a filmiparban dolgozott, azzal gyanúsítottak, hogy kommunista. Még anyámnak is finoman a tudomására hozták az egyedülálló anyák otthonában, hogy „túlfoglalkoztatás” miatt „egy ideig” nem lesz szükség a segítségére. Egyetlen zokszó nélkül tudomásul vette. Meg sem próbáltam vigasztalni, de felajánlottam, hogy elmosogatok, amikor meghallottam, hogyan bántak el vele. A szavak nem segítettek volna.

És hogy milyen reakciókat váltott ki a redlandsi beszédem? Louella Parsons boldog volt, hogy felpizkálhatta a tüzet. A szívem mélyén azt reméltem, talán lesz benne némi együttérzés, és nem ír róla, ha már egyszer „barátnak” nevezte apámat, legalábbis a szó hollywoodi értelmében. De csak néhány napot várt azzal, hogy egy egész hasábot szenteljen a „botrányos” viselkedésemnek, és bőségesen idézzen a beszédemből. Azzal vádolta Ingrid Bergmant, hogy még Hollywood eme ifjú lányának az erkölcsi normáit is beszennyezte – hogy lehet ennyire közönyös ez az önző nőszemély?

„Mi ebben az igazi tragédia? – tette fel a költői kérdést Louella, maga is hitbuzgó katolikusként. – Francis Doyle érseknek nem volt más választása. A botrány további dagadásának a megakadályozása érdekében el kellett rendelnie, hogy Jessica Malloy nevét töröljék a listáról, és ne mondhasson beszédet a Szent Anna Akadémia végzőseinek a nevében. Mindennek meg kell fizetni az

árát.”

Apám szelíden kivette a kezemből az újságot.

– Gyülekeznek a keselyűk – közölte. – De az én fejem fölött
körülnéznek, nem a tiéd fölött.

– Mit értesz ez alatt? Korábban azt mondtad, hogy Louella
haragszik rád, mert nem adtál neki exkluzív információt
Ingrid babájáról.

– Komolyabb ügyről van szó. Louella tudja, hogyan kell a
nyertesek oldalára állni.

Láttam az arcán a mostanra már ismerőssé vált feszült
vonásokat, és éreztem, hogy az iránta érzett szorongásom
újra feléled. Egyidejűleg igyekeztem is elszakadni tőle.
Semmit sem tudtam tenni, hogy száműzzem a félelmeim
okait; csupán annyira futotta az erőmből, hogy
emlékeztessen magam: nem fogom hagyni, hogy maguk alá
temessenek. Arra fogok koncentrálni, amit elértem, és
elfelejtem, hogy a dicsőségem milyen gyorsan a porba
hullott. Jót cselekedtem, nem rosszat. És senki sem tudja
elvenni tőlem a versenyen szerzett első díjamat – sem az
érsek, sem a lesből támadó újságíró, sem azok, akik a hátam
mögött sugdolóznak; senki, különösen nem a szüleim. Csak
apám tudott igazi fájdalmat okozni nekem. És azt már
megtette.

Néhány nappal később elpiszmogtam az időt az iskolában,
ezért a lábamat nyakam közé kapva rohantam a
buszmegállóba, menet közben a vállamra dobtam az

iskolatáskát. Még így sem értem el a buszt, éppen akkor húzott ki a megállóból. Csalódottan rogytam le a padra. Hát nekem már semmi sem sikerül?

– Szia! – köszönt rám egy fiúhang. A fénytől hunyorogva felé fordultam.

Malcolm volt az, a fiú a redlandsi versenyről; a sötét haja hanyagul hátravetve, a szája körül barátságos mosoly játszott.

– Arra gondoltam, hogy elugrom ide, és megnézem, hogy vagy – mondta őszinte közvetlenséggel. – Végül is félig-meddig én rángattalak bele ebbe az egészbe.

– Igen, van benne némi igazság. – Senkivel sem óhajtottam kertelni.

Letelepedett mellém.

– Tényleg nagyszerű voltál – szögezte le. – És nyugodtan felmutathatod a középső ujjadat az olyanoknak, mint Louella Parsons meg a hozzá hasonlók.

Elmosolyodtam, és kezdtem megenyhülni.

– Mi a vezetékneved? – kérdeztem.

Olasz születésű volt, Carvellónak hívták, és a Dorsey Középiskolába járt harmadik osztályba. Laza vászonnadrágot viselt, a keze rövid és vastag volt. Mulatságos fiúnak bizonyult, ömlöttek belőle a bohókás megjegyzések. Nem kaptam tőle gondosan bebugyolált együttérzést, minden teketóriázás nélkül kimondta, hogy alaposan „kibasztak” velem, és egyáltalán nem akadtam ki az egyenességén. Szóba került, hogy esetleg vállalhatnánk olyan munkát, ahol hasznát vehetnénk a

beszédkészségünknek, és hogy mennyire élveztük a versenyt, milyen diadalittas érzéssel jár a győzelem, és mennyire különbözőek az iskoláink. Könnyed, laza stílusban, természetes módon folyt a társalgás. Nem voltak kínos szünetek, feszült pillanatok.

A következő busz befordult a sarkon, tudtam, hogy pár másodperc múlva már ott lesz a megállóban. Semmi kedvem nem volt felszállni rá.

– Nem jössz el hozzánk? – kérdeztem hirtelen ötlettől vezérelve.

Malcolm megrántotta a vállát, és elvigyorodott.

– De, miért is ne?

A döcögős, hepehupás út rövidebbnek tűnt, mint máskor, és hosszú idő óta először lazának éreztem magam. Éppen a bejárati ajtót nyitottam ki, amikor lehajolt, és felvett egy postai csomagot, amely félig eltakarva anyám egyik azáleabokra alatt feküdt.

– Itt felejtette volna valaki? – élcelődött Malcolm.

Ránéztem a feladóra, és vettem egy nagy levegőt.

– A serlegem? Elkészült volna a bevésés?

Malcolm felnevetett.

– Hát, nem sok ember felejt el, hogy nyert egy aranykupát!

– Jaj, Malcolm... – Egyszerre volt kedvem nevetni és sírni.

Bementünk, és leültünk a nappaliban. Anyám a konyhában volt, és én nem akartam előtte kinyitni a

csomagot. Gyors mozdulattal letéptem a csomagolópapírt a dobozról, kiemeltem belőle a szemet gyönyörködtető kupát, és magam elé tartottam, hogy kritikus szemmel méregessem.

– Ó, Jézus, ez nem igazi arany?! – hüledezett Malcolm. – Nem teszel panaszt?

Hangosan nevettem, az ujjaimat végigfuttattam a nevem bevéssett betűin, és váratlanul, de kétségkívül jóleső büszkeséggel töltött el, amit elértem. Amikor meghallottam, hogy anyám átjön a konyhából, hogy üdvözölje Malcolmot, sebesen visszadugtam a kupát a dobozba, és bedugtam a könyvespolc mögé. Malcolm felhúzta az egyik szemöldökét, de nem szólt semmit. A tekintetében együttérzést láttam megvillanni.

Délután hosszú sétát tettünk Beverly Hills kanyargó utcáin, a gazdagon pompázó sövények mellett. Megmutattam neki néhány nevezetesebb helyet, például a házat, amelyben Douglas Fairbanks és Mary Pickford lakott, de főképp azokról az időkről meséltem neki, amikor még kislány voltam, és találkoztam Ingrid Bergmannal, és hogy miért jelentett nekem olyan sokat. Malcolm közölte, hogy nagyra értékeli a hűséget, az ő hőse Jackie Robinson, és nem számít, hogy mi volt, vagy mit tett, sosem fog elpártolni tőle. Szóba hozta a családját – nagyon sok fiú- és lánytestvére volt, de ő mindegyikükkel kijött –, és megkérdezte, hogy szeretem-e a hot dogot, mert ha igen, ő ismeri azt a helyet, ahol a legfinomabbat készítik az egész városban, már ha nem bánom, hogy gyalogolnunk kell

néhány kilométert; a Beverly Hillshez hasonló körzetekben ugyanis nem árulnak hot dogot.

– De lehet, hogy mára már túl sok lenne a jóból – fűzte hozzá.

– És ha holnap mennénk? – hallottam magam.

Hetente többször is találkoztunk iskola után, és olyan, a megszokottól eltérő programokat csináltunk, mint hogy busszal elmentünk Chinatownba, a kínai negyedbe, ahol Malcolm elvitt egy szecsuanai étterembe – életemben először ott ettem tealeveleken és faágakon füstölt kacsát.

– A kámforfa levelein és ágain – magyarázta Malcolm, mintha tudnom kellett volna, hogy mi az.

Amikor észrevette a zavaromat, elvigyorodott.

– Én is csak onnan tudom, hogy elolvastam a menü hátlapját – vallotta be.

Már az elején rájöttem, hogy Malcolm sosem próbálta megjátszani, hogy többet tud annál, mint amennyit valójában tudott. Beszélgettünk az iskoláról, a filmekről; a figyelmem egyedül akkor lankadt, amikor túlságosan is belemelegedett a baseball izgalmainak a taglalásába. Jót nevetett magán, amikor kiderült, hogy a nyomomba sem ér kémiából, és elárulta, hogy az anyját az örületbe kergeti, mert képtelen normálisan betérni az ingét a nadrágba.

– Mit csináljak, én így szeretem! – fűzte hozzá hevesen.

Szinte szégyenlősen nézett rám, az arckifejezése merengő volt.

Két hét elteltével, amikor az egyik délután együtt hintáztunk a közeli játszótéren, egyszer csak megfogta a kezem. Egy ütemre löktük magunkat – és most az egyszer csöndben maradtunk. Kényelmes, meghitt csöndben.

– Közeleg a végzősök bálja – törtem meg a hallgatást. – Felöltött bennem, nem lenne-e kedved eljönni.

– Úgy érted, a kíséződként?

– Igen.

– Hogyne, nagyon is – válaszolta bátortalanul. – Ám tudnod kell, hogy az anyám zsidó, ami azt jelenti, hogy én is az vagyok. Az apám olasz, szegről-végről katolikus, legalábbis azt hiszem, de évek óta nem jár semmilyen templomba. – A hangja tárgyilagosan csengett.

– És akkor mi van?

– Nem lesz az iskoládnak kifogása ellenem?

Kitört belőlem a nevetés; igazán, szívből nevettem.

– Többé már nem árthatnak nekem – válaszoltam. És komolyan kezdtem is ezt hinni.

A szüleim kissé meglepődtek, amikor közöltem velük, hogy van kísézőm az iskolabálra. Korábban apám bizonyára ragaszkodott volna hozzá, hogy először megismerje Malcolmot, de ahogy teltek-múltak a hetek, ez egyre kevésbé tűnt fontosnak – nekik is, nekem is. Persze kérdezősködtek felőle. Arra nem tértem ki, hogy Malcolm milyen szerepet játszott a szónokversenyen történetekben. Anyám felvonta a szemöldökét, amikor megemlítettem,

hogy Malcolm harmadikos a Dorsey Középiskolában, de egyikük sem reagált arra, amikor közöltem, hogy félig zsidó. Más dolgokon járt az eszük. Az embernek olyan érzése volt, mintha az egész családnak visszatartotta volna a lélegzetét, várt volna valamire – de hogy mire, abban nem voltam biztos. Néha elkaptam egy-egy szót a sugdolózásaikból, ami elég volt ahhoz, hogy kiderüljön számomra, azon tanakodnak, hogy minden eshetőségre felkészülve eladják a házat. Apám arca folyton sápadt volt, azokban a napokban anyám tűnt a szívósabbnak. Egyszersmind hidegséget árasztott magából. Mintha jéggé változott volna.

Malcolm az arcán széles vigyorral toppant be a bál estéjén, a kezében orchidea egy kis műanyag dobozban.

– Anyám ragaszkodott hozzá – vallotta be, miközben kezét fogott a szüleimmel. – Személy szerint nekem jobban tetszik a rózsa.

– Nekem is – hagytam helyben rögtön. Újabb jó pontot szerzett nálam azzal, hogy nem viselkedett engedelmes kisfiúként.

Némiképp megrendítő élmény volt Malcolm idősebbik kiadását látni a házunk előtt a sofőrülésben, ugyanazzal a vidám vigyorral a képén. Igyekeztem eltitkolni a meglepetésemet, amikor bemutatott az apjának. Nem gondoltam bele, hogy Malcolm még csak tizenhét éves, így legfőbb tanulmányi-engedélyt kaphat. A valóságnak ezt a szeletét egyelőre számúztam az agyam mélyére, azzal, hogy majd később foglalkozom vele. Malcolm nem csinált

nagy ügyet belőle, az apja pedig biztosított minket, hogy máris eltűnik, mihelyt kitesz minket a helyszínen.

Középiskolás éveimben végig a végzősbárlól álmodoztam. Hagyományosan az impozáns Beverly Hills Hotelben rendezték meg, így a végzős egyházi iskolás lányok keresztülvonulhattak az előcsarnokon; ragyogóan mutattak a krémszínű, csipkével díszített hosszú ruhájukban, és izgatottan lesték, nem pillantják-e meg a hollywoodi sztárok egyikét valamelyik sarokban. De mindez elmúlt, most már nem tudtam részese lenni a tündérmesének. Úgy éreztem, hogy pusztán szerepet játszom egy darabban, amelynek semmi köze a valósághoz.

A körülményekhez képest egészen kellemesen éreztem magam. Kathleen feltartott hüvelykujjal jelezte a tetszését, miután bemutattam Malcolmnak, később, a mosdóban pedig odasúgta nekem, hogy szerinte érettebb az összes többi fiúnál. Tánc közben Philip és az új barátnője mellé sodródtunk, és észrevettem, hogy Philip fülig elpirul. Kedvem lett volna odakiabálni neki: *Hála istennek megszabadultam tőled.* Akadtak kínos pillanatok is – Malcolmot többen is megkérdezték, hogy melyik egyetemre fog járni, hiszen az osztálytársaim számára ez volt a legfontosabb téma.

– Nem tudom – felelte fesztelenül. – Csak jövőre fogok végezni. – A többiek elfordultak, és vihogva egymásra néztek, amikor meghallották a választ.

Elérkezett az éjfél. A fények elhomályosultak, és a zenekar belefogott a *Goodnight, Ladies*be. Malcolm közelebb húzott

magához, olyan közel, hogy éreztem a teste illatát. Izgató bizsergés futott át rajtam, amint a kezemet a mellkasára fektettem; az ujjai a keblem közelében pihentek, pontosabban egyre közelebb araszoltak hozzám. Azt akartam, hogy még szorosabban átöleljen.

Hová tettem a józan eszem? Elhúzódtam tőle.

Malcolm fürkészve rám szegezte a tekintetét, amikor a zenekar befejezte a számot. Idegességemben megkértem, hogy váltsa ki a ruhatárból az estélyi sálamat, ideje hazamenni. Szó nélkül engedelmeskedett, és a vállamra terítette anyám legjobb sálját, miközben gyengéd, hosszan tartó mozdulattal megérintette a vállam.

– Beszéljünk! – javasolta.

Behúzódtunk a tágas, gazdagon díszített, sötét faborítású előcsarnok egyik árnyékos sarkába; kényelmesen átkarolt, és újra átéltem az estét, miközben az apjára vártunk. Malcolm megint fesztelenül viselkedett.

– Az apácák tényleg tiltják, hogy a lányok vállpánt nélküli ruhát viseljenek? – kérdezte. – Feltűnt, hogy egyik-másik osztálytársadat lehordták a sárga földre. Enyhén szólva is furcsállottam.

– Igen – feleltem, és kissé zavarban éreztem magam. Bizonyára szörnyen provinciálisnak hatottunk a szemében.

– De ha egyszer olyan lényegbevágó, hogy... visszafogottan öltözzetek, akkor miért itt rendezik meg a bált?

Körbehordoztuk a tekintetünket az előcsarnokban. A szokásos hollywoodi fényűzés töltötte be – gyöngyből készült nyakláncot és mélyen kivágott selyemruhát viselő

nők, akik ékszerrel díszített válltáskát lóbáltak a kezükben; kasmírzakós férfiak, akik epekedő tekintettel támasztották a bárpultot –; minden a pénz és a mesterkéeltség világát tükrözte, ami igencsak távol állt egy egyházi iskola szellemiségétől.

– Fogalmam sincs – ismertem be. – Mindenesetre jó kérdés.

– Nem működik ez a dolog, igaz?

– Milyen dolog?

– Hát te meg én.

– Miért gondolod?

– Elég különbözőek vagyunk. A barátnőid fura, bizarr alaknak vélnék, és én is ugyanezt gondolom róluk – mondta minden szenteskedés és gunyoros él nélkül.

Nem tudtam eldönteni, mit válaszoljak.

– Nézd, eljöttem veled a bálra, tudom, hogy milyen fontos volt ez neked. Boldog vagyok, hogy a kísérőd lehettem.

– Malcolm, én nem véletlenül kértelek meg arra, hogy eljőjj velem a bálra – vágtam rá gyorsan.

– Persze, tudom; én meg nem azért mentem hozzátok, hogy végignézzem, hogyan bontod ki a hamis arany kupádat. De lehet, hogy ez akkor sem elég.

Közelebb hajolt, mintha meg akarná csókolni az arcomat, és én ösztönösen elhúzódtam. A szemében csalódottság tükröződött.

– Malcolm... – Elakadtam. Olyan sok mindent szerettem volna neki mondani, de semmi sem ért fel az ő tárgyilagos, prózai megállapításával. Hidat kívánt verni nekem;

használnom kellett.

– Néhány hónap múlva egyetemista leszek – közöltem. – Semmi értelme, hogy most belebonyolódjak egy kapcsolatba.

Nem válaszolt azonnal, egy pillanatra eltűnődött.

– Tisztában vagyok veled. Nagy dolgok várnak rád – mondta.

Talán felvethettem volna, hogy a karácsonyi ünnepekre hazajövök, de nem voltam biztos benne, hogy tényleg hazajövök-e.

– Én nagyon kedvellek téged, és...

Félbeszakított.

– Mondok én neked valamit, Jesse Malloy – közölte halkán.
– Most csak a jelenről beszélünk.

Rám vigyorgott, majd intett az apjának, aki akkor bukkant fel az előcsarnokban a tömeget pásztázva.

– És tudod mit? Nemsokára jogosítványom is lesz.

Elnevettem magam. Olyan nyugodt, türelmes barát volt. Mégis erős kétségek éltek bennem, hogy látjuk-e még valaha is egymást a nyár után. Igaz, ha vele voltam, felnőttnek éreztem magam, nem pusztán egy tizenéves fruskának, aki vonzódik egy humoros sráchoz. Talán lehet belőle több is. De annyi szent, én nem fogok visszajönni Los Angelesbe pusztán azért, hogy megtudjam.

Április utolsó napjai a ködfátyolba burkolózó zivatarok és a szirmot bontó körömvirágok jegyében teltek, és

észrevétlenül folytak át a májusba. Nekünk, végzős lányoknak megengedték, hogy sáfránysárga színű, nyári vászonszoknyát viseljünk – kiváltságként. Ennek az volt a célja, hogy felnőttnek érezzük magunkat, derűsebbé váljon a hangulatunk, és várakozással tekintsünk az érettségi elé.

A Szent Annában töltött utolsó napjaim keserédések voltak. Nostalgikus hangulatban róttam a folyosókat és a parkokat, igyekeztem mindent egy szálra felfűzni. Tisztán emlékeztem az első napra, amikor anyám idehozott, és engem elfogott a rettegés, hogy a feketébe öltözött, idegenszerű tanítónők élve meg fognak enni. Mostanra azonban sok szempontból megkedveltem ezt a helyet. Egyfajta menedéknek bizonyult.

Az érzelgősség azonban nem tartott sokáig. Inkább arra a tényre összpontosítottam, hogy az újságokból szép lassan elmaradoztak az Ingrid Bergmanról szóló, de leginkább az én szerepemet kidomborító cikkek, következképpen be tudtam lépni az osztályterembe, anélkül hogy a gyomrom görcsbe rándult volna. Mi több, néhány osztálytársamtól együttérzést tapasztaltam, és sőt egy-két apácától is.

Ugyanakkor egyre türelmetlenebb lettem apámmal. Valahogy megváltozott, már nem ugyanaz az ember volt, és már meg sem kíséreltem, hogy több szót váltsak vele, mint amennyit kellett. Meredten ült a vacsoraasztalnál, a vállát előreejtve. Már nem mondott vidám történeteket a sztárokról, és nem pletykált a küszöbönálló válásokról. Már nem nevetett egyikünk sem. De ami még rosszabb volt, vajmi kevés melegséget lehetett érzékelni apám és anyám

között.

Az egyik este anyám mégis a védelmébe vette.

– Apád nagyon nehéz időszakon megy át – jegyezte meg, miközben figyelte, ahogy apám lerogy a kedvenc karosszékebe a nappaliban, és előveszi az újságját.

– Nos, ő maga is okozott nehéz időszakokat – horkantam fel.

– Különböző szóbeszédnek céltáblája lett – folytatta anyám.

– Jaj, igen, hallottam egy alkalommal, hogy „balosokat” emlegettetek – közöltem fölényeskedő árnyalattal a hangomban. – De hát ő nem kommunista, legalábbis ezt állítja magáról.

– De vannak barátai, akik azok.

– Mint például Jerry Feldstein? – Ez merész kijelentés volt részemről. Mindenesetre akkoriban elég sűrűn telefonálgattak egymásnak apámmal, bár többé már nem jártak össze pókerezni.

Anyám eleresztette a kérdést a füle mellett, és másfelé nézett.

– Ezek a híresztelések gyengítik Gabriel pozícióját a stúdióban. A beszéded csak olajat öntött a tűzre.

Vajon így kívánt megbocsátani az apámnak, ez lett volna az ő változata? Elképzelésem sem volt; mindenesetre ha igen, akkor meglehetősen korlátozottan sikeredett. Félteni akartam az apámat, de hiába kért bocsánatot, utána sem tudtam elfelejteni a kíméletlen dühkitörését azon a bizonyos estén a parkolóban. És anyám? Ha csak eszembe jutott, ahogy sír, miközben olvassa azokat az iszonytató

leveleket az ebédlőasztal mellett, átéreztem a megalázottságát. Valamikor annyi szenvedély lobogott benne, most viszont újra bezárkózott a csigaházába, ahogy szokott. Úgyhogy inkább nem válaszoltam semmit.

Lehajolt, kinyitotta a sütő ajtaját, és kihúzta a tűzálló edényt, benne a sült csirkével, majd gyorsan témát váltott.

– A bál óta nem hallottam Malcolmról. Kedves fiúnak látszott.

– Túl fiatal hozzám – feleltem ingerülten.

Nem kérdezett többet. A felsőbbrendűségem teljes tudatában, anélkül hogy engedélyt kértem volna rá, kikaptam egy csirkecombot a tálból, és kivonultam a konyhából.

TIZENHATODIK FEJEZET

Los Angeles, 1950

Várakozással tekintetem az érettségi ünnepség elé: azt akartam, hogy izgatottság töltsön el azon a napon. Gyönyörű új ruhám volt, kerti partikra való, habkönnyű viselet. Kathleennel egy egész délutánt töltöttünk az üzletekben, egy csomó ruhát felpróbáltunk, miközben jókat nevetgélünk és vihorásztunk. Pajkosságunkba azonban keveredett némi erőltettség is.

– Malcolm érdeklődött, eljöhet-e az érettségi ceremóniára – tört ki belőlem; magam is meglepődtem, hogy felhoztam a témát.

– Mit válaszoltál neki?

– Azt, hogy igen, ami persze nem jelenti azt, hogy...

– Ugyan már! Csakis azért mondtál igent, mert tetszik neked.

– Ki mondta, hogy mindig ennyire szókimondónak kell lenned?

– Bárhogy legyen is, a dolgok állását figyelembe véve nem árt, ha két barát biztos támogatására támaszkodhatsz – felelte higgadtan.

– Nem számít. Néhány hónap múlva már úgysem leszek itt.

Árnyék suhant át az arcán.

– Való igaz. Hiányozni fogsz.

Igyekeztem lefoglalni magam, ezért visszaakasztottam az új ruhámat a vállfára.

– Nekem is hiányozni fogsz – vallottam be.

Pár percig feszengve toporogtunk egymás mellett; ezt a témát eddig szándékosan kerültük.

– Barátnők örökre? – kérdeztem.

– Az egyszer biztos! – vágta rá.

Odahaza folytatódott a színjáték. Anyám ajtaja zárva volt, valahányszor hazaérkeztem az iskolából; ötkor kopognom kellett az ajtaján, hogy felkeljen, és elkészítse a vacsorát – ám egy perccel sem korábban. Mindhárman eleget tettünk a szerepünknek – szinte már magától jött a szánkra, hogy „kérlek, add ide a sót”, vagy „milyen napod volt?”, „hát nem nagyszerű?”. Belül mardosott a fájdalom. Mi jöhet még? Meg akartam kérdezni, de nem tudtam, hogyan vágjak bele. Gyűlöltem nézni, ahogy apám estéről estére beleroskad a karosszékébe, a tekintete a messzeségbe réved, az ujjai szorosan markolják a whiskyspoharát. Ha egy fejsze készülné lesújtani a fejére, vajon lenne valamilyen előjele?

– Te kihez ragaszkodsz igazán, Jessica? – kérdezte tőlem anyám egy nap, minden bevezetés nélkül.

– A családom tagjaihoz, ki máshoz? – válaszoltam. A kérdése kihozott a sodromból: mégis mit gondolt? Ugyanakkor tudtam, hogy kezdem elengedni őket; a

folyamat magától beindult. Apámat hibáztattam azért, hogy az életünk hamis színlelésbe torkollott; én viszont tovább akartam lépni, elhagyni Los Angeleset – ó, mennyire vágytam rá! –, és vele együtt mindent, ami hozzá kötött. Hogy ezt megtehessem, előbb még el kellett játszanom a szerepemet az érettségi ceremónián.

Az időjárás igazán kegyes volt hozzánk azon a reggelen. Anyám segített felhúzni a ruhámon a cipzárt, közben mindent megtett, hogy kifogástalan alakítást nyújtson, és vidáman cseverésszen. Úgy volt, már korán elvisz az iskolába, hogy a többi, izgatottan sugdolózó és kuncogó osztálytársamhoz csatlakozva én is beálljak a sorba, és magamhoz vegyem a rózsaszínű tearózsacsokromat.

– Mindent összevetve a Szent Anna jó helynek bizonyult számodra. Remélem, egyetértesz velem – jegyezte meg anyám erőltetett közvetlenséggel. Bólintottam. Váratlanul, félszeg mozdulattal felém nyújtotta széttárt karját. Hagytam, hogy megöleljen: gyors ölelés, semmi több; enyhe orgonaillatot árasztott, amelyet korábban nem éreztem rajta.

– Apa jön? – kérdeztem.

– Telefont vár... Tudod, hogy van ez manapság. De természetesen ő is ott lesz. Majd igyekszem jó ülőhelyet foglalni magunknak a középső folyosó mellett, hogy láthassunk, amikor bevonulsz.

Volt egy szabad óránk, mielőtt felsorakoztunk. A csokrommal a kezemben ösztönösen keresztülsétáltam az iskolaudvaron Miss Coultrane osztályterméig, abban bízva, hogy ott találom, és elbúcsúzhatok tőle. Tudtam, hogy Teresa Mary nővér emlékplakettet készül átnyújtani neki az ünnepségen, megköszönve a sokévi áldozatos munkáját. Kíváncsi voltam, mit érez, és vajon a maga méltóságteljes, visszafogott modorában üdvözli-e, ha hangot adok a felháborodásomnak a miatt az igazságtalanság miatt, amely arra készítette őt, hogy elhagyja a Szent Annát.

Ott volt a teremben, az asztala mögött ült, kihúzva magát, egyenes derékkal. Odakapta felém a fejét, amikor beléptem, és azt volt a benyomásom, hogy számított rám.

– Szia, Jesse! – üdvözölt, miközben ellágyult az arca.

– Miss Coultrane, úgy vélem, gyalázat, ami...

– Nem, nem az – szakított félbe szelíden. – Egyébként is itt volt az ideje, hogy szedelődzködjem. De örülök, hogy beugrottál hozzám. Szegény Teresa Mary nővér eltökélte, hogy valamilyen módon megköszöni a munkámat, amit nagyra értékelek a részéről.

– Visszautasíthatta volna a lemondását.

– Nem, kedvesem, ragaszkodtam volna hozzá. – Gondosan ápolt ujjaival kihúzta a legfelső fiókot, és kiemelt belőle egy borítékot. – Azon tűnődöm, vajon... hajlandó lennél átvenni az emlékérmét a nevemben, amikor sor kerül rá?

– Én? – kérdeztem döbbenetben. Az utolsó személy, akit szívesen láttak volna az ünnepség díszemelvényén, az én

voltam. Kiváltképpen, mivel a ceremónián, a hagyományoknak megfelelően, Doyle érsek elnökölt.

– Már beszéltem róla Teresa Mary nővérrel, és ő beleegyezett. Az ő kérésére vállaltam el még ezt az évet, de most már tényleg itt az ideje, hogy távozzam. Nem tartok rá igényt, hogy megköszönjék a munkámat. Megteszed értem?

– Komoly, átható tekintettel nézett rám.

– De hát itt van...

– Nem érzem magam késznek, hogy megjelenjek az ünnepségen. Remélem, elvállalod helyettem.

– Én... – Nem tudtam, mit mondjak.

Elmosolyodott, mintha valami vicceset meséltem volna neki.

– Csodálatos! – Felém nyújtotta a borítékot. – Ez a beszédem. Kérlek, ne nyisd ki addig, míg ott nem állsz a pódiumon. És még valami, Jesse! – fűzte hozzá, és megszorította a kezemet. – Teresa Mary nővér a te oldaladon áll.

Fogtam a borítékot, és visszasiettem az osztályomba, ahol a lányok már kezdtek felsorakozni. Bíztam Miss Coultrane-ben; mindig is bíztam benne.

Már nem maradt sok idő a ceremóniáig. A pázsiton elhelyezett, összecsucskozható székek közötti folyosón egyre többen nyüzsögtek. Csinos, elegáns nyári ruhába öltözött, ünnepi alkalomra való szalmakalapot viselő anyák tereferéltek, gondosan vasalt zakóban és nyakkendőben feszítő apák mosolyogtak és ráztak kezet egymással. Testvérek és nagyszülők nyújtogatták a nyakukat, hogy

láthassák a végzősöket, miközben felcsendültek az első halk taktusok az iskola zenekarának előadásában. Kétoldalt egyházi kísérelével Doyle érsek lépett ki az iskola épületéből; a kezét áldásra emelte, amint elfoglalta a helyét az emelvényen. A szerepe abban fog kimerülni, hogy a végzős lányok sorban megcsókolhatják a gyűrűjét, amikor átadja nekik az érettségi okmányukat. Rám is ragadt valamennyi a vidám várakozásból, amint csatlakoztam a többiekhez, és egy pillanatra úgy éreztem, hogy igazán részese vagyok az eseménynek.

Ágaskodva leselkedtem, hátha észreveszem a szüleimet, de aztán a zenekar rázendített a begyakorolt indulóra, a *Pompa és fényre*. A sor megmozdult, egy ütemre kezdtünk lépkedni, behajlított karunkra fektettük a tearózsacsokrot; Miss Coultrane borítékja ott lapult az enyém alatt. Ekkor megakadt a szemem anyámon. Felém fordult, az arcán ragyogó mosoly. A mellette lévő ülés üres volt.

Többé nem volt semmi, ami védelmet nyújtott volna az érzéseim ellen; bármennyire próbáltam is leplezni magam előtt, akartam, örültem akartam, hogy apám is ott legyen, büszkén, mosolyogva. Hol lehet?

Megkezdődtek a beszédek, és átadták a kitüntetések. Az a lány, akit kijelöltek helyettem, hogy elbúcsúzzon a végzősök nevében, egy hitbuzgó történelem szakos diák volt, aki mélyen vallásos beszédet tartott – beszélt Istenről, az előttünk álló életről, a reményeinkről és az álmainkról.

Többször is rám pillantott, és én bátorítóan mosolyogtam rá; nem volt semmi kifogásom ellene, bár abban biztos voltam, hogy jobb beszédet tartottam volna.

Miközben elhagyta a pódiumot, tizedszer kémleltem arrafelé, ahol anyám ült. A szívem hatalmasat dobbant. Apám megjött, ott gubbasztott anyám mellett. Megviseltnek tűnt, mint általában. Csaknem szédülés kerülgetett a megkönnyebbüléstől, és erőlködnöm kellett, hogy legyűrjem. Legalább megtisztelt azzal, hogy megjelent.

Az ünnepség a vége felé közeledett. A szemem sarkából láttam, hogy néhány szülő belepillant a programba, tapintatosan készülődik a ceremónia befejeződésére, amikor Teresa Mary nővér megjelent az emelvényen, és kihirdette Miss Coultrane búcsúkitüntetését a Szent Anna Akadémián teljesített, sokévi áldozatos munkájának elismeréseképpen.

Egyszersmind hozzáfűzte, hogy Miss Coultrane sajnálatos megbetegedése miatt az emlékérmét egy diákja fogja átvenni helyette. Vett egy nagy levegőt, és bejelentette:

– Végzősünket, Jessica Malloyt kérte fel erre. Jessica, felfáradnál a pódiumra?

Nem a képzeletem játéka volt csupán, hogy elképedéssel vegyes izgatottság hulláma futott végig az osztálytársaimon, amikor felemelkedtem, és a kezemben a borítékkal elindultam az emelvény felé. És az sem képzelődés volt a részemről, hogy a Doyle érsek kíséretében lévő papok hirtelen éberré váltak. Szerettem volna hátrafordulni a szüleim felé, hogy támogatást kapjak tőlük, de aztán

rájöttem, hogy csak én magam tudom lecsillapítani az idegeimet.

Teresa Mary nővér átnyújtotta a plakettet; a tekintete szokatlanul elevenen csillogott. Én megköszöntem neki, majd megköszörültem a torkomat, és szembefordultam a tömeggel.

– Miss Coultrane megkért, hogy tolmácsoljam a köszönetét
– vágtam bele.

Serényen kinyitottam a borítékot, tudtam, hogy a mikrofon sokszorosára hangosította a papír zizegését. A papírlap tetején, Miss Coultrane kézírásával a következő szavak voltak olvashatók:

Ez teérted van. És Ingridért. Olvasd fel mind! És mondd meg nekik, hogy ez egy lecke, amely a megbocsátás értelméről szól. Ha nem marad meg bennük semmi más a mai napról, legalább ezt őrizzék meg az emlékezetükben.

A boríték Portia beszédét tartalmazta.

Reszkető hangon kezdtem bele:

– „Nem kényszer dolga a könnyörület! Hullik az égből, mint finom eső a talajra. Áldása kétszeres: áldott az, aki adja, s aki kapja.”

A szülők és a rokonok értetlenkedő, tanácstalan pillantásokat váltottak egymással, és izegtek-mozogtak a puha fűvön billegő székeiken. Mindenünnen mormogás hallatszott. A Szent Annában mindenki tudott a botrányt kiváltó fellépésemről a redlandsi versenyen. És tudták azt is

– kiváltképpen, ha olvasták Louella Parsons cikkét –, hogy vakmerően Portia beszédét is felhasználtam.

Az érsek egyik segédje közelebb húzódott hozzám, és a fülébe súgott valamit. Figyelmen kívül hagytam őket, és folytattam a felolvasást. Ingrid keltette életre ezeket a szavakat számomra, ő adott értelmet nekik. És Miss Coultrane azt akarta, hogy emlékezzek erre. *Meg tudom csinálni*, fogadkoztam.

– „A nagy embereknél a legnagyobb: a királyt legszebben ez koronázza, mert a jogar csak világi hatalmát, trónjának felségét jelképezi, mely tisztelgő hódolatot parancsol; a könyörület több a hatalomnál. A királyok szívében van a trónja, s a földi hatalom akkor hasonlít az istenire, ha ítéletébe könyörület vegyül.”

Egyszer csak mozgásra lettem figyelmes. Apám felemelkedett a helyéről, kihúzta magát, egyenes derékkal állt, száznyolcvan centiméteres magasságával a többiek fölé tornyosulva, néma gesztusával jelezve a támogatását; néhányan suttogni kezdtek a háta mögött. Láttam anyám rémült arcát, ahogy a zakója ujját rángatja. Miféle grandiózus kinyilatkozás ez már megint? Persze újra csak őt járhatja le. Apám azonban rá sem hederített.

Egymásra néztünk, a tekintetünk összefonódott. A széles, vidám mosoly, amelyet olyan jól ismertem, most nem jelent meg az arcán, de a szeme többet elárult. Nem ez volt az én igazi apám? A szívem hevesen vert. A hangom elakadt, aztán azt éreztem, hogy mélységes csalódottság kerít a hatalmába. Szerettem volna az arcába kiáltani: Merre jártál

eddig? Szerepet alakítasz? Vagy a valódi önmagadat adod? Hol vagy egyáltalán? Próbáltam eldönteni, hogy mit higgyek, közben mosolytalan arccal meredtem rá.

Pár másodpercre néma csönd telepedett a tömegre, miután befejeztem a felolvasást. Apám ismét elfoglalta a helyét, az arca furcsán fakó, hamuszürke lett. Mi történt? Próbáltam elkapni a tekintetét, de lehajtott fejjel maga elé nézett. A mikrofonban újra felhangzott a papír zizegése, amint gondosan összehajtottam a lapot, és becsúsztattam a borítékba. Anélkül, hogy odafordultam volna, észrevettem, hogy az érsek mormol valamit a segédjének, aki aztán kurtán biccentett Teresa Mary nővérnek.

Volt még valami, amit el kellett mondanom, ahogy ott álltam, a kezemben az emlékéremmel.

– Miss Coultrane nagyszerű tanár, és én büszke vagyok arra, hogy a tanítványa lehettem – szögeztem le. – Mindent tudott a megbocsátásról és a jóságról. És az igazság kimondásáról. A Szent Anna szegényebb lesz a hiányával.

Innen-onnan gyér taps hallatszott, amikor az ülőhelyem felé vettem az irányt.

Teresa Mary nővér a mikrofonhoz lépett, kényszeredetten, mint aki a vesztőhelyére indul.

– Köszönöm, Jesse! – mondta. – Doyle érsek fájó szívvel tájékoztatott minket arról, hogy váratlanul elhívták. Ami sajnálatos módon azt jelenti, hogy nem tudja személyesen átadni az érettségi okleveleket. O’Hara atya fogja átvenni a

helyét, ő osztja ki a bizonyítványokat. Az érsek úr mindazonáltal gratulál és áldott jövőt kíván mindnyájatoknak.

A jelenlévők között csodálkozó, meghökkent zsongás ütötte fel a fejét. A szülők és hozzátartozók, akik végighallgatták a beszédeket és a kitüntetések átadását – egyikük-másikuk félig elbóbiskolva –, kénytelenek voltak ráébredni, hogy megfosztották őket az érsek megtisztelő jelenlététől, amely általában az ünnepség fénypontját jelentette. Doyle már felkászálódott a helyéről, és hátat fordított a tömegnek, de előbb még vetett felém egy jeges pillantást, világossá téve azok számára, akik követték a jelenetet, hogy miért ez a hirtelen változás a programban.

A szüleim felé kémleltem, és láttam, hogy anyám átöleli apám vállát, és súg neki valamit. *Nézzetek rám!* – esdekeltem magamban.

Mindenki tanácstalan volt, hogyan tovább. Az iskola zenekara akadozva, összehangolatlanul belekezdett egy egyházi himnuszba, miközben a közönség találgatta, mi következik. Szerettem volna felpattanni, és eltűnni a helyszínről. Néhány perc telt el teljes bizonytalanságban, aztán O'Hara atya – láthatóan összezavarodva – hozzákezdett kiosztani az érettségi bizonyítványainkat.

Váratlanul felbolydulás támadt azon a helyen, ahol a szüleim ültek. Az emberek tolongtak, a nyakukat nyújtogatták. Mi történik? Székek borultak fel, hallottam, hogy valaki segítségért kiált. Aztán anyám sikolya süvített át a légtéren.

Nagy nehezen levergődtem az emelvényről, közben belebotlottam egy virágcserepbe; kétségbeesésemben odébb rúgtam. A tumultustól nem láthattam a szüleimet, de a fülemet megütötte, hogy valaki azt ordítja, hívjanak orvost; próbáltam utat törni magamnak a tömegen át.

– Jesse... – Kathleen termett mellettem, ő is ki volt fulladva a sietségtől. Az utca felé mutatott, ahonnan egy autó hajtott fel a járdára, majd tovább a pázsitra, a kerekei felszántották a puha talajt; egészen a kavarodás helyszínéig gurult, csak ott fékezett le. Két férfi fogott közre egy erőtlen, járnai alig tudó alakot, majd gyengéden lefektették a kocsi hátsó ülésére, miközben a vezető tovább járatta a motort.

– Az apám az, igaz?

– Azt hiszem.

Futottam, ahogy tudtam, de a lábam mintha gumiból lett volna. Arra figyeltem fel, hogy anyám is beszáll az autóba, és behúzza maga után az ajtót.

– Várjatok meg! – sikoltottam. Ám senki sem hallotta a kiáltásomat, én meg képtelen voltam időben átverekedni magam a tömegen. Az autó, mély, rücskös szélű nyomokat hagyva a bársonyos fűben, megfordult, és elszárguldott.

– A kórházba mennek. Te annak a férfinak a lánya vagy? Gyere velem, utánuk viszlek. Itt parkol az autóm a közelben. – Ki lehetett az illető? Egy idegen, valakinek az apja. Vakon követtem, Kathleen mellettem loholt.

Tudtam, még mielőtt a sürgősségi osztály ügyeletes orvosa

odajött volna hozzám. Súlyos szívroham. Emlékszem, hogy csak sírtam és sírtam, a torkom már égett a fájdalomtól. *Nem, nem, ilyesmi csak a filmekben történik*, hajtogattam magamban. Bekísértek az elfüggönyözött szobába, ahol apám mozdulatlanul feküdt egy kerek hordágyon. Mellette anyám ült, a fejét lehorgasztva.

Nem tölthettem volna még egy utolsó pillanatot vele? Nem tudta volna Isten valahogy elintézni? Ehelyett a mozdulatlan kezéért nyúltam, miközben feltartóztathatatlanul ömlöttek a könnyeim. Semmi mást nem tudtam tenni, csak néztem, ahogy olyanná válik, mint azok a dermedt, fagyos kőszobrok a Szent Ambrus-templomban.

Anyám felkapta a fejét, amikor berontottam, a szemét vakrémület homályosította el.

– Olyan gyorsan történt – hebegte. – A tehetetlen várakozás, hogy mi lesz, aztán lecsapott a villám: kirúgták.

– Ma reggel?

– Azt mondta, hogy nem számít. – Anyám hangja elfulladt a könnyektől. – Azt mondta, hogy ma te vagy a legfontosabb. Akkor kapott szívrohamot, amikor felállt, hogy a pártodat fogja. Túl nagy volt neki a megerőltetés.

– Jaj, anya...

A könnyek elárasztották az arcát.

– Túl keményen bántál velem – mondta. – Megértőbbnek kellett volna lenned.

Forogni kezdett velem a szoba. Hallottam, hogy Kathleen levegő után kapkod. A fülemre szorítva a kezem

kitámolyogtam a folyosóra. Valaki elkapott, amikor a lábam összecsuklott – Malcolm volt az; odakint várakozott, az ajtó előtt. Ó, teremő atyám, hallott mindent!

– Nem követtél el semmit! – fakadt ki belőle.

Kibontakoztam a karjából. Anyámnak igaza volt. Malcolm nem tud feloldozni a vétkem alól; arra nincs megbocsátás. Bűnös voltam.

– De igen – nyögtem elcsukló hangon.

Az emlékezetembe véstem minden egyes mozzanatot, és újra lejátszottam magamban, mint egy lassított felvételt: apám arcvonásait azon az üde júniusi reggelen, az elcsigázott tekintetét, amikor kihúzta magát, hogy a támogatásáról biztosítson. Miért nem mosolyogtam rá? Olyan nagy megerőltetés lett volna, ha legalább egy pici mosolyra görbül a szám sarka? Milyen borzasztó tizennyolc évesen eldönteni, hogy soha nem fogok megbocsátani! Tengernyi könnyet hullajtottam, túl későn ismertem fel a szeretetnek azt az üzenetét, amelyet apám igyekezett átadni nekem – egyik törékeny emberi lény a másiknak.

Kathleen és Malcolm között álltam a temetésen, amelyen alig páran jelentek meg. Mise nem volt. Anyám nem volt biztos abban, hogy Gabriel Malloyt valaha is megkeresztelték, és ezt nem tudta egy vállrándítással elintézni. Nem állt rendelkezésünkre irat, amely igazolta

volna a katolikus egyházhoz való tartozását, az érsek meg természetesen ragaszkodott az ilyesfajta részletekhez. Ez a körülmény elrettentette Hollywood hitbuzgóbb katolikusait – köztük Louella Parsonst – attól, hogy részt vegyenek a temetésen. Azok szintén távol maradtak, akikhez eljutott az elbocsátását övező szóbeszéd; a szoros kapcsolattartás veszélyforrás lehet, és félelmet ébreszthet.

A ravatalozó homályba boruló sarkában Teresa Mary nővért és Miss Coultrane-t vettem észre, és hála öntötte el a szívemet irántuk. Jerry Feldstein is megjelent, az arca nyúzott, elgyötört volt. Úgy hallottam, hogy többé már nem kérték fel forgatókönyvírásra. Másokéhoz hasonlóan az ő sorsa is örökre elszakadt Hollywoodtól. A teremben felállított áloltárt valósággal elárasztották a gondosan összeválogatott, feltűnően élénk színű csokrok olyanoktól, mint David Selznick, Howard Hughes és Gary Cooper. Talán még Cary Grant is küldött virágot, bár nem néztem meg alaposabban a névjegykártyákat. Azt kívántam, bárcsak Cooperét visszaküldhetném. Név szerint ugyan senkit sem említett, de egyértelművé tette, hogy meggyőződése szerint a kommunizmus igenis valós veszélyt jelent Hollywoodra: az ilyen kijelentések dagasztották a gyanú sötét felhőit, amelyek aztán maguk alá temették az apámhoz hasonló embereket.

Ingrid Bergman levelet írt, amelyet anyám elolvasott, majd rögtön össze is tépett. Egyedül ment a templomba, csöndben, zárkózott arccal térdelt az oltár előtt. Újra és újra eszembe jutott, ahogy apám zakójának az ujját rángatja,

arra biztatva, hogy üljön már le. Meg akarta menteni tőlem.

Az ez után következő zibbasztó, nyári hetek összerosódtak az emlékezetemben. A stúdió roppant előzékeny ügyvédje közölte velünk, hogy apánk nyugdíja fedezni fogja nemcsak az én egyetemi tanulmányaimat, hanem anyám életjáradékát is. Még a házat is segítettek eladni. Anyám ugyanis úgy döntött, hogy túl drága lenne, ha Hollywoodban maradna. Apám testvérének az unszolására elhatározta, hogy Sacramentóba költözik, ahol szebb házat vehet, mint amelyet Los Angelesben megengedhetne magának. Én meg amúgy is Benningtonban fogok egyetemre járni. Lassan hozzáláltunk a csomagoláshoz. Mindketten szomorúak voltunk, de valahogy idegen, fagyos volt ez a közös érzés. Tettük, amit tennünk kellett.

Anyám a szokása szerint minden vasárnap elment misére, egészen a költözés napjáig. Az előszobában lévő tükör előtt állva határozottan kente fel az élénkvörös rúzsát az ajkára, éppúgy, mint annak idején a régi házunkban, amikor még kicsi voltam. Ugyanolyan törekenynek látszott, mint akkor, de tudtam, hogy a lelke mélyén kemény, mint az acél. Megkérdezte, hogy vele tartok-e; azt válaszoltam, hogy dolgom van.

Az egyik vasárnap mégis betértem a délelőtti misére a székesegyházba – egyedül, háborítatlanul. Nem terveztem el előre. A közelben sétáltam, amikor a nagymise csodaszép, szárnyaló latin nyelvű himnuszai becsalogattak, feltépték a megnyugvás és életcél utáni vágyódásomat,

amely makacsul ott lakozott a szívemben. Leültem a hatalmas, lenyűgöző templom hátsó részében, a kezemben morzsolgattam a rózsafüzért, de nem nyitottam imára a számat, és nem mormoltam magamban a szöveget. Körbekémleltem a gyülekezeten – fényes nappal volt, a katedrális zsúfolásig megtelt. A közelemben néhány idősebb ember ült lehajtott fővel, halkán imádkozva; előttem egy fiatal házaspár próbálta féken tartani négy kislányát a hosszúra nyúlt szertartás alatt.

Miután befejeződött, csak akkor vettem észre, hogy Doyle érsek celebrálta a misét – annyira hátul ültem, hogy a nagy távolság miatt nem ismertem fel.

Most azonban az orgona teljes hangerővel felcsendülő szólamaira ő vezette a kivonulást az oltártól a padosorok közötti folyosón. Elöl három ministránsfiú haladt, hátrafelé araszolva, miközben tömjénfüstölőt lóbáltak a kezükben. Doyle-t a diakónus és az aldiakónus követte, egyszerre lépve vele. Amint az érsek odaért a padosorokhoz, a hívek térdre ereszkedtek, és a fejüket lehorgasztva keresztet vetettek. Rájöttem, hogy közvetlenül mellettem is el fognak vonulni, és nyilván elvárják tőlem, hogy ugyanazt tegyem, mint a többiek.

Doyle egyre közeledett, jéghideg tekintetét rám szegezte.

Nem bírtam elviselni.

– Elnézést – szabadkoztam, amint a kijárat előtt tolongó emberek között kifelé igyekeztem. Elkerekedett szemmel, összeráncolt homlokkal néztek rám; a végén már könyökkel törtem utat magamnak, félrelökve a lassan

mozgó híveket; meg sem próbáltam titkolni a szándékomat, hogy mielőbb távozni akarok. Tudtam, teljes szívemből tudtam, hogy képtelen lennék térdet hajtani ez előtt az ember előtt, annak az engesztelhetetlen Istennek a képviselője előtt, akiben anyám annyira hűségesen és odaadóan hisz. Olyan képmutatás lenne, ami már bűnnel érne fel. Ha megtenném, örök életemre mardosna a bűntudat. És a szemrehányás amúgy sem szűnne meg, szüntelenül ott látnám anyám arcán, és tapasztalnám az egyház részéről is. Elvárták volna tőlem, hogy törődjek bele, és fogadjam el a megbélyegzésemet. Ám ha valóban úgy éreztem, hogy többé már nincs hely számomra az egyházzal köztudatában, akkor talán soha nem is volt, attól a pillanattól kezdve, amikor gyerekként vonakodtam fogadalmat tenni, hogy elítélem az erkölcstelen filmeket.

Doyle érsek csak három padsornyira volt tőlem, amikor végre sikerült átküzdenem magam a hívők tömegén. Felé pillantottam, láttam a merev, kifejezéstelen arcát; gyorsan hátat fordítottam neki, és a kijárat felé siettem.

Az utolsó házukban töltött éjszakán felriadtam álmomból; bár csak hajnali három volt, nem tudtam tovább aludni. Belebújtam a köntösömbe, és átbetorkáltam a nappaliba. A szoba sötéten tátongott; a legtöbb bútor már úton volt Sacramento felé. A táskáim bepakolva a bejárati ajtónál várakoztak. Rájuk meredtem, aztán az ujjaimat végighúztam a nappali falán; ráéreztem, hogy többé nem

lesz módomban megérinteni: pár óra múlva ez a ház, a szüleim álmaival egyetemben, már csak az emlékezetemben fog élni.

– Gondolom, te sem tudtál aludni – szólalt meg halkán az anyám; a szavai keresztülhasították a sötétséget.

Összerezentem, de aztán észrevettem egy cigaretta felizzó paraszát, majd a kifújt füstcsíkot. Anyám a teraszra nyíló üvegajtó melletti székében ült, az arcéle élesen kirajzolódott a lebukó hold puha ragyogásában.

– Korábban nem cigarettáztál – jegyeztem meg.

– Enyhíti a feszültséget – felelte.

Nem tudtam, hogyan folytassam.

– Jesse, szeretnék elmagyarázni neked néhány dolgot, hogy jobban megérts – mondta anyám szelíd hangon.

– Nem kell ezzel fárasztanod magad.

– Szeretném elmesélni, milyen volt a Grauman's Chinese jegypénztárában dolgozni, és megismerkedni az apáddal. Meghallgatnál?

– Ha ez olyan sokat jelent neked... – válaszoltam. Nem igazán volt más választásom.

– Az is munka volt, és szerencsésnek mondhattam magam, hogy van állásom. Elbűvölőnek és fontosnak éreztem magam, ahogy egymás után adogathattam a jegyeket a sorban álló embereknek, akik alig várták, hogy bejussanak a világ leghíresebb filmszínházába. Ugyanakkor olyan szűkös volt a hely a fülkében, hogy alig tudtam megmoccanni. Egy darabig mégis úgy véltem, hogy megéri... – Szünetet tartott, a hangja elhalt. – Az izgalom

valójában az üveg túloldalán zajlott – folytatta kis idő múlva. – Én csak elvettem a pénzt, és mosolyogtam, míg az arcizmaim fájni nem kezdtek, de soha semmi nem változott. Én minden apró részletet megjegyeztem róluk, ők azonban még csak észre sem vettek engem. Magányosnak éreztem magam. Tudom, ez hiúságnak hangzik.

– Nem, egyáltalán nem – vágtam rá gyorsan. A másodperc törtrészéig láttam magam előtt a fiatal lányt a Boston melletti, írek lakta szegény negyedből, amint reménykedve mosolyog arra a világra, amely a születése és a körülményei miatt el van tőle zárva.

– Gabriel is gyakran felbukkant a jegypénztárnál sorakozók között, általában egy csinos lánnyal a karján. Olyan jóképű és vidám volt! Egy idő után már kutatni kezdtem a tekintetemmel, hátha feltűnik. Folyton viccelődött, ahogy az üveg alatt odacsúsztatam neki a jegyeiket. Egy alkalommal megjegyezte, hogy nekem filmszínésznőnek kellene lennem, mire azt válaszoltam, hogy de én nem akarok, erre megkérdezte, hogy mikor ér véget a munkaidőm.

– Mindig is azt gondoltam, hogy ez olyan romantikusan hangzik – bátorkodtam közbevetni.

Mintha meg sem hallotta volna.

– Nem hittem a szerencsémnek. – A hangja elcsuklott, ismét elhallgatott.

Mit kellett volna mondanom? Inkább vártam.

– A dolgok aztán úgy alakultak, ahogy általában szoktak – folytatta. – Persze nem úgy, mint a filmekben. A filmsztár

hősnőd tudna erről mesélni.

Ingrid. Ingridre célzott. A felismerés gyökeret vert bennem, és fokozatosan nőni kezdett. Az én istenfélő anyám? Aki a tiltott szex gondolatától is rettegett, nehogy magára vonja Isten haragját?

– Amikor rájöttem, hogy teherbe estem, féltem, borzasztóan féltem. Apád megígérte, hogy nem fog elhagyni. Be is tartotta a szavát: tisztességes ember volt, és én halálosan szerettem.

– Ő is téged...

– Ki tudja? Vajon elvett volna, ha nem leszek terhes?

A szavai az eddigiéknél is jobban megdöbbenetettek.

– Persze hogy elvett volna... – csattantam fel.

Félbeszakított.

– Felesleges színlelni, nincs rá szükségem. Soha nem fog már kiderülni, de az egyszer biztos, hogy kötelességtudó, becsületes ember volt. Ezért vett feleségül.

– Ezt nem hiszem, anya. Imádott téged.

– Nem érdemeltem meg őt, Jesse. És tudnod kell azt is, hogy miért nem. – Vett egy mély lélegzetet. – Szándékosan teherbe akartam esni. Tudtam, hogy bűnt követek el, mégis kész voltam kockára tenni mindent. – A cigarettájának a parazsa kihunyott, ahogy elnyomta a hamutartóban. – A tény, hogy megmentett a szegénytől, maga volt a csoda, de ettől még nem indultunk tiszta lappal. Szerettem őt, igyekeztem jó feleség lenni, és megbocsátásért imádkoztam. De kétségkívül köthetett volna jobb házasságot is. Tudtam, hogy egyszer még meg kell fizetnem ennek az árát. Csak

úgy nyerhettem feloldozást, ha megóvlok téged minden hasonlótól: a reménytelenségtől, a kísértésbe eséstől. Megfogadtam, hogy vigyázni fogok rád.

Azt hiszem, egészen addig a pillanatig nem tudatosodott bennem, hogy anyámat mennyire meghatározza a megbocsáthatatlanságba vetett hite.

– Amikor tudomást szereztem egy másik nővel fenntartott viszonyáról, úgy gondoltam, hogy azzal egyszer s mindenkorra elrendezhetem az ügyet Istennel. Aztán megtartottad azt a szörnyű beszédedet a versenyen, de még az a csapás sem volt elegendő.

Nem állhattam meg, hogy ne kérdezzem meg tőle:

– Anya, képes vagy valaha is megbocsátani magadnak?

– Hogy tehetném? Ó, Jesse, hogy?

Sírva fakadt. Borzasztóan szenvedett, és én nem tudtam segíteni rajta.

– Elveszítettem, pedig annyira szerettem; hogy tudnék megbocsátani magamnak? – Láttam az alakját a félhomályban; kicsinek és törékenynek tűnt, a válla rázkódott a zokogástól.

Talán azzal, ha jobban szeretnél engem.

A szavak már a nyelvemen voltak, tele a saját fájdalommal. Szerettem volna felsikítani, próbáltam megformálni őket, de elakadtak a torkomban. Nem tettem meg anyámmal: olyan lett volna számára, mint egy pofon. Nem okozhattam neki több keserűséget.

Ehelyett odaléptem hozzá, és átöleltem, miközben kerestem a megfelelő szavakat, hogy vigaszt nyújtsak neki.

Talán együtt megtaláljuk a módját, hogy kitörjünk abból, ami mindkettőnket fogva tart; talán el tudjuk érni egymást.

Gyorsan megtörölte a szemét, aztán néhány szóval még jobban megnövelte a köztünk lévő szakadékot.

– Isten végül meg fog bocsátani neked – mondta. – De árnyék vetült a születésedre, és erről egyedül én tehetek, mert én hoztam létre.

– Anya, ez egy csapda; és én nem hiszek benne.

A hangja hirtelen ismét higgadtá vált. Hideggé.

– Bárcsak katolikus egyetemre mennél! – felelte.

– Minden rendben lesz velem – válaszoltam önkéntelenül.

A szavaim ott ragadtak valahol a torkomban: függőben, kimondatlanul.

Rövid csönd után megszólalt:

– Ideje, hogy visszamenjünk lefeküdni. Nehéz napunk lesz holnap. – Feltápáskodott, megérintette a vállamat, majd elcsoszogott a szobája felé.

Nem követtem.

Később, amikor a perzselő reggeli nap már magasan járt, és a taxisofőr azzal volt elfoglalva, hogy bepakolja a táskáimat a csomagtartóba, még egyszer utoljára megálltunk egymással szemben az elülső verandán. Búcsúzóul gyorsan átöleltem, a könyökünk és egyéb kiálló csontjaink összeértek; megígértem neki, hogy karácsonyra Sacramentóba utazom. Ő is megszorított, és azt mondta, hogy majd meglátogat az egyetemen.

Azt már elkönyveltem magamban, hogy Kathleen örökre a barátnőm marad. Malcolmtól az apám temetése után köszöntem el végleg. Fájt neki, láttam rajta, de nem volt más választásom. Azt akartam, hogy a lehető legkevesebb emlék kössön ehhez a helyhez – kötelékről nem is szólva –, amelyet nevetséges módon az otthonomnak neveztem.

Ennyi volt. Ennyi.

Illetve nem egészen. Még továbbra is oly sok kérdés szövi át az életemet. Néha elfog a vágy, hogy választ keressek rájuk, de attól félek, hogy egyet sem fogok találni, amitől az egész még rosszabb lesz.

És talán ez az oka annak, hogy visszamegyek.

MÁSODIK RÉSZ

TIZENHETEDIK FEJEZET

Los Angeles, 1959

Már-már zavart, hogy milyen simán elengedtek a munkahelyemről; nyilvánvalóan nem okozott semmilyen fennakadást a hiányzásom a *Newsweek*nél. A főnököm jóindulatú, vidám természetű volt, aki általában nem kertelt, hanem kimondta, amit gondolt.

– A szerkesztők nincsenek oda az egyedülálló nőkért, még akkor sem, ha okos tyúkokról van szó – adta értésemre egy alkalommal.

– Miért? – kérdeztem.

– Mert férjhez mennek. És aztán teherbe esnek.

– Vagyis nincs sok lehetőség számunkra.

– Mit akar, már kinevezték olvasószerkesztőnek! – mutatott rá.

– Léphetek feljebb is?

Őszintén megütközött a kérdésemre.

– Miért, nem elég, ahol van?

Úgyhogy minden gond nélkül kivehettem néhány nap szabadságot. Amilyen gyorsan csak tudtam, újra legépeltem a már több helyről visszadobott Barbie-cikkemet, betettem egy borítékba, és feladtam a *Life* magazin címére, és imádkoztam, hogy most szerencsével járjak.

Aztán nekiláttam csomagolni, ami előhozott néhány rég elfeledett emléket.

– Említettem már neked, hogy amikor elkezdtem az egyetemet, és elköltöztem Los Angelesből, megpróbáltam egy egész évre elegendő Kotexet bepakolni? – kérdeztem az indulásom előtti estén Kathleentől.

– Viccelsz, ugye?

– Nem voltam biztos benne, hogy egy kis északnyugati városkában van drogéria.

– Te jó ég, Jesse! – Utána néma csönd, majd elektrosztatikus sercegés hallatszott a vonalban. Vagy elfojtott nevetés? – Tényleg olyan voltál, mintha különböző szélsőségekből gyúrtak volna össze.

Kathleen megjegyzése még másnap reggel is foglalkoztatott, ahogy felszálltam a repülőgépre – talán azért, mert ezzel a „különböző szélsőségek” kifejezéssel nagyon is a fején találta a szöveget. Szükségem lett volna valamiféle középútra. Elfoglaltam a helyemet, és lapozgatni kezdtem a *The Saturday Evening Post* legfrissebb számát: főleg a rövid írásokra voltam kíváncsi, remélve, hogy egyszer talán az enyémet is lehozzák, amit küldtem nekik. Az volt az érzésem, hogy még mindig ott csücsül olvasatlanul valamelyik szerkesztő íróasztalán a postai küldemények között – könnyen lehetséges, hogy nem is fogja kézbe venni, én pedig kapok egy újabb levelet a szokásos elutasító szöveggel.

A repülőút hosszú és unalmas volt. Szerencsére a Douglas DC-7-es hajtóműveinek a monoton zúgása elandalított, és az út java részét végigaludtam; különböző tengerparti helyszínekről álmodtam, csupa napfénnel és pálmával.

Arra riadtam fel, hogy a pilóta közli: közeledünk Los Angeles felé; a fejem továbbra is kába volt, mintha pókhálót szóttek volna köré. Az orromat az ablakhoz nyomtam, és kibámultam. Alattunk szikrázóan kék foltok tünedeztek fel. Ó, igen, a Beverly Hills-i medencék... Micsoda tökéletes, giccses időzítés – lúdbőrös lett tőle a hátam.

Ebből elég is ennyi. Kinyitottam a retikülömet, elővettem az ezüst púdertartómat, és néhány gyors mozdulattal bekentem az orromat. Hirtelen belém villant egy emléktöredék: anyám rémült arca, amikor a misén szembeszegültem az érsek akaratával, és ő árulást látott a viselkedésemben. Egész héten így fognak felszínre törni a különböző emlékképek? Ostobaság volt, hogy ideutaztam.

Döccenés, aztán a fékek nyikorgása. A kérdés megválaszolatlan maradt; már a leszállópályán gurultunk az érkezési csarnok felé.

Kathleen fülig érő szájjal várt rám, mindkét kezét élénkzöld anorákjának a zsebébe dugva. Mióta is nem láttuk egymást? Két éve járt utoljára New Yorkban? Az arca beesettebb volt, az orcája kevésbé kicsattanó, a haja fakó világosbarna. De továbbra is hátrafésülte, laza lófarokba kötötte össze, ami a fényben úgy tűnt, mintha egyfolytában ficáncolna. Igen,

továbbra is ő volt, az én élettől duzzadó barátnóm.

– Bármibe le merném fogadni, hogy te vagy az egyetlen ingatlanügynök Los Angelesben, aki lófarkat hord – mondtam, és ölelésre nyújtottam a karomat.

– Ha lekonyul, amikor valakinek mutatok egy házat, az azt jelenti, hogy szerintem túl sokat kérnek érte – felelte vigyorogva. – Jaj, istenem, de jó újra látni téged! – A szomszédos kapu felé mutatott, ahol egy elképzelhetetlenül karcsú, szőke nő készült a beszállásra, vidáman integetve egy csoportnak, akik kiabálva búcsúztatták. – Ő Betty Hutton, most indul Las Vegasba. A legutóbbi filmjével berobbant a sztárok közé, és most azt reméli, hogy meg sem áll a csúcsig. Én adtam el a házat, szép kis összeget zsebelt be érte.

Máris jobban éreztem magam, miközben Kathleen kikapta a bőröndömet a többi poggyász közül. A homlokán mély ráncok jelentek meg.

– Megint telepakoltad Kotexszel? – kérdezte ártatlan képpel.

Néhányan felénk fordultak. Kitért belőlem a nevetés, a felhőtlen derülség felvidített. Köszönöm, Kathleen.

Kathleennek egy fehér, nyitható tetejű MG sportkocsija volt.

– Húha! – csúszott ki a számon. Őszintén elnyerte a tetszésemet. Beraktuk a poggyászatot a csomagtartóba, majd behuppantam az anyósülésbe, és végigsimítottam a puha, fekete színű bőrborításon.

– Nekem is ez volt a véleményem, amikor megláttam a bemutatóteremben – felelte. Fürgén kimanőverezett a parkolóból, aztán besorolt a forgalomba, a lába szilárdan a gázpedálon.

– És mindezt a saját erődből.

– Úgy valahogy. Szeretek független lenni. Remek kis kocs, igaz? – kiabálta túl a szél süvítését, amely egyre erősödött, ahogy Kathleen növelte a sebességet.

– Igen, de mit csinálsz, ha elered az eső? – kiabáltam vissza.

– Jesse! – nevetett. – Elfelejtetted, hogy Los Angelesben vagy? Az örök napsütés városában?

Az arcomat a nap felé fordítottam, és egy pillanatra engem is átjárt a Kathleenből áradó jókedv; aztán újra visszazökkentem a régi önmagamba.

– A kíméletlenül perzselő nap városa, úgy emlékszem – válaszoltam.

Nem szólt semmit, csak megszorította a kezem.

– Hová megyünk? – kérdeztem.

– Most egyenesen haza. Három órával előrébb jársz, mint mi: hamar ki fogsz nyúlni.

– Hol van az a haza?

– Egy, a La Brea Avenue-ről nyíló lakás, a szuroktavak közelében. Tulajdonképpen a Charlie Chaplin Stúdió tőszomszédságában van. Undorító, ahogy azok a baloldalelleses gyűlölködők elbántak velem, és kitiltották az országból. Nem volt elég nekik, amit a filmjével műveltek.

A *Rivaldafény* bojkottjára célzott, amikor Chaplint

kiüldözték az Egyesült Államokból. Ez még 1952-ben történt.

– Azt hallottam, hogy az Amerika-ellenes tevékenységet vizsgáló bizottság vádjai után az emberek ordítottak vele, ha összeakadtak vele egy étteremben, sőt még le is köpték – mondtam.

Kathleen bólintott.

– Szörnyű idők voltak – idézte fel. – Mind a mai napig nem értem, hogyan engedhette meg ez az ország, hogy Joe McCarthy akkora hatalmat kapjon a kezébe. – Megcsóválta a fejét. – Mintha az a sarlatán nem tett volna tönkre elég életet...

Jerry Feldsteinre és a többiekre gondoltam.

– Beleértve az apám barátainak az életét is – fűztem hozzá. – Rombolt és pusztított, ahol csak tudott.

Szótlatlanul ültünk, visszaemlékezve azokra az évekre. Az „igazságosztó” wisconsini szenátor pár éve halt meg, és én megünnepeltem az eseményt. A befolyása fokozatosan apadt, ahogy az emberek kezdték visszafogni magukat, és a végén, amikor felmérték, hogy micsoda kárt okozott a kommunizmus körüli hisztéria, a harciasságuk szégyenérzetbe csapott át.

– Szerencsére ez a rémtörténet már a múlté – jegyeztem meg.

– Nem egészen. Az erkölcsrendészetnek még mindig van beleszólása a dolgokba.

– Kíváncsi vagyok, vajon a kormány megenyhül-e Ingrid Bergman ügyében. Az biztos, hogy túlélte az

erkölcsrendészet hajszáját. Európában nem sikerült lerombolniuk a karrierjét.

Ingrid hosszú távolmaradása az Egyesült Államokból nem akadályozta a karrierjét. Rossellinivel végül egybekeltek, igaz, előbb keserű csatát kellett vívnia a tüzet okádó Petter Lindströmmel a válás és a gyermekfelügyelet dolgában. Rossellinivel további öt filmet forgattak együtt, bár az Egyesült Államokban egyik sem aratott közönségsikert.

– Ügyesen csinálta, nem gondolod? Filmek, színház, csak éppen nem itt, nálunk. Az *Anasztáziáért* még Oscar-díjat is kapott, habár nem vehette át, mert nem jöhetett be az országba.

– Ed Sullivannek köszönhetően. Az a bunkó! Már régen visszatérhetett volna, ha Sullivan nem rondít bele.

Miután 1956-ban bemutatták az *Anasztáziát*, Ingridet szép csöndben meghívták az Egyesült Államokba, hogy átvegye a New York-i filmkritikusok díját. Ed Sullivan televíziós személyiség, akinek vasárnap esténként sugárzott műsorát milliók követték, kiszimatolta a küszöbönálló hétvégi látogatást; bombasztikus gesztusként elhatározta, hogy felkéri a nézőket, szavazzanak – felfelé vagy lefelé mutató hüvelykujjal – meghívja-e a talkshow-jába Ingrid Bergmant.

– Ez nő immár hét és fél éve vezekel. Engedjük, hogy megjelenjen amerikai tévéképernyőn? A nyilvánosság joga, hogy döntsön! – dörögte.

A bejelentése hatalmas felzúdulást váltott ki: egyáltalán kicsoda ez a Sullivan, hogy országos szavazást kezdeményezzen egy színésznő elítéléséről vagy

felmagasztalásáról? Utóbb bocsánatot kért, ám addigra a reflektorfény ismét Ingridre irányult.

A látogatása rövid volt, amilyen gyorsan csak tudott, visszamenekült Európába.

A gondolataim visszakanyarodtak Stromboli szigetére – Ingrid Bergman látványára, ahogy piros szoknyában áll a domboldalon, belekarolva Rossellinibe. És igen, eszembe jutott apám végzetesnek bizonyult fiaskója is.

Minden jel arra mutatott, hogy Ingridék boldogok lesznek. Az egyértelmű volt, hogy szereti Rossellinit. Az évek múlásával az amerikai bulvársajtó egyre lankadó figyelmet szentelt nekik, különösen azután, hogy úgy tűnt, Ingrid inkább a családi tűzhely melegét választja: két ikerkislányt szült, miután végre sikerült a rendezővel összeházasodnia. Kathleennel természetesen nem vesztítettük el az iránta való érdeklődésünket, és egyetértettünk abban, hogy a kezdetben nehezen induló, nem sok jóval kecsegtető családi élete véglegesen rendeződhet.

A házaspár ingatag kapcsolatáról akkor pattantak ki az első találgatások, amikor Ingrid két olyan döntést is hozott a pályafutásával kapcsolatban, amelyek dacoltak Rossellini akaratával. Egyfelől elvállalta az Angliában forgatott *Anasztázia* főszerepét, másfelől elfogadta a felkérést a *Tea és vonzalom* című színdarab főszerepére; az ellentmondásos, nagy vihart kavart dráma a homoszexualitásról szólt, és Párizsban mutatták be. A sajtó

szerint Rossellini mindkettőt ellenezte, és teljesen kiborult.

Nem sokkal később kitudódott, hogy válni készülnek.

– Most csalódott vagy? – kérdezte Kathleen annak idején az egyik telefonbeszélgetésünk alkalmával.

– Valójában nem – válaszoltam. Szerettem magam azzal áltatni, hogy engem már semmi sem tud meglepni. Végül is az én életem sem volt mentes a hajcihőktől, de semmi szükség, hogy ezekbe belemenjünk. – Kíváncsi vagyok, vajon apám mit szólna hozzá.

– Feltehetően mulatságosnak találná.

– Tetszett nekem az az idézet, amit Ingrid a válásról mondott. Tudod, melyikről beszélek...

– Aha. „Az olaszok és a svédek nem illenek egymáshoz.”

Végső soron ilyen egyszerű. Kathleen fontoskodó képet vágott, miközben fél szemmel a forgalomra figyelt.

– Ha most újra tizenöt évesek lennénk, csak úgy szívnánk magunkba a filmmagazinok sztorijait Ingridről és az új férjéről – vetette fel.

– Nem úgy tűnik, mintha túl sok lenne belőlük. Feltételezem, hogy egy Lars Schmidt nevű, visszahúzódó svéd filmproducer nem olyan izgalmas jelenség, mint egy romantikus lelkű olasz – válaszoltam.

– Nos, tekintetbe véve, hogy már kinőttünk abból a korból, hogy vevők legyünk az ilyesmikre, holnapra kitaláltam valamit.

Élveztem, ahogy a szél a hajamat borzolja, miközben a nyitott autóban robogunk. Ugyanakkor éreztem azt is, hogy már kezdek álmosodni.

– Holnapra? – kérdeztem.

– Remélem, tetszeni fog az ötlet. Tíz nappal ezelőtt végleg bezárták a Szent Annát. Holnapra azonban szerveztek egy aukciót, amelyen különböző műalkotásokat, emléktárgyakat és hasonlókat terveznek kiárúsítani. – Pár másodpercig habozott. – Talán furcsa lesz, de...

– Miken akar túladni Doyle? Az iskolapadokon? A fekete táblákon? Vagy a kápolna szobrain és kelyhein?

– Feltehetőleg.

– Ilyen könnyen meg lehet szabadulni azoktól a tárgyaktól, amelyek előtt nekünk térdre kellett borulnunk?

– Látod.

– És téged ez cseppet sem háborít fel?

– Engem sosem érdekelt annyira ez az egész, mint téged. – Valamilyen szokatlan él hallatszott a hangjában, mintha kissé érdekesebbé vált volna.

– Te akarsz menni? – kérdeztem.

– Igen.

– Rendben, akkor menjünk! Ne félj, nem fogok összetörni, ha netán emiatt aggódnál – nyugtattam meg gyorsan.

Kathleen egy kézzel tekerve a kormányt élesen rákanyarodott a Century Boulevardra.

– Én nem miattad aggódom, hanem magam miatt.

Kathleen lakása egy, az 1930-as években épült, cementvakolatú, kétszintes ház felső emeletét foglalta el, hatalmas ablakai és ívelt ajtónyílásai kifejezetten kellemes

látványt kölcsönöztek neki. A belső tér tagadhatatlanul barátságos és hívogató hangulatot árasztott.

– Olyan, mint te – jegyeztem meg, amint lehuppantam egy modern, élénk narancssárga kanapéra, és körbehordoztam a tekintetemet a szobában. Egy nagy, rozsdá- és aranszínű mexikói csempével keretezett kandalló felé böktem a fejemmel. – Használod is? – érdeklődtem.

– Á, dehogy! – válaszolta vidáman. Fehérbort töltött két pohárba, az egyiket odanyújtotta nekem, majd letelepedett mellém a díványra. – Hogy van az édesanyád? – kérdezte, elfordítva a fejét, hogy hörpintsen a borból.

– Gondolom, jól.

– A díkjiosztó után elutazol hozzá Sacramentóba?

– Még nem döntöttem el. Nem vagyok biztos benne, hogy ki tudok venni több szabadnapot. – Ez persze hazugság volt. A magazinnál dolgozók felének gőze sem volt, hogy ki vagyok, és hogy hívnak, a főnököm pedig félreérthetetlenül jelezte, hogy még maradhatok néhány napig, ha kedvem van hozzá. Kathleen nyilván sejtette az igazságot.

– Nos, ha volt merszed ideutazni, akkor már Sacramento sem jelenthet akkora kihívást.

– Mikor adtam rá engedélyt, hogy átláss rajtam?

– Akkor, amikor engedélyt adtam rá, hogy ugyanezt tedd velem. Elég régen volt, úgy rémlik.

Tapintatos csend telepedett ránk.

– Nyugodtabbnak érzem magam, ha távol vagyok tőle – vallottam be. – És, tudod, úgy vettem észre, hogy egyáltalán nem bánja. Akkor is ezt érzékelteti, amikor meglátogatom.

Nem tudom, hogy ez most tűzszünet a részéről, vagy végleg így döntött.

– Jóban van az anyámmal. Tudtál róla?

– Nem – feleltem csodálkozva. – Hogy történt?

Kathleen megvonta a vállát.

– Miután elutaztál, édesanyád gyakran betért a May Company üzletébe. Azt hiszem, azon a nyáron barátkoztak össze. Az enyém azt mondta pár hónapja, hogy még mindig leveleznek egymással, de nem árult el részleteket.

Hirtelen büntudat fogott el; apám halála után gyakorlatilag kizártam anyámat az életemből. A képzeletem vetítővásznán megjelent, amint ott álldogál a May Company kötöttárupultjánál, a harisnyák között válogat, amelyekre nincs is szüksége, és pusztán csak azért tért be, hogy tudjon valakivel társalogni, aki rokonszenves neki.

– Látszik rajtad, hogy máris egy egész történetet kanyarítottál belőle – jegyezte meg Kathleen gyengéden. – Lehet, hogy a génjeidben hordozod Hollywoodot, de azért vigyázz, nehogy túlságosan megszedítsen a közelsége.

Becsuktam a szemem, majd kis idő múlva újra kinyitottam.

– A te édesanyád sosem volt annyira vallásos, mint az enyém. Változott a hozzáállása?

– Nem, egyáltalán nem. Úgy tekint rá, mint valami... komédiára.

– Mi van az apáddal? Egyáltalán, felbukkant újra?

Kathleen egyetlen kortyra felhajtotta maradék borát, és felállt.

– Nincs sok mondanivalóm róla. Ki tudja, merre kóborol. Ha még ébren tudsz maradni, pizzát vacsorázunk, oké?

Nagyot sóhajtottam, és vágyakozva pillantottam a hálószoza felé. Ma estére elég volt a beszélgetésből.

– Inkább kihagyom – hátrítottam el a kínálást.

– Remek. Több marad nekem. – Kathleen a kezembe nyomott egy tubus fogkrémet, és jó éjszakát kívánt.

Nem nagyon emlékszem, hogy mi történt ezután: az első éjszakám, amelyet hosszú idő után újra ebben az ellenséges városban töltöttem, mély és álomtalan alvással telt el.

Másnap reggel már korán elindultunk, és megálltunk egy palacsintázónál, ahol rengeteg kávét ittam. Kathleen élénk és vidám volt, mint a nap, én inkább nyugtalan, és nem csak a kávé miatt. Azon kezdtem el rágódni, vajon milyen lesz majd a Szent Anna diákok nélkül.

Nem voltam biztos benne, hogy mire számítsak. Ám amint behajtottunk a régi parkolóba, ami először szíven ütött, az a néma csönd volt – valamiféle tetszhalott állapot. A sövények, a pálmafák, még a fűszálak és a kanyargó ösvények is mozdulatlanokba dermedtek. Mintha a Szent Anna megszűnt volna lélegezni. Kongott az ürességtől. Semmi sem mozdult, a gyalogjárók felől sem lehetett hallani a lányok halk duruzsolását, a csengők sem berregtek. Becsuktam a szemem, és próbáltam elővarázsolni a múltat.

Leparkoltunk, majd kiszálltunk a kocsiból – mintha egy

temető lapos, sivár területére csöppentünk volna.

– Amíg itt vagyunk, legalább van benne némi élet – jegyezte meg Kathleen.

– Úgy legyen!

A teniszpálya felé baktatva a tekintetünk megakadt a csüngő röplabdahálón; a jelek szerint senki sem tartotta érdemesnek, hogy leszerelje a tartórudakról. Bekukkantottunk a régi olvasóteremnek otthont adó épületbe – az iskolapadokat már eltávolították, valószínűleg mindet eladták.

– Egy kicsit könnybe lábadt a szemed... – figyelmeztetett kedvesen Kathleen, és a teniszpálya felé húzott. – Látni akarom azt a helyet, ahol mindig hangosan kiabálva kértél bocsánatot, ha elrontottál egy ütést.

– Azért néhányszor legyőztelek.

– Kétszer.

Megálltunk a drótkerítésnél, és bámultuk az öreg, elhanyagolt pályát. Szemmel láthatóan régóta nem használták. A fehér csíkok kifakultak a viharvert salakon, az alapvonalak annyira elmosódtak, hogy rejtélyszámba ment, hol húzódnak. Ám amikor egy pillanatra behunytam a szemem, hallottam a teniszlabda megnyugtató csattanását, amint visszapattan az ütőmről, és újra átjárt a jóleső érzés, hogy sikerült tisztán, fürgén, lapos ívben visszajuttatnom az ellenfél térfelére.

– Szoktál még játszani? – kérdeztem.

– Amikor lehetőségem nyílik rá.

– Velem ugyanez a helyzet.

Kényelmesen átsétáltunk a medencéhez, felidézve közben a napot, amikor Teresa Mary nővér leszidta Kathleent azért a megbocsáthatatlan vétkéért, hogy bikinit vett fel. Ahogy befordultunk a sarkon, földbe gyökerezett a lábunk. A medencéből leengedték a vizet, amiben nem volt semmi rendkívüli. A sekélyebb végénél álló légkalapácsok és egyéb bontó szerszámok látványa azonban mindkettőnket letaglózta. Két munkás ült a medence szélén, és a lábukat lóbálva, ráérősen cigarettáztak. Vidáman felénk fordultak, a megjelenésünk megtörte a tétlen ücsörgésük egyhangúságát: várták a jelzést, hogy mikor kezdhetnek hozzá a medence bontásához. Lehet, hogy már ma, de lehet, hogy csak holnap.

Továbbmentünk, nem volt miért ott időzni.

– Tudod, mi jutott az eszembe? – kérdeztem egyszer csak Kathleentől.

– Sejttem.

– Szerintem az érsekség azért nem adott elég pénzt az apácáknak, hogy rendbe tegyék az épületet, mert már évek óta tudták, hogy le akarják bontatni az iskolát. Számukra a Szent Anna mindig is csak egy ingatlan volt.

– Kicsit olyan, mintha *A Szent Mary harangjai* forgatókönyvéből vették volna az ötletet – vélekedett.

– Szóval egyetértesz?

– Könnyen elképzelhető, hogy így volt. Igen, azt hiszem, egyetérték. – Egy pillanatra megállt, hogy megnézzze az óráját. – Most kell kezdődnie az aukciónak – mondta.

– Hol tartják?

– A bejárat előtti pázsiton. Remélem, nincs gondod vele – nézett rám kérdően.

Tiszta sor. Hol másutt találhattak volna elég nagy területet, hogy megrendezzenek egy ilyen eseményt? Pontosan oda szervezték, ahol számomra minden véget ért: a kikiáltó nyilván az igazgatósági épület lépcsőin, a licitálókkal szemben állva lesi majd a füves térséget, ahol régebben a Szent Anna végzős diákjainak a nemzedékei gyűltek össze fehér ruháikban, a karjukon virágcsokorral, hogy garantáltan zavartalan, békés körülmények között lépják át a beképzelt és semmit meg nem kérdőjelező felnőttkor küszöbét.

Újra itt voltam hát, néhány lépésnyire attól a helytől, ahol megkaptam az érettségi okleveletemet, és amelyet kilenc éve próbálok kitörölni az emlékezetemből.

Kathleen hangja térített magamhoz.

– Nézd, ha akarsz, sétálhatsz a szellemekkel, de ott is lehetsz az aukción. Melyiket választod?

Pislogtam néhányat.

– Menjünk! – válaszoltam.

Már többtucatnyian nyüzsögtek a pázsiton, mire odaértünk – férfiak és nők, akik az asztalokon mindenféle rendszer nélkül elhelyezett tárgyak kusza halmazát vizslatták; sokan cigarettáztak közülük, miközben felkaptak egy-egy, a kezük ügyébe akadó darabot, kezdve a Szent Szív bekeretezett fényképétől, amely ott függött minden osztályteremben, a

használt, félig-meddig megrongálódott pingpongütővel bezárólag. Körbekémleltünk, hátha felfedezzük néhány volt osztálytársunkat. Az előre megjósolható, bevált sémák mentén folyt velük a társalgás: „Szia, hogy vagy, hol élsz most, ó, te jó ég, New Yorkba költöztél? Káprázatos. Összeházasodtunk Neddyvel, a Mount Carmel Középiskolába járt, emlékszel még rá? Az ikrek már majdnem hatévesek. Azt hiszem, úton van egy újabb baba...” Az érettségi ünnepséget senki sem hozta szóba.

– Azt hiszem, el kellett telnie tíz évnek, miután befejeztük az iskolát, hogy mindenkivel a legjobb barátok legyünk – mormolta Kathleen az orra alatt, miközben továbbálltunk.

Összeakadtam Miss Coultrane egyik tanítványával; volt néhány szép közös emlékünk a bámulatosan erélyes tanárnőnkéről, aki, mint megtudtam tőle, pár évvel azelőtt meghalt. A hír mélyen lesújtott, nem számítottam rá.

Ám az igazi meglepetés ezután ért.

– Szia, Jesse!

Összerezentem az ismerős hangra, és megpördültem. Egy mosolygó, ráncos bőrű nő állt előttem, aki a hatvanas éveit taposhatta. Először nem ismertem fel – egyszerű, tengerészkék szoknyát viselt, hozzá ugyanolyan színű köpenyt és rövid fátyolt. Aztán beugrott, ki ő.

– Teresa Mary nővér? – fakadt ki belőlem.

Az asszony most már fülig érő szájjal mosolygott.

– Helyes, te legalább felismersz! Ezt nem mindenkiről mondhatom el.

Sikerült kierőszakolnom magamból egy-két kedves

megjegyzést, majd megosztottunk egymással néhány információt – az a fajta felületes és udvarias társalgás folyt közöttünk, amelyből gyakorlatilag semmi sem derül ki. Kérdezősködött az anyámról, a munkámról, és hogy milyen New Yorkban élni. Meg szerettem volna kérdezni tőle, hogy érzi magát most, hogy el kellett hagynia az otthonát, de egyre többen hemzsegték körülöttünk, lökdösődtek és hangoskodtak. A közelünkben néhány volt diák ólálkodott, arra várva, hogy beszélhessenek velem.

Teresa Mary nővér rájuk pillantott, majd azt mondta:

– Miért nem látogatsz meg, amíg itt vagy a városban? Leköltöztettek minket a völgybe, egy diákszállóba. – A mosolya kesernyessé vált. – Mások a körülmények, mint itt, az épület némi felújításra szorul, de nemsokára befejezik a munkát.

– Miért is ne? Köszönöm, szeretnék élni a lehetőséggel – feleltem zavaromban. Nem tudtam eldönteni, komolyan gondoltam-e.

– Kathleen tudja, hol lehet megtalálni minket. Majd felhívlak nála valamelyik nap.

Szerettem volna még megkérdezni tőle egyet s mást, de az ott köröző lányok egyike megveregette a vállát, mire ő felé fordult. Utánabámultam. Oly sok kérdés maradt bennem megválaszolatlanul.

Kathleennel folytattuk az utunkat egyik asztaltól a másikig – igen, voltak ott iskolapadok egymás mellé, sorba rakva, a legtöbbjüket már megjelölték a potenciális vevők. Szenteltvíztartók a kápolnából. Az egyik asztal mögött

festettüveg ablakok, rajtuk cetli: NEM ELADÓ.

– Az érsekünk tisztában van vele, mi az, ami értékes – dűnnyögte Kathleen az orra alatt.

A tekintetem megakadt egy porlepte, az egyik asztal lábához támasztott bronz emléktáblán.

– Nézd! – mutattam rá. Alig mertem hinni a szememnek: az a dísztabla volt, amelyet oly sok évvel azelőtt helyeztek el az iskola területén, büszkén hirdetve, hogy ott forgatták *A Szent Mary harangjait*.

– Mik ki nem derülnek! Ezek szerint nem dobták ki – jegyezte meg Kathleen kuncogva. – Az a szégyenteljes esemény... Lám, lám, egyszerűen csak eldugták a nyilvánosság elől.

Hirtelen belém hasított egy gondolat.

– Szóval ezért akartad, hogy eljőjjünk? – firtattam.

– Nem, de kétségkívül megfordult a fejemben. Arra jutottam, ha még megvan, lehet, hogy téged érdekelne. – Várakozóan nézett rám. – És ha netán mások is licitálnak, és feltornásszák az árát, majd kipótolom a pénzedet.

Tényleg meg akartam szerezni? Mi célból? Talán mert nem akartam kidobni az összes emlékemet; talán ragaszkodni akartam valami kézzelfoghatóhoz.

Bekapcsolt a mikrofon, és recsegni kezdett. A kikiáltó, egy középkorú férfi ceruzavékonyágú bajusszal és unott tekintettel, megköszörülte a torkát, és felemelte a nagy méretű fakalapácsát. Kezdetét vette az árverés.

Először a szőnyegek, a fali díszek és a gyertyatartók keltek el néhány, az iskolai könyvtárból kimentett régi könyvvel együtt. Mostanra tekintélyes tömeg gyűlt össze, a zömük az elől lévő asztalok körül téblábolt, eddig még észre nem vett kincsek után kutatva. Egyetlen apácát sem láttunk, ami nem okozott meglepetést.

– Most pedig egy bizarr, a negyvenes évekből származó, a Szent Anna történetéből fennmaradt mementó kerül kalapács alá – jelentette be az árverező, teátrálisan felvonva a szemöldökét. – Emberek! Bizony, volt olyan idő, amikor ez az intézmény Hollywood rendelkezésére bocsátotta a területét egy Ingrid Bergman-film elkészítéséhez. Természetesen ez még a botrány előtt történt. Itt látható az eseményről készült emléktábla, amelyet egy ügyesen kifundált népszerűsítő kampány részeként rátukmáltak a gyanútlan apácákra.

Az egyik segédje felemelte a bronzplakettet, és odanyújtotta neki. A kikiáltó a magasba tartotta.

– Ez a színehagyott fémdarab a tét. Ki ad érte tíz dollárt? Van jelentkező?

Lehet, hogy a lefitymáló megjegyzés – az „ügyesen kifundált népszerűsítő kampány” kifejezés – adta meg a végső lökést, de egyszeriben tudtam, hogy akarom a plakettet. Elvégre egy nagyon is magasztos pillanatnak állított emléket, a magam és az iskola számára egyaránt, és nem voltam hajlandó hagyni, hogy elkótyavetyéljék. Felnyújtottam a kezem.

– Tíz dollár a kisasszony részéről a hátsó sorból! Ki ajánl

húsz dollárt? Gyerünk, emberek, húsz dollár?

Valaki felemelte a kezét a tömeg elején. Nyújtogattam a nyakam, hogy ki lehet az, de nem láttam.

– Beindult a licitálás, hölgyeim és uraim! Ki ad érte harminc dollárt?

Vonakodva bár, de jeleztem a szándékomat.

A másik licitáló tüstént negyvenet kínált.

– Tíz dollárig állom a cechet – súgta a fülembe Kathleen. Harmadszor is felemeltem a kezem. Ötven dollár: kezdett kiverni a veríték.

Hiábavaló igyekezet volt a részemről, az elől álló ember egy másodpercig sem habozott, hogy túllicitáljon. Tovább nem emelhettem a tétet. Már ötven dollár is felért egy kisebb vagyonnal; kész örület.

– Először, másodszor, harmadszor! – hirdette ki az árverező. – Eladva az itt álló úriembernek hatvan dollárért!

Három perc alatt lezajlott az egész. Kóválygott a fejem, hogy mekkora összeget kockáztattam, mégis csalódás lett a vége. Egyszermind dühös is voltam. Hajszál híján sikerült, de egy idegen csak elhappolta előlem Ingrid emlékét.

Kathleen megszorította a karomat.

– Látod, akit én látok? – suttogta.

Felemeltem a fejem. Egy férfit láttam felénk közeledni – az alakja vaskos volt, nem túl magas, a haja sötét. Egy ütött-kopott bőrdzsekit viselt, a fején baseballsapka, amely eltakarta a szemét. Az ajka körül kényszeredett, hitetlenkedő mosoly játszott.

A pattanások eltűntek az orráról.

– Malcolm?

– Igen, teljes életnagyságban – felelte. A hangja mélyebb volt, mint amire emlékeztem. – Te pedig tényleg Jessica Malloy vagy. Legalábbis nagyon hasonlítasz rá. – Kutató tekintetét az arcomra függesztette. – Úgy tűnik, hogy mindketten meg akartuk kaparintani azt az emléktáblát.

Csak úgy rajzottak a gondolatok a fejemben.

– Honnan tudtad, hogy itt vagyok?

– Fogalmam sem volt róla.

– Képes voltál ellenem licitálni?

– Nem tudtam, hogy ki ellen licitálok – közölte. – Erre tessék, lehull a lepel, és kiderül, hogy az a lány az, aki kilenc évvel ezelőtt lelécelt innen. A szívem mélyén bíztam benne, hogy időnként kapok valamilyen életjelet tőled, de hiába reménykedtem.

– Én...

– Igen, tudom, az egyetem, aztán hallottam, hogy férjhez mentél, és ott ragadtál a keleti parton. Milyen New York?

Az egészet hanyag eleganciával adta elő, miközben én erőlködtem, hogy összeszedjem magam. A tekintetében ott rejtőzött valahol az a fiú, akit ismertem, aki Redlandsben megváltoztatta az életemet, és aki megcsókolt a végzősbálon. De csak halványan – aki velem szemben állt, az már egy idegen volt.

– Nem, valójában csak közel kerültem ahhoz, hogy férjhez menjek, feltehetően erről hallhattál. – Szinte azon nyomban megbántam, hogy megosztottam vele ezt az információt.

– Ó! – Egy pillanatra mintha meghökkent volna.

Próbáltam könnyed hangot megütni.

– Csupán ez is egy olyan dolog volt, amiről kiderül, hogy végül is nem működik – mondtam.

Kathleen természetesen ismerte az egész történetet. Összejöttem egy Yale-en végzett diákkal, a kapcsolatunk elmélyült – azt hittem, hogy szerelmes vagyok belé, és ő is belém –, már az esküvő időpontját is kitűztük. Az én felvilágosult, világias gondolkodású barátom mulatságosnak találta, hogy előbb hozzá akarok menni, és csak azután ágyba bújni vele. Mivel félttem attól, hogy elveszíthetem, beadtam a derekamat. Természetesen így is faképnél hagyott, az esküvői tervek meghiúsultak. Csaknem egy évig húztuk még, aztán egy reggel összepakolta a holmijait, hagyott egy cédulát, hogy ő még nem áll készen a nősülésre, és távozott.

Malcolmmal némán néztük egymást, nem tudtuk, mitévők legyünk; szerencsére Kathleen közbelépett.

– Kíváncsi lennék, vajon hol őrizgették a táblát ennyi éven át – vetette fel vidáman. – Istenem, imádom az apácákat! Annyira tapintatosak tudnak lenni, ha egy kis furfangról van szó.

Malcolm nevetett, én pedig megnyugodtam.

– El tudom képzelni, hogy most is az ablakok mögül leskelődnek, mi történik az aukción – jegyeztem meg.

– Remélhetőleg jót szórakoznak rajtunk – toldotta meg Malcolm.

Ezt nem nagyon hittem, de ráhagytam.

– Mi lenne, ha lelépnénk? – javasolta Malcolm. – Talán van itt egy hely a közelben, ahol megihatnánk egy kávét. Később majd visszajövök... Mit is mondott rá a kikiáltó? A „bizarr mementóért”.

Kathleennel egymásra pillantottunk. Természetesen volt olyan hely, méghozzá a kedvenc drogériánk, ahol egy vagy több alkalommal minden valamirevaló lány megfordult a Szent Annából – annak idején itt vettük meg és bújtuk a filmes magazinokat.

De többé már nem egy drogéria volt, ahol üdítőket is lehetett kapni. Egy meglehetősen leromlott állagú gyorsétterem lett belőle, Koffee Kup néven.

– Hát ez van – summázta a véleményét Kathleen. – Viszont ehetünk hamburgert.

A boksok elnyúttek voltak, az étlap pedig ragadt a kosztól.

– Micsoda egy szemétdomb! – dünnyögte Kathleen. Elemében volt, mint mindig. Beültünk az egyik boksza, ami nem volt könnyű mutatvány, ugyanis a piros műanyag huzat nemcsak felrepedezett, hanem itt-ott le is vált.

– Mivel foglalkozol? – kérdeztem Malcolmtól. – Tanulsz?

Valójában azt akartam megtudni, miként engedhette meg magának, hogy kifizessen hatvan dollárt egy bronz emléktárgyért, de még időben visszafogtam magam.

Malcolm belekortyolt a kávéjába.

– Talán még mindig a harmadikos középiskolást látod bennem – felelte szelíden. – De biztosíthatlak,

leérettségiztem, utána felvettek egyetemre, és sikeresen elvégeztem a jogi kart. Jelenleg alkalmazásban állok, és meglehetősen jól keresek.

Elpirultam. Kissé sarkosan, lényegre törően fogalmazott, de a lényegen nem változtatott – kilenc év valóban hosszú idő.

– Sajnálom, csak próbáltam behozni a lemaradást – motyogtam.

– És veled mi a helyzet?

– A *Newsweek*nél dolgozom olvasószerkesztőként. Nem éppen a legizgalmasabb foglalkozás, de közben cikkeket is írogatok, és igyekszem megjelentetni őket.

– Mikről szoktál írni?

– Bármiről, ami segít kifizetni a számlákat.

– Most is ezért vagy itt?

– Nem.

A tekintetem összeakadt Kathleenével.

– Két okból – folytattam. – Gondolom, egyrészt azért, hogy még egyszer láthassam a Szent Annát. Másrészt pedig azért, hogy elmenjek az Oscar-díjátadóra.

Malcolm elvigyorodott.

– Szóval mellékesen filmszerepeket vállalsz, vagy esetleg rendezni is szoktál?

– Valaki küldött nekem egy meghívót. Először azt hittem, hogy tréfa az egész, de érvényes a meghívó.

Malcolm lassú mozdulattal lerakta a csészéjét.

– Már nem tartod a kapcsolatot innen senkivel?

– Csak Kathleenel.

– És talán velem.

Kathleen szemében érdeklődés csillant.

– Ugye ügyvédként dolgozol? Melyik irodánál is?

– Tulajdonképpen nem irodánál – közölte Malcolm. – A Selznick Filmstúdió jogi osztályán vagyok.

– A filmiparban helyezkedtél el? – A hangomon tisztán hallatszott a csalódottság. Miként dolgozhatott egy olyan kedves fiú, mint az általam egykoron ismert Malcolm, azoknak a gazembereknek?

– Nem mindenki áruló, aki ott van, Jesse.

A szavai azon nyomban felidéztek apám emlékét – mindig nevetett, amikor még jó idők jártak, és „családi vállalkozásnak” nevezte a filmipart. Nem volt örömteli emlék.

– Oké, akkor egyenesen rákérdezek arra, ami már egy ideje birizgálja a csőrömet. Te küldted a meghívót Jessenek? – szegezte Kathleen a kérdést Malcolmnak. Közben megérkezett, amit rendeltünk, és Kathleen mohón, látható élvezettel harapott a hamburgerébe. – Romantikus gesztusként egy régi baráttól, aki egy filmstúdióban talált munkát magának?

Malcolm nevetve rázta a fejét.

– Á, dehogya! – felelte. – Nem vagyok még olyan régóta az osztályon, hogy ilyen széles jogköröm legyen. – Futó pillantást vetett felém. – De megtettem volna, ha van rá lehetőségem. Hogy visszacsaljalak.

Túl gyorsan vette az akadályokat, alaposan össze is zavart.

Egy kis ketchupot nyomott a hamburgerére, és hozzálátott

falatozni. A keze hatalmas volt, az ujjai rövidek és vastagok. Valahol hátul egy zenegép szólt, bádoghangján éppen az *It's Only Make Believe*-et játszotta.

Malcolm elmondta, hogy van remény arra, hogy az erkölcsi és politikai bűnösök utáni hajsza veszít a lendületéből Hollywoodban, és alábbhagy a vadászat. Tömérdek ember hírnevén esett csorba, barátságok mentek tönkre – sok olyasmi történt, amit már nem lehet helyrehozni. A filmmogulok ráébredtek, hogy nevetség tárgyai lettek, márpedig rühellik, ha kinevetik őket. Sajnos a cenzorok továbbra is jelentős befolyással bírnak Washingtonban.

– Még az egyházad is csendben van az utóbbi időben...
Apropó, katolikusok! Mit szólsz az új pápátkhoz? Igazi reformer hírében áll. XXIII. Jánosnak hívják, igaz? Mi a fészkes fenéért akar valaki bármiben is a huszonharmadik lenni?

Elmosolyodva biccentettem; a hamburgeremre meredtem, nem voltam biztos benne, hogy meg akarom enni.

– Nem az én pápám – válaszoltam.

– Mindketten kiléptünk az egyházból – segített ki Kathleen. – Hivatalosan „hitehagyottak” lettünk.

Malcolm felém fordult, a tekintetéből kíváncsiság sugárzott.

– És milyen érzés?

Félretoltam a hamburgert.

– Nagyszerű – válaszoltam.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Los Angeles, 1959

– Egész biztosan hívni fog. Annak ellenére, hogy kissé harapós kedvedben voltál – mondta Kathleen. Késő délután volt; a nappaliban üldögéltünk, bort kortyolgatva. Tulajdonképpen csak én ültem, Kathleen a hasán feküdt, a lábát felpolcolta. A nap lemenőben volt, a sugari lágy aranyszínbe öltöztették a szobát, miközben beszélgettünk. Szinte erőfeszítés nélkül sikerült áthidalnunk a földrajzi távolság okozta rést, és ezért hálás voltam neki. Békesség szállt meg, miközben követtem a fény útját, amely röviden megpihent a barátnőm székein, párnáin és bekeretezett filmplakátjain. Az általa kialakított élet sokkal szilárdabbnak tűnt, mint az enyém.

– Még csak nem is gondoltam rá – feleltem. – Egyébként is, kinőttünk már a középiskolából. Nem hiányoznak holmi romantikus képzelgések.

– Jaj, az isten szerelmére, ne légy már olyan savanyú! – gorombított le vigyorogva.

Rögvest megenyhültem; Kathleennek külön érzéke volt ahhoz, hogy kiszúrja az általam felengedett léggömböket.

– Furcsa volt találkozni vele – mondtam. – Túlontúl benne volt mindenben, ami történt.

A közös ebéd végül is jól sikerült – bár utólag belegondolva talán többet árultam el magamról, mint amennyit Malcolm. Vagy csupán ő figyelmesebben hallgatott? Felötlött bennem, hogyan alakult volna a társalgásunk, ha Kathleen nincs ott.

– Lehet, hogy igazságtalan vagy velem szemben, nem gondolod?

A falakra mutattam.

– Mi lett azzal a bekeretezett poszterrel, amely Ingridet ábrázolta *Szent Johannaként*?

– Rendben, témát válthatunk, ha azt akarod. – Kathleen felsóhajtott, és megrázta a fejét; rakoncátlan, rézvörös fürtjein megcsillant az aranyló fény. Sosem törődött különösebben az éppen aktuális divathullámmal, a gondosan körbenyírt bubifrizurából sem kért. – Egy darabig kint volt, de túl sokat kellett beszélgetni miatta.

Enyhén megütközve felhúztam a szemöldökömet.

– Ez nem vall rád. Beszélgetni... mégis kivel?

– Hát, ha tudni akarod, Ingriddel. Egy nap ránéztem a plakátra, és úgy döntöttem, talán már mindkettőnknek elégünk van a hamis szenteskedésből.

Már éppen válaszolni akartam, amikor megcsörrent a telefon. Kathleen elmosolyodott a maga örjítően mindentudó módján, és a kagylóért nyúlt. Hamarjában ittam egy nagy kortyot a borból.

Valóban Malcolm telefonált, elég volt ránézni Kathleen elégedett arcára, hogy íme, igaza lett. Vigyorogva kibogozta a hosszú telefonzsinórt, odanyújtotta a telefont, és a hátsó

helyiség felé intett.

– Holnap egész nap dolgoznom kell – suttogta. – Úgyhogy nyugodtan tervezetek be bármit!

Malcolm felvetette, hogy ebédeljünk együtt; észszerű javaslatnak tűnt, így igent mondtam rá.

– Remek! Akkor délben érted megyek – válaszolta. – Van valami, amit szeretnék megmutatni neked.

– Mit?

– Fent van, a csillagvizsgálónál.

Az utóbbi csakis a Griffith Park vadonjában található planetárium lehetett. Mindenesetre szokatlan hely egy ebédmeghívásra: a létesítmény főképpen turisztikai látványosságként szolgált, és általában nyüzsögtek benne a gyerekek. Magam is többször jártam ott.

– Láttam már elégszer a csillagokat – csúszott ki a számon talán kissé elhamarkodottan. – Tulajdonképpen mit akarsz megmutatni?

– Valami közelebbit a csillagoknál. Ne légy türelmetlen! A fűvön fogunk piknikezni, én hozom a kaját.

Másnap pontban délben megjelent: egy olyan furcsa formájú, német gyártmányú gépkocsit vezetett, amelyet bogárhátúnak hívtak. New Yorkban nem voltak népszerűek, de a nyugati parton jó néhányat láttam belőlük a sztrádákon száguldani; nem nagyon értettem, hogyan

kedvelhették annyian ezt a minden bájt nélkülöző autót.

– Ne ráncold a homlokod szegény kis járgányom láttán! – évődött Malcolm. Gyűrött, kekiszínű nadrágot és elnyűtt cipőt viselt. – Tudom, hogy piszkos, de ha lemosatom, egészen szép kék a színe. És ragyogó a fogyasztása.

Elnevettem magam, és becsúsztam az első ülésre. Kissé nyugtalanított, hogy a motorháztető nem a megszokott méretű.

– Hol helyezkedik el a motor? – kérdeztem.

– Nincs szüksége motorra.

Vidáman elvigyorodott, amikor észrevette a döbbszent arckifejezésemet.

– Hátn van – világosított fel. – Ne nyugtalankodj, oda fog vinni minket. – A hátsó ülés felé biccentett, amelyen egy nádfonatú, fedeles kosár pihent. – Még arra is volt gondom, hogy behűtsem a bort.

A csillagvizsgálóhoz vezető, kacskaringós út éles tükanyarokat írt le a park dús lombú fáí között; azt már elfelejtettem, hogy milyen csodálatos kilátás nyílik innen fentről a városra. Fokozatosan engedett fel bennem a feszültség. Malcolmmal könnyen ment a csevegés, szüntelenül tréfálkozott és ugratott. Az előző naptól eltérően csöppnyi bizalmatlanságot sem éreztem iránta.

– Égsz a vágytól, hogy magát a csillagvizsgálót is megnézzük? – kérdezte, miután beálltunk a hegy tetején lévő parkolóba.

– Nem különösebben. Már többször voltam itt.

– Nagyszerű. – Leállította a motort, és kihúzta a slusszkulcsot a gyújtáskapcsolóból. – Amit mutatni akarok neked, az a nyugati oldalon van.

A planetárium előtt magasodó Csillagászok emlékműve felé baktattunk – az art deco stílusban készült szobor a világ hat kiemelkedő csillagásza előtt tisztelgett –, és amikor odaértünk, egy pillanatra megtorpantam.

– Kisgyerekkoromban odavoltam ezért a szoborért – jegyeztem meg. – Kopernikusz, Galilei...

– Einsteinnek is itt volna a helye – fűzte hozzá Malcolm. – De 1934-ben még élt. Úgy döntöttek, túl korai volna őt is bevenni a csapatba.

– Jobb, ha előbb meghal?

Malcolm kuncogott, majd előremutatott.

– Itt is vagyunk.

Egy fehér, négyszögletes oszlop magasodott előttünk, a tetején nagy, bronzból készült mellszobor. Az oszlopot arany csillag díszítette, fölötte egy név: JAMES DEAN.

Közelebbről is megnéztem a gravírozást, mint aki nem hisz a szemének.

– James Dean? A színész? Mit keres ő itt?

– Meglepődtél, igaz? A *Haragban a világgal* egyik híres jelenetét itt vették fel 1955 elején. Nem sokkal később Dean meghalt egy gépkocsibalesetben; szinte nyomban szentté is avatták.

– Miközben az Ingrid-féle emléktáblát *A Szent Mary harangjai* forgatásáról készek voltak kidobni,

szerencsésebb esetben elárverezni.

– Újabb példája annak, hogy jobb, ha valaki már halott. –
A szemében valósággal táncolt a fény.

– Mindenáron meg akarsz nevetetni, ugye?

Megvonta a vállát.

– Miért is ne? Se szeri, se száma a körülöttünk lévő
ellentmondásoknak, akár kacaghatunk is rajtuk. – Megfogta
a karom. – Oké, keressünk egy klassz helyet valamelyik
eldugott domboldalon, és igyunk egy kis bort.

Sikerült találnunk egy meghitt zugot, amely kívül esett a
tömeg látókörén. Malcolm leterített egy abroszt, majd
előszedte a kosárból a pulykás szendvicseket, egy vastag
szelet parmezán sajtot, egy kisebb darab Gruyère-t és egy
zacskó kekszet. Végül egy üveg bort vett ki.

– Megfelelő a kiszolgálás? – kérdezte némi aggodalommal
a hangjában.

Mostanra teljesen ellazultam.

– Több mint megfelelő – válaszoltam.

Elnyújtóztunk a puha, selymes fűvön, és bámultuk a
felettünk lévő felhőpamacsokat az égen. Malcolm mesélt a
testvéréről, aki Izraelbe költözött, és rettenetesen hiányzott
neki. Az apja – aki a sofőrünk volt a végzősbál estéjén – agyi
érkatasztrófát szenvedett, mialatt Malcolm a jogi karon
tanult. Bár felépült, a gyógyulása nem volt teljes, és nem

tudta egymaga ellátni a család megélhetését biztosító tisztítószalon igazgatását.

Ezúttal óvatosabb voltam, mint előző nap. Röviden ecseteltem a benningtoni éveimet, a fuccsba ment viszonyomat – most már némileg fesztelenebbül tudtam beszélni róla –, amelynek a kedvéért New Yorkba költöztem; kitértem arra is, hogy miután a kapcsolatom véget ért, próbáltam elindulni az újságírói pályán. Megkérdezte, hogy a Barbie babán kívül milyen témákról írtam, én felsoroltam néhányat, hozzátéve, hogy egyik sem sikeredett valami fényesre; a *Newsweek*nél végzett munkám unalmas volt, de legalább ki tudtam fizetni a számlákat. Igyekeztem könnyedebb hangnemet megütni, de nem igazán ment.

Egy idő után kifogytunk a témákból, és csend telepedett közénk.

Malcolm törte meg.

– Sokat gondolkodtam a redlandsi versenyről – vallotta be.

– Ó, egek, pont arról?

– A győzelmed megváltoztatta az életedet. Biztosan neheztelsz rám, hogy részem volt a történetekben.

– Nem. Amúgy is lényegtelen, régen volt már.

Nem adta fel.

– Szöveget ütött a fejembe, vajon miért zártál ki az életedből olyan ripsz-ropsz édesapád halála után.

Enyhe ingerültség futott végig rajtam.

– Miről beszélsz? Az egésznek semmi köze nem volt hozzád. Egyszerűen el kellett innen szabadulnom.

– Ezzel tisztában vagyok. – Malcolm hangja higgadt maradt. – Mégis, valami kezdett kialakulni közöttünk.

– Hát, én nem hiszem. Hogy lehetett volna nekünk közös jövőnk? Hiszen még csak gyerekek voltunk.

– Én már nem voltam az, a rohadt életbe! És te sem.

Felültem. A délután kellemes hangulatát felhők árnyékolták be.

Kinyújtotta a kezét.

– Sajnálom – szabadkozott. – Hajlamos vagyok nyersen fogalmazni. Ami a szíven, az a számon. Rossz szokás, amit nem tudok levetkőzni.

Vettem egy mély lélegzetet.

– Örülök, hogy újra találkoztunk, de kérlek, ne légy tolakodó!

– Rendben. – Ő is felült. Mindketten hallgattunk. A közeli tölgyfán két kolibri marakodott egymással, dühösen csiviteltek, ide-oda szökkenve, időnként összekapaszkodva.

– Ne zavarjuk őket, hadd veszekedjék ki magukat, nem? – vettem fel.

– Ja. Inkább ők, mint mi.

De valami legbelül arra ösztönzött, hogy szólaljak meg. Először lassan buggyantak ki belőlem a szavak, aztán egyre folyamatosabban áramlottak. Meséltem neki arról, hogy az apám halála utáni nyáron mennyire megváltoztam; továbbra is éreztem a jelenlétét az ürességtől kongó házban, és anyám föl-alá mászkált éjszakánként a koromsötétben. Felidéztem, hogy nem akart álom jönni a szememre, és kidobtam a temetésről származó összes

virágot – a rózsákat, az orgonákat, a szegfűket és a többit –, mert felfordult a gyomrom az illatuktól. A virágok amúgy is elhervadnak, ahogy az apám. Egy meg nem szentelt sírban feküdt, ami ma már semmit sem jelent számomra, annak idején viszont sokat jelentett. Szándékosan elhallgattam, hogy anyám engem hibáztatott – semmi értelme nem lett volna feleleveníteni azt a borzalmas jelenetet apám halálos ágyánál. Elmondtam neki, hogy annak idején arra a következtetésre jutottam: a hősök mind nevetséges figurák, és nem érnek fabatkát sem. Ingrid Bergmant is beleértve.

– Talán túl sokat vársz tőlük – jegyezte meg Malcolm finoman.

– Lehetséges. És veled mi a helyzet?

– Nekem nincs példaképem.

– Egyáltalán hiszel Istenben?

– Nem abban az értelemben, hogy majd vár rám egy nagyszerű alak odafent a mennyben, ha egyszer meghalok.

– A tölgyfa felé bökött a fejével. – Észrevetted? A kolibrik békét kötöttek egymással, és elrepültek.

Talán kezdettől fogva tudtam, hogy meg fog történni. Mindenesetre amikor felém fordult, és kinyújtotta a kezét, hogy az ujjával megérintse az ajkamat, természetesnek vettem a mozdulatot. Becsuktam a szemem, a fű és a föld illata keveredett a bőre szagával, hagytam, hogy a testem felé hajoljon. Az egész csak egy pillanatig tartott, de annál mellbevágóbb volt. Villámgyorsan szétváltunk, mintha áramütés ért volna minket, és megdöbbenve meredtünk egymásra.

– Húha, ez olyan volt, mint egy kolibricsók – mondta Malcolm. – Megpróbáljuk még egyszer?

Nevettem, és megráztam a fejem. Átvillant az agyamon egy emlék: apám, ahogy nevet, és megcsókolja anyámat, Ingrid Bergman művészi tökélyre fejlesztett „kolibricsókját” utánózva, amelyet a *Forgószélben* mutatott be.

– Ennyi elég volt – hárítottam el Malcolm ajánlatát.

Az egyik könyökére támaszkodott, és komoly tekintettel tanulmányozta az arcomat.

– Nos, a végzősbálon elhatároztam, hogy egyszer az életben rendesen meg foglak csókolni.

– Csak nincs rajta a bakancslistádon?

Játékos incselkedésnek szántam, de láttam az arcán, hogy rosszul esett neki – nem egészen úgy sült el, ahogy szerettem volna.

Este Kathleen lakásának a konyhája párafelhőben úszott: a tűzhelyen rotyogó, vízzel teli fazékban spagetti főtt bugyborékolva. Az izzadságtól fénylő homlokát ráncolva Kathleen felkapta a fazekat, és egyetlen gyors, gyakorlott mozdulattal leöntötte a vizet a tésztáról, miközben én befejeztem a hagyma és a paradicsom feldarabolását, és a sercegő serpenyőbe dobtam őket.

– Remek! Tegyéél még bele egy kis oregánót is! – utasított Kathleen. – Nagyszerű kis csapatot alkotunk mi ketten. Esetleg indíthatnánk egy főzőműsort.

– Vagy te egyedül, én meg írnék róla.

– Na és milyen volt a randi Malcolmmal?

– Tulajdonképpen jó – feleltem. Iparkodtam minél pontosabb választ adni, de magamnak sem tudtam megfogalmazni. – Azt hiszem, sikerült néhány dolgot tisztáznunk. Roppant érzékenyen érintette, hogy annak idején nem búcsúztam el tőle.

– Téged is érzékenyen érintett egy s más.

– Persze, de a kettő nem ugyanaz. Én sokkal fontosabb dolgok miatt borultam ki, mint egy középiskolai románc.

Letelepedtünk az asztalhoz, előttünk két, tésztával púposan megrakott tányér.

– Megcsókolt legalább?

– Kathleen... – próbáltam tiltakozni, de hiányzott belőlem az őszinte szándék. – Talán futólag, oké? De nem jelentett semmit. Amúgy is magánügy.

A tekintete megdermedt, a villájára feltekert spagettit tartó keze félúton megállt a szája felé.

– Korábban nem volt az – jegyezte meg szelíden.

Természetesen igaza volt.

– Csupán... Van amúgy is elég gondom, amin törhetem a fejem. Malcolm nem volt bekalkulálva.

Kathleen megvonta a vállát.

– Van egy ötletem holnapra, ha érdekel – mondta. – Akad néhány új ingatlan a piacon, amelyet muszáj megnéznem, és arra gondoltam, talán lenne kedved velem jönni. Hacsak nem inkább ruhát szeretnél keresni magadnak a díjkiosztóra.

Hoztam magammal egy fekete szoknyát fehér, fodros

blúzzal, de amikor kipakoltam őket, Kathleen baljóslatú tekintetéből rájöttem, hogy nemigen felelnek meg a célnak.

– Vagy... – toldotta meg – beütemezhetjük mindkettőt.

– Kezdjük a házakkal! – javasoltam mosolyogva.

– Valójában csak egy házról van szó – ismerte be. – A múlt héten kaptam meg. Nem kizárt, hogy már vevő is van rá.

Valami furcsa árnyalat hallatszott ki a hangjából.

– Hol van az az ingatlan?

– Beverly Hillsben.

Leraktam a villámat.

– Kathleen...

– Nézd, én előre figyelmeztettelek, hogy be fogjuk járni a múltat. A vevőm késő délután érkezik a családjával, hogy megtekintse az ingatlant. Menjünk oda, még mielőtt felbukkannak! Vágjunk bele, Jesse, ne kérsd magad!

Lehunytam a szemem. Tisztában voltam vele, hová akar elcipelni; vissza abba a házba, ahol apám és anyám az életemet alakították, parányi darabokból rakva össze, mint egy kirakóst. Minden részlet visszatért: attól az emléktől kezdve, ahogy az esti fény játszadozott az aranszínben úszó koktéjlukon, anyám dühös tiltakozásáig, amikor apám elvitt magával Olaszországba annak az abszurd, hiábavaló próbálkozásnak a részeként, hogy megkíséreljük visszacsábítani Ingrid Bergmant oda, aminek „otthon” volt a neve.

Nem akartam Kathleennel menni. Az volt az utolsó hely, amit látni akartam.

– Jesse?

Bólintottam.

– Rendben van – tettem hozzá.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Los Angeles, 1959

Ragyogó, verőfényes reggel volt. Eszembe jutott, hogy felvetem Kathleennek, kocsikázzunk ki inkább Malibuba, sétáljunk egyet a homokos parton, áztassuk a lábunkat az óceán vizében, és felejtjük el Beverly Hillst. Mi jó származhatna abból, ha oda megyünk? Nem hiányzott, hogy megbolygassam a régi, eltemetett emlékeket.

Kathleen lerázta magáról a kifogásaimat, miközben az autójához tartottunk.

– Amúgy nagyszerű ötlet, de mindenféleképpen le kell ellenőriznem azt a helyet. Én kaptam a megbízást, emlékszel? – Felemelt egy fémkarikát, amelyről csilingelő kulcsok lógtak, és megeresztett felém egy félmosolyt, amelyet már annyira jól ismertem. – Az, hogy képes vagyok-e kifizetni a bérleti díjat és ennivalót venni magamnak, attól függ, hogy hány kulcsot akasztok fel, illetve le arról a karikáról. Elvennéd tőlem a megélhetésemet?

Mivel erre nem volt elfogadható, épkezláb válasz, csak a szememet forgattam, és beültem az autóba.

Kathleen elsőként Mary Pickford villáját ejtette útba, azzal az ígérettel kecsegtetve, hogy a szórakoztatásomra tesz velem egy körutat Beverly Hillsben, mielőtt „nekilát az üzletnek”. Villák és kúriák, missziós épületekre emlékeztető házak és középkori kastélyok között autókáztunk a kanyargós utcákon, miközben Kathleen vidáman, pajzán pletykákkal tarkítva mesélt az ott lakókról, az elődeikről és a gyarlóságaikról. Beszélt a botrányaikról, a házasságaikról és a válásaikról. Egy alkalommal egy városnéző busz mögött kötöttünk ki, amelynek az utasai szájtátva bámulták a házakat. Elnevettem magam, amikor bekattant az emlék – Rosemary Clooney gyerekei kiagyalták, hogy felállítanak egy standot, és limonádét árulnak a báméskodó turistáknak. Elhaladtunk Jimmy Stewart Tudor-stílusú, elegáns háza előtt, majd Lucille Ball otthonát hagytuk magunk mögött; eszembe jutott az a szenteste, amelyen Bing Crosby a gyermekeivel keresztbe-kasul bejárta a környéket, és karácsonyi énekeket adtak elő.

– Ez még a történelemkönyvekbe is bekerülhet – jegyezte meg Kathleen, amikor elértük a Bedford Drive-ot. – Emlékszel Lana Turner házára? Nehéz lesz értékesíteni a gyilkosság után.

Persze hogy emlékeztem. Nem sokkal azelőtt Turner lánya agyonszúrta benne az anyja maffiakapcsolatokkal rendelkező udvarlóját.

Nem ért minket meglepetésként, amikor láttuk, hogy a turistabusz megáll a ház előtt, hogy mindenki alaposan megbámulhassa az épületet, miközben az idegenvezető a

részletekkel traktálja őket. Újabb és újabb botrányok, sosincs végük. Hollywood jó volt ebben.

– A régiek feledésbe merülnek – mondta Kathleen, mintha csak a gondolataimban olvasott volna. – Így van ez rendjén. Át kell adniuk a helyüket a legújabb pikáns sztoriknak.

Lazán, oldott hangnemben beszélt, de túl jól ismertem.

– Azt akarod, hogy felejtsek el mindent, igaz?

– Nem, dehogyis. Amúgy sem tudnál. – Az arca elkomolyodott, amint befordultunk az utolsó sarkon, és megláttam a házat. – De talán tudsz annyit enyhíteni a hozzá kötődő szomorúságodon, hogy...

– ...képes legyek elbúcsúzni tőle? – Ahogy rákanyarodtunk a kocsifelhajtóra, egy emlékkép villant át az agyamon: vadonatúj autójával apám gurul végig a betoncsíkon, és pont ugyanazon a helyen parkol le, ahol most mi. A nevetése, az izgatottsága – újra magamba szívtam az egészet.

Kathleen lekapcsolta a motort.

– Menjünk, nézzünk körbe! Aztán mondd el, hogy mit érzel!

Beléptünk a házba. Ürességet vártam, hasonló tetszhalott állapotot, mint a Szent Annában. Igyekeztem hiányosságokat, rendellenességeket találni. A szőnyeg kétségkívül kopottnak tűnt. Kiszúrtam azt is, hogy az előszobában a márvány megrepedezett, a levegő pedig klórszagú volt, valószínűleg a medence vizétől.

– Olyan lehangoló, nem? Pár évig bérlőknek volt kiadva – tájékoztatott Kathleen.

Ám a levegőben ott lebegett a családom megmaradt emléke. És előmerészkedtek a szellemek is. Ha nagyon hegyeztem a fülem, szinte hallani véltem Frank Sinatra hangjának az időközben eltűnt Packard Bell rádióból kiszűrődő foszlányait. Éreztem a konyhából kiszálló sült hús illatát.

Mindazonáltal eszembe jutott az is, hogy anyám egyáltalán nem lelkesedett a főzésért, amikor ideköltöztünk.

Kathleen hátramaradt, hagyta, hogy egyedül lépjek be a nappaliba; lecövekeltem azon a helyen, ahol apám oly gyengéden megcsókolta az anyámat azon a napon, amikor beköltöztünk. Most üres volt, és csöndes, várta, hogy megjelenjenek a szereplők. Olyan érzés fogott el, mintha egy kisgyerek lettem volna, aki bekukucskál a babaházába, és azt kívánja, bárcsak sorra megelevenednének a kis figurák.

– Elmerültél a gondolataidban – jegyezte meg halkán Kathleen.

Kiöntöttem neki a lelkem – ő volt az egyetlen személy, aki mindig meghallgatott. Ismét megosztottam vele, hogy milyen éberem figyeltem a szüleimet, és milyen megkönnyebbülést okozott, amikor nem azzal kellett töltenem az időmet, hogy megfejtssem a feszült időszakok titkait. Vajon minden gyerek így van ezzel? Korábban sosem merült fel bennem, hogy megkérdezzem.

– Feltehetően sokan éreznek így – felelte Kathleen. – Nekem nem volt rá szükségem. Mi csak ketten voltunk,

anyám és én. Addigra vége lett a drámának, lement a függöny. – Rövid szünetet tartott. – Illetve nem egészen.

– Mire célzol?

– Az utóbbi hónapokban egyre többször gondolok az apámra, még azt is megkíséreltem, hogy felkutassam. – Szerette volna folytatni, de aztán elharapta a szót.

– Magányos keresés lesz – mondtam meglepődve.

Megvonta a vállát.

– Még abban sem vagyok biztos, hogy meg akarom-e találni.

Hirtelen megjelent előttem az a megtört ember, aki oly sok évvel azelőtt a kerítésen keresztül sóvárogva bámulta a lányát.

– Egyszer azt mondtad, ha még életben van, akkor biztosan valamelyik híd alatt húzza meg magát.

Kathleen nem válaszolt azonnal.

– Vagy valamilyen hasonló nyomorúságos helyen.

– Esetleg feladhatnál egy hirdetést... – tanácsoltam.

Elmosolyodott, de megrázta a fejét.

– Azt hiszem, jobb, ha hagyom a dolgot úgy, ahogy van – mondta.

– És én miért ne tehetném ugyanezt, ahelyett hogy végigvezetsz a múltamon? – kérdeztem, és körbemutattam az egykori otthonom üres szobáin.

Elvigyorodott, és újra megvonta a vállát.

– *Touché!*^[3] – felelte. Átmentünk a konyhába, amelyről Kathleen közölte, hogy már teljesen elavult, és az új tulajdonosoknak mindent fel kell újítaniuk benne, az én

lelki szemeim előtt viszont a pulton álló süteményes tál jelent meg, amelyben csokidarabkákkal teli, nyers tészta pihent.

– Emlékszel, amikor magunkba tömtük az összes tésztát, még mielőtt megsütöttük volna? – emeltem Kathleenre a tekintetemet.

– Szinte hihetetlen, hogy nem lett semmi bajunk tőle – válaszolta. Végigfuttatta az egyik ujját a fal csempék között a porladozó fugán, és egy ingatlanügynök hozzáértő szemével tüzetesen megvizsgálta.

Megemlítettem neki azokat az estéket, amelyeken a koktéljukat kortyolgató szüleimet lestem, vagy a hálószobámban füleltem, hogy elkapjak pár szót a veszekedésükből. Már korábban is hallotta ezt tőlem – nem is egyszer –, mégsem intett le.

– Nekem viszont az ugrik be, ahogy ott gubbasztunk a medencénél, és bújjuk a filmes magazinjainkat – mondta, miközben félrehúzta a kertre nyíló üveg tolóajtókat. – És az édesanyád, a medence túlsó végében...

– Egyedül, magányosan, Kathleen – fűztem hozzá, magamat is meglepve. – És én nem vettem észre, hogy mennyire az. Egy pillanatig sem gondolkodtam el rajta.

Kimentünk a kőlapokkal fedett teraszra.

– Mióta áll a ház üresen? – érdeklődtem. Magát az épületet kétségkívül az elhagyatottság hangulata lengte be, ám a medencét, a kötelező státusszimbólumot általában nem szokták elhanyagolni. A víznek azonban kellemetlen sós szaga volt, és a felszínét megfakult levélréteg borította.

– Túl régóta – felelte Kathleen. – Sajnos a csodás időkről dédelgetett álmok szertefoszlanak. Nem is emlékszem már, melyik filmből szedtem ezt a gondolatot.

– Keményen dolgozol azon, hogy cinikus legyél, de még gyakorolnod kell – élcelődtem.

– Ez védekezés nálam – közölte kertelés nélkül. A karórájára pillantott. – Hamarosan itt kell lenniük a lehetséges vevőknek. Elvihetlek egy közeli kávézóba...

– Inkább kint várok az autóban, ha már megjöttek – utasítottam vissza az ajánlatát. Szerettem volna még maradni.

Visszamentünk a házba, ahol Kathleen a hálósobák felé vette az irányt. Utánaindultam, de egy kis időre megtorpantam az étkezőnél; átcikázott az agyamon az asztalon halomban heverő, összetépett levelek látványa, amelyek annyira feldúlták anyámat. Minden apró mozzanatra emlékeztem – anyám keserves jajveszékelésére és apámra, amint beront az ajtón. A félelemre, amely oly sokáig ott körözött fiatal életem fölött, és azon az estén egyszeriben valósággá vált.

Elég. Továbbmentem, és benyitottam a hálósobámba, de szinte rögtön ki is fordultam. Semmi kedvem nem volt felidézni, hányszor feledkeztek meg rólam, hányszor feküdtem elhagyatottan az ágymban, és igyekeztem úrrá lenni a pánikon.

– Azok a bizonyos levelek... Bíborszínű tintával írták mindet, igaz? – szakította félbe a merengésemet Kathleen. – Ez még Hollywoodban is túlzás... egyenesen melodramai.

Elmosolyodtam. Kathleen ki akart rángatni a sötét gondolatok fogságából.

– Roppant rossz ízlésre vallott – válaszoltam. – Bár...

– Mi az?

– Egyszer-kétszer eltűnődtem, mire volt jó anyyi levél? Arra sarkallta apámat, hogy hagyja el anyámat? És mi történt a levelek írójával?

Visszaindultunk az előszobába. Kathleen a teraszajtón át kinézett a medencére.

– Mindenféleképpen le kell eresztetni belőle a vizet, és alaposan ki kell tisztítani – mormogta maga elé, és beírta a noteszába.

Lecövekeltünk az előszobában. Újabb hangokat hallottam. Épp visszaérkeztünk a Stromboli szigetén tett, kudarcba fulladt utunkról, és ott álltunk hármásban; anyám torkaszakadtából üvöltött, és azt vágta apám fejéhez, hogy cserben hagyta Ingridet. „Mi Ingrid vétke, Gabriel? Az, hogy szerelmes lett?” – pontosan ezekkel a szavakkal, amelyek annyira nem voltak rá jellemzőek.

– Mi jár az eszedben? – kérdezte Kathleen.

– Az a nap, amikor hazaérkeztünk Stromboliról...

Bólintott.

– Kemény lehetett.

– De legalább anyám bevallotta az igazságot, mielőtt elhagytam Los Angeles.

– Mintha egy csapás nem lett volna elég...

Visszatértem az emlékeimhez.

– Hát igen. Amikor megtudtam, hogy önsanyargató

büntetésként mindkettőnk életét a szigorú ájtatosság jegyében óhajtotta berendezni...

– Megenyhült már azóta?

– Nem tudom. Régóta nem találkoztunk. Arra azonban mérget mernék venni, hogy továbbra is azt hiszi, apám csupán illendőségből vette el. Nem akarom, hogy bármi közöm legyen az önmagára erőltetett szenvedéséhez.

Hirtelen úgy éreztem, hogy elegendem lett a múltból.

– Már nem kell sokáig maradnom, igaz? – kérdeztem.

– Nos, a szemrevételezést befejeztem, és fejben felkészültem rá, hogy alacsonyabb árat fognak ajánlani a házért. – Kathleen becsukta a noteszát, és becsúsztotta a fekete bőrtáskájába. Pár másodpercig csöndben álldogáltunk, és körbepillantottunk a szobán.

Kathleen ismét az órájára lesett.

– Úgy hallom, most áll be egy autó – mondta. – Ideje, hogy menj.

Még egyszer utoljára körbenéztem, de mintha a szoba inogni kezdett volna. Egy pillanatra behunytam a szemem, a gondolataim összekuszálódtak, mint egy kaleidoszkóp színes üvegszilánkjai.

„Isten megbüntet engem.”

„Nem foglak elhagyni.”

– Hogy lehet ennyire hajthatatlan, képtelen a megbocsátásra? – kérdeztem.

– Te nem ugyanazt csinálod?

Erre nem tudtam mit felelni. Kisurrantam a konyhaajtón, és Kathleen kocsijához osontam. A bejárati ajtóhoz

közeledő család nem vett észre, nekem azonban lehetőségem volt alaposan szemügyre venni őket.

A férfi nyílt, pirospozsgás arcán széles mosoly jelent meg, amint kezét fogott Kathleennel, majd bemutatta a mellette álló nőt. Bizonyára a felesége, gondoltam, most már az autóból figyelve őket. A nő bátortalanul kémlelt körbe, még szorosabbra húzta magán az amúgy is túl melegnek tűnő szőrmekabátját – egy gazdagabb élet jelvényét, belépőjegyet a jómódba. A jelenet emlékeket csalt elő belőlem. Egy fiatal, tíz-tizenkét éves kislány bukkant fel szinte a semmiből, izgatottan csacsogva szaladt elő a ház mögül; bizonyára felfedezte a medencét.

Akár mi is lehattunk volna az a család. Belesüppedtem az autó ülésébe, és becsuktam a szemem.

Alig tizenöt percig lehettek odabent, mielőtt újra megjelentek. Láttam, hogy Kathleen önfeledten vigyorog. Sikerült nyélbe ütnie az ügyletet? A férfi kezét rázott vele, és mindenki elégedettnek tűnt.

A tekintetem a nőre vándorolt, aki néhány lépésre eltávolodott a többiektől, hogy megvizsgálja az elhanyagolt virágágásokat a ház oldala mellett. Eszembe jutott, hogy milyen pompás vörös és fehér rózsák nőttek ott, és hogy anyám mennyire szerette őket. Ó, most már űzött a vágy, hogy mielőbb távozzunk! *Iparkodj, Kathleen!* – nógattam némán.

A fiatal lány a mamája után futott. Láttam, amint ragyogó arccal egymásra mosolyognak, és a nő szemében észrevettem megvillanni valamit, ami még egy emléket

felébresztett bennem – anyám nézett rám ugyanígy. Igaz volt, vagy csupán képzeltem? A kislány gyors, könnyed, boldogságot sugárzó mozdulattal megölelte a mamáját. Mikor öleltem meg én utoljára így az anyámat? Mindkettőjüket izgatottság töltötte el, hogy új élet vár rájuk egy új családi fészekben. Újra becsuktam a szemem. Hagytam, hogy az agyam mélyéről előtörjenek anyám meleg puszijai, nem pusztán az ajkának a hideg érintése az arcomon.

Lehetséges, de csak lehetséges, hogy ez az emlék valódi volt.

Kathleen arca valósággal lángolt, amikor beült a kormány mögé, és búcsúzóul integetett az ügyfeleinek.

– Sajnálom, hogy itt ragadtál velem, és várnod kellett. Ne haragudj érte, Jesse, de ez egyike azoknak a csodálatos pillanatoknak, amikor mindinkább megszilárdul bennem a tudat, hogy talán csak nem fogok egy nap az utcára kerülni és koldulni.

– Tehát sikerült eladnod?

– Gyakorlatilag csak alá kell írni a szerződést – felelte. A tekintete tele volt energiával.

– Ez nagyszerű – mondtam. – Látszik, hogy imádod a munkádat. Elég rád nézni, úgy festesz, mint akinek sikerült eladnia a Tádzs Mahalt.

Nevetni kezdett.

– Naná, hogy szeretem! Most már elhiszed?

– Oké, tévedtem. – Annak idején könyörögtem neki, hogy ne hagyja ott az egyetemet másodéves korában. Próbáltam meggyőzni arról, hogy hibát követ el, de ő a tőle megszokott módon ragaszkodott ahhoz, hogy pontosan tudja, mit csinál. A tanulás nem neki való, hajtogatta, és lezártnak nyilvánította az ügyet.

– Remek. Nincs több kioktatás, és ettől még lehetünk jó barát nők – hangsúlyozta. Sebességbe rakta a váltót, és kitolatott a felhajtóról.

– Sosem értettem meg igazán, hogy...

– Miért hagytam ott az egyetemet? Nagyon egyszerű a magyarázat: az első két év után ráuntam a tanulásra. Számodra bizonyára nehéz volt megérteni, de gondoskodni akartam magamról. – A nyomaték kedvéért az öklével néhányszor ráütött a kormánykerékre. – Nem akartam... – Elhallgatott.

– Sebezhető lenni?

– Kéregetni az utcán, ahogy az előbb is mondtam... Szerettem volna a saját erőmből felépíteni valamit.

Nagyon ritkán érintettük azt a láthatatlan válaszvonalat, amely ott húzódott közöttünk gyerekkorunkban. A családom sosem volt pénzsűkében, ebben biztos lehettem. Kathleennek és a mamájának azonban más volt a helyzete. Ők sem voltak szegények, ezt többször világossá tette a Szent Anna tenispályájának a lelátóján, de az anyagi lehetőségeik igencsak korlátozottak voltak. Már akkor felfogtam: ez nem olyan téma, amiről szívesen beszél az ember.

– Nem színleltem, tényleg jobbra fordult a sorsunk, miután az apám elhagyott minket. Igazi kocsmatöltelék volt, csak örülhettünk, hogy megszabadultunk tőle. Azt hiszem, nyugodtabbá váltam, miután elment. Anyámban egy erős asszonyt láttam, aki képes gondoskodni mindkettőnkéről.

– Az én szememben te voltál igazán erős. Bár erről sosem beszélgettünk, amikor még gyerekek voltunk.

Elmosolyodott.

– Tudod, mi a mulatságos az egészben? Sosem irigyeltelek. Szerencsésebbnek éreztem magam... Mintha én lettem volna az, akinek segítenie kell neked.

– Segítettél is... És most fel akarod kutatni az apádat.

Az arcizmai enyhén megfeszültek.

– Nem fordítok rá túl sok energiát.

Nem válaszoltam azonnal, kibámultam az ablakon.

– Komolyan mondtad, hogy örültetek, amikor megszabadultatok tőle? – kérdeztem rövid szünet után.

Egy kis ideig eltöprengett a válaszon.

– Nem – felelte. Erősebben megmarkolta a kormánykereket, amikor élesen rákanyarodtunk balra a Wilshire Boulevardra. – Csak szeretem néha megjátszani, hogy milyen vagány vagyok.

Aznap este Martinit ittunk. Finomat, erőset.

A második pohárnál tartottam, amikor eltökélten Kathleen szemébe néztem.

– Kathleen, ki küldte nekem a meghívót a díjkiosztó ünnepségre?

– Úgy gondolod, hogy tudom? – Őszintén meghökkentnek látszott. – Fogalmam sincs, hogy ki küldte, de egyetértek, valami zajlik a háttérben. – Összeráncolta a homlokát. – Merő véletlen lenne, hogy Malcolm pont egy filmstúdiónál dolgozik?

– Nem hiszem, hogy ő képes lenne ehhez hasonló fondorlatos húzásokra. Ő olyan... egyenes és becsületes. – Ez a nyers őszinteség szinte már zavaró volt, de nem szerettem volna úgy gondolni rá, mint aki rejteget valamit. – Ellenben fúrja az oldalamat a kíváncsiság, miért adott ki annyi pénzt a bronzplakettért.

– Talán, hogy emlékezzen rád. Miért is ne? Vagy a stúdió megbízásából. A filmipar szüntelenül hajkurássza a régi kellékeket. Különben hogyan tehetnének szert olyan vén csotrogányokra, mint egy Ford T-modell, amelyből néhány ott pöfékel a telephelyeiken? De az sem kizárt, hogy valaki fel kívánja használni azt a táblát egy Ingridről szóló filmhez. Amúgy meg miért nem kérdezed meg tőle?

Két nap múlva alkalmam nyílt rá, hogy megtegyem.

Éppen letelepedni készültem a kanapéra az újsággal a kezemben, amikor csengettek. Malcolm volt az – egyszerűen csak megjelent, még csak nem is szabadkozott, hogy nem telefonált előre. Mindkét kezét zsebre dugta, amitől kissé félénknek tűnt. A kép azonban csalóka volt.

– Éppenséggel mondhatnám, hogy a környéken akadt dolgom, és gondoltam, beugrom – hadarta minden bevezető nélkül. – Az igazság ellenben az, hogy szabaddá tettem magam délutánra, hogy találkozassunk. Mivel nem tervezel sokáig a városban maradni, íme: itt vagyok.

Csak meredtem rá némán, hirtelenjében nem tudtam, mit válaszoljak.

Olyan erővel rántotta ki a kezét a nadrágjából, hogy az egyik zseb bélése szabályszerűen kifordult.

– Nézd, nem látom értelmét, hogy kifinomultabb eszközöket vessek be – közölte. – Arra nincs elég idő. Eljössz velem ebédelni?

Eredetileg békés, nyugalmas délutánt terveztem; időre volt szükségem, hogy rendbe szedjem a gondolataimat.

– Nos... Van kedved?

– Már ettem. – Mi ütött belém? Kathleen biztosan a szememre vetné, hogy hogyan lehetek ilyen bárdolatlan. Nem tudtam volna megindokolni, miért voltam gyanakvó Malcolmmal szemben, miért súgták azt az ösztöneim, hogy tartsam távol magamtól. Csak állt ott előttem, anélkül hogy megpróbált volna bármiféle fortélyt alkalmazni, miként a legtöbb férfi tette volna, akit ismertem.

– Rendben, alaposan megnéztél magadnak? – kérdezte tárgyilagosan. A kezét ismét zsebre vágta, és az egyik sarkán megfordult, mint aki indulni készül. – Ha már ettél, elmehetünk az Ocean Parkba, és felülhetünk a hullámvasútra. – Rövid szünet. – Vagy megnézhetünk egy burleszkshow-t.

Lassan csökkent a feszültségem, és elnevettem magam.

– Vagy tehetünk egy nosztalgikus utat a Redlandsi Egyetemre?

Az arcán megkönnyebbülés tükröződött.

– Hála istennek, maradt még valami a humorérzékedből – mondta. – Már kezdtem aggódni.

– Megyek, hozok magamnak egy pulóvert. – Megfordultam, hogy bemenjek, de megtorpantam. – Miért akartad megszerezni az emléktáblát a Szent Annából?

Malcolm szemében pajkos fény villant.

– Talán azért, hogy legyen mit ajándékba adni neked, ha valaha is visszajössz.

– Itt vagyok.

– A tiéd. Boldog születésnapot!

– Nincs is születésnapom.

– Szeretek ajándékokat félretenni szükség esetére, sosem tudhatja az ember. Egy alkalommal megfeledkeztem anyám születésnapjáról. Szerencsére volt a szekrényemben eldugva egy zseléforma, előre becsomagolva. Megmentette a bőrömet.

Önkéntelenül is újra elnevettem magam. Valahogy minden szavát el tudtam hinni.

Végighajtottunk a Sunset Boulevardon, majd fel a meredek, kanyargós domboldalon, aztán ráfordultunk a Mulholland Drive-ra. Nem álltunk meg, robogtunk tovább, egyre mélyebbre hatolva a Santa Monica-hegység meredélyei

közé, a San Fernando-völgy fölé tornyosuló gerincre. Nem kérdeztem meg, hová megyünk. Malcolm laza mozdulatokkal vezetett, csupán egy kézzel fogta a kormányt, a másikat az ülésém támlájára fektette; kérdésekkel árasztott el New Yorkról, amelyeket rendre megválaszoltam, míg rá nem jöttem, hogy ő viszont gyakorlatilag alig árult el valamit magáról.

– Szóval, ügyvédként mi a feladatod a stúdiónál? – érdeklődtem mintegy mellékesen. – Megvédeni a filmipar moguljait azoktól a csúnya, gonosz hollywoodi emberektől, akik feketelistán szerepelnek, és továbbra sem tudnak elhelyezkedni?

Nem mosolygott.

– Továbbra is rajta vannak a HUAC listáján.

– Mocskos banda. Életeket tettek tönkre, embereket félemlítettek meg, akik nem mertek munkát adni egyes forgatókönyvíróknak.

– Újonc vagyok a szakmában, végzem a dolgomat. Ha ez nyújt némi vigaszt, ez az egész átkozott boszorkányüldözés kezd veszíteni a lendületéből. Épp elég életet döntöttek már romba. – Az arckifejezése zárkózottá vált, egyenesen maga elé meredt, két kézzel markolta a kormányt.

– Van egy olyan sejtésem, hogy valójában nem is ismerlek, így van?

– Persze hogy nem! Mint ahogy én sem ismerlek téged.

Néhány másodpercig szótlánul ültünk egymás mellett.

– Nézd, szeretnék veled erről beszélni – törte meg a csendet. – Ezért jöttünk ki ide, akár annak az árán is, hogy

kiürül a benzintartály. Tudod, ez a kocsni nem mutatja, mennyi üzemanyag maradt még benne. Felkészültél egy kis kalandra, ha netán teljesen kifogyunk a benzinből?

Már válaszolni akartam, de nem tudtam, hogy komolyan beszél-e, vagy csak ugrat. Hirtelen sós víz illatát éreztem az orromban.

– Az óceánnál vagyunk? – firtattam meglepődve.

– Malibu fölött. Nem szeretted kocsikázni középiskolás korodban?

Elfintorodtam.

– Nem szeretek vezetni, soha nem is szerettem. Nem igazán találok örömet abban, hogy ülök egy kocsiba bezárva, és esetleg nekimegyek valaminek – magyaráztam.

Nem mondott rá semmit. Az út éles kanyart írt le, és egyszeriben kitágult a tér – alattunk a Csendes-óceán végtelenbe nyúló, csillogó kék vize terült el, fenséges hullámok verték a partot.

Elállt a lélegzetem. Magával ragadó és gyönyörű volt, mégis kitörlődött az emlékezetemből az évek során – elfelejtettem, micsoda élvezet lebukni egy-egy hullám alá, keresztültörni rajta, majd elterülni a lustán hömpölygő, mély víz felszínén, lebegni vagy úszni, szabadon, mindentől függetlenül.

Leereszkedtünk a part mentén futó útra, és parkolóhelyet kerestünk. Malcolm rám pillantott; az arckifejezésemen észrevehette, hogy a magamra öltött páncél repedezni kezdett.

– Á, mégiscsak odavagy a tengerpartért! – jegyezte meg. –

Ha visszajössz, feltétlenül meg kell szerezned a jogosítványt. Elvégre egyetlen Los Angeles-i lány sem hagyhatja ki ezt az élményt túl sokáig.

– Nem jövök vissza – szögeztem le nyomatékosan.

Nem válaszolt, szótlánul beállt egy vízimentők által használt, de most üresen hagyott emelvény melletti szabad helyre. Körbekémleltem. Bár csodálatosan sütött a nap, rajtunk kívül senki más nem tartózkodott a parton.

HUSZADIK FEJEZET

Los Angeles, 1959

Csöndben ültünk a néptelen homokfövényen. A lomhán a partra gördülő hullámok zúgására figyeltem, arra az álmosító, nyugalmat árasztó sustorgásra, amelyet csak időnként szakított meg egy-egy sirály éles rikoltása, amint zsákmány után kutatva lecsapott a vízre.

Csupasz lábujjaimmal a meleg homokban turkálva a szemem megakadt a körmeimen; tétován felötlött bennem, nem kellene-e pedikűröshöz járnom. Oldalra hajtottam a fejemet, és Malcolm vállára döntöttem. Furcsa, milyen határtalan békesség szállt meg, ahogy ott ültünk kettesben, és bámultuk a tengert.

– Tudom, hogy az utóbbi pár napban valóságos istencsapásaként viselkedtem – mondta csendesen. – Az igazság az, hogy nem hittem a szememnek, amikor megláttalak az aukción. Még mindig nem tértem magamhoz.

– Én sem – vallottam be. Könnyebbnek tűnt kimondani az igazságot, mint visszatartani.

– Nézd, ez az egész helyzet olyan esetlen, talán túl korai... nevezd bárminek. És azt sem hiszem, hogy a sors rendezte volna így. – Megfogta a kezemet, és az ujját végigfuttatta az

enyéimen. – Gondolod, hogy ez valami szerencsés fordulat?

A szavai ott lebegtek a levegőben, veszedelmesen korainak tűntek.

– Az előbb már egyetértettünk abban, nem ismerjük egymást annyira, hogy ilyesmit ki merjünk jelenteni – feleltem.

– Említetted, hogy egyszer már majdnem férjhez mentél. Megkérdezhetem, hogy mi történt?

– Nem egészen úgy volt. – Elmeséltem neki, hogy egy évet töltöttem hiábavaló várakozással, büntudattal küszködve, amiért engedtem a yale-i udvarlómnak, aki így is elhagyott.

– Nem tudom, miért kotyogtam ki neked. Ostobaság volt a részemről – fűztem hozzá.

Felemelte a kezem, és megcsókolta, amitől vastag homokréteg tapadt az ajkára.

– Lehet, hogy csupán nyelvbotlás volt? Vagy kényszerítő erejű vallomás? Ti, katolikusok nem szabadultok meg egykönnyen a vétkeitektől.

– Lehetséges. De szükségtelen túl sok mindent belemagyarázni.

Biccentett. Nem nyaggatott tovább, nem is próbálkozott, amiért hálás voltam neki.

– Van valami, amit meg akarsz tudni rólam? – kérdezte.

– Voltál már szerelmes?

– Az utóbbi kilenc évben? Ó, nem is egyszer! – válaszolta. – Egyik sem tartott sokáig, de legalább szereztem némi tapasztalatot.

– Mint például? – kérdeztem kissé élcelődő hangsúllyal.

– Okosabban kell megterveznem, mit és hogyan akarok elérni – mondta. – Az utat, ami visszavisz hozzád.

– Még túl korai. Nem ebből indultunk ki?

Elmosolyodott.

– Tisztában vagyok vele, hogy néhány nap múlva visszarepülsz New Yorkba, és azzal vége. Mégis felhozom. Legalább feltételesen.

Feltételesen. Ráemeltem a tekintetemet, és szokatlan kötődést éreztem. Lehet, hogy a nap, a homok és a tenger bódító hatása is belejátszott, de kétségkívül vonzódtam hozzá.

– Az a helyzet, hogy sosem tudtalak kitörölni a fejemből. Tudom, hogy mit éreztem a végzősbálo estéjén, és most ne gyere nekem azzal, hogy akkor még csak gyerek voltam.

– Nos...

Az állán megfeszültek az izmok.

– Nem szoktam ilyesmikről ennyire nyíltan beszélni, de legalább szerettem volna előhozakodni vele.

– Igen... feltételesen, persze.

Felkapott egy marék homokot, és a víz felé dobta.

– Rendben, ne vess csak ki! Nyilván azt kellene mondanom, hogy sajnálom, de nem fogom.

Kilenc év telt el azóta, hogy utoljára láttam. A leplezetlen őszintesége szinte megnyugtatót.

Éppen folytatni akartam, amibe belekezdtem, amikor egy sirály hirtelen, éles fordulattal alábukott, és egyenesen felénk repült. Mindketten behúztuk a fejünket; Malcolm fölém tartotta a karját, hogy megvédjen a támadástól.

A sirály az utolsó pillanatban irányt változtatott, és hangos rikoltással a magasba emelkedett.

– Azt hiszem, kinevet minket – jegyezte meg Malcolm.

– Lehet, ő az oka annak, hogy rajtunk kívül senki sincs ezen a partszakaszon – válaszoltam.

– Nyilván az a titok nyitja, hogy a sirályok számára szent leszállóhelyre tettük le a fenekünket.

Kuncogtam, ő pedig nevetett. A nevetése mélyről fakadt.

– Légy óvatos, még elriasztod a madarat! – figyelmeztettem. Egészen közel voltunk egymáshoz, és én a szemébe néztem. Azt a fiút láttam magam előtt, aki kilenc évvel azelőtt karon ragadott, és maga után vonszolva a szónokverseny döntőjének a helyszínére rohant velem. A barátot, aki hűségesen kitartott mellettem a Szent Annában töltött időm legviharosabb hónapjaiban. Nem tűnt el nyomtalanul; ott volt, amikor kellett.

Néma egyetértésben hátradóltunk a forró homokra. Egyik karját a vállam alá csúsztatta, és csendben átölelte a nyakamat. Egyikünk sem szólt; semmi töprengés, semmi szorongás. Behunytam a szemem, a hullámok morajlása elandalított, és mélyen alámerülve az álmodozásba, átadtam magam a pillanat varázsának. Nem láttam okát, hogy elhúzódjam tőle.

Valami megmozdult, kezdett kinyílni. Valami.

Kathleen a bejárati lépcsőn ücsörgött, amikor visszaérkeztünk, a kezében a cédula, amelyet

kutyafuttában hagytam ott neki. A szemöldöke magasra szökött zilált külsőnk láttán, de nem tett rá semmilyen célzást, amiért hálás voltam neki. Letelepedtünk mellé. A kedélyes légkör, ahogy ott ültünk hármásban a bejárat előtt, jóleső érzéssel töltött el. Filmekről és politikáról társalogtunk, ellustulva a késő délutáni napsütésben. Hosszú ideje nem éreztem ilyen derűs elégedettséget.

Megrökönyödtem, amikor Malcolm a karójára lesett, és talpra ugrott. Kinyújtózkodott, majd – talán túlságosan is nyájasan – azt mondta:

– Sajnálom, hogy ünneprontónak kell lennem, de muszáj visszamennem az irodába.

Éreztem, hogy az arcomat forróság önti el.

– Ilyen hamar? – kérdeztem.

Megvonta a vállát.

– Igen – felelte lazán –, ellenőriznem kell egy ügyet, amely a jövő héten kerül a bíróság elé. Remélem, hogy a látogatásod hátralévő része is kellemesen fog eltelni, Jesse.

Szerettem volna előrukkolni a „ne menj még!” valamilyen változatával, de nem jutott eszembe semmi, ami egyszerre hangzott volna jelentőségteljesnek, ugyanakkor fesztelennek. Helyette én is megrándítottam a vállam, Kathleent azonban nem tudtam megtéveszteni. Láttam, hogy a tekintete ide-oda ugrál közöttünk, és próbál rájönni a titok nyitjára.

– Kár – mondta. Ő is felállt, és közölte, hogy kimegy a termelői piacra egy kis tejkebabért, meg talán vesz néhány szép almát is, mindenesetre elég lesz mindenkinek,

akit idehaza talál, amikor visszajön. Azzal már indult is, ugyanazokkal a ruganyos, lendületes léptekkel, amelyekre emlékeztem, amikor először megláttam a Szent Anna medencéjénél. Irigyeltem képességét, hogy mindig tudta, mikor kell távoznia.

– Nos, nem várod meg az édességet? – kérdeztem Malcolmtól.

– Minél tovább maradok, annál inkább belebonyolódom. És az nem lenne tisztességes veled szemben – válaszolta. Előrehajolt, azt hittem, meg akar csókolni. De félúton megállt, és felegyenesedett.

Nem jöttek a számra a megfelelő szavak.

– Nem is tudom...

– Maradj tovább, hogy megtudjuk!

– Nem lehet. Vár a munkám – közöltem.

– Tudnál maradni, ha akarnál.

Ez talált. Tény és való, nem várt rám semmilyen fontos tennivaló.

– Úgy érzem, hogy megint nyomást gyakorolsz rám... legalábbis megpróbálsz – mondtam.

– Ezért lépek inkább hátrébb – felelte. – Itt ültem veled és a barátnőddel, boldogan, hogy itt lehetek... Talán egy kicsit túlságosan is örültem.

– Én is élveztem a mai napot – közöltem.

– Értem. – Mélyen beszívta a levegőt, majd lassan kiengedte, miközben egy pontra meredt az utca túloldalán; a tekintete elrévedt. – Pompás nap volt.

Túl véglegesnek hangzott, szinte már komornak.

Mondjam ki hangosan? *Kérlek, ne menj!*

Mielőtt megszólalhattam volna, egy fűrgé mozdulattal lehajolt, és pusztit nyomott a homlokomra.

– Folytasd a keresést, bármit akarsz is megtalálni! – mondta. – Majd összefutunk még valamikor.

Hátat fordított, leballagott a kocsifelhajtón, beült a mulatságos kis autójába, és elhajtott, még mielőtt össze tudtam volna szedni magam, hogy kinyögjek valami értelmeset.

Azt tettem, amit abban a pillanatban tenni tudtam – tovább gubbasztottam a lépcsőn, a kezembe temettem az arcomat, és hagytam, hogy potyogjanak a könnyeim – apám halála, anyám titkai és Malcolm váratlan távozása miatt. Tudtam, hogy végleg kilépett az életemből. Miért voltam ebben annyira biztos? Nem adtam fel túl hamar? Nem, ennél egyszerűbb volt a válasz. Nem az a fajta férfi volt, aki hajlandó túl sokáig várni. És én nem az a fajta nő voltam, aki képes lett volna annyira megbízni önmagában, hogy lépni tudjon. Valahol útközben leragadtam.

– Egyél egy kis tejkaramellát! Némelyikben dió is van.

Levettem a kezem az arcomról, és kinyitottam a szemem. Kathleent láttam magam előtt, egy zacskó édességet dugott az orrom alá. Elmajszoltam három darabot, közben kiöntöttem neki a lelkem az aznap történekről. Tájékoztattam Malcolm – minek is nevezzem? – kísérletéről, hogy viszonyunk legyen. Mégis hogyan képzelte? Túl gyors

lett volna. Kathleen csöndben figyelt, előre-hátra ringatózott, és csak akkor fejtette ki a véleményét, amikor én már kifogytam a szóból.

– Alighanem túl sokat zúdított rád egyszerre. Ha lesz is valami ebből a kapcsolatból, vigyázz vele, mert olyan, mint egy elefánt a porcelánboltban! – tanácsolta. – De azért helyes fiú.

– Ha velem vagyok, túl közel kerülök a rossz emlékekhez. Márpedig nem óhajtok azon rágódni, hogy mi történt évekkor ezelőtt, beleértve a Redlandset is. Amit csak lehetett, elrontottam.

– A versenyre gondolsz? Hát igen, egy kicsit elbaltáztad – válaszolta Kathleen vidáman. – De az a kiállhatatlan perszóna, Louella Parsons kellett hozzá, hogy így alakuljon. Te senkit sem akartál megbántani. – A szemét résnyire összehúzta, miközben rám függesztette a tekintetét. – Homok van a fülcimpádon.

Éreztem, hogy elpirulok.

– Nem történt semmi, bármit gondolsz is – hűtöttem le. – Pusztán heverésztünk a tengerparton. Pár nap alapján milyen jövőt tudnék elképzelni kettőnk számára? Kész örület!

Kathleen benyúlt a zacskóba, hogy kivegye az utolsó tejkaramellát.

– A füledre tapadt homok mindenesetre azt jelzi, hogy egy irányba húztatok – jegyezte meg.

Némán ültünk egy darabig, majd Kathleen törte meg a csendet.

– Figyelj! Ha ezzel el tudom terelni a figyelmedet, akkor van egy újságom számodra.

– Köszönöm, de izgalomból elég volt mára.

– Teresa Mary nővér telefonált. Szeretné, ha holnap felkeresnéd, ha van hozzá kedved.

– Nagyszerű! – Őszintén örültem a hírnek. – Persze hogy van!

– Hogy jobban megértsd?

– Igen, bízom benne.

Egyike volt azoknak a képeknek, amelyek örökre beleégtek az emlékezetembe: Teresa Mary nővér ott áll az 1950-ben végzett diákok előtt, és bejelenti, hogy nem Doyle érsek fogja átnyújtani nekik az érettségi bizonyítványukat. Tisztán megjelent előttem az alakja: a merev testtartása, a feszült arckifejezése, miközben beszél, a visszás helyzet ellenére is azt a fajta szigorúságot és tekintélyt sugározva magából, amellyel évtizedeken át elérte, hogy a diákjai kérdés nélkül engedelmeskedjenek minden szavának.

Apácaként töltött életének mekkora része telt el azzal, hogy egyszerűen csak tudta, mi a kötelessége? Felidéztem, amikor leszidta Kathleent, mert kétrészes fürdőruhát viselt a medencénél. Vagy amikor ragaszkodott ahhoz, hogy katolikus egyetemre is jelentkezsem. És eszembe jutott az a szörnyű jelenet is az iskola kápolnájában, amikor magára vállalta a felelősséget azért, hogy Ingrid Bergman és *A Szent Mary harangjai* tiszteletére bronztáblát helyeztek el az iskola területén.

Csupán egyetlen dolog furdalta az oldalamat a

meghívással kapcsolatban.

– Miért éppen velem akar találkozni? – feszegettem.

– Valószínűleg nem azért, hogy Doyle érsekről csevegjetelek, bár ahogy a fülembé jutott, tudna mit mesélni. Adományt akarna kérni tőled? Nehezen hiszem. Szóval fogalmam sincs, de miért ne beszélnél vele? Majd elviszlek, és délután érted megyek.

Fanyalogva bólintottam.

– Nem akarok több meglepetést – mondtam.

Kathleen felállt, majd felém nyújtotta a kezét, és felsegített.

– Nem tudod megakadályozni őket, maguktól jönnek – felelte. – Menjünk, és nézzük meg az *Éva három arcát*. Tudod, ez az a film, amelyik egy olyan nőről szól, akinek három személyisége van. Az egyik művészmoziban játsszák. A főhősnő nem képes rájönni, hogy ki is ő valójában. Ismerősen hangzik, ugye? Tavaly Joanne Woodward kapta a legjobb női főszereplőnek járó Oscar-díjat ezért az alakításáért. Utána beülhetünk egy pizzériába.

– Már láttam.

Kathleent nem lehetett zavarba hozni.

– Akkor van egy jobb ötletem. *Az apáca története* Audrey Hepburnnel. Megrendül a hite, és otthagyja a kolostort. Nem ugyanaz, mintha a zárda hagyná cserben, de a párhuzam elég nyilvánvaló.

Ismét bólintottam. Kathleen nem engedte, hogy magamban tépelődjek.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Los Angeles, 1959

Az egykori diákszállás jellegtelen, cementvakolatú épület volt hosszú, keskeny ablakokkal a San Fernando-völgy száraz részén. Kívülről olyannak látszott, mintha régóta lakatlan lett volna. Ami igaz is volt. Kathleen elmondta, hogy valamikor egy magániskolához tartozott, de az intézmény elköltözött a völgyből egy elegánsabb helyre, a kollégium épülete viszont ott maradt. Nehéz volt elképzelni kolostornak, amikor behajtottunk az északi kapun. Közvetlenül előttünk az épület teljes hosszában az előcsarnok húzódott – olyan hosszú volt, hogy a vége homályba veszett.

– Már jártál itt? – kérdeztem Kathleent.

– Egyszer, az anyámmal. Merő kíváncsiságból, gondolom.

– Keményen markolta a kormányt, és ellenőrizte az üzemanyagjelző állását. – Akkor egészen más szemszögből néztem a dolgokat – folytatta. – Mindig is hadilábon álltam az apácákkal, és azon voltam, hogy ahol csak lehet, szembeszálljak velük, sokkal inkább, mint te, holott tudom, hogy te is hasonlóképpen vélekedtél. Sosem tudtam úgy gondolni rájuk, mint átlagos, normális nőkre. Ott van például az öltözéküknek az az idéetlen darabja, amelyről a

kisgyerekek azt hiszik, hogy a fejükhöz nőtt!

Hangosan nevettem; igen, én is emlékeztem. A fityulától mindannyian ugyanúgy néztek ki, legfeljebb némelyiknek több szőr nőtt az állán, mint a többinek.

– Teresa Mary nővér ruházata meglehetősen konzervatívnak tűnt az aukción – jegyezte meg Kathleen. – Pedig a rendje alaposan elképesztette az érsekséget, amikor megszavazták, hogy megszabadulnak a habitustól. Feltehetően így kívántak kollektívan fricskát mutatni Doyle-nak. Hű, amikor eljutott hozzám a híre, csak úgy hajtott a kíváncsiság. Korábban még sosem hallottam hasonló esetről.

– Én sem.

– Úgyhogy meg akartam nézni, mennyire változtak meg. Elmosolyodtam.

– Szóval meg akartál bizonyosodni afelől, hogy tisztességesen bánnak velük. Ismerlek már eléggé. Na, és mit találtál?

Beállt egy parkolóhelyre, és behúzta a féket.

– Nem ér megmondani, milyen jegyet kaptak. Majd később összevetjük, mi volt a benyomásunk.

Csöndben meredtünk az előttünk magasodó épületre.

– Úgy néz ki, mint egy éjjeli menedékhely, de látok benne fantáziát – közölte Kathleen.

– Üdvözlöm önöket! – mondta az apró termetű, rövidre vágott hajú nő kedves hangon. Nagy méretű, alaktalan,

szürke pulóvert viselt. Drótkeretes szemüvege az orrnyergén pihent. Halványan ismerősnek tűnt. – Lehet, hogy nem annak látszik, de ez a fogadószobánk – közölte mosolyogva. – Ha jól értesültem, Teresa Mary nővért jöttek meglátogatni.

Kathleen bólintott, majd felém fordult.

– Most itt hagylak. Úgy egy óra múlva visszajövök érted.

– Nem maradsz itt?

– Nem, nyilvánvalóan veled akar találkozni. Egyébként is meg kell néznem néhány ingatlant. – Felvillantott egy rá jellemző vidám mosolyt, majd sarkon fordult, és távozott.

A drótkeretes szemüvegű nő biccentett, és én megindultam a nyomában a hosszú, keskeny folyosón. Van az épületben egy ülésterem, tájékoztatott, amelyet szeretnének hasznosítani; úgy gondolják, hogy ott fogadhatják a rokonokat és a látogatókat. Egy kisebb helyiséget be tudtak rendezni kápolnának, ami nagy megkönnyebbülés volt számukra, közölte sóhajtva.

– Mindnyájunknak hiányzik a Szent Anna-beli kápolnánk – fűzte hozzá.

Vizslató tekintetet vetettem rá.

– Ismerem magát?

– Természetesen, kedvesem. Margaret Elizabeth nővér vagyok. Én voltam az iskolai könyvtáros.

Elvörösödtem.

– Sajnálom.

– Ne mentegetőzzön! Senki sem ismer meg minket, ha nem habitus van rajtunk.

Amint befordultunk egy sarkon, ismerős hangot hallottam.

– Üdvözöllek, Jesse!

Hunyorogtam, mint aki nem hisz a szemének. Távol az iskolai gyepszőnyeget benépesítő tömegtől, fátyol nélkül Teresa Mary nővér zavaróan hétköznapi nőnek látszott. Lehetett volna akár egy szelíd, jóságos nagymama is, jóllehet megőrizte fürkésző, átható tekintetét, semmi sem kerülte el a figyelmét. Mint mindig, most is szálfegyenesen állt, az arca azonban szemmel láthatólag elgyötörtebb volt, mint korábban. Ugyanazt a blúzt és szoknyát viselte, mint az aukción, legalábbis nekem úgy tűnt. És látszott a haja. Hajadonfőtt volt, enyhén göndörödő, fekete fürtjeibe ősz szálak keveredtek. Az egyetlen dolog, ami arra utalt, hogy apáca, a nyakában láncon lógó feszület volt. De valójában nem ezek a külsőségek érdekeltek, valami mást kerestem benne.

Mosolyogva nyújtotta felém a kezét.

– Jó látni téged, Jessica – mondta. – Visszatértél.

– Csak egy hétre – válaszoltam, talán gyorsabban, mint kellett volna.

– Értem. Mindenesetre itt vagy, és legalább felhasználhattad az alkalmat, hogy ellátogass a Szent Annába, igaz? – Egy székre mutatott. – Kérlek, ülj le.

Engedelmeskedtem, és közben körbekémleltem a helyiségen.

– Ez azért egészen más környezet, mint a Szent Anna – jegyeztem meg. Továbbra is próbáltam kitapintani, mi az,

ami megváltozott benne.

– Igen, valóban. Ez váltotta ki a haragomat. Az érsek azt gondolta, hogy szerényen meghúzzuk magunkat, és csendben száműzetésbe vonulunk – mondta. Elégedetten elmosolyodott. – Sikerült meglepnünk. Összegyűjtöttük a gyapjúruháinkat, beraktuk őket egy hatalmas dobozba, és elküldtük az érsekségi hivatalnak. Szerettem volna látni az arcát, amikor kinyitották.

Ráébredtem, mi volt az, ami megérintett: nem pusztán a szembeszegülés léggömbje, hanem az a tény, hogy Teresa Mary nővér egyenesen élvezte, hogy szembeszállt Doyle-lal.

– Nehéz döntés volt lemondani a hagyományos öltözékről? – kérdeztem.

– Igen is, meg nem is. Együtt, közösségként határoztunk úgy, hogy küldetésünk Isten szolgálata oly módon, ahogy helyesnek véljük. – A hangja határozottan csengett, mégis másként, mint ahogy emlékeztem rá.

– És az érsek... megpróbálkozik azzal, hogy megálljt parancsoljon önöknek?

– Kétlem. Beleegyeztünk, hogy ide költözzünk. Nem könyörögtünk, egy árva zokszó sem hagyta el a szánkat. Most nekilátunk, hogy a magunk kedvére rendezzük be.

– Mivel foglalkoznak majd? – Bár a Szent Anna-beli apácák rendje tanításra szakosodott, többé nem volt iskola, amely alkalmazta volna őket; és lányok sem voltak, akiket oktathattak volna.

Teresa Mary nővér rám emelte a tekintetét; a pillantásából állhatatosság és józanság áradt.

– A környéken fogunk lelki szolgálatot végezni, míg meg nem kapjuk az új, hivatalos beosztásunkat.

– Csodálattal tölt el, amit tett.

A vonásai meglágyultak.

– Amikor megfosztottak az összes hatáskörömtől, éreztem, hogy erő költözik belém.

Alig mertem elhinni, hogy ilyesmiről beszélgetek Teresa Mary nővérrel. De így legalább lehetőségem adódott arra, hogy nyíltan megkérdezzem tőle:

– Nővér, azon tűnődöm, miért akart velem találkozni mindazok után, ami történt, és amit elkövettem.

– Egy biztos: nem azért, hogy eljártsszam az erkölcsbíró szerepét, vagy nagylelkűen felajánljam, hogy hajlandó vagyok megbocsátani – közölte szárazon. – Ezzel a szerepkörrel végleg leszámoltam.

Csak pislogtam.

– Olvastam a redlandsi beszédedet. A filmiparral kapcsolatos részről nem tudok érdemben nyilatkozni, de amit az egyházzal mondtál, az igaz volt. Hataloméhes püspökök? Úgy bizony.

– Amikor közölte velem, hogy nem tarthatom meg a végzősök búcsúbeszédét, nem ezt mondta. A lelkem mélyén sosem értettem, miért jó az nekem, ha hallgatok olyasmiről, ami igaz.

– De most már tudod, és már akkor is tudtad. Végre kellett hajtanom az érsek utasításait.

Az engedelmesség könyörtelen pörölye – eszembe jutott az előző este látott film, *Az apáca története*, amelyben

Audrey Hepburn ádázul küzd az engedelmesség ellen, és a végén már elkerülhetetlennek érzi, hogy kilépjen az apácarendből.

– Van egy új film, ami... – kezdtem bele.

– Igen, hallottam róla.

– Tegnap este láttam. – Még élénken élt az emlékezetemben a film zárójelenete: a kamera követi Audrey Hepburn egyre kisebbedő alakját, amint lassan végigsétál a hosszú folyosón a külvilág felé, amelynek évekkal azelőtt még hátat fordított.

Pár percig néma csöndben ültünk.

– Az Ingrid Bergman-botrány kirobbanása után önt nyilvánosan megrótták, mert szégyent hozott a Szent Annára – mondtam, olyan óvatosan válogatva meg a szavaimat, amennyire csak tudtam. – Hogyan tudta ezt elfogadni?

Rám nézett, a szeme meg sem rebbent; a nyakához nyúlt, és megfogta a feszületet.

– Tisztában voltam vele, hogy valamilyen megoldást kell találni. És logikusnak tűnt, hogy én legyek az, aki bevallja a bűnösségét.

– De hát nem követett el semmilyen bűnt!

– Isten görbe vonalakkal is egyenesen ír.

– Nővér! – Hogyan tudnám megfogalmazni? – Nem csupán arról van szó, hogy találtak egy könnyű módot arra, hogy indokot kreáljanak egy igazságtalanságra?

– Akkor még az érseknek tett engedelmességi fogadalmam volt a legfontosabb számomra. – Bágyadt mosoly suhant át

az arcán. – Azt mesélték, hogy az Audrey Hepburn alakította apáca éveken át mindenek fölé helyezte az engedelmességet. Legalábbis megpróbálta.

– Azt akarja ezzel mondani, hogy... – kezdtem bele elkerekedett szemmel.

– Nem, Jessica, szó sincs róla. Nem óhajtok kilépni a rendből. – Megfogta a kezem. – De többé nem érzem szükségét, hogy mindenben meghajoljak Doyle akarata előtt. Ez már akkor megfogalmazódott bennem, amikor cserben hagyott minket az érettségi ünnepélyükön, a Szent Anna bezárása pedig végképp felnyitotta a szemem. Csak Istennek tartozom az engedelmességi fogadalmammal, senki másnak. – Lazított a keze szorításán, de továbbra sem engedte el az enyémet. – Tudod, nem muszáj mindent feladnod. Kathleen mesélt egy keveset a küzdelmeidről. Hagyd magad mögött, amit nem érdemes megtartanod, és csak arra összpontosíts, ami számít!

Lényegében azt tanácsolta, hogy fontoljam meg, miben hiszek, és szabaduljak meg a felesleges dogmáktól – fogjam fel úgy, hogy mindazok a szabályok és tilalmak, amelyek az életemet formálták, valójában kezdettől fogva olyanok voltak, mint egy svédasztal, ahonnan lehet válogatni, hogy az állandó félelmet és a bűntudatot, hogy esetleg valami rosszat cselekszem, félre lehet lökni, mint egy nehéz, viseltes kabátot. És ez valahogy utat fog nyitni számomra, hogy visszataláljak az egyházhoz.

Egy darabig nem tudtam megszólalni. Végtelen szájalom és együttérzés fogott el ez iránt az öregedő nő iránt, aki

sziklaszilárdan tartotta magát. Tekintélyt és hatalmat sugárzó személy alakját töltötte be az életemben, és most segítő kezet nyújtott. De azok a feltételek és körülmények, amelyek meghatározták az egyéniségünket, az idők folyamán túlságosan megváltoztak ahhoz, hogy elfogadhassam a segítségét.

– Ez számomra nem működne – jelentettem ki. – Csak még magányosabb lennék, mint most.

– Miért?

– Azért, mert az egyik képzelgés helyét egy másik venné át. Már azt sem tudom, hogy hiszek-e egyáltalán Istenben.

– Nehéz lehet ezt bevallani.

Többé már nem az, akartam válaszolni, de csak részben lett volna igaz.

A nővér felsóhajtott, és még jobban kihúzta magát a székekben.

– Legalább szabadulj meg a bűntudatod terhének egy részétől, amelyet, úgy hallom, továbbra is a válladon cipelsz – mondta szelíden.

Ebben a pillanatban Margaret Elizabeth nővér bukkant fel az ajtónyílásban, és közölte, hogy a közelben lévő plébánia papja, aki vállalta, hogy megáldja a helyet, és misét celebrál az „új otthonukban”, megérkezett.

– Ó, édes istenem, ez nagyszerű! – válaszolta Teresa Mary nővér. Mosolyogva felemelkedett, lesimította a szokatlan, kék szoknyáját, és felém fordult. – Akarsz csatlakozni hozzánk, Jessica?

Haboztam. A mély csöndben egy meglazult relaxa

csattogását hallottam a hátam mögül. Láttam a lambériáról lepattogzó festékfoltokat. De legfőképpen ezeknek a nőknek az elszántságát érzékeltem, amely ahhoz kellett, hogy összeszedjék magukat, berendezkedjenek, és új otthont teremtsenek itt maguknak.

– Bízom benne, hogy megéri, nem mehetek vissza... – kezdtem bele.

– Megértem. De legalább elbúcsúzhatsz, nem?

Rövid szünet.

– Azt hiszem, nincs akadálya – válaszoltam.

Az új „kápolna” lehangolóan sivár volt. Nem padok sorakoztak egymás mögött, hanem összecukható székek, és úgy láttam, hogy az oltár tulajdonképpen papírdobozokból áll, amelyeket egymásra raktak, és letakartak oltárterítővel. Ám a magas, karcsú ezüst gyertyatartókat felismertem, azok díszítették az oltárt a Szent Annában is.

– Hogyan... – fordultam Teresa Mary nővér felé.

– Hogyan kerültek ide? Kiloptuk őket a régi kápolnából – válaszolta magától értetődően. – Elrejtettük őket egy pokróc alá, aztán beraktuk az összeset egy bőröndbe, mielőtt nekiálltak volna leltározni.

Önkéntelenül is kitört belőlem a kuncogás. Egy-nulla az apácáknak.

Úgy tűnt, hogy a fiatal papnak igencsak sietős a dolga;

legalább tucatszor lesett a karórájára, miközben az apácák csöndben elfoglalták a helyüket, és kinyitották a misekönyvüket. Elmondott néhány imát, a kereszt jelét írva a levegőbe megáldotta a helyiséget, majd azonnal az oltár felé fordult, anélkül hogy levezette volna az ünnepélyes szertartást, amellyel az egyház jelképesen átruházza a tulajdonjogot.

Maga a mise is rekordidő alatt ért véget. Tiszteletlenségnek éreztem a pap viselkedését, Teresa Mary nővér azonban lehajtotta a fejét, és látszólag zavartalanul, nyugodt hangon mormolta az ismerős válaszokat a liturgia szerint.

Ebben a kápolnában nem szólt egyházi zene, nem lehetett érezni a tömjén illatát, és azokat a hosszadalmas rituálékat sem mutatták be, amelyek meghatározták ifjúságom hitét. Mintha csak alsóneműre vetkőztették volna a vallást, futott át az agyamon.

És akkor váratlanul – egy pillanatra ki is hagyott a szívem – a hátunk mögött felcsendült egy tiszta, szárnyaló hang; zengett tőle a terem.

– Ő Mary Francis nővér, az utolsó növendék, aki csatlakozott hozzánk – súgta a fülemben Teresa Mary nővér.
– Nagyon tehetséges.

A fiatal apáca az *Ave Mariát* énekelte. A hangja a magasba tört, betöltötte a kopár, egyszerű helyiség állott levegőjét valamivel – mivel is? –, ami engem is felemelt, és magával ragadott mindent, ami fájt, majd egy pillanatra megszabadított az összes terhemtől, hogy egyszerre érezzek

megkönnyebbülést és veszteséget. Úgy tűnt, mintha a pap mozdulatai is lelassultak volna. A maga elé tartott keze, amellyel az oltáriszentséget készült sebtében megáldani, mintha enyhén megremegett volna, és megállt, míg a csodálatos hang el nem némult.

Körbenéztem a körülöttem lévő nők kis csoportján. És akkor, igaz, csak egy pillanatra, felvillant előttem, mi adott erőt Teresa Mary nővérnek. Ez a lerobbant, ütött-kopott helyiség vált a vallásának jámbor szívévé, ahol a hit és a hűség igaznak bizonyult – azzá a szívvé, amelyet nem torzított el a pompa és a látványosság, és nem támaszkodott hatalomra és félelemre, hogy általuk gyűjtsön erőt magának.

Éreztem, hogy könnycseppek gördülnek végig az arcomon – a felismerés könnyei, hogy mi is az igaz vallás, és igen, egyszersmind a felszabadultságéi is. Most már szabad lehettem. Szabad, még ha tiszteletben tartottam is, amit Teresa Mary nővér és abban a roskadozó szobában összegyűlt többi nő számára a vallás megtestesített. Nem kellett azt hinnem, hogy elűztek; magamtól elmehettem, senki sem kényszerített. Mindenesül, igazán szabaddá váltam.

Puha érintést éreztem a kezemen; lenéztem, és láttam, hogy Teresa Mary nővér a kezemre helyezi a tenyerét.

– Te sírsz – suttopta.

Elmosolyodtam, és azt válaszoltam:

– Csak búcsúzom.

Kathleen a kocsifelhajtón várakozott, amikor kiléptem az épületből; integetett, hogy felhívja magára a figyelmet, egyúttal sürgetően az órájára mutatott. Teresa Mary nővérrel kezét ráztunk.

– Jessica...

– Ön az egyetlen személy a földön, aki nem a becenevemem szólít – mondtam.

Elmosolyodott.

– Mindig is azon foglak szólítani – közölte. – Hasznos volt számodra ez a látogatás?

– Igen, az volt. – Haboztam, hogyan folytassam. – És ha valaha is visszatérek Los Angelesbe...

– Nem szükséges, hogy bármit is megígérj.

– ...akkor újra eljövök. – Megfordultam, és gyors léptekkel az autóhoz mentem.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Los Angeles, 1959

Kathleen Hershey's Kisses csokoládét majszolt, amikor beültem mellé. Búcsúzásképpen integetett Teresa Mary nővérnek.

– Vegyél! – utasított. – Úgy festesz, mint akire ráfér egy kis finomság.

Kivettem egy csúcsos, könnycseppre emlékeztető darabot, és óvatosan lehámoztam róla az ezüstsínű fóliát. Mindig is kedveltem ezt az elegáns csomagolású csokoládét. Egyszer, kisgyerekkoromban kibontottam egy zacskót, és a teljes tartalmát felsorakoztattam magam köré a padlón, mintha az udvartartásom csillogó, büszke tagjai volnának. Otthagytam őket, amikor eljött a vacsoraiddő, utána pedig megfeledkeztem róluk, és lefeküdtem aludni. Anyám nem repesett az örömtől, amikor késő este apám belépett a szobába, és szinte az összes csokoládét beletaposta a szőnyegbe.

Kibontottam egy másodikat is, gyorsan bekaptam, majd elmeséltem Kathleennek, hogy mit művelt az apám.

– Ez azért mégsem olyan borzalmas, mint az, amikor egy döglött kígyót őriztél a garázsotokban három héten át. Emlékszel? Egy nyári táborból vitted haza, és meg akartad

főzni, hogy ékszert csinálj a csontjaiból. – Megborzongott. – Mi tagadás, voltak eszement dolgaid.

Jók voltunk abban, hogy menedéket találjunk a közös emlékekben, mielőtt szembenézünk a jelennel.

– Na és mi a véleményed az apácaokról meg az új otthonukról? – tért végül a tárgyra Kathleen. Akkorra már csaknem kiértünk a völgyből, és a Sunset Boulevard felé robogtunk.

– Hősiesen viselik a sorsukat. – Kibámulva az ablakon azon merengtem, milyen szokatlan lehetett Teresa Mary nővérnek, hogy évtizedek óta először nem viselt a fején semmit. – Maga a hely borzalmas, de ők bátrak.

– Felajánlottam, hogy segítek jobb helyet találni nekik, de az érsekség még csak nem is válaszolt.

– Csatlakoztam hozzájuk az avatási misére.

Kathleen felhúzta a szemöldökét, és vetett rám egy pillantást.

– Örülök, hogy így döntöttem. Most már jobban megértem őket. – Elmeséltem, milyen felszabadító érzéssel töltött el, hogy elengedhettem a kötelékeimet. Kerestem a megfelelő szavakat, de nem kellett túl nagy erőfeszítést fordítanom rájuk; Kathleen értette, miről beszélek.

– Jól hangzik – válaszolta halkán.

Egy darabig kényelmes csöndben haladtunk, és egy idő után álomba szenderültem.

Már csak két nap volt hátra az Oscar-gáláig. Hamarosan

vissza kellett utaznom New Yorkba.

Az, hogy hogy rohan az idő, csak aznap este tudatosodott bennem, amikor Kathleennel beültünk vacsorázni egy kis mexikói étterembe a lakása környékén. A vidám, világos hely falait bolondos szögekben elhelyezett sombrerok díszítették, valamint poszterek, amelyek táncoló lányokat ábrázoltak, akik vidáman mosolyogtak, néma, dermedt összhangban csattogtatva a kasztanyettájukat.

– Már egy ideje csak bámulod az étlapot – jegyezte meg Kathleen. – Ajánlom az *enchiladát tostadoszal*, ha nem tudsz dönteni.

– Pár nap múlva vissza kell mennem.

– Örülsz, hogy megszabadulsz innen?

Fesztelen modorban kérdezte, én pedig próbáltam ugyanúgy válaszolni.

– Hiányozni fogsz – mondtam.

– Szóval semmi sem változott?

Az ujjamat végighúztam az étlapon éktelenkedő zsíros folton, és eltöprengtem a kérdésén. Változott bármi is? Régi emlékek ébredtek fel bennem, de éppen hogy csak megérintettem őket, mintha egy forró kályhához nyúlnék... Igaz, ott volt az a bizonyos pillanat mise közben.

– Egy s más igen.

Szinte szomorúan tanulmányozta az arcomat. Vagy legalábbis azt képzeltem.

– Talán elsiklottál a lényeg fölött.

– Nehogy azt mondd, hogy Malcolmra célozol!

– Nem, nem rá. De most, hogy említéd...

Jött a pincér, és megmentett attól, hogy válaszoljak Kathleennek. Mire végeztünk a rendeléssel, megfogalmazódott bennem, mit akarok mondani.

– Azt hiszem, illene elbúcsúznom tőle – közöltem.

Kathleen belemártott egy sült krumplit a salsájába, és jóízűen bekapta.

– Akkor hívd fel a stúdióban! – tanácsolta. – Ami a díkjiosztót illeti: továbbra sem akarsz új ruhát venni magadnak?

– Abban sem vagyok biztos, hogy ott akarok lenni a gálán.

– De hát ezért utaztál ide, nemdebár?

Egyenesen a szemébe néztem.

– Többet tudsz erről a meghívásról, mint amennyit elárulsz nekem, igaz?

Ezúttal nem lepődött meg azon, hogy kerek percekig nekiszégeztem a kérdést.

– Nem – felelte.

– Nem is tudom... Valamiféle propagandafogásnak vagy rossz tréfának tűnik. Vagy merő félreértés az egész.

Alaposan körbejártuk az utóbbi felvetést, miközben végeztünk a salsával.

Mire visszaértünk a lakásba, mindketten hullafáradtak voltunk. Kathleen belekukkantott a sötétbe burkolózó bejárati ajtónál lévő postaládájába, közben egyfolytában zsörtölődött, hogy kellene oda valamilyen lámpa, mert különben előfordulhat, hogy belenyúl a leveleiért, és

egyszer csak megharapja egy kígyó.

– Vannak itt kígyók? – kérdeztem kissé megrémülve.

– Nem, nincsenek, csak úgy eszembe jutott a lehetőség. Á, van itt valami! – Kihalászott egy borítékot, megnézte a feladót, és összeráncolta a szemöldökét.

– Nekem jött? – csúszott ki a számon.

– Nem – felelte. – Nincs semmi Malcolmtól.

Aznap éjszaka nyugtalanul aludtam. Amikor ideutaztam, azon törtem a fejem, mivel fogom agyonütni az időt egy héten keresztül ezen a kőkemény helyen, amelyet valamikor – zavarba ejtő módon – az otthonomnak hívtam. Most meg úgy éreztem, hogy kifutok az időből, és valami elkerülte a figyelmemet. A fejemben kérdések kavarogtak.

Hajnali háromkor feladtam, és felkapcsoltam az éjjeli lámpát. Kihúztam az éjjeliszekrény fiókját, és kivettem a díjkiosztó ünnepségre szóló meghívót; felváltva bámultam a díszes kartonlapot és a plafont, míg reggel hét körül elcsigázottan sikerült ismét elaludnom.

– Jesse? – Kathleen gyengéden rázta a vállamat. – Hé, Jesse! Ideje felébredni, nyolc óra van. Valaki keres telefonon New Yorkból. Azt mondja, hogy a *Newsweek*től hív.

Keresztülbotorkáltam a szobán, és felkaptam a kagylót.

– Jesse, te vagy az? – Nem volt valami tiszta a vonal, mégis felismertem a főnököm titkárnőjének, Mabelnek a hangját.

Közölte, hogy egy levél érkezett a nevemre a szerkesztőségbe. Emlékeztetett rá, hogy néhány héttel azelőtt, amikor együtt ebédeltünk, megemlítettem neki, hogy reményeim szerint sikerül megjelentetnem egy cikket, és arra gondolt, hogy hát a *Newsweek* nyugodtan megengedhet magának egy távolsági hívást; talán olyasmi áll a levélben, amiről tudni akarok, még mielőtt visszautazom New Yorkba.

– Honnan jött?

Halk, surrogó zörejek; feltehetően megfordította a borítékot.

– A *Life* magazintól.

Újabb elutasítás, mondtam magamban. Vagy talán... Behunytam a szemem.

– Kinyitnád, hogy mi van benne?

Ezúttal tisztán hallottam, amint feltépi a borítékot.

– Nos, tetszik nekik a cikked – mondta Mabel.

– Szerepel a levélben az a szó, hogy „sajnálattal”?

– Nem. Azt írják, hogy meg akarják venni. Ez nagyszerű, nem?

Nevetve megragadtam Kathleent, és magamhoz öleltem; közben ömlengve hálálkodtam Mabelnek, hogy felhívott, majd újra megköszöntem neki. Kissé megütközött, de azt válaszolta, örül, hogy felhívott. Összeszedtem magam annyira, hogy megkérdezzem tőle a szerkesztő nevét, akivel fel kellennem a kapcsolatot, végül elköszöntem tőle.

Vigyorogva fordultam Kathleen felé.

– Le fogják hozni. El sem merem hinni...

– Miért nem? Megjelentetik egy cikket egy olyan babáról, amelyről még senki sem hallott, következésképpen fel fogja kelteni a figyelmet. Ezt hívják sikernek, és lesz belőle több is. – Megrázta a fejét, látszott rajta az ingerültség. – Mit művelt veled az a fickó, akivel együtt éltél? A középiskola óta írsz; egy dolog, hogy szónokversenyeket nyertél, de közben novellákat írtál, és folyton azt szajkóztad, hogy egy nap belevágsz egy regénybe is. Meddig is voltál vele? Majdnem egy évig? Mi történt azalatt?

– Ezt én is sokszor megkérdeztem magamtól. Azt hiszem, egyszerűen csak ostoba voltam, és túl sok időt pazaroltam arra, hogy sajnáljam magam. – Ezt volt a kendőzetlen, színtiszta igazság, feketén-fehéren.

– Oké, felejtse el, amit kérdeztem – torkolt le Kathleen. – Sajnálom, hogy felemeltem a hangom. Csak az számít, amit most csinálsz.

– Elküldtem két cikket a *The Saturday Evening Post*nak – feleltem. – Szerintem egészen jók. Meglátjuk, mi lesz a sorsuk. – Már is eleveenség költözött a hangomba.

– Fantasztikus! Hé-kás, beindult a gépezet. Folytasd az írást!

– Most azonnal? Vagy előbb megihatjuk a reggeli kávé?
Elvigyorodott.

– Képtelen vagy lemondani a koffeinről.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Los Angeles, 1959

Felhívtam a stúdiót. Egy kattanás, aztán kapcsolták a melléket, és már hallottam is Malcolm hangját a kagylóban.

– Nézd, ha nagyon elfoglalt vagy... – kezdtem bele.

Félbeszakított; hadart, mint akinek éppen sürgős munkája van.

– Attól függ. Azért hívsz, hogy elbúcsúzz?

– Nem – vágtam rá gyorsan. – Van egy jó hírem, azt szeretném megosztani veled.

Örült, amikor elújságotam neki, hogy lehozzák az írásomat – rögtön rá is kérdezett, hogy mikor fog megjelenni, és amikor közöltem, hogy a babát az idei Országos Játékvásáron tervezik bemutatni, nevetésben tört ki.

– Tökéletes időzítés: most már semmi sem állhat az utadba – mondta.

Mivel nem kezdeményezett, megtettem helyette én.

– Szeretnék még egyszer találkozni veled – vettem fel –, hogy méltó módon elbúcsúzhassunk egymástól.

– Nos...

Egy pillanatra megdermedtem, hogy esetleg vissza fog utasítani.

– Ma délután vagy este? Netán egész napos program?

Nevettem.

– Elképzelhető, hogy nekem egy kicsit már sok volt a tengerpartból meg a rengeteg homokból...

– Akkor legyen vacsora! A város egyik legjobb éttermében.

– Melyikben?

– Még nem döntöttem el.

– Amúgy melyik a kedvenced?

– A Pink's Hot Dogs. Sajnálom, de mi egy osztályon felüli helyre fogunk menni.

Újra nevettem, és leraktam a kagylót. Kathleenre pillantottam, aki az arcán különös kifejezéssel kibámult az ablakon. Olyan gyorsan eltűnt róla, hogy alig észleltem; még az is felmerült bennem, hogy talán csak képzeltem az egészet.

Aznap vásároltunk; vidámabban álltam hozzá, mint hosszú idő óta bármikor. Kathleen rábeszélte, hogy próbáljak fel néhány, az Oscar-gálához méltó hosszú ruhát, de én nem láttam tovább az árcédulákon feltüntetett rémisztő összegeknél.

– Oké, akkor sem adom fel – fogadkozott Kathleen, és eltűnt a próbafülkéből. Jó tíz perc múlva visszatért egy halom elefántcsontszínű, csipkézett szegélyű selyemblúzzal. – És hoztam egy fekete szoknyát is – mondta, és máris a kezembe nyomta. – Nekem is van otthon egy ugyanilyen, de kíváncsi vagyok, hogy mutat rajtad blúzzal.

Kiválasztottam egy blúzt, és belebújtam; a selyem a testemre simult, és én rögtön beleszerettem. Az ujjá áttetsző volt, és olyan könnyű, hogy szinte lebegett. Tökéletesnek látszott.

Nevettem örömben, és körbeforogtam a tükör előtt; hirtelen eszembe jutott, hogy anyám bizonyára járt már itt, talán többször is, és ugyanígy nézegette magát ebben a tükörben – vajon ugyanazt érezte, amit most én? Lehetséges, hogy itt vette azt a ruhát, amelyet azon a káprázatos estén viselt, amikor mindhárman elmentünk az Oscar-díjkiosztóra. Láttam magam előtt a képet: anyám gyönyörű alakját, apám túláradó derűjét, a háttérben a mesébe illő pillanat színeit és fényeit. És mindez visszahozta – talán még élénkebben – Ingrid Bergman emlékét arról az estéről. Milyen kínosan éreztem magam, amikor összeszólalkozott a férjével, én pedig beléjük botlottam a folyosón! És ő milyen kedves volt, amikor látta a zavaromat! Újra hallottam a hangját – szelíden, csillapítóan csengett. Ha nem ő lett volna a hősnőm már egy ideje, akkor menten azzá vált volna.

– Ragyogóan nézel ki benne! – áradozott Kathleen. Vigyorogva rogyott le az egyik székre. – Még szerencse, mert már kezdtem belefáradni a válogatásba. – A karórájára pillantott. – Egy óra múlva meg kell mutatnom egy házat egy érdeklődőnek, de van bőven idő, hogy előtte hazavigyelek.

– Nem, köszönöm – utasítottam vissza, magamat is meglepve. – Azt hiszem, inkább sétálok egyet a városnak

ebben a részében. Talán felkeresek néhány régi helyet, ahová jártunk.

– A szüleiddel?

– Igen.

– Rendben. De ne feledd, hogy ez nem New York! Túl nagy a távolság, hogy gyalog menj haza. Háromra érted jövök, és felveszlek az áruház előtt.

– Oké, itt leszek. – Váratlanul nyughatatlan vágy fogott el, hogy egyedül legyek. Sétáljak az utcákon, báméskodjam, esetleg felidézsek néhány kedves emléket.

Elköszöntem Kathleentől, és elindultam a kijárat felé, de hirtelen meggondoltam magam, és lecövekeltem a parfümös pultnál. Ugyanolyan varázslatos volt, mint amilyenre emlékeztem: a tükrös felületű üvegtálcákon gondosan kidolgozott kristályfiolák tucatjai sorakoztak, amelyek ragyogtak a tündöklő csillárok fényében. Mélyen beszívtam a levegőt – rájöttem, hogy anyám illatát érzem az orromban. Imádta a parfümöt. Apám azonban tüszögött tőle, úgyhogy esténként sosem használta. De reggelenként fújt egy kicsit magára a kedvencéből, még mielőtt apám munkába menet kitolatott volna a felhajtóról. Akkor még kisgyerek voltam; anyám cinkosan rám kacsintott, és egy-egy pöttyöt kent a fülem mögé. Hogy pontosan mikor volt ez? Hány éves is lehettem? Nem tudom, csupán az rémlett, hogy nagyon felnőttnek éreztem magam. Valójában abban sem voltam biztos, hogy mi volt a kedvenc illata.

Élénk szellő fújdogált, amikor kiléptem az áruházból, és elindultam a Wilshire-ön. Szorosabbra húztam magamon

az esőkabátot, és eszembe jutott, hogy milyen bizonytalanul fogadta anyám a nerckabátot, amelyet apámtól kapott az új házban töltött első karácsonyra. Óvatosan széthajtogatta a csomagolóréteget, majd maga elé tartotta a bundát, és elkerekedett szemmel bámulta.

– Gabriel – mondta szinte suttogva –, ugye tudod, hogy itt sosincs olyan hideg, hogy nercbundába bújjak?

– Ez azonban egyetlen Beverly Hills-i nőt sem gátol meg abban, hogy legyen neki legalább egy a szekrényében! – válaszolta apám vigyorogva. Addig győzködtük anyámat, míg fel nem próbálta. Szinte a feje búbjáig beburkolta. Úgy festett benne, mint egy hegyi medve.

– Merre jártál, Vannie? – cukkolta apám.

Anyám kuncogása kiszűrődött a nevetséges kabátból. Ami igazolta, hogy neki is volt humorérzéke, legalábbis néha. Lehet, hogy több példa is akadt, de nem maradtak meg az emlékezetemben. Az emlékek már csak ilyenek, olvastam valahol. Ha nem illenek bele az általad őrzött történetbe, akkor egyszerűen kitörlődnek az agyadból. Nyugtalanító gondolat.

Jóleső érzés töltött el, miközben sétáltam és a fellegekben jártam; jóleső érzés volt tudni, hogy nem egy hideg, föld alatti peronon toporgok, és az utolsó szerelvényt várom. Jó volt Kathleennel együtt lenni, és jó volt beleélni magam, hogy este együtt vacsorázom Malcolmmal.

Csak mentem, amerre a kedvem tartotta; ahogy egyik lábamat raktam a másik után, valahogy kevésbé tűnt sötétnek az élet. Elhaladtam egy csemegeüzlet előtt,

amelynek apám mindig a halálba dicsérte a marhanyelvest szendvicseit, anyámat viszont kirázta tőlük a hideg. Bekukucsáltam az ablakon, és láttam, hogy zsúfolásig van emberekkel, főleg férfiakkal és idősebb hölgyekkel, mindnyájan szendvicset majszoltak, valószínűleg marhanyelvest vagy pastramit, ami nekem elég jól hangzott. Apám elhozott ide minket egyszer a vasárnapi mise után. Anyám némán ült a helyén, krémsajtos bagelt rágcsált, miközben én próbáltam úgy tenni, mintha ízlene a marhanyelv. Úgy volt a legjobb, ha vastagon meg volt kenve mustárral.

Már nyúltam a kilincs felé, de az utolsó pillanatban megtorpantam. Minden New York-i tisztában volt vele, hogy a nyugati parti csemegeboltok gyengébb minőségűek, mindig is azok voltak, és azok is maradnak. Elmosolyodtam magamban, amikor eszembe jutott, ahogy apám magasba emelte a szendvicset, és a „keleti parti sznobizmust” szidta. Nem akartam megkockáztatni, hogy megbizonyosodjam arról, a keleti partiaknak van igazuk.

Végül abbahagytam az ábrándozást, és a karóramra pillantottam. Majdnem három óra volt – igyekezniem kellett, hogy visszaérjek az áruházhoz.

– Nos, milyen érzés volt csellengeni az egykori szülővárosod lélektelen szívében? – kérdezte Kathleen. A csillogó szeme elárulta, hogy bizonyára sikerült tető alá hoznia az üzletet, mialatt én bagelekről és pastramikról merengtem.

– Emlékszel még anyám nercbundájára?

Kitört belőle a nevetés.

– Arra a szőrös micsodára, amiből a szeme sem látszott ki?

Persze hogy emlékszem.

– A végén takaróként használta a hideg éjszakákon.

Együtt neveltünk, és a vidám hangulatunk akkor is megmaradt, amikor beültünk a kocsiba, és elindultunk; valahogy a Szent Annára terelődött a szó, és úgy döntöttünk, hogy teszünk még egy búcsúlátogatást a régi iskolánkban.

– Miért is ne? – dobtam be.

– Valóban, miért is ne?

Ezúttal nem csend fogadott minket. Valahonnan egy bontógolyó tompa, ritmikus puffanása hallatszott, amint nekicsapódik a kőfalnak; közelebb villanyfűrészek vinnyogtak, és munkások kurjantgattak.

– Hallgasd csak! – mondta Kathleen, amint a teniszpálya felé caplattunk. – Akár zenének is elmenne, ha nem volna ennyire hangnem nélküli!

Mindketten elmosolyodtunk, és az elhagyatott pályát bámultuk. Miként Kathleen megjegyezte, ha lehet, akkor még ramatyabb állapotban volt, mint a hét elején. Mégis, bármennyire meglepő volt is, nem hagyott bennem olyan ürességet, mint korábban. Úgy látszik, elég volt egyszer elbúcsúzni.

– Menjünk, nézzük meg, áll-e még az előadóterem! – javasoltam.

– Csak nem nosztalgia támadt benned a *Büszkeség és balítélet* iránt? Egészen jó voltál benne Mr. Wickhamként.

– Nem, szeretnék egy utolsó pillantást vetni Miss Coultrane termére.

Odaértünk az előadóteremhez, amelynek a falai mintha megroggyantak volna, belesüppedtek az alapzatba, bár a gépek még nem kezdtek hozzá a bontáshoz. A székek többségét már kihordták. Békésnek tűnt, ahogy körbejártuk, és felidéztük az emlékeket.

– Emlékszel, mennyire lenyűgözött mindenkit Ingrid Bergman, amikor itt járt? – kérdeztem. – Elképesztő volt, sebezhetetlen. Gyönyörű és kedves, mint mindig.

– Sosem értettem meg, hogyan szerethetett bele Rossellinibe – felelte Kathleen.

– Bizonyára azt gondolta róla, hogy nagy filmrendező, különben miért készített volna vele több filmet is Európában? – Kényelmesen elmerültünk a régi pletykázkodásba, de hiányoztak a kedvelt filmes magazinjaink, amelyek az alapanyagot szolgáltatták hozzá.

– Elképzelhető, hogy Rossellini volt az egyetlen rendező, akivel Bergman együtt tudott dolgozni a történetek után – morfondírozott Kathleen. – olvastam valahol, hogy mindig pénzszűkében voltak. Hallottad, hogy mit mondott Rossellini, miután elváltak?

Érdeklődve felhúztam a szemöldökömet.

– Azt mondta, hogy amit soha senki nem értett meg, az volt, hogy Ingrid mindig úgy érezte, mintha be volna zárva egy kalitkába: gyökerek nélkül akart élni.

Beléptünk Miss Coultrane osztálytermébe; tétovázva megálltam.

– Én is ilyen vagyok? – kérdeztem Kathleentől.

– Igen, egy kicsit.

Ahogy körbenéztem a termen, különböző hangok jutottak el hozzám – az enyém, az osztálytársaimé, Miss Coultrane-é. Vajon hol volna most, ha még élne? Valószínűleg egy másik iskolában ülne a póklábú, kecses székében, és azzal töltené az idejét, hogy fiatal lányokat oktat a kiejtés szabályaira, arra, hogyan növeljék az önbizalmukat a szavak használatával, hogyan fejlődjenek. Ott álltam az alagsori helyiség nyitott ajtajában, és tisztán hallottam Ingrid felejthetetlen hangját. Annak idején Miss Coultrane-nel együtt osztoztunk a szívet megremegtető élményben, ahogy átalakult Portiává, még ha csak néhány pillanatra is.

– Miss Coultrane hitt bennem – mondtam. – Szerencsés vagyok, hogy ismerhettem.

Kathleen megszorította a kezem; meg sem kísérelte, hogy válaszoljon.

Némaságba burkolózva hagytuk el az iskola parkolóját. Kathleen hirtelen lefékezett, kiegyenesedett az ülésben, és azt kiáltotta:

– Isten veled, Szent Anna! Nem fogunk elfelejteni!

Egy billenőkocsi sofőrje, aki törmeléket és egyéb hulladékot lapátolt a teherautó rakfelületére, abbahagyta a munkát, és döbbsen nézett ránk. Kathleen gázt adott, és

elhajtottunk; élvezték, hogy a szél a hajunkba kap, miközben a Szent Anna hivatalos indulóját énekeltük ordítva, legalábbis azokat a részeket, amelyekre emlékeztünk.

Malcolm öltönyben és nyakkendőben jelent meg, elképesztően elegánsan nézett ki. Felénk nyújtott egy csokor tearózsát, és gyorsan hozzáfűzte:

– Nem neked hoztam, hanem Kathleennek. És ezúttal nem anyám válogatta össze őket.

– És velem mi lesz? Nem kapok orchideát műanyag dobozban? – csipkelődtem.

– Jobban kedvelem a rózsákat.

Egy-két másodpercig feszengve álltunk, és vigyorogtunk egymásra: az évekkal korábbi jelenet életre kelt.

– Oké! – Kathleen bukkant fel a hátunk mögött, és szélesebbre tárta az ajtót. – Örülök, hogy látlak. Azt mondtad, hogy ez az enyém? – Mosolyogva nyúlt a csokorért. – Kösz, Malcolm. Szeretem a tearózsákat. Éreztétek jól magatokat ma este.

– Már ki is dobsz minket? – cukkolta Malcolm, miközben én visszasiettem egy blézerért.

– Ne feledkezz meg róla, hogy meddig kaptál kimenőt, és éjfélre itthon legyél! – Kathleen ránk vigyorgott, és becsukta az ajtót.

Furcsamód úgy éreztem magam, mint egy kamasz lány az első randevúján. Egyre csak Malcolmot lestem, miközben vezetett, hátha észreveszek benne valaki mást, valakit, akit zavar az elegáns öltözet, vagy megpróbál – mit is? – imponálni nekem. De semmi ilyesmit nem tapasztaltam.

– Meg sem kérdezted, hová megyünk – szólalt meg.

– Hová megyünk?

– Nos, először arra hajlottam, hogy egy olyan helyre vigyelek, mint a Polo Lounge vagy a Chasen's, de nem szeretem, ha folyton hírességek vesznek körül, és őket kell figyelni. Egyébként is, olyan látszatja lett volna, mintha le akarnálak nyűgözni, ami nevetséges. Feltehetően legalább tucatszor jártál ezeken a helyeken, pelenkás korodtól kezdve.

– Nem egészen – dűnnyögtem az orrom alatt. Nem tudtam megállni, hogy el ne mosolyodjam, amikor elképzeltem, hogy az én derék anyám spenóttal töm a Polo Lounge-ban.

Malcolm felém pillantott, amikor balra rákanyarodott a La Cienegára.

– Aztán az jutott eszembe, hogy inkább az ételre összpontosítok. Emlékeztem, hogy mennyire kedveled a hamburgert, úgyhogy felötlött bennem, mi lenne, ha egy jó steakháza mennénk. – Kimutatott az ablakon. – Íme, itt is vagyunk, a Lawry's Prime Ribnél.

Ismertem a helyet. Ugyanolyan lacazrózsaszínre és zöldre volt festve, mint régen; anyám a szemét forgatta, valahányszor meglátta, de nekem tetszett. Nem kötődtek hozzá rossz emlékek.

– Tökéletes – mondtam. – Apám kifejezetten kedvelte.

A boksok otthonosak és kényelmesek voltak, épp olyanok, amilyenre emlékeztem. Megrendeltük az italokat, és miközben az étlapot tanulmányoztuk, a legnagyobb meglepetésemre ömleni kezdett belőlem a szó. Meséltem Malcolmnak az apácaéről, azokról az emlékekről, amelyeket a régi otthonunk vevői váltottak ki belőlem, és hogy kezdem tényleg elhinni, hogy sikeres lehetek szakmailag...

– Miért, menet közben elvesztetted a hitedet?

Így volt?

– Igen, azt hiszem.

Sült rostélyost kértünk, és egy újabb kört az italokból, én meg folytattam, ahol abbahagytam – beszéltem New Yorkról, arról, hogyan kukucskáltam be egy csemegebolt ablakán a Wilshire Boulevardon, az új blúzomról, anyám parfümjéről – csak annyi időre hallgattam el, hogy megegyük a vacsorát.

– Sajnálom – mondtam végül. – Túl sokat jártatom a számat.

– Egyáltalán nem. Csupán próbálsz utolérni magad.

– Veled könnyen biztonságban érzi magát az ember. – Még csak meg sem lepődtem a saját szavaimon.

– Jesse – szólt Malcolm lágy hangon –, szerinted készen állunk egymásra?

Vettem egy nagy levegőt.

– Talán igen – válaszoltam.

– Tekintsem ezt felhívásnak? – kérdezte halkán.

Rövid ideig eltöprengtem, miközben őt néztem. Miért is szegülnék ellen? A válasz kézenfekvő volt.

– Igen – suttogtam.

Átkarolta a vállamat, és közelebb húzott magához. Testének melege összevegyült az enyémmel. Gyengéden elengedett, és a másik kezével intett a pincérnek.

– Képném a számlát – mondta.

Csak az autóig bírtuk ki.

Alighogy beültünk, mindkét karjával magához húzott, és megcsókolt, forrón, szenvedélyesen. Átadtam magam neki, nem tartottam vissza semmit, amit éreztem. Lassú, finom mozdulatokkal, minden fenntartás és habozás nélkül nekifogtunk felfedezni egymást.

– Nem éppen a legjobb helyet választottuk – jegyezte meg.

– Azt hiszem, ez egy középiskola parkolója – motyogtam, de egyikünk sem húzódott vissza. Semmi sem számított: sem a förtelmes sebességváltó kar, sem a magas támlájú ülések. Semmi.

– Régóta vártam már rád – mondta.

Lehet, hogy én is vártam rá. Szorosan belekapaszkodtam, átöleltem a mellettem ülő férfit, a váratlanul jött szerelmemet, és a sebváltó kar tényleg nem volt útbán.

Legalább tíz perc telt el, mire valamelyikünk újra megszólalt. Vonakodva, ráérősen kibontakoztunk egymás karjából. Malcolm gyengéden arcon csókolt.

– Azt hiszem, a középiskolások így csinálják – mondta. Kinézett az ablakon, mintha csak most venné észre a többi autót. – Ráadásul egy parkolóban... Még szerencse, hogy nem hívták ránk a rendőrséget.

Nem válaszoltam azonnal.

– Azon tépelődöm, vajon nem azért csináltuk-e, hogy bebizonyosítsuk, megtehetjük – közöltem egy kis idő elteltével.

– Meglehet – felelte Malcolm, és az ujja köré csavarta egy hajfűrtömet. – Változtat ez bármin is?

Elmerengtem rajta, és nyugalom töltött el.

– Úgy vélem, hogy nem – feleltem.

Malcolm kinyújtózkodott, és lustán elmosolyodott.

– Most, hogy felnőttek lettünk, mi legyen a következő lépés?

– Nem tudom – vallottam be.

– Én igen. Szeretkezni akarok veled. Tudod, igazából, igazi ágyban.

Nem tudtam elnyomni a nevetést.

– Nincs ellenemre – válaszoltam.

– Pár hét múlva New Yorkba kell utaznom üzleti útra – közölte. – Ha te is ugyanúgy érzel, mint én, akkor...

– Ó, ne légy már annyira illedelmes! – átöleltem a nyakát, és szájon csókoltam.

– Lehet, hogy csak megtanultam jobban értelmezni a

jelzéseidet, mindenesetre úgy sejtem, hogy szeretnél valamit kérdezni – mondta.

– Ezek szerint látnoki képességekkel is rendelkezel. – Hosszasan tanulmányoztam az arcát. – Szóval, ha tudomásod volt arról, hogy miért hívtak meg a díjkiosztó ünnepségre, van valami oka, hogy miért nem árulhattad el nekem?

– Furcsállottam, hogy miért nem próbáltál erőszakosabb lenni ebben az ügyben. A helyzet az, hogy korábban nem tudtam. Azt hiszem, most már tudom, de tényleg nem mondhatom el.

– Miért nem?

– Majd holnap megtudod.

– Fenyegető rám nézve?

– Nem. Ha az volna, tüstént figyelmeztetnék.

– Őrjítő vagy, tudod?

– Persze hogy az vagyok, elvégre jogásznak tanultam. – Ráadta a gyújtást, sebességbe tette a kocsit, aztán felém pillantott, és rám vetette az ismerős vigyorát. – Ha nem bosszantottalak fel túlzottan, továbbra is áll a New York-i randevú?

Nos, bízom benne? Döntenem kell.

– Igen.

Elmosolyodott.

– Oké. És én bízom benned.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Los Angeles, 1959

Késő reggelig aludtam, mélyen, még csak nem is álmodtam. Amikor a nap sugarai bekúsztak a félig lehúzott redőnyön át, végre kipattant a szemem, de azért még egy darabig az ágyban maradtam, az előző estén töprengve, megengedve magamnak, hogy feszélyezettség nélkül idézzem fel a történeteket. Jól éreztem magam Malcolmmal, és most is ugyanúgy éreztem. Semmiféle ellenhatás vagy bűntudat nem tántorított el ettől.

Beletelt némi időbe, mire feltűnt a csend. Kathleen reggelente általában csörömpölni szokott az edényekkel a konyhában, szalonnát süt, pirítóst készít. Felkeltem, belebújtam a fürdőköntösömbe, és elindultam megkeresni. Nem volt a konyhában, ellenben egy tányéron kakaós csiga és egy csésze kávé fogadott.

– Hé! – kiáltottam. – Csak annyit szeretnék tudatni veled, hogy jóval a kijárási tilalom után lopakodtam haza.

A falióra pillantottam – már elmúlt dél. Kathleen nyilván a munkahelyén van; mégis mit gondoltam? A tekintetem megakadt egy cédulán, amely a péksütemények mellett feküdt az asztalon.

„Bizonyára kellemesen telt az estéd – állt rajta. – Ötre

hazaérek, hogy elvigyelek a filmszínházba. Ne felejtsd el kihúzni a szemed!”

Feltehetően rengeteg a dolga, futott át az agyamon; kissé csalódott voltam. Rendben, akkor most kérődzhetek azon, hogy mi az, amit Malcolm tud, de nem akar megosztani velem – rögtön el is romlott a kedvem. Reggeli után átfutottam a reggeli lapokat, de nem találtam bennük semmit az Oscar-gáláról. Holnap biztosan az lesz a vezető hír. Hozzákezdtem a csomagoláshoz a visszaútra, aztán kimentem a kertbe, és letéptem egy narancsot a fáról. Amikor gyerekként itt éltem, sosem találtam abban semmi rendkívülit, hogy elég csak kiballagni az udvarra, és közvetlenül a fáról szakíthatok magamnak egy narancsot vagy egy barackot. Most ellenben rettenetesen élveztem. Letelepdedtem egy összecsucskható kerti székbe, nekiláttam meghámozni a gyümölcsöt, miközben lassan tudatosodott bennem, hogy aznap este hivatalos vagyok egy eseményre, amelyre egyedül megyek, és fogalmam sincs, mit keresek ott. A gondolatra visszatért az óvatos, a józan ész szavára hallgató énem – miért is mentem bele ebbe az egészbe?

Visszatértem a lakásba. Felvettem a farmeromat, és elindultam egy hosszú sétára. Hol lehet Kathleen? Lehet, hogy szándékosan kerül?

Ám mire visszaértem, már ott ácsorgott a verandán, és szemmel láthatóan engem keresett.

– Hol kódorogtál? – kérdezte élesen. – Szerencsére haza tudtam jönni korábban. Majdnem három óra van. Legkésőbb ötök el kell indulnunk, és még hozzá sem

kezdte a készülődéshez.

A hangjából kiszűrődő korholás adta meg a végső lökést. Addigra már én is felértem a verandára, és megálltam közvetlenül előtte.

– Tudsz valamit a ma estéről, amit nem vagy hajlandó elárulni nekem, pedig én tudni akarom, hogy mi az.

Őszintén megdöbbsent, és hátralépett.

– Semmi szükség arra, hogy így nekem essél! – csattant fel.

– Szóval, mi a fene folyik itt? Csaknem egész napra eltűntél, pedig meglehetősen fontos ez a mai nap...

– Jesse, hagyd abba! Egy csomót vezettem, közben gondolkodtam, és nem csak rólad meg a titokzatos meghívásodról.

Vettem egy mély lélegzetet, és magamban lejjebb tekertem a hangerőt. Végül is a legjobb barátnőmmel beszéltem.

– Oké, sajnálom – szabadkoztam. – Akarsz beszélni róla?

Pár másodpercig hallgatott, majd a zsebébe nyúlt, előhúzott egy összegyűrt borítékot, és odaadta nekem. Amikor megszólalt, a hangja fáradt volt.

– Azt hiszem, megtaláltam – mondta.

– Kicsodát? – Ám abban a pillanatban, hogy kiejtettem a szót, tudtam, hogy kire utalt. – Az apádat? Megtaláltad az apádat?

Biccentett. Kezdetben ostoba ötletnek tűnt, mondta: a társadalombiztosításon keresztül kér információt; ők majd értesítik az apját, hogy a lánya keresi. Meg volt győződve róla, hogy semmi sem fog kisülni belőle.

– Aztán jött ez a levél.

A koszos borítékra pillantottam, a kusza betűkkel odakapart feladó nevére és címére.

– Ő küldte?

– Igen.

– Tyúha!

– Nem sok minden derül ki belőle. Hetek óta magammal hordom a zsebemben. – Kissé szégyenlősen nézett rám. – Azért jöttél vissza, hogy szembenézz a múltaddal, én meg csak egyre kerülgettem a találkozást az enyémmel.

– Örülök, hogy ösztönzőleg hatottam rád – mondtam tapintatosan, és visszaadtam Kathleennek a levelet. Elcsigázottnak tűnt. – Szóval... mivel telt a napod?

– Legfőképpen kocsikázással.

Az elmondása szerint a város egyik lerobbant nyomornegyedében cirkált az utcákon, abban a hiú reményben, hogy sikerül megtalálnia a borítékon feltüntetett címet – végül csak rábukkant, egy omladozó vakolatú, törött redőnyű épületre egy italbolt szomszédságában.

– Szörnyen nézett ki, mint valami ócska szálló – közölte. – Elveszítettem a fejem, és megijedtem.

– Csak ültél a kocsiban?

Bólintott.

– Figyeltem azt a néhány embert, aki bement, illetve kijött onnan. Egyszer csak azon vívódtam, hogy...

– ...talán az egyikük az apád lehetett.

Becsukta a szemét, egy könnycsepp gördült le az arcán.

– Valószínűleg fel sem ismerném, ha látnám.

Egy rövid ideig csöndben ültünk.

– Ha visszamész, elkísérlek – mondtam.

Hálás tekintetet vetett felém.

– Kösz. Nem tudom, hogy visszamegyek-e. Talán nem is akarja, hogy lássam. De az biztos, hogy kihozom arról a borzalmas lepratelepről. Remélem, sikerül helyet szereznem neki egy valamirevaló idősök otthonában. Talán majd ott felkeresem.

– Nem lesz olcsó...

– Megengedhetem magamnak. – Büszkén előreszegte az állát. – Tudod, megfogott, amit tettél. Amikor szembenéztél az apácákkal, végigjártad a régi otthonodat, elidőztél a Szent Anna gyepén, felidézve az összes emlékedet, valójában harcba szálltál a múltaddal. Muszáj volt lépnem valamit apám levelére, különben gyávának tartanám magam.

A szavak nem lettek volna elegendőek; kinyújtottam a karomat, és átöleltem.

– Nehogy sírni kezdjél miattam! – rótt meg, a hangja csaknem visszanyerte a szokásos fölényeskedő árnyalatát. – Jól vagyok. – Felpattant, és egy szemvillanás alatt teljes üzemmódba kapcsolott. – Ne feledd, hogy nem akármilyen este vár rád!

Néhány pillanat erejéig mindenestül megfeledkeztem a díjkiosztó ceremóniáról. Idegesen felkászálódtam.

– Azt hiszem, itt az ideje, hogy elkezdj öltözködni – parancsolt rám Kathleen, és megeresztett egy rövid mosolyt. – Csak azért, hogy ne meztelenül kelljen kimenned

az ajtón, ha eljön az indulás ideje. Így legalább közben beszélhetünk is.

A szívem rögtön hevesebben vert.

– Szóval mégis van valami, amit el akarsz mondani.

– Igen.

– Kathleen, ne próbálj becsapni! – suttogtam; majdnem elsírtam magam.

– Eszemben sincs! – válaszolta. – De ezt neked magadnak kell megoldanod, és biztos vagyok benne, hogy menni fog.

A szoknyája tökéletesen állt rajtam: három réteg pehelykönnyű, lebegő sifon – inkább mély sötétkék, semmint fekete –, amelynek szebb volt az esése, mint annak, amelyiket az áruházban próbáltam fel. Kathleen a Malcolmmal töltött estével cukkolt, és én kezdtem ellazulni. Örömet leltem abban, ha ismét kiejthettem a nevét, csak hogy halljam.

– Tessék! – mondta Kathleen, miközben én éppen a harisnyámat igazgattam, és a harisnyakötőhöz erősítettem. Egy pár csillogó fülbevalót emelt ki egy ékszeres dobozból, és felém nyújtotta. – Nem igazi gyémántok, csupán strasszok, de ezek a kedvenceim. Szeretem, ahogy a fülemben himbálóznak.

Nekem is tüstént megtetszettek. Már nem volt sok hátra a készülődésből.

– Nem kentem el a szemkihúzó? – kérdeztem.

– Nem, tökéletesen egyenes.

Végre készen álltam az indulásra.

– Csodálatosan nézel ki – közölte Kathleen. Mindkettőnknek töltött egy pohár bort, és a veranda felé intett. – Még van tíz percünk az indulásig. Menj, és ülj le odakint, rögtön jövök én is! – Eltűnt egy rövid időre a hálósobájában, majd csatlakozott hozzám a verandán, a kezében egy lezárt borítékkal.

– Még egy boríték? – próbáltam tréfás hangnemet megütni. – De legalább elfogadhatóbb állapotban van, mint az apádé.

Figyelmen kívül hagyta a viccet.

– Rendben – mondta könnyeden. – Azt az instrukciót kaptam, hogy addig ne nyisd ki a borítékot, amíg el nem foglaltad a helyedet a Pantages Theatre-ben.

– Kitől jött?

– Az anyádtól.

Kinyitottam a számat, de először nem jött ki hang rajta.

– Mi van benne? – nyögtem ki nagy nehezen.

– Fogalmam sincs. De ki fog derülni belőle, hogy miért vagy itt. – A tekintete ünnepélyes, egyúttal barátságos volt, miközben átnyújtotta a borítékot.

Cím nem szerepelt rajta, csak a nevem – rögtön felismertem anyám kézírását, igaz, talán némileg bizonytalanabb volt, mint korábban. Hirtelen rossz előérzetem támadt. Több mint egy éve nem láttam.

– Beteg? – találgattam. – Hogy jutott el ez hozzád?

– Az anyámon keresztül. És nem hiszem, hogy beteg volna. Remegni kezdtek az ujjaim. Szerettem volna mielőbb túl

lenni az egészen, ott nyomban kinyitni az átkozott borítékot, hogy foglalkozhassak vele, bármilyen meglepetést tartalmaz is. Az összes ösztönöm azt súgta, hogy nem fogok örülni neki.

– Kathleen...

– Kérlek, ne! Legyen úgy, ahogy ő kívánja! Megígértem neki. – Felállt. – Ideje indulnunk.

– Nem lett volna szabad ígéretet tenned a nevemben. – Ennek ellenére becsúsztottam a levelet a retikülömbe, és követtem Kathleent lefelé a lépcsőn a kocsihoz.

Már közel jártunk a Hollywood Boulevard és a Vine Street kereszteződéséhez, amikor egy rendőrségi kordonba ütköztünk. Nyilvánvalóan azt a feladatot kapták, hogy tartsák szabadon a pazar filmszínház bejáratához vezető sávot azoknak a limuzinoknak, amelyeken a csillogó sztárok érkeznek.

Mindig is kedveltem a Pantages Theatre-t. Ékszerdobozra emlékeztető belső kialakítása miatt egyike volt azoknak a varázslatos helyeknek, amelyek táplálták a rajongásomat az általa megtestesített hamis világ iránt. A borzongással vegyes izgalmat azonban odakint, a bejárat előtti nyitott részen keltették. A rajongók. A számuk minden egyes perccel növekedett, ágaskodtak, nyújtogatták a nyakukat, lökdösődtek, hogy megpillanthassák azokat a tündöklő filmszillagokat, akik iránt minden évben kifejezték a hódolatukat. Tizenhárom éves, elkápráztatott kamaszok

ugráltak le-föl, a kezükben szorongatva a *Photoplay* legfrissebb, összetekert számát, abban a hiú reményben, hogy valamelyik híresség veszi a fáradságot, hogy egy másodpercre megálljon, ráfirkantsa a nevét, örökre szóló emlékkal jutalmazva meg őket, amelyet még az unokáiknak is mutogathatnak.

– Emlékszel, amikor mi is ugyanezt csináltuk? – kérdezte Kathleen.

– Bolondok voltunk.

– Nem. Csak fiatalok.

Egy rendőr belefűjt a sípjába, jelezve, hogy hajtsunk tovább. Kathleen megszorította a kezem.

– Jobb, ha itt kiugrasz – mondta. Egy oldalbejáratra mutatott. – Én majd tévén nézem a gálát, és ha véget ér, érted jövök, és itt felveszlek. – Még egyszer, sebtében megszorította a kezem. – Minden rendben lesz, ne féjl! – biztatott.

Elmosolyodtam, és kinyitottam a kocsiajtót. Nos, itt voltam. Hazajöttem.

Több mint félórába telt, mire a sorral előrearaszolva eljutottam a jegyszedőhöz, aki tüzetesen ellenőrzött minden nevet, összevetve a listáján szereplőkkel, majd kegyesen intett, hogy mehetek. Egyáltalán nem volt részem olyan elragadó fogadtatásban, mint amikor a szüleimmel jöttem oly sok évvel azelőtt. Felkísértek három lépcsőn, miközben attól rettegettem, nehogy az utolsó sorba szóljon a jegyem,

ahol már ültek páran: a fejük szinte súrolta a gazdagon díszített mennyezetet. Végül nem oda, hanem eggyel lejjebb, az utolsó előttibe vezettek.

Kényelmesen elhelyezkedtem, és szemügyre vettem a körülöttem ülőket; sokan közülük kipirult arccal nézelődtek, és igyekeztek nem csalódottnak látszani amiatt, hogy látcsőre van szükségük ahhoz, hogy lássák, ami a színpadon történik. Kik voltak? Unokatestvérek, sógorok, üzlettársak, ügyfelek – egyetlen dolgot azonban nem lehetett elvenni tőlük, mégpedig azt, hogy részt vehettek a díjkiosztón.

A zenekar rázendített, homályosan felismerhető filmbetéteket játszott, azt a fajta zenét, amellyel ki lehet tölteni az időt, de nem harangoz be semmit. Átlestem a korlát fölött, és rögtön megértettem, hogy miért: a sztárok többségének még üresen állt a helye a zsöllyerészen, és amíg ők nem érkeznek meg, addig semmi sem fog történni.

Oké, mondtam magamnak. Itt az idő. Kivettem anyám levelét a táskámból, és kinyitottam. A kézírása gondos volt, és a papírról enyhe parfümillat áradt. Gyorsan átfutottam, miközben a szívem hevesen vert. Két szón akadt meg a tekintetem: az „Ingrid”-en és a „hazatérés”-en.

Elakadt a lélegzetem. Tehát bekövetkezett: Ingrid visszatért. Nem kis erőfeszítésembe került, de kényszerítettem magam, hogy az elejétől kezdve, figyelmesen elolvassam az egészet.

Drága Jessica!

Egy fiatal sajtós nagylelkű gesztusnak találta, ha meghív Ingrid Bergman „hazatérésére”, bár figyelmeztetett, hogy az eseményt az utolsó pillanatig titokban kell tartani. Azt válaszoltam neki, hogy téved. Bergmannak túlságosan is nagy része volt a férjemet tönkretévő botrányban ahhoz, hogy a barátomnak tekintsem. Nem tartok igényt semmiféle szívességre a részéről.

Rövid időre becsuktam a szemem. Nem akartam hallani anyám hangját a fejemben; nem voltam kíváncsi az ítéletére. Nem akartam ellentmondásokkal foglalkozni. Éppen hogy magam mögött akartam hagyni mindent. De most már nem állhattam meg, folytattam az olvasást.

De te a rajongója voltál. Mindig is. Tökéletesnek tartottad minden értelemben, ezért közöltem a sajtóssal, hogy neked küldje a meghívást. A kérésére beleegyeztem, hogy nem szólok neked előre a nagy meglepetésről.

Anyád

Még csak egy odavetett „szeretettel” sem szerepelt az aláírása előtt. Már kezdtem összegyűrni a papírlapot, amikor észrevettem egy hosszú utóiratot a hátulján.

Nem tehetem még le a tollat. Túl sokáig hagytalek abban a tudatban, hogy bármiféle vád érhet apád haláláért. Az

igazságért azonban mélyebbre kell ásni, és itt az ideje, hogy megtudd.

Igen, miként benned is felmerült, az apád valamikor tagja volt a kommunista pártnak. Kérlek, ne botránkozz meg. Apád idealista volt, lelkes támogatója az erős munkásmozgalomnak. Egy éven belül kilépett a pártból, de ez mit sem érdekelt azokat, akik üldözték a kommunistákat. Amikor a barátai felkerültek a feketelistára, túl nagy terhet rakott rá, hogy segítsen nekik anélkül, hogy lerombolná a saját karrierjét, és eljátszaná a belé vetett bizalmadat. Azt gondolom, hogy legfőképpen ez ölte meg. Nem a Bergman-botrány, és nem is a versenyen elhangzott beszéded.

Nem akarta, hogy tudd. Úgyhogy mindketten hazudtunk neked. Ez bűn volt a részünkről. De a te védelmedben tettük. Az apád szeretett téged, és bízott benne, hogy sikerül végigcsinálnia. Azt akarta, hogy büszke legyél rá, és a hősöd maradjon. Azzal próbáltam igazolni, amit tettünk, hogy tiszteletben tartottam a kívánságait.

Forogni kezdett velem a világ. Titkok, mindig csak titkok. Anyám túl sokáig hurcolta magában az övét. A tekintetem visszavándorolt az utolsó sorokra.

Az az igazság, hogy féltékeny voltam arra, ami összekötött kettőtöket. Mindig is a hősöd akartam lenni, Jessica. De valahogy sosem sikerült.

A szemem hirtelen könnybe lábadt.

Mindig is a hősöd akartam lenni.

Semmi sem érhetett volna váratlanabbul. El sem tudtam volna képzelni, hogy képes leírni ezeket a szavakat. De ebből a rövid mondatból – sosem tapasztalt, újfajta módon – kiéreztem a sóvárgását.

Kisimítottam a papírt, és újra elolvastam, ügyet sem vetve a környezetemre. *De valahogy sosem sikerült.* Újra láttam őt a templomban, azokban az időkben, amikor még fiatalabb voltam; az apám és köztem lévő könnyed kapcsolatot – beleértve azt az elragadtatott izgalmat, amelyet, miként megtanultam tőle, akkor érez az ember, ha fityiszt mutat a hatalomnak – a kötelességtudatával, a biztonságra törekvő szabályaival próbálta meg ellensúlyozni. Nem volt ez sem több, sem kevesebb, mint éberségbe bújtatott szeretet. Anyám számára a szülői gondoskodás a lelkem megmentésében csúcsosodott ki. Most már be tudnék törni a csigaházába? Lehetséges egyáltalán? Átcikáztak a fejemen a tétova erőfeszítések, amelyeket Kathleen tett, hogy felvegye a kapcsolatot az apjával. Mindkettőnk számára nehéz volt cselekedni.

Megkezdődött a műsor. Múltak a percek. Amikor a karórámra lesve láttam, hogy csaknem egy óra telt már el, csupán félig tudtam odafigyelni; vártam, mi következik még.

– Miss Malloy?

Felpillantva egy jegyszedő arcára esett a tekintetem, aki szemmel láthatóan sietősen, ám a kötelező udvariasságot

betartva hajolt fölém.

– Igen? – kérdeztem meglepődve.

– Kérem, jöjjön velem!

– Elnézést, ha netán rossz helyre ültem volna.

– Nem, nem! – A tekintetéből türelmetlenség áradt. –
A színfalak mögé kell kísérenem. Kérem, kövessen!

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Los Angeles, 1959

A jegyszedő az elemlámpáját előre-hátra himbálva előttem haladt, több lépcsősoron lefelé, majd keresztül egy masszív, jelöletlen ajtón, el egy tágas raktár mellett, végig egy kanyargó folyosón, amely végül a filmszínház hátsó traktusába torkollott. Káosz – jókedvű káosz – uralkodott, amerre csak néztem.

Tehát Ingrid itt volt az épületben; visszajött, és ez volt az oka, amiért hátrakísértek a színpalak mögé. De miért akart találkozni velem? Eltöprengtem, számít-e egyáltalán. Gondolataim vissza-visszakanyarodtak apámhoz – szegény apámhoz, aki eltitkolta az igazságot, mert nem akart csalódást okozni nekem. Mostanra sok mindent megértettem. Csupán azt kívántam, bárcsak tudná – valamiképpen tudná –, hogy engem nem érdekel, hogy hazudott – engem csak az érdekel, hogy azért hazudott, mert meg akart védeni. Akárcsak szegény anyám – aki vállalta, hogy örökre bűnben él.

Ismerős arcok tűntek fel körülöttem. David Niven az orrom előtt járkált föl-alá, egy alacsony, fontoskodó ember próbált lépést tartani velem, aki hadarva beszélt hozzám, miközben időnként a kezében tartott csíptető íróasztalra

pillantott. Nem emlékeztem már rá, vajon apám barátai közé tartozott-e a színész. Lehet, hogy nem; a legbölcsebb, ha nem szólok semmit.

– Azt akarja beadni nekem, hogy hétköznapi módon kellene kinézniem? – fröcsögte dühösen Niven. – Észrevette egyáltalán, hogy frakkban vagyok, hozzá illő nyakkendővel? Oké, oké, majd levetkőzöm a színpadon!

Ernie Kovacs, a komikus egy nagy, kartonlemezből készült háttérdíszletnek támaszkodva állt, három szivarral a szájában. Az egyik égett is.

A feszültség egyre nőtt, mialatt bámészkodva ácsorogtam. Egy pillanatra kilestem a nehéz vasfüggöny mögül, és rögtön megértettem, hogy miért. A nézőtér zsúfolásig megtelt; hollywoodi mogulok és filmsztárok tucatjai töltötték meg a termet. A süllyesztett platform, amelyen a zenekar helyezkedett el, lassan kiemelkedett az árokból. A zenészek a legjobb filmnek jelölt *Gig*-ből játszottak egy számot, a *Thank Heaven for Little Girl*-st. Maurice Chevalier mutatós öltönyben, elevenen és mosolyogva sétált a színpad mögötti sokaságban, halkán dúdolva a filmben általa előadott dalt.

Egy szemöldökét ráncoló ór lépett hozzám, és hátrébb húzott a függönnytől.

– Hölgyem, maga kicsoda? Mit keres itt? Van engedélye, hogy itt tartózkodjon?

Összerezzenem, és fülig elpirultam, ahogy a hangjára többen is felénk kapták a fejüket.

– Nem, nincs, és nem tudom, hogy... – kezdtem

magyarázkodni, miközben körbenéztem, nem látom-e a jegyszédőt, aki odakísért. De nem volt sehol.

A kezét a vállamra téve az űr a kijárat felé terelt.

– Sajnálom, ez esetben távoznia kell – közölte.

– Várjon! – csattant fel egy hang. Hátrafordultam, és egy alacsony, pocakos, ritkuló hajú férfira esett a tekintetem, aki vidám mosollyal az arcán nézett rám. – Maga Jessica Malloy? A lány, akinek rosszul vágták le a haját, ugye?

Csak egyvalaki tudhatott erről.

– Amint látja, azóta megnőtt – nyögtem ki, és a szívverésem felgyorsult.

A férfi elégedett képpel fordult az őrhöz.

– Innentől átveszem az ügyet. Van felhatalmazása, hogy itt legyen – mondta, majd felém biccentett. – Jöjjön velem, kérem!

A vezetőm, aki Burt Kramerként mutatkozott be, szünet nélkül beszélt, miközben átverekedtük magunkat a tömegben.

– Én felelek azért, hogy a gála kellő hírverést kapjon. Mint látja, tetőfokára hágott az izgalom: most másodszor közvetíti egyenesben a tévé a műsort. Mindenki ideges. Jerry Wald, a producerünk mindenkinek a lelkére köti, hogy fogja vissza magát a színpadon. Az idén öt házigazdája is van a show-nak, egy kicsit túllőttünk a célon, nem gondolja? Mert attól fél, ha túllépjük a kétórás keretet, a hálózat egyszerűen le fogja keverni a közvetítést.

– Hová megyünk?

– Már itt is vagyunk. – Megállt az egyik öltöző ajtaja előtt,

a zsebéből elővett egy kulcsot, a zárba illesztette, majd betessékelt. A falakat tükrök borították, és a szoba puha fényárban úszott. Egy spanyolfalon egyszerű szabású ruha lógott, csillogó felsőrésszel és halvány rózsaszín szoknyával.

– Ezt fogja viselni ma este – világosított fel Kramer, amikor észrevette a pillantásomat.

Nagyot nyeltem.

– Hol van most?

Kramer az órájára lesett.

– Némi késésben van, de én majd szóval tartom magát, amíg ide nem ér. Foglaljon helyet!

Leültem egy székre, és megkíséreltem összeilleszteni a darabokat.

– Az anyám szervezte meg a találkozót? – kérdeztem.

Meg mertem volna esküdni rá, hogy a férfi arca összerándult.

– Az anyját kemény fából faragták, az egyszer biztos – mondta. – Azt válaszolta a levelemre, hogy ő semmit sem akar Ingridtől. Ezt persze nem árultam el Ingridnek. Nézze, eljutott hozzám, hogy Ingrid néhány barátjában felmerült, hogy esetleg meg lehetne hívni a maga anyját, úgyhogy kapva kaptam az ötleten. Az meg sem fordult a fejemben, hogy elveszíthetem az állásomat, mert anélkül küldtem el a meghívót, hogy előtte megbeszéltem volna Bergmannal. Bosszús volt, mit ne mondjak... Más se hiányzott volna neki, mint hogy újra felfújják azt a régi ügyet a sajtóban. Azt tanácsolta, hogy küldjem el a meghívót magának, és ha eljön, akkor kísérjem ide, az öltözőjébe. – Előhúzott egy

zsebkendőt, és megtörölte a szemöldökét. – Egy ponton azt gondoltam, hogy elveszíthetem az állásomat. De ezt már mondtam, ugye? – Beleroskadt egy velem szemközti székbe.

Egy szuszra hadarta el az egészet, szinte levegőt sem vett közben. Ahogy múltak a percek, úgy kezdtem egyre jobban megkedvelni. A műsor odakint elkezdődött. Most már én is ideges lettem egy kicsit; Ingrid nem maradhat le az Oscar-gáláról.

– Ismerte az apámat?

– Távolról csodáltam. Híressé vált azzal, ahogy megválasztotta a *Casablanca* bemutatójának az időpontját: tökéletes időzítés volt. – Kramer rövid szünetet tartott, miközben előkotorta a cigarettáját. – Nem bánja, ugye? Odakint nem gyújthatok rá, csak itt, az öltözőben. Bárcsak itt lenne már Ingrid! Szaporán peregnek az események a színpadon. – Elhallgatott, míg előszedte a gyufát, és meggyújtotta a cigarettáját. – Személyesen nem ismertem az apját – mondta csendesen. – De azt hallottam róla, hogy tisztességes ember volt.

– Igen, az volt. Belekeveredett Ingrid botrányába. De nemcsak ő, hanem az egész családom.

– Tudja, Ingrid egyáltalán nem volt szajha vagy ilyesmi – jelentette ki. – És nem csupán Rosselliniről szólt a történet. Ingrid mindenáron ki szeretett volna kerülni abból a skatulyából, amelybe Amerikában belegyömöszölték. Rohadtul érezte magát, mert el kellett hagynia Piát, de az a házasság már amúgy is romokban hevert. Ám hamar rájött, hogy nem lesz egyszerű. Ő tisztában van vele, hogy mi a

különbség a valóság és az álmovilág között. A rajongói nem tudják.

Nyeltem egy nagyot.

– Megtanultuk a leckét.

Jószérivel meg sem hallotta, amit mondtam.

– Talán az apja jobban hitt a külsőségekben, mint kellett volna. Akárhogy is, Ingrid arra törekszik, hogy minden hiteles legyen. Gyűlöli, ha stúdióbeli díszletek között vesznek fel egy szabadtéri jelenetet. Ragaszkodik ahhoz, hogy mindig élő helyszínen forgassanak... merő képtelenség. Azt akarja, hogy az alakításai a valóságot tükrözzék, pedig ez senki más nem érdekel.

– Hogyan oldható meg, hogy mindenki elégedett legyen?

Kramer makacsul előreszegte az állát.

– Ha az emberek továbbra is azt várják tőle, hogy egész életében apácát játsszon, akkor bizony csalódnai fognak.

Újabb tíz perc telt el. Végre sürgető, hangos kopogás hallatszott az ajtó felől. Felugrottam, de Kramer gyorsabb volt. Egy kíváncsi, izgága tekintetű futár toporgott az ajtóban, a kezében nagy csokor rózsával, és már indult volna befelé.

– Kösz, pajtás, majd én átveszem – mondta neki Kramer, kizúszolva a fiút, miközben a csokorért nyújtotta a kezét. Becsapta az ajtót, a virágokat az egyik polcra helyezte. – Lesz még belőlük bőven – jegyezte meg. – A sztárok sorban állnak, hogy ilyen szemet gyönyörködtető bokkrétákkal halmozzák el őt. – Elvigyorodott. – Ingrid fogja bejelenteni, hogy melyik alkotás nyerte a legjobb filmnek járó díjat.

Dráma a javából, mi? Ingrid igazi díva, ezt mindenki tudja. És elhiheti, a mai estét roppant gondosan terveztük meg, hogy a „hazatérése” valóban kiemelkedő esemény legyen. De a móka nagy része itt, a színpalak mögött zajlik. Láttam Jayne Mansfieldet, mennyire szenvedett, amikor szeretne volna magát beletuszkolni a *Gigi* egyik jelmezébe? És az sem lesz akármilyen, amikor Burt Lancaster meg Kirk Douglas elkezdjenek majd dzsiggelni a gumitalpú cipőjükben! Remek kis estének nézünk elébe...

Már éppen azon voltam, hogy lakatot tegyek új barátom szájára, amikor felfigyeltem a kilincs nyikordulására, majd nyílt az ajtó. Felpattantam; ezúttal nem tévedtem.

– Jó estét, Miss Bergman! – üdvözöltem.

Megtorpant a küszöbön – a megjelenése csaknem mágikus erejű volt; virágmintás házikabátot viselt, amelyet egy fonott, széles övvel fogott össze hanyagul. Az arcát finom vonalak barázdálták a feszültségtől, de ezt leszámítva ugyanolyan gyönyörű volt, mint ahogy emlékeztem rá.

– Szóval te vagy Gabriel lánya – mondta szelíden.

Belém hasított, hogy talán nem is emlékszik a nevemre.

– Jessica Malloy – közöltem.

Elmosolyodott.

– Igen, a kislány...

– ...akinek rosszul vágták le a haját – fejeztem be helyette, és én is elmosolyodtam.

– Kétségkívül felnőttél – konstataulta.

– Igyekeztem.

Elnevette magát; a hangulat fölengedett.

Burt Kramer ott lábatlankodott körülöttünk, és a zsebéből előhúzott noteszában szereplő feljegyzések listáját böngészte.

– Ön az utolsóként jelenti majd be a jelölt filmeket, Miss Bergman – vetette közbe gyorsan. – A függönynél kapja meg a jelzést; amikor szólítják, az Oscar-szobortól jobbra induljon a pódium felé, majd...

– Arról a hatalmas, aranyozott kartonlemez figuráról beszél? Kíváncsi vagyok, ki fogja ma este hazavinni magával... – jegyezte meg félvállról Ingrid, miközben az öltözőasztal felé indult.

Burt Kramer arcán a szörnyülködés jelei mutatkoztak; nyilvánvalóan nem volt fejlett a humorérzéke.

– Senki sem, legalábbis nem hiszem, hogy...

– Minden rendben, Burt, csak tréfáltam. Megkérhetem, hogy hagyjon magunkra néhány percre?

– Mi sem természetesebb – felelte Kramer, miután visszanyerte a lélekjelenlétét. Elhadart néhány búcsúsót, majd sebbel-lobbal távozott, továbbra is a noteszát lapozgatva.

– Rendes fickó, de néha úgy viselkedik, mint a fehér Nyuszi Alice Csodaországában – mormogta Ingrid, miközben a haját kefélte. A falakat borító sok tükörnek köszönhetően minden szögből látta magát.

– Miss Bergman, boldog vagyok, hogy újra láthatom, de egyre azon töröm a fejem, hogy...

– Miért akartam találkozni veled? – vágott közbe, és lerakta a kefét. – Az ok nagyon egyszerű. Elfelejtettem a

nevedet, de az arcod elevenése megmaradt az emlékezetemben, amikor még gyerek voltál, és Gabriel behozott a stúdióba. Annak idején fel is merült bennem, vajon Pia hasonlítani fog-e rád, amikor idősebb lesz. – A hangja elhalkult.

– Igen, nekem is említette – hebegtem.

– Aztán jött az a nevetséges út, amelyet apáddal tettetek Strombolira. Annyira össze voltál zavarodva... – Megrázta a fejét. – Nem fogtam vissza magam, rád zúdítottam az igazságot, és letöröltem az arcodról az ifjúságot.

– Soha nem hittem...

Mintha meg sem hallotta volna.

– Jó néhányszor elmerengtem azon – folytatta elcsukló hangon –, milyen érzések kavarghattak a lányom lelkében, amikor meghallotta.

Erre nem tudtam válaszolni. Nyílt titoknak számított, hogy hosszan és keményen küzdött Pia apjával, hogy észszerű időközönként láthassa a lányát. De sosem tölthetett vele elegendő időt.

Pár másodpercig csendben ültünk.

Rám emelte a tekintetét.

– Túlságosan is nyers voltam azon a napon – mondta.

Pislogtam egyet, majd rövid időre lecsuktam a szemem.

– Rideg, barátságtalan helyen törtünk önre – válaszoltam.

– Mégis a védelmemre keltél, amiért majdnem leszedték a fejed. Tudom. – Nagyot sóhajtott, és felállt. – Ideje belebújni ebbe a maskarába. – A ruháért nyúlt, majd rövid időre eltűnt a válaszfal mögött. Hallottam az anyag

suhogását, amint felhúzta a testére. Újra megjelent, összevonta a szemöldökét. – Túl sokan gondolták azt, hogy ismernek – jelentette ki. – Egy filmsztár valójában csak egy nevetséges kereskedelmi termék. Most már te is tudod. De annak idején nem fogtam föl, hogy ezzel rombolni is lehet. Az emberek láttak a *Szent Johannában*, és azt hitték, hogy szent vagyok. Tulajdonképpen valamennyien... – kereste a megfelelő szavakat – az ellenségeim lettetek.

– Én sosem tartottam önt annak.

Egy múltó pillanatra kibillent az egyensúlyából.

– Mit szeretnék az emberekkel megértetni? – kérdezte aztán. – Azt, hogy az életben nem mindennek van boldog vége. Feltételezem, hogy ez nem tisztességes a részemről; én is szoktam ábrándozni. Talán ezért van az, hogy jobban érzem magam a szerepeimben, mint a mindennapi életben.

Mit mondhattam volna neki arról a szerepéről, amelynek része volt abban, hogy azzá lettem, aki vagyok? De azért nekigyürköztem.

– Ön fontos volt sok tekintetben, amelyről talán fogalma sem lehetett – válaszoltam. – Megtestesítette, amit eszményítettem, amit igaznak hittem. Hős volt a szememben, az én hőszám.

– Én senkinek sem akartam a hőse lenni – szögezte le. – És remélem, hogy soha többé nem kell felmásznom arra a piederstálra. – Az arckifejezése komoly volt: nyílt, de befelé figyelő. Nem fordult a fény felé, nem tükröződött rajta Mary Benedict nővér makulátlan, szent lényé; a sajátja volt.

Egy szemvillanásnyi időre az álmok és a valóság között

lebegtünk.

Újra felém fordult, és a különleges pillanat elszállt.

– Visszatérve az e világi dolgokra, tudnál segíteni nekem ezzel a cipzárral? – kért meg. – Nem érem el.

Az ujjaim csak egy kicsit remegtek, amikor felhúztam a ruháján a cipzárt. Mindig is valahogy védettnek éreztem a színészek látszatvilágát, holott tudtam, hogy nem az.

– Dühös volt? – kérdeztem tőle.

– Igen. Haragudtam mindenkire.

– Az apámra is?

– Rá is. Azzal volt elfoglalva, hogy eladja a terméket. – Szünetet tartott. – De jó ember volt, és sajnálom, hogy el kellett veszítened.

Az ajtón túlról különböző hangok keveréke, nevetés és zene szűrődött be. Az 1959-es Oscar-díjátadó a vége felé közeledett.

Ingrid szelíden elmosolyodott.

– Engedj el, Jesse! Csak egy ember vagyok, semmi több. És szeretném visszakapni az életemnek ezt a részét.

Viszonoztam a mosolyát.

– Akárcsak én az enyémet.

Egy asszisztens dugta be a fejét az ajtón.

– Miss Bergman, idő van!

Ingrid felállt, kiegyenesedett, és egyetlen pillanat alatt átalakult. A bőre megtelt színnel, valósággal ragyogott. Sötét, sűrű hajszálai laza fürtökben hullottak alá; térdig érő ruhája álomba illően festett: a dúsan flitterezett selyem körülengte a legendás filmcsillagot, aki – dicsfénye mögé

rejtőzve – újra távolivá vált.

– Elkísérnél? – kérte.

Kilépve az öltözőből az ideges Burt Kramerbe ütköztünk, aki szemmel láthatóan megkönnyebbült, mihelyt észrevette, hogy a felügyeletére bízott személy rendben felöltözött, és készen áll a visszatérésének a megünneplésére. Elhaladtunk egy rakás doboz és több fejvesztve szaladgáló asszisztens mellett, sztárok rángatták idegesen a gallérjukat, türelmetlenül várva az este fénypontját. A függönynél lecövekeltünk.

Nem kellett sokáig várni. Jerry Lewis magához ragadta a mikrofont, miközben az egész teremre izgatott csend telepedett. Ezúttal meg sem próbált viccelődni, hanem rövid úton bejelentette:

– És most, emberek, átadom a mikrofont Cary Grantnek.

A színész kecses mozdulattal szökkent fel a színpadra, a tekintetében várakozással teli csillogás. Átvette a mikrofont, majd a közönség felé fordult, amely feszülten, lélegzet-visszafojtva mocorgott a helyén. A vendégek elegáns szmokingjukban és csillogó ékszereikben egy emberként hajoltak előre a rivaldafényen túli félhomályban. Már mindannyian tudták – a sűgás-bűgás gyorsan terjedt.

– Az utóbb két évben – kezdett bele Cary Grant, lassan formálva a szavakat tisztán csengő, mindig felismerhető hangján – egy nagy színésznőt és csodás hölgyet helyettesítve jelentem meg itt önök előtt. Ma este megválok ettől a szereptől. – Elhallgatott, és a színpadi függöny felé

fordulva előrenyújtotta a kezét. A teremre ismét néma csönd borult. – Hölgyeim és uraim – folytatta, megnyomva minden egyes szót –, a legnagyobb örömömre szolgál, hogy ismét körünkben üdvözölhetem a mi Ingrid Bergmanunkat!

– Kilenc év elteltével... – suttogtam magamnak.

Dübörgő tapsvihár tört ki – több száz tenyér csapódott össze őrjöngve, hosszan tartó, heves tapsba torkollva a filmcsillag üdvözlésére. Ingrid arcán elbűvölő báj és diadalmámor jelent meg. Felém fordult.

– Isten veled, Jesse! – mondta. – Menj, és éld az életedet! – Felemelte az állát, és kivonult a színpadra; a ruhája tündökölve verte vissza a fénysugarak özönét, az arcán a mosoly üde és őszinte volt, mint olyasvalakié, aki győztesen visszanyerte az életét.

Csupán annyira futotta az erőmből, hogy néhány szót elsuttogjak magamban:

– Isten vele, Ingrid! És ön is élje a sajátját!

Ezzel teljessé vált a búcsú, az elkerülhetetlen elválások sora. Isten veled, Szent Anna, isten veled, álmaim elképzelt otthona. Elbúcsúztam az egyháztól, amelynek többé már nem volt mondanivalója számomra. És végül békésen, csöndben elköszöntem Ingridtől is. Többé nem volt szükségem hősrre; többé már nem kellett szembesülnöm egy képzeletbeli, páncélba bújt *Szent Johanna* acélos keménységével, és azon vívódnom, hogy miért nem lehetek jobb annál, amilyen vagyok. Úgy éreztem, hogy egyszeriben kinyílik a szívem. Képesnek éreztem magam arra, hogy kitarjam a kapukat: hogy szeressem az apámat, igyekezzek

megérteni és szeretettel közeledni az anyámhoz, száműzzem a múltat oda, ahová való – a múltba; hogy némi további erőfeszítés árán kiszabaduljak a gyermekkorom fantáziavilágából anélkül, hogy félnem kellene a valóságtól.

Vagy legalábbis megpróbáljam.

– Nagyon mélyen elmerültél a gondolataidban – jegyezte meg egy férfihang.

Még csak meg sem fordultam, magamban már mosolyogtam.

– Kezdetől fogva itt akartál lenni? – kérdeztem.

– Nem. Egészen addig nem, míg Kathleen fel nem vetette, hogy talán helyénvaló lenne, ha felbukkannék. Nem tudtam eldönteni, mire célozhat, mindenesetre eljöttem. Rendben vagy?

– Igen – válaszoltam, és megfordultam, felé nyújtva a kezem.

– És most hogyan tovább, Jesse?

– Nem megyek vissza azonnal New Yorkba – válaszoltam, némileg meghökkenve a könnyedségen, amellyel meghoztam a döntést.

– Mit forgatsz a fejedben?

– Elutazom Sacramentóba anyámat meglátogatni.

– Mi sarkallt erre?

– Túl régóta tartom távol magamtól. Úgy gondolom, itt az ideje, hogy kinyújtsuk egymás felé a kezünket. – Megérintettem a levelét, amely ott lapult a szoknyám zsebében. – Valójában ő már meg is tette – javítottam ki magam. – Most rajtam a sor.

A szája szögletében mosoly jelent meg – a pillantása nyugodt, szinte simogató volt –, és már éppen mondani készült valamit, amikor a zenekar istenigazából rázendített, egyre fokozva a hangerőt. Az 1959-es Oscar-díjátadó a végéhez ért.

Mitzi Gaynor fürge léptekkel a színpad közepén termett, és érzelgős stílusban belekezdett a *There's No Business Like Show Business*be az azonos című zenés vígjátékból. Miközben a közönség vele együtt énekelt, a mélyből egy rejtett dobogó emelkedett ki, rajta az összes díjátadóval, konferansziéval és Oscar-díjassal, akik egymás mellett, kéz a kézben álltak; a népszerű, lelkesítő betétszám himnuszként zúgott, és ráébredtem, hogy valóban az. Az ő himnuszuk. Figyeltem a sztárokat, ahogy egymás kezét szorongatják, levetkőzve ezerféle – sztriptíztáncosként, halálra ítélt gyilkosként, szerelmesként, uralkodóként, cowboyként és igen, szentként magukra öltött – szerepüket, megmutatva igazi, emberi mivoltukat. Ha egyáltalán bárki lehetett is önmaga ebben a látszatvilágban, akkor most ott, a színpadon ők azok voltak.

Tiszta szívből drukkoltam nekik, és elbúcsúztam mindnyájuktól, hogy elindulhassak a magam útján: Isten veletek, többé nem érzem magam fél lábbal csapdába esve a hamis világokban, és egyébként sem akarjátok, hogy közétek tartozzam.

– Nem akármilyen show! – dűnnyögte Malcolm az orra alatt.

– Igen, mint mindig – feleltem.

– Boldognak látszol.

Elmerengtem a szavain, és lassan, megfontoltan válaszoltam.

– Igen, az is vagyok.

A SZERZŐ JEGYZETE

Ez a történet valóságghűen tükrözi az 1940-es és 1950-es évek Hollywoodjának és Amerikájának a mindennapjait. Egyszersmind egy akkoriban ott élt lány képzelet szülte világa is megjelenik benne. Néhány részlet kizárólag az én fejemből pattant ki, bizonyos történelmi tényeket pedig úgy alakítottam, hogy azok a cselekmény érdekét szolgálják. Például *A Szent Mary harangjait* nem egyházi iskolában forgatták. Az izgalom miatt azonban, amelyet ez Jesseben, Ingrid Bergman általam megformált fiatal csodálójában keltett, nem tudtam ellenállni a kísértésnek.

HIVATKOZÁSOK

[{1}](#) Nádasdy Ádám fordítása.

[{2}](#) A bibliai idézeteket a Szent István Társulat fordításában közöljük. – *A szerk.*

[{3}](#) Talált! (*francia*)

TARTALOM

[Ajánlás](#)

[Köszönetnyilvánítás](#)

[ELSŐ RÉSZ](#)

[Első fejezet](#)

[Második fejezet](#)

[Harmadik fejezet](#)

[Negyedik fejezet](#)

[Ötödik fejezet](#)

[Hatodik fejezet](#)

[Hetedik fejezet](#)

[Nyolcadik fejezet](#)

[Kilencedik fejezet](#)

[Tizedik fejezet](#)

[Tizenegyedik fejezet](#)

[Tizenkettedik fejezet](#)

[Tizenharmadik fejezet](#)

[Tizennyolcadik fejezet](#)

[Tizenötödik fejezet](#)

[Tizenhatodik fejezet](#)

[MÁSODIK RÉSZ](#)

[Tizenhetedik fejezet](#)

[Tizennyolcadik fejezet](#)

[Tizenkilencedik fejezet](#)

[Huszadik fejezet](#)

[Huszonegyedik fejezet](#)

[Huszonkettedik fejezet](#)

[Huszonharmadik fejezet](#)

[Huszonnegyedik fejezet](#)

[Huszonötödik fejezet](#)

[A szerző jegyzete](#)

[Hivatkozások](#)